திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவாயநம:

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

இஃது,

ஸ்ரீமாந் - சிவஞானசுவாமிகளது பாதசேகரராகிய
தத்புருஷசிவன் என்று தீக்ஷாநாமம்பெற்ற
முத்தமிழ்ரத்நாகரம்

ம - ஸ்ரீ - பாநுகவியவர்களால்

ஹரதத்தாசாரியசுவாமிகளருளிச்செய்த
மூலசுலோகங்களுடன்
வேதாகமாதி பிரமாணங்களையும் சேர்த்து
தமிழில் இயற்றப்பட்டு,

தா - குப்புசாமிநாயகரவர்களது

சென்னை:
ஸ்டார் ஆப் இந்தியா அச்சுயந்திரசாலையில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1899.

All Rights Reserved.

சிறப்புப்பாயிரம்.

இந்நூலாசிரியர் மாணவர்

ம. கோவிந்தசாமிமுதலியாரவர்களியற்றிய

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

சேடன் புகன்று நாப்பிளந்தான திங்கள் புகன்று கலைகுறைந்தான
நாடி யயனு மலரோனு நண்ணிக் கிடந்தா னெனப்பெரியோர்
கூடி யுரைக்க நின்றவரி யார்கள் தகைமை குவலயத்தி
லீடில் பாநுகவி யென்னு மெங்கள் குரவ னிசைத்தானே.

முகவுரை.

சிவபக்த சிரோன்மணிகளான மேலோரான சாத்தர்களுக்கு அன்ய தேவதா பாரதவ்யபராந்தியை யொழிப்பதும், ஸாத்யர்களுக்கு மனமகிழ்ச்சியைத் தருவதுமான ஹரிஹரதாரதம்மியம் என்னும் அரிய நூல் நாராயணமூர்த்தியின் அவதாரரான ஸ்ரீ ஸுதர்சனாசாரியசுவாமிகளென்னும் ஹரதத்தாசாரிய சுவாமிகளால் ஆரியபாஷையில் பண்டைக்காலே அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இதனைத் தமிழில் மொழிபெயர்ப்புடன் அச்சிட்டு வெளியிடுவதாகப் பலர் பிரசுரஞ் செய்திருந்தனர். பிரசுரமாத்திரமேயன்றி நூலை வெளியிட்டாரில்லை.

சொன்னசொல் தவறாதவரும், ஸடார் ஆப் இந்தியா என்னும் அச்சுயந்திரசாலைக்கும், பிரபஞ்சமித்திரனுக்கும் தலைவருமாகிய ம-ள-ள-ஸ்ரீ, தா - குப்புசாமிநாயகர் அவர்கள் என்னை இந்நூலைத் தமிழிலாக்குமாறு தூண்டினமையால், நான் இது நமது சைவநண்பர்களுக்குற்சாகத்தையும், நமக்குப் பதிபுண்ணியத்தையும், நாயகர் அவர்கட்கு கீர்த்தியையும் விளைப்பது என்று துணிந்து சிவபராக்கிரம மெழுதி முடித்ததற்குப் பின்பு இந்நூலை எழுதி முடித்தேன்.

இது ஒரு அரிய பெரிய நூலாதலால், வேண்டிய இடங்களில் பிரமாணங்களுடனும், பதம்-பொழிப்பு-விதப்பு-தாத்பரி

யம்-தாரதம்மியம் - மொழிபெயர்ப்பு என்னும் பகுப்புகளுட-னும் இயற்றியிருக்கின்றேன்; இந் நூலாசிரியரது சரிதமுணராததாலன்றி, இந் நூலின் மகிமை நன்கு விளங்காதென்று கருதி நாராயணரான கிரந்தகர்த்தாவின் அவதார சரித்திரத்தையும், சிவரகஸ்யத்திலிருந்து எடுத்து இதி லெழுதியிருக்கின்றேன்.

சரிதம் தெளிவாய் விளங்கும்வண்ணம் எட்டுப்படங்களையும் அமைப்பித்து இந்நூலை அச்சிடுவித்திருக்கின்றேன். இந்நூல் வேண்டியவர்கள் மேற்குறித்த நாயகரவர்கட்கு எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

இங்ஙனம்,

தத்புருஷசிவன்

என்று தீக்ஷாநாமம்பெற்ற

ம-தி-பானுகவி

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ ஹரதத்தாசாரியசுவாமிகள்

சரித்திரம்.

இவரது சரிதத்தைச் சிவரகசியமானது இவ்வண்ணமுரைக்கின்றது.

"முன்னோர்கால் பிருகுமுனிவர் விஷ்ணுவைச் சபித்தமையால், அவர் மனம்நொந்து பூமியிலே அநேக அவதாரஞ் செய்தாரென்று உபமன்னியமுனிவன் சொல்லத் தொடங்கும்போது, முனிவர்கள் அரி பிருகுசாபம் அடைந்தபின்னர், மந்தரமலையை அடைந்தாரென்று கேள்வியுற்றோம்; அதனையும் எங்களுக்குக் கூறியருளல் வேண்டுமென்று கேட்ப, உபமன்னியு இவ்வாறு கூறுகின்றார். பிருகுமுனிவர் சபித்தபோது திருமால் நடுநடுங்கி உருத்திரரும், மகேசுவரரும், கணங்கள் புடைசூழப்பெற்றவரும், புகல் அடைந்தோரைக் காப்பவருமாகிய அம்பிகாசமேதேசுவரனைத் தமது இருதயகமலத்திலே சிந்தித்து, கருடன்மீதிவர்ந்து தேவர்கள் வாசஞ்செய்வதாயும் மனோகரமான குகைகளையுடையதும், கின்னரர்கள் உறையும் வனங்களை யுடையதும், ஒலிக்கின்ற பற்பல அருவிகளையுடையதும், பற்பல கணங்களுக்கு உறையுளாகிய உத்தியானங்களை யுடையதும், சப்திக்கின்ற பற்பல பறவைகளையுடையதும், பலவகை விருக்ஷம் கொடி செடி என்பவற்றை அளாவிய பரிமள

வாயில்களையுடையதும், மனதிற்கு இனிமையும் இன்பமும் விளைபயனவாகிய பாரிசாதங்களையுடையதும், பற்பல அரதனகுவியல்களையுடையதும், சுவர்ணபிரகாச தோரணங்களையுடையதும், ஸ்ரீகைலாசம்போல இலங்கும் அநேகாயிர பிராசாதங்களையுடையதுமாகிய மந்தரமலையை அடைந்து, அங்கே சுவர்ணக் குகையொன்றிலே சடையுடையராயும், முண்டிதராயும், மேகலையுடையராயும், பஸ்மநிஷ்டராயும் அமர்ந்து, அக்கினியை ஓம்பி, தினந்தோறும் திரிகாலங்களிலும் ஸ்நானஞ் செய்து, கிருச்சிரசாந்திராயண விரதாதிகளை அநுஷ்டித்துத் தேகத்தைவாட்டியும், ஆயிரம் தேவவருஷம் வாயுபக்ஷணஞ் செய்துந் தவம் இயற்றுவாராயினர்.

இவ்வாறு இருக்குங்கால், சிவபிரானது வாயிற்காவலாளரும், கபிமுகத்துக்குச் சமானமாகிய பிரகாசத்தையுடையரும், அயோநிசரும், தபசிலே சித்தியுடையரும், சாலங்காயனகோத்திரருமாகிய நந்தியெம்பெருமான் கொடுந்தபசு செய்பவராகிய விஷ்ணுவைப்பார்த்து வந்து, சிவபிரானை நமஸ்கரித்து, சுவாமீ' உமது ஸ்தானத்திலே விஷ்ணுவானவர் "நான் என்செய்வேன் ! என்று மனசிலே மெலிவுகொண்டு எப்பொழுதும் கவற்சியோடு அநேக கோடி வருஷங்களாக உக்கிரமாகிய தபசு செய்துகொண்டிருக்கின்றார்" என்று விஞ்ஞாபனஞ் செய்தார். இதனைச் சிவபெருமான் கேட்டு முகமலர்ச்சிகொண்டு உமாசமேதராய், இடபாரூடராய், பிரமதகணங்கள் புடைசூழப் பெற்றோராய், பிரமாதி தேவர்கள் துதிப்ப, தேவர்களெல்லாம் வணங்க, விஷ்ணு தபசு செய்யும் ஸ்தானத்துக்கு எழுந்தருளி, அவ்விஷ்ணுவை நோக்கி, "குழந்தையே! உனது தபசுகண்டு பிரீதிகொண்டு உனக்கு வரங்கொடுக்குமாறு வந்தோம், எமது பக்தருக்குத் துரோகஞ் செய்தலை சந்தேகமில்லாது எமக்குச் செய்ததுபோலாயிற்று. இப்போது நீ செ

ய்த தபசினாலே எமக்குச்செய்த துரோகம் நீங்கிப்போயிற்று. எமது அன்பராகிய பிருகுவுக்குச் செய்த துரோகம் இருந்தபடியே இருப்பதாயிற்று. நீ தபஞ்செய்து அத்துரோகத்தை நீக்குதற்குரிய ஸ்தலத்தை இப்போது சொல்கின்றோம் கேள். பூலோகத்திலே காவேரிக்கு வடகரையிலே கஞ்சாபுரம் என்னப் பெயரிய பரமபாவனமாகிய க்ஷேத்திரம் ஒன்றுளது. நீ அங்கேயுள்ள கஞ்சாபுரீசுவரரை உத்தேசித்து நெடுங்காலந் தபசு செய்வாயேல், உன் சாபம் நீங்கிவிடும் என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி அந்தர்த்தானமாயினார்.

விஷ்ணுவானவர் உடனே சிவபிரானை வணங்கிக்கொண்டு கஞ்சாபுரத்தை மகிழ்வினோடு அடைந்து அப்பிருகுமுனிவரிட்ட சாபம் நிவாரணமாகும்பொருட்டு, திரிகாலமும் கஞ்சாபுரீசுவரரைப் பூசை செய்து, பஞ்சயஞ்ஞங்களையுஞ் செய்துகொண்டிருந்தார். (அதுவன்றி) திரிகாலமும் ஸ்நானஞ்செய்து வற்கலையை உடுத்தவராயும், சடாதரராயும், விபூதியை உத்தூளனமாகவும் திரிபுண்டரமாகவுந் தரித்தவராயும், ருத்திராக்ஷமாலை அணிந்தவராயும், பஞ்சாக்ஷரசெபஞ் செய்பவராயும், கந்தமூலபலங்களையும், ஜீர்ணபர்ணத்தையும், சாகைகளையும், சலத்தையும், வாயுமுதலியவற்றையும் பக்ஷணஞ் செய்பவராயும், ஜிதேந்திரியராயும், போசனஞ் செய்யாதவராயும், சூரியனைப்பார்த்த பார்வையுடையராய்க் கிரீஷ்மகாலத்திலே பஞ்சாக்கினிமத்தியிலே நிற்பவராயும், மழைக்காலத்திலே வெளியிலே நிற்பவராயும், ஏமந்தகாலத்திலே காவேரிநதியிலே கழுத்தளவினதாகிய சலத்திலே நிற்பவராயுங்கொண்டு, கைகள் இரண்டையும் நிராலம்பமாக உயர்த்தி, உச்சுவாசமின்றிக் கஞ்சாபுரீசுவரருடைய திருவருளைப் பெறுமாறு மகா தபசு செய்வாராயினார். இவ்வாறு இவர் உக்கிரதபசு செய்யுங்கால் நெடுங்காலஞ் சென்றுபோய்விட்டது. அவருடைய

பிரமரந்திரத்தினின்றும் உண்டாகிய அக்கினியானது மூன்று லோகத்தையுந் தகிக்கத் தொடங்கிவிட்டது. தொடங்கவே, மூவுலகத்துமுள்ள தேவர் அசுரர் மனிதராயினோரெல்லாம் அவ்வக்கினிச் சுவாலையினாலே வருந்திக் கவலையுற்றார். அப்போது தேவர்களெல்லாம் ஒருங்குகூடி பிரமனை அடைந்து பூசித்துத் துதித்து வணங்கித் தங்கள் விருத்தாந்தத்தை விண்ணப்பித்தார்கள். அப்போது பிரமன் தேவர்களை அழைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீகைலாசத்தை அடைந்து, சிவபிரானைப் பன்முறையும் நமஸ்கரித்து, விஷ்ணுவுடைய தபாக்கினிச் சுவாலையினாலே உலகம் அனைத்தும் வருந்துகின்றது. "சுவாமீ! எங்களை ரக்ஷிக்க" என்று வேண்டினார். அதனைக் கேட்டுக்கொண்டு அக்கினி துல்லியராகிய சிவபிரான் இடபாரூடராய்ப் பிரமாதி தேவர்கள் சூழ்ந்து செல்ல விஷ்ணு தவஞ்செய்யுந் தானத்தை அடைந்து "விஷ்ணுவே! எழுந்திரு, உன் தபசினாலே பிரீதிகொண்டேம், உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேள்" என்று கம்பீரமாகிய திருவாக்கினாலே உரைத்தருளினார். அது கேட்டு விஷ்ணு எழுந்து நின்று, சிவபிரானை நமஸ்கரித்து, சிரேஷ்டப் பிரமாணமாயுள்ள சுருதிகளை மூலமாயுடைய வாக்கியங்களினாலே ஸ்தோத்திரஞ்செய்து, உரோமாஞ்சங்கொண்டு, ஆனந்தக் கண்ணீர் வார, வாக்குத் தழுதழுப்ப, பூமியிலே விழுந்து, சுவாமீ! யான் இந்திரனுடைய சொல்லுக்கிசைந்து பிருகுமுனிவருடைய பத்தினியாரை வதைத்து விட்டேன். அப்பத்தினியார் வதை செய்யப்பட்டமையை உணர்ந்த பிருகுமுனிவரானவர் கோபங்கொண்டு மற்ச, வராக, கூர்ம முதலிய அநேக சிழ் யோனிகளிலே நான்போய்ப் பிறக்குமாறும், அநேக சென்மங்களிலே ஸ்திரீவியோகம் எய்துமாறும் என்னைச் சபித்துவிட்டார். சுவாமீ! அந்தப்பிருகுமுனிவரிட்ட சாபத்தினாலே மிகவும் கஷ்டம் அடைந்துவிட்டேன். இதுவன்றி,

பிரபுவே! என்னை உபாசிக்கும் ஏகதண்டியுந் திரிதண்டியுமாம் இரு சந்நியாசிகளைத் தரிசித்தவர்களும் பாஷண்டிகளாய்ப் போமாறு சபித்துவிட்டார். அந்தச் சந்நியாசிகளுக்குச் சயனம் ஆசனம் வஸ்திரமுதலிய உதவி ஆதரிக்கின்றவர்களையும் மகாரௌரவாதி நரகங்களிலே போமாறு சபித்தார். பஞ்சபூதங்கள் அழியுங்காலவரையும் நான் பத்துவகைப்படும் கொடிய நரகவேதனை அடையுமாறு கோபாவேசத்தோடு அத்தட்டிச் சபித்துவிட்டார். ஆதலால் யான் வேறுகதி ஒன்றுங் காணேன். உமது பாதாரவிந்தங்களையே சரணென்று அடைந்தேன். இன்று என்னை இந்தத் துன்பசாகரத்தினின்று கரையேற்றி யருளல் வேண்டும் என்று விஞ்ஞாபித்தபோது, சிவபிரான் அவரை அணைத்து மீட்டும் மீட்டும் உச்சிமோந்து அஞ்சற்க! அஞ்சற்க!! எனது பக்தனுடைய சாபத்தைக் கடத்தல் யாவர்க்கும் அரிது, எம்மாலும் மாற்றுதல் அரிது, அங்ஙனமாயினும்; எமது அருளினால் உனக்கு அநேக ஜென்மம் எய்தாதொழிக. மச்சம், கூர்மம், வராகம், நரசிங்கம், தன்வந்திரி, மோகினி, நாரதர், பிருது, சனற்குமாரர், விராட்டு என்னும் இப்பத்து அவதாரமும் உனக்கு ஆவிர்ப்பாவமாகுக. பார்க்கவர், ராமர், பரசுராமர், கிருஷ்ணர், வியாசர், பலபத்திரர், கபிலர், நரநாராயணர், யஞ்ஞர், வாமனர், தத்தாத்திரேயர், விருஷபர், புத்தர், கற்கி, சுதர்சனர் என்னும் இப்பதினைந்து அவதாரமும் உனக்கு யோனிசமாகுக. அம்முனிவரிட்ட சாபம் உனக்குத் தடையின்றி நிகழும் என்று கூறிப் பின்னரும் சொல்லுகிறார். எமது ஆச்சிரமத்துள்ள சாதுக்களை வெறுப்பவர்கள் கீழோராவர். எமது பத்தர்களைப் பாதுகாப்பவர்கள் உனக்கும் நிஷ்களங்கமாக அன்பர்களாவார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களுடனே பேசுந்தோஷமும் மனிதருக்குக் கொடிய பாபத்தை விளைப்பதாகும். சிவாகமங்களையுணர்ந்த பிரமசாரி, கிருகஸ்தன், வானப்பிர

ஸ்தன், சந்நியாசி என்னும் நான்கு ஆச்சிரமத்தாரையும், பிரம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரர் என்னும் நான்கு வருணத்தாரையும் துவேஷிக்கின்றவர்கள் நிச்சயமாகவே பாஷண்டராவார்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள்பொருட்டுக் கொடுக்கும் கொடையும், செய்யும் ஓமமும், செபமும், தியானமும், ஸ்நானமும், பூசையுமாகிய வெல்லாம் சாம்பலிலே இட்ட ஆகுதிபோலே நிஷ்பலமாய்ப்போம். எமது ஆச்சிரமத்துள்ளோர்களை நிந்திப்பவர் எம்மையே நிந்திப்பவரா கின்றார். நம்முடைய ஆச்சிரமத்துள்ளவர்களைத் தோத்திரஞ் செய்பவர் நம்மையே தோத்திரஞ் செய்பவராவார்கள் என்றார்.

இவற்றைச் கேட்ட திருமால், சுவாமீ! நால்வகை ஆச்சிரமங்களிலும் உமது பக்தர்கள் உளர் என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினீரன்றே, அவர்கள் இலக்ஷணம் என்னை? பெருமை என்னை அவை இவை என்று எனது பக்தர்கள் அறிந்து கொட்பொருட்டு எனது பரமநாதரும், பரமாசாரியருமாகிய நீவிரே சொல்லியருளல்வேண்டுமென்று வேண்டினார். அப்போது சிவபிரான் நான்கு ஆச்சிரமத்துக்கும் தனித்தனி இலக்ஷணம் வெவ்வேறும். இந்நான்கு ஆச்சிரமத்துக்கும் தனித்தனி பிரவர்த்தகர்கள் ததீசி, கௌதமர், அகஸ்தியர், துருவாசர் என்னும் நான்கு இருடிகளேயாவர். பிரமசரியத்தை நிறுத்தினார் ததீசி முனிவர். கிருகஸ்தாச்சிரமத்தை நிறுத்தினார் கௌதமமுனிவர். வானப்பிரஸ்தாச்சிரமத்தை நிறுத்தினார் அகஸ்தியமுனிவர். சந்நியாச ஆச்சிரமத்தை நிறுத்தினார் துர்வாசமுனிவர். மல மாயை கன்மம் என்னும் மும்பாசத்தை நீக்குவதும், சிவசம்பந்தமுள்ளதும், மேலானதுமாகிய தீக்ஷையைத் தவிர மனிதர்களுக்கு எந்த ஆச்சிரமத்திலிருந்தாலும் உத்கிருஷ்டம் எய்துவதில்லை. எந்த ஆச்சிரமத்திலிருந்தாலும் சிவதீக்ஷையினாலே தான் பாசவிமோசனம் எய்துவதாகும்.

எவ்வெவருந் தாந்தாம் விரும்பியபடி அந்தந்த ஆச்சிரமத்தைப் பூர்வோத்தரமாக அநுஷ்டிக்கலாம். அங்ஙனம் அநுஷ்டிக்குமிடத்துத் தீக்ஷையினாற்றான் மோக்ஷம் எய்தும். ஆச்சிரமங்களினாலும் மற்றைக் கருமங்களினாலும் மோக்ஷம் இன்றாம். திரிகாலமும் ஸ்நானஞ்செய்து, பிக்ஷாகாரஞ்செய்து, கௌபீனந்தரித்து, கிருஷ்ணாஜினந் தண்டம் என்பவற்றைத்தாங்கி, சிவாக்கினி பூசைசெய்து, வேதாத்தியயனம்பண்ணி, குடுமியோடு இருப்பவன் பிரமசாரி எனப்படுவான். பருவகாலத்திலே மனைவியைப் புலந்து, ஒழிந்த காலங்களிலே கலந்து, தெய்வம், விருந்து, யாசகர் என்போரை உபசரித்து எவர்க்கும் கருணைபாலிப்பவன் கிரகஸ்தன் எனப்படுவான். சடாதாரியாய் வனவாசஞ்செய்து, பாரியோடுகூடி அத்தியயனஞ்செய்து, பலமூல ஆகாரம் பண்ணி திரிகாலமும் ஸ்நானஞ்செய்து வற்கலை உடுத்து உறைபவன் வானப்பிரஸ்தன் எனப்படுவான். திரிகாலமும் ஸ்நானஞ்செய்து கௌபீனதாரியாய், நிஷ்கள சிவத்தியானஞ்செய்து, தண்டம் பஸ்மம் சடை என்பவைகளையுடையனாய், அக்கினியையும் பாரியையும் விடுத்து, பிக்ஷாகாரஞ்செய்து, கோத்திரம் சந்தானம் என்பவற்றை விடுத்து, அவ்வாறே சர்வகர்மங்களையும் விடுத்து, அபோசிய அன்னம் தவிர்த்து, சிவயோகஞ்செய்து, தேகாவசானத்திலே சிவசாயுச்சியம் அடைபவன் சந்நியாசியாவான். நான்கு ஆச்சிரமத்துள்ளாரும் சர்வாநுக்கிரகிகளாயேயிருப்பார்கள் ஓ கேசவ! அதிகஞ்சொல்லியாவதென்? சமுசாரசாகரத்தைக் கடத்தற்கு வாய்ந்த ஓர் புணையைச் சொல்கின்றேன் கேள். பைத்தியத்திலேனும், மோகத்திலேனும், நித்திரையிலேனும் எத்துஷ்டனாயினும், "சிவ" என்னும் இரண்டெழுத்தைச் சிந்தை செய்வானாயின், அவனை எம்மைப்போலக் குருவாக அறிகுதி, அதனால் நாம் அதிக மகிழ்வை அடைவேம்; இதினும் மேலாவது என்! பைத்தியத்தினாலேனும் ஒரு

வன் பிரணவத்தோடிசைந்த ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை ஒருமுறை உச்சரிப்பானாயின், அவன் எந்நிலையிலிருந்தாலும் எக்காலமும் பூசிக்கற்பாலனே யாவான். ருத்திர, சம்பு, மகாதேவ, சர்வஞ்ஞ, சங்கர, ஸ்ரீவாமதேவ, ஸ்ரீகண்ட, ஸ்ரீநீலகண்ட என்னும் நாமங்களைச் சொல்லி நம்மைத் தியானிக்கின்றவனை எமது ஆஞ்ஞையினால் யான் என்று மதிக்குதி. பிருகு என்பார் எமது பக்தருள்ளே சிரேஷ்டர். அவரிட்ட சாபத்தைக் கடத்தல் யாவர்க்கும் அரிதாகும். ஆதலினால் உனக்கு அந்த இருபத்தைந்து அவதாரமும் எய்தும். இந்த அவதாரம் லோகோபகாரமாயிருக்கும். கவுதமர், ததீசி, கணுவர், சியவனர், பிரமர், நந்தி என்னும் ஷண்முனிவர்களும் ஒவ்வோர் ஏதுவினால் துரோகஞ்செய்த பிராமணர்களை வைதிகநெறி பிறழ்ந்தவர்களாயும், சிவநிந்தாபராயணர்களாயும், நெறியிலே யோனி முத்திரையுடையவர்களாயும் போமாறு சபித்தார்கள். கமலக்கண்ணே! இப்படிச் சபிக்கப்பட்ட பிராமணருள்ளே காசியபகோத்திரத்திலே எக்காலமும் வேதநிந்தை செய்பவரும், விபூதி ருத்திராக்ஷங்களை நிந்திப்பவரும், நம்மை நிந்திப்பவரும், வைதிகர்களையும் நமது பக்தர்களையும் நிந்தைசெய்பவரும், எப்போதுந் தப்தமுத்திரையுடையரும், பாஞ்சராத்திரபாராயணருமாகிய வாசுதேவர் என்னும் பெயரோடு இக்கலியுகத்திலே ஒருவர் பிறப்பார். இவர் பாஞ்சராத்திரிகளெல்லோர்க்கும் தேசிகராவர். அவர் உன்னைப் புதல்வனாகப் பெறும்பொருட்டு நெடுங்காலம் தவஞ்செய்யப் போகின்றார். அப்போது நமது ஆஞ்ஞையின்படியே நீ அவருக்குப் புதல்வனாய்ப் பிறக்குதி. மூன்று வயசு தொடுத்து நீ எம்மைச் சிறுபிள்ளை விளையாட்டாய்ப் பூசித்துக்கொண்டொருங்கால், ஐந்தாம் வயசிலே உனக்கு நாம் சமஸ்தவித்தைகளையும் மனோரதபோகங்களையுந் தந்து, இறுதியிலே எமது சாயுச்சியபதவியையும் அருளுவேம். இருபத்தைந்து அவதார

ங்களுள்ளே ஐந்து அவதாரங்களில் உனது கருவத்தை நாசஞ்செய்து, மற்றைய இருபது அவதாரங்களிலும் நீ நம்மைப் பூசிப்ப, நாம் உனக்கு விரும்பியது கொடுப்பேம்; அதனால் நீ திருப்தி பூணக்கடவை; உன்னுடைய அவதாரங்களைச் சனங்களெல்லாம் வழிபடுவார்கள். அப்படி வழிபடுவோர் உனது பதத்தை அடைவார். இன்னும் ஒரு ரகசியம் சொல்கின்றோம் கேள். அஃதாவது உனது சென்மம் ஒன்றிலே நீ உன்பாரியைப் பிரியப்பெறுவாய் என்றார். நம்மை லிங்கரூபமாக வைத்துப் பூசித்துப், துதித்தும், புகழ்ந்தும், நமஸ்கரித்தும் வருபவர்களுக்குப் போகமோக்ஷங்களை சந்தேகமின்றி யருள்வோம். இந்தக் கஞ்சாபுரத்திலே மூன்று தினம் வாசஞ்செய்து, சிவபக்தர்களாகிய பிராமணர்களைப் பூசை தர்ப்பணங்களால் வழிபட்டு, மகாமந்திரரகசியமாகிய ஸ்ரீபஞ்சாட்சரத்தைச் செபிக்கின்றவர்கள் கோடிசென்மங்களிலே செய்த பாவங்களும் நாசமாகத் தேகாந்தத்திலே சாயுச்சியத்தை அடைகின்றார்கள் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். விஷ்ணு இவற்றைக்கேட்டு, தேவ தேவரே! மகாதேவரே! சந்திரார்த்த சேகரரே! உமது திருவடியை அடைந்தேன். கஞ்சாபுரத்திலே நான் உம்மைப் பூசைசெய்துகொண்டிருக்குங்கால், எனது மனோபீஷ்டமெல்லாம் முற்றுமாறு வரந்தந்தருளல் வேண்டுமென்று வேண்ட, அதற்குச் சிவபெருமான் அங்ஙனமாகுக என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி அந்தர்த்தானமாயினார். ஸ்ரீநாயகராகிய விஷ்ணுவும் தமது தானத்தை அடைந்தார்.

இந்தப் புண்ணிய க்ஷேத்திரமாகிய கஞ்சாபுரத்திலே எழுந்தருளியிருக்கின்ற அக்கினீசுவரப் பெருமான்மீது அன்புடைமையாய் வைதிக சைவப்பிராமணர்கள் அவர் கருணைக்குப் பாத்திரராயினார். இவர்களை நினைக்கும் நினைவே மகாபாதகங்களையும் நாசஞ்செய்யும் இவர்கள் சாபாலோபநிஷதங்களை உச்சாரணஞ்செய்து, வைதிக சைவ விபூதி

கொண்டு திரிகாலமும் உத்தூளன திரிபுண்டரஞ் செய்பவர்கள், திரிகாலங்களினும் பக்தியோடு சிவார்ச்சனை செய்பவர்கள், சிவ விரதங்களையும் நக்த விரதங்களையும் அநுஷ்டிப்பவர்கள், வேதாத்தியயனஞ் செய்பவர்கள், சிரௌதாக்கினி வளர்ப்பவர்கள், ஒவ்வோர் கிரகத்திலும் புரோடாச அவ்ய சம்பந்தமாகிய தூமத்தினாலே தூய்மை வாய்ந்தவர்கள்; ருத்திராக்ஷதாரணர்களாயும், ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரசெபஞ் செய்பவர்களாயும், சிவபூசாபாராயணர்களாயும், சிவபுராணாதங்களை ஆராய்பவராயும், சிவநாமத்தையே உச்சரிப்பவர்களாயும், சிவபக்தர்கண்மீது எக்காலமும் அன்புடையராயும், சிவதரிசனம் - சிவநமஸ்காரம் - சிவபூசை முதலியவைகளிலே ஓர்காலும் வழுவாதவராயும், சிவபூசாவிஷயம் பற்றிச் சிவாகமங்களை நன்றாக ஆராய்ந்தறிந்தவர்களாயும், பிரதக்ஷிண நமஸ்காரங்களையும் மற்றைய திருத்தொண்டுகளையும் எக்காலமும் செய்பவர்களாயுமுள்ளார்கள். அவர்கள் மனைவியரும் அவர்களைப்போற் திருத்தொண்டுசெய்பவர்கள், தமது நாயகர்களுக்குத் தொண்டு செய்தும், சிவபூசைசெய்தும், பஞ்சாக்ஷரசெபஞ் செய்தும், சிவகைங்கரியங்கள் செய்தும் வருவார். இவர்கள் அருந்ததியினும் சிறந்த கற்பினையுடையார். அங்கே எக்காலமும் வேதசிரசுகளை நன்கு உணர்ந்து, சிவபூசாபாராயணராய், பஸ்மருத்திராக்ஷ தாரிகளாயுள்ள பரமஹம்சஸந்நியாசிகள் அக்கினீசுவரப்பெருமானைத் தலையன்பினாலே எக்காலமும் சேவிக்குமாறு வாசஞ்செய்கின்றார்கள்.

பின்னர் அந்தக் கஞ்சாபுரத்திலே விஷ்ணுவானவர் கற்பங்கடோறும் தமது சாபநிவாரணத்தின்பொருட்டு அக்கினீசுவரப் பெருமானைப் பூசித்துக்கொண்டு வந்தார். இந்தத் தல விசேஷத்தை நோக்கியே அயன் அரி இந்திரன் அக்கினி என்போர் தத்தம் நாமங்களிலே தனித்தனியே அங்கே தீர்த்தங்கள் அமைத்துச் சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்

தார்கள். இப்பொழுதும் தேவர்கள் மகாதேவருக்குத் தொண்டுசெய்துகொண்டு வருகின்றார்கள்.

கௌதம முனிவராலும் நந்திகேசுரராலும் சபிக்கப்பட்ட வைஷ்ணவப் பிராமணர்களிற் சிலர் கஞ்சாபுரத்து விஷ்ணுவாலயத்துக்குச் சமீபத்திலே வாசஞ்செய்கின்றார்கள். அவர்கள் வெள்ளைமண் பூசுபவர்கள், வெள்ளைவஸ்திரம் உடுப்பவர், யஞ்ஞோபவீத தாரணர்கள், தப்தமுத்திரை தரிப்பவர்கள், வேதசார விமுகர்கள், பாஞ்சராத்திர பராயணர்கள், சிவநிந்தை எக்காலமுஞ் செய்பவர்கள், வைதிகப் பிராமணரைத் தூஷிப்பவர்கள், விபூதி ருத்திராக்ஷந் தரித்தவர்களைக் குரூரதிருஷ்டிகொண்டு பார்ப்பவர்கள், இவர்களுள்ளே வாசுதேவர் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். இந்தப் பிராமணர் ஓர்புத்திரனை வாஞ்சித்து விஷ்ணுவை நோக்கி மெய்யன்போடு உபாசித்தார். சுபபிரதீபர் என்பவர் ஒருவர் ஓர் புத்திரியை வாஞ்சித்துத் தவஞ்செய்தார். அப்போது விஷ்ணுவானவர் அவ்விருவர்மீதும் பிரீதிகொண்டு இலக்குமியை யழைத்து, பிராணநாயகியே! நீ பூமியினகண்ணே சென்று சுபபிரதீபருக்குப் புத்திரியாகப் பிறக்குதியாக, நான் வாசுதேவருக்குப் புத்திரனாகச் செனிப்பேன் என்று இந்தப் பிரகாரஞ் சொல்லிவிட்டு, பாஷண்டமதமாகிய வைஷ்ணவத்தை அநுசரித்திருக்கும் இந்த வைஷ்ணவர்களைச் சாபபயனருமுமை உகைரக்ஷகருமாகிய தாம அருள் நோக்கஞ்செய்து, வைதிகநெறிக்கண்ணே நிறுத்த நினைந்து, கமசாகரப் பெருமானிடத்திலே அருள்பெற்றுக்கொண்ட சிருஙகி வாசுதேவருடைய மனைவி வயிற்றிலே உற்பத்தியாயினார். ஐந்து கிரகங்கள் தத்தம் வீடுகளிலே உச்சத்தானத்தை அடைந்தபோது, உமாதேவியார் கந்தசுவாமியைப் பெற்றாற்போல, சிவபிரானார் திருவடித்தாமரையை மறவாத அப்புதல்வனை அவள் பெற்றாள். அப்போது புஷ்பமழை பொழிந்தது. துந்துபிகள் ஒலித்தன. தேவரம்பை

யர் நடித்தனர். சிவபக்தர்களுக்கு வலத்தோளும் வலக்காலும் வலக்கணும் துடித்தன. வைஷ்ணவர்களுக்கு இடப்புயங்களும் இடக்கால்களும் இடக்கண்களும் துடித்தன. இனிமையோடு தென்றல் வீசிற்று. அக்கினி களங்கமின்றிச் சொலித்தது. திக்குகளெல்லாஞ் சந்தோஷம் மலிந்தது. இப்படிப் புதல்வனுடைய சனனத்தைக் கேட்ட பிதாவானவர் மனமகிழ்ந்து சுருதிசாஸ்திரமறிந்தவர்களையும் வேதபாரகர்களையும் அழைத்து அவர்களுக்குக் கோதானம் பூதானம் இரண்யதானம் என்பவைகளைச் செய்தார். பின்னர் ஜாதகர்மஞ் செய்தார். பதினோராம்நாள் ஸ்நானஞ்செய்து பிள்ளைக்கு வாய்ப்பாக சுதர்சனர் என்னும் நாமகரணஞ் செய்தார். பாலரும் வளர்பிறைச்சந்திரன் போல மெல்ல வளர்வாராயினர். தமது இரண்டு கைகளினாலும் தம்மிரண்டு பாதாங்குஷ்டங்களையும் வாயிலே வைத்துச் சுவைப்பாரப்பார். பின்னர் தொட்டிலின்கண்ணே ஆடியும், தாயின்பாலைப் பருகியும் முதிர்வார். ஆறும்மாசத்திலே அவர் பந்துமித்திரர்கள் அவருக்கு அன்னப்பிராசனஞ்செய்தார்கள். அவருக்கு அநேக ஆபரணங்களுஞ் சூட்டினார்கள். பாலரும் தமது இனிமையாகிய வார்த்தையினாலே தந்தையாரைப் பிரீதிசெய்தார். சிவபக்தர் வழியிலே போம்பொழுது அவர் கொடுத்த விபூதியை வாங்கி அப்பாலர் நெற்றியிலே இட்டார். அதைக்கண்ட தாயார் புதல்வனுக்கு ஸ்நானஞ்செய்து தக்க தக்க தானங்களிலே ஆபரணம் அணிந்து, அரிசூர்ணத்தையும் வெள்ளைமண்ணையும் பூசினள். அப்போது அப்புதல்வனார் வீதியிற் போந்து க்ஞ்சாபுரத்துப் பிராமணரும் சிவபக்தருமாகிய பசுபதி என்பாரை விபூதி ருத்திராக்ஷம் பிரசாதிக்கும்படி அன்பினோடும் வேண்டி, அவற்றை அவர் கொடுக்கப்பெற்று அவ்வெள்ளைமண் மஞ்சட்பொடிகளை அழித்துவிட்டு, சர்வாங்கமும் விபூதி உத்தூளனஞ்செய்து திரிபுண்டரமாகத் தரித்து,

ஹரிதததனை அவா தநதையா, துளடிதத்ல

உருத்திராக்ஷம் பூண்டு, சிவாலயத்தினுள்ளே போந்து, சிவபெருமானைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து நமஸ்கரித்து சிவபிரானுக்கு உவப்பாகிய திருத்தொண்டுகளைச் செய்தார். இவற்றைச் சனங்களெல்லாம் நோக்கி முனிவர்களும் செயற்கரிய செய்கையை இப்பாலவைஷ்ணவர் செய்கின்றாரோ, முன்னே மகாதேவரை நேத்திர கமலத்தினாலே பூசித்த மாதவரோ இப்போது சனங்களை இரக்ஷிக்கும்பொருட்டும், வைதிக மார்க்கத்தை நிறுத்தும்பொருட்டும், சிவபக்தியை வளர்க்கும்பொருட்டும் இங்ஙனம் திருவவதாரஞ் செய்தனரோ என்பார். மூன்றாம்வயசிலே இவருக்குச் சௌளகருமமும், ஐந்தாம் வயசிலே உபநயனமுஞ் செய்யப்பட்டன. இதுவரையும் அப்பாலர் விபூதி தாரணமுதலியன செய்தமையைப் பாலக்கிரீடை என்று நினைந்துகொண்டிருந்த பிதாவாகிய வாசுதேவர் அக்குழந்தையை அழைத்து, 'குழந்தையே' நீ சிவன் கோயிலுக்கு ஓர்காலும் போகாதே, ஓர்காலும் விபூதிகொண்டு உத்தூளன திரிபுண்டரதாரணஞ் செய்யாதே, சிவபக்தரோடிணங்காதே, அவர்களோடு பேசாதே, உருத்திராக்ஷதாரணஞ் செய்யாதே, ஸ்ரீவிஷ்ணுவின் சுத்தமாகிய பாதத்தை நீ சிந்தைசெய்" என்று புதல்வனுக்கு உபதேசித்தார். இப்படி சொல்லியும் பாலனானவர் விபூதியையும் ருத்திராக்ஷத்தையும் விடாதவராய சிவபக்தரை வணங்கி அவர் பாததூளியைச் சிரசிலே தரித்து சிவநாமங்களை உச்சரித்து, அக்கினீசுவராலயத்தை அடைந்து, அதனைப் பன்முறையும் வலம்வந்து வணங்கி, அங்கே திருத்தொண்டு செய்து வருவாராயினார். இவ்வொழுக்கத்தைக்கண்ட பிதாவானவர் அடிக்கடி யான புத்திபுகட்டியும் என் வார்த்தையைப் பாலன் கேட்கின்றானில்லையே என்று அப்பாலனைக் கயிற்றினாலே கட்டி, கசையினாலே பின்னும் அடித்துத் தம்மதாசாரத்தை உபதேசித்தார். கட்டினின்று விடுபட்டவுடனே புறத்தேபோய்ச் சிவாலயத்தை

அடைந்து, மனோவாக்குக்காயங்களினாலே சிவபெருமானுக்குப் பிரீதியாகிய திருத்தொண்டுகளைச்செய்தார். பிதாவானவன் தன் மனைவியை நோக்கி "என் புதல்வன் என் வார்த்தையைக் கேட்குமளவும் நீ அவனுக்கு அன்னமிடாதே" என்றுசொல்லிப் போயினான். அவன் போனபின்னர்ச் சிவபக்தசிரோமணியாராகிய பாலர் விபூதிருத்திராக்ஷதாரணஞ்செய்து, சிவபெருமானைச் சேவித்துக்கொண்டு போசனஞ்செய்யுமாறு வீட்டுக்கு மீண்டு வந்து தமது தாயரை நோக்கி "என் இனிய அன்னையே, என்னைப் பசி அதிகமாக வாட்டுகின்றது எனக் கன்னமிடுவாயாக" என்று கேட்டுத் தன்தாயின் கையைப் பலமாகப்பற்றி யிழுத்து நெருக்கினார். அப்போது தாயானவள் பாலனைப்பார்த்து ஐயோ பாலா! நீ தமமுடைய வார்த்தைக்கமைந்துநடக்குமளவும் அன்னமிடவேண்டாம்" என்று உன்பிதா சொல்லிப்போயினார். ஆதலால், நீ உன்பிதாவின் சொல்லைக்கேள். உன்பிதாவின் வார்த்தையை ஏன் கேட்கின்றாயில்லை; உன்பிதாவே உனக்கும் எனக்கும் தெய்வம். இப்போது நான் என்செய்வேன்" என்று தன்பாலனோடு அநுதாபமுற்றுக் கண்ணீர் வார்த்தாள்.

இங்ஙனம் தாயார்சொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்டவுடனே பாலர் வீட்டினின்றும் புறப்பட்டு வெளியே போந்து அக்கினீசுவரப் பெருமானையும் நந்திகேசுரரையும் சந்நியாகாலத்திலே போய் நமஸ்கரித்து நின்று "சம்புவே நீரோ என்பிதா, உமாதேவியாரோ என் தாயார், உமது புதல்வர்களாகிய விநாயகர் சுப்பிரமணியர் என்னும் இருவரோ என் சகோதரர்கள், உமது அடியார்களே எனது பரிசாரகர்கள். அங்ஙனமாயினும் உமது தரிசனங்கிடையாமையால், இவ்விடத்தே அடியேன் நாயையும் புழுவையும் ஒத்துத் திரிகின்றேன்; சுவாமீ! உம்மை அடியேன் நினையாமலும், உமது பூசையிலே வழுவினவனாயிருந்தாலும் தீனபந்துவா

12/94

ஹாரிததருக்கு தக்ஷிணாமூர்த்தி உபதேசம்.

கிய நீவிர் உமது திருவருளினால் அடியேனைக் காத்தருளல் வேண்டும். விஷ்ணுமூர்த்தியினாலே உமது திருவடிகளும், பிரமாவினாலே உமது சிரசும காணப்பட்டிலவாயின, அடியேன் சுவாமியை எவ்வாறு பூசிக்கவல்லேன! அடியேனாகிய என்னை விசாரித்துக் காத்தருளல்வேண்டும். மழையில்லாது வாடிப்போன பயிர்போல உமது தரிசனங்கிட்டாது வாடிப் போயினேன். கிருபாநிதியே! அடியேனுக்குப் பிரசன்னராகுகிர. இன்று கொசுவுபோலிருக்கு மடியேனிடத்துக் கிருபாவசத்தினாலே எழுந்தருளி பாலா எம்மிடம் வருகவென்று அடியேனை எப்போது அழைப்பீர். தாயில்லாப்பிள்ளைபோல அடியேனை இகழ்ந்து கைவிடாதீர். அடியார்க்கடியனாகிய பாலன்மீது மிகுந்தியும வன்கண்மை செய்யாதீர். அடியேன் அநாதனாகிய தீனன், உமது பாதங்களையே சிந்தைசெய்தேன். உம்மைக்காண்டற்கு இச்சைப்பட்டேன். அடியேனுக்கு இப்போது பிரசன்னராவீர்; அடியேன் பூமியிலேனும் கைலாசத்திலேனும் இருந்தாலும் என்? உம்மையின்றி ஓர் முகூர்த்தமாயினும அடியேனுக்கு வாழ்வில்லை, மிகுகியுந் தீனனாகிய அடியேனுக்கு நீவிர் பிரசன்னராகாதொழியில அஃது அநீதியாமன்றோ. பின் எதுதான் உமக்கு நியாயமாய் முடியுமென்று இந்தப்பிரகாரம் அன்பினோடு தோத்திரஞ்செய்தார். அப்போது கிருபாநிதியாகிய சிவபிரான் உமாதேவியாரோடு இருஷபாரூடராய் அவருக்குப் பிரசன்னராய் "குழந்தையே! இனி நீ அஞ்சற்க" என்று தமது திருவுருவத்தைத் தரிசிப்பித்தருளினார். உடனே சுதர்சனர் மிக்க விம்மித மடைந்தும் அநேக ஸ்தோத்திரஞ்செய்தும் பேரானந்தக்கண்ணீர்வார நின்றார். அப்போது சிவபெருமான் அவரைத் தழுவித் தமடித்தலத்திலேற்றி, உச்சிமோந்து, நீ நம்மிடத்து ஆறாத பேரன்புடையை உனக்கு இப்போதுற்ற வருத்தத்தைச் சொல் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். அதற்குப் பாலர் சிவ

பிரானை நோக்கி, சுவாமீ! பிரமவிஷ்ணுக்களாலும் காண்டற்
கரிய உமது அருமைத் திருமேனியானது ஈண்டு பிரசன்னமா
னகால முடிக்கக்கூடியதாயும், முடிக்கக்கூடாததாயுமுள்ளது
யாது என்றார். உனக்கும் உன் தந்தைக்கும் இடையே நேர்
ந்த மனவருத்தத்துக்குக் காரணம் யாது? என்று சிவனார்
கேட்ப, அதற்குப் பாலர் அண்டமோராணுவாம் பெருமை
கொண்ட நீவிரே ஆன்மாக்களுக்கு அருள்புரியுமாறு அணு
வோரண்டமாஞ் சிறுமை கொண்டீராதலின், எம்மிருவர்
வினைவெல்லாம் உமக்கே தெரியுமென்று தலையினாலே அவர்
ஆஞ்ஞையை வகித்துச் சொன்னார். சொல்லவே, சிவபெரு
மான் ஸ்மிருதி இதிகாசாதிகளைப் படிப்பாயாக என்றார்.
அதற்குப் பாலர் படிக்கற்பாலனவாகிய சாஸ்திரங்கள் எண்
ணில்லாதனவன்றோ! அவற்றைப் படித்தற்குள்ள காலம்
அற்பமன்றோ படித்தற்கு எய்தும் இடையூறுகளோ எண்
ணிறந்தனவன்றோ. பாலும் நீரும் கலந்தவிடத்து அன்ன
மானது பாலைமாத்திரங் கொள்ளுதல்போல, சுவாமீ சார
மாயுள்ளதையே அடியேற்கு உபதேசியும் சகல வேதபுரா
ணங்களினாலும் அறியற்பாலர் நீவிரேயாம். ஆதலினால் உம்
மை ஒருநெறியாகச் சிந்தைசெய்தல் ஒன்றையன்றி மற்
றொன்றும் வேண்டேன் என்றார். அதற்குச் சிவபிரான்
சுருதி ஸ்மிருதி முதலியவைகளின்றி எனது சொரூபத்
தை அறியவும் அறிந்தபடி அன்புசெய்யவு மியலாய என்
றார். அதற்கு அவர் "சுவாமீ! என்னைப் பாலனென்று எய்
க்கப்பார்க்கின்றீர்" ஒருவன் தனக்குச் சிந்தாமணி கிடை
த்தபின்னர், பலகறைக்கு ஆசைப்படுவானோ என்றார். அப்
போது சிவபெருமான் தமது திருக்கரகமலத்திலே ஓர்
யந்திரத்தை எழுதி அப்பாலருடைய சிரசிலே அமைத்து,
எல்லாம் அறிந்தவனாகுதி என்று தடவினார். அவ்வேளை
யில் அச்சிவபிரான் திருவருளால் வேதமுதலிய கலைகளெ
ல்லாம் அப்பாலனுக்கு உதித்தன. அதன் பின்னர்த் தாம்

தக்ஷிணாமூர்த்தியாய் எழுந்தருளியிருந்துகொண்டு, வைதிக சைவ விபூதியை சாபாலோபநிஷத மந்திரங்களினாலே பாலர்மேனியிலே பூசி, அதன்பின்னர்த் திரிபுண்டரமாகத் தரித்து, உருத்திராக்ஷ மாலையணிந்து, பஞ்சாக்ஷரோபதேசஞ்செய்து, உத்தமமாகிய ஸ்படிகலிங்கத்தை அவர்கையிற் கொடுத்து, வேதசிவாகமவிதிப்படி பூசாவிதியும் உபதேசித்து, சுதாசனாசாரியர் என்ற பெயரைமாற்றி, அரதத்தாசாரியர் என்ற பெயரும் இட்டருளினார். அருளவே; அரதத்தாசாரியர் சிவபிரான் திருவடித்தாமரைகளைத் தமது கண்களினின்று சொரிந்த ஆனந்தபாஷ்பங்களினாலாட்டி மயிர்ப் புளகத்தோடு நமஸ்கரித்தார். உடனே சிவபெருமான் தமது அருமைத் திருக்கரத்தினாலே அப்பாலரை எடுத்து யாமப் போதிலே தானே ஆசீர்வதித்து, நீ போசனஞ் செய்யும் பொருட்டுப் போவாயாக என்று சொல்லி ஆஞ்ஞைசெய்து தாம் சிவலிங்கத்திலே அந்தர்த்தானமாயினார்.

அரதத்தாசாரியர் இங்ஙனம் சிவபெருமானிடத்திலே மகாமந்திரமாகிய ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரோபதேசம்பெற்று, அவைதிகர்களாகிய வைஷ்ணவர்களை உத்தாரணஞ்செய்யும் பொருட்டு எழுந்தருளிய சிவபிரானை ஒத்தார். குருமூர்த்தியாய்ப் போந்த சிவபிரானை நமஸ்கரித்து, அவரைத் தமது இதய கமலத்தினகண்ணே இருத்திக்கொண்டு வீட்டுக்குப் போயினார். அவ்வேளையிலே பிதாவானவன் வீட்டினுள்ளே கபாடபந்தனஞ்செய்து சயனித்திருந்தான்; தாயானவள் பாலனுடைய பசிநோயை நினைந்து வருந்திக்கொண்டிருந்தாள். சிவபக்த சிரோமணியாகிய அரதத்தாசாரியர் கதவிலே தட்டிப் பசியினாலே நொந்தேன், அன்னமிடுதி என்று உரத்து அழுதார்; உள்ளே நித்திரைசெய்த பிதாவானவன் சிவபாதாப்ஜஸ்மரணராகிய அரதத்தாசாரியர் இயல்பை அறியாது அவர் வார்த்தையைக் கேட்டபோது கண்ணினை சிவப்பேறக் கோபத்தோடெழுந்து இவ்வாறு சொல்வான்:

நான் சொல்லும் சொல்லுக்கு அமைவையேல் உனக்கு அன்னமிடுவேன் நீ எப்போதாயினும் சிவனுக்குத் தொண்டுசெய்தால், பாஞ்சராத்திர ஆகமங்களைப்படியாதிருந்தால், வெள்ளேறு ஏறுவோன கோயிலுக்கு நீ போனால் உன்னை நான் தண்டிப்பேன்; இங்ஙனம் அமையாது போவையாகில் உன் கால்களைச் சேதிப்பேன் என்று சொன்னன். இதைக் கேட்ட பாலர் சிவநிந்தையில் விருப்புற்ற திருகூலபாலராகிய தந்தையாரைப் புன்சிரிப்போடு நோக்கி, கௌதமமுனிவராலும், ததீசிமுனிவராலும், கண்ணுவமுனிவராலும், உபமன்னியுமுனிவராலும், பிரமனாலும், நந்திகேசுரராலும் சபிக்கப்பட்ட பிராமணருள்ளே நீயும் அகப்பட்டனையன்றோ வாதலின, நினக்கு பரமபதியான மஹாதேவருடைய உண்மை யொன்றுந் தெரியாது சொல்வேன் கேள் அந்தத் தத்துவப்பொருளாகிய சிவபிரானை விஷ்ணுவானவர் நேத்திரகமலங்களினாலே பூசித்து வழிப்பட்டமையால், சிவபிரான் அவருக்குச் சாவஞ்ஞத்துவத்தைக் கொடுத்தார் என்றறிகுதி. நீ யென்னை வேதமுதலிய வித்தைகளிலே பரீக்ஷிததுப் பாரகுதி; பின்னரும் சிவபிரானை விஷ்ணுவானவர் நேத்திரத்தினாலே அர்ச்சித்தாரோ, அன்றோ? சொல் என்று கேட்டார். அதற்குத் தந்தையானவன் உலகத்தை வஞ்சிக்குமாறு பூசித்தாராதலில், இப்பூசை யதார்த்த பூசையாகாது என்றான். அதுகேட்ட சிவபக்தசிரோமணியார் இங்ஙனம் ஒருவாறு உத்தரஞ்சொல்லிய பிதாவைப் பார்த்து, விஷ்ணுவுடைய சர்வேசுரத்துவத்தை வேதாகமமுறைப்படி பேசுதி என்று வாதித்தார். பிதாவும் பாலரும் இவ்வாறு வாதிக்கும்போது, அக்கிராமத்திலேயுள்ள வைஷ்ணவர்களும் சிவனடியார்களும் ஒருங்கு கூடினார்கள்.

(உடனே அகர்த்தாவான அரியைக் கர்த்தாவாகக் கூறும் பாஞ்சராத்திரிகளின் மனத்திருளிருந்த அஞ்ஞானவிரு

ளகலுமாறு எழுந்தருளிய ஸ்வாமியாதத்தைப்போல சூரியனுதையமாயினன். தந்தைக்கு மைந்தனுக்கும் அரி அரர்களைப்பற்றிய தாரதம்மியவாத நடக்கின்றதென்று பிரவித்தியாயிற்று. இதனால் சைவர்களும வைணவர்களும் திரளாகச சேர்ந்தாரகள். அன்றியுள்ள மதவாதிகளும வந்து நெருங்கினார்கள. தினேதினே வாதம விருத்தியாகியது. இதையுணர்நத ஊராள்வோனும பிறரும் கூடினார்கள். பின்னொருநாள வைணவராதியா இஙஙனம தநதையும் மைந்தருமாகிய நீவிர் வெறுமவாதஞ செய்வதாற பயனில்லை; தீயிலிட்டுப பழுககக்காய்சசிய இரும்புபபீடததின்மேலறி நின்று அரியையேனும அரனையேனும் நியாயமுகத்தால் சிறந்த பொருளென்று தாபித்தால நாங்களநத மதததை யடைகின்றோமெனறார்கள். உடனே மஹாப்பிரபுவான அரதத்தர் யானவ்வணணமே செய்கின்றேனென்றார்; இநத அரிய விடயததைக கண்டு களிகக அனேகர் விருமபுவாரகள்; அதனால் பலதேயததினரும உணாநதுவாததக்க ஒரு நன்னாளைமப்போமென நாளைததனா; அததினததிற் கிரண்டசனங்கள் வந்து நெருஙகினாகள) உடனே வைணவாகளைப் பார்த்து, வைதிக சைவவேதியா முதலியோர் பாஞ்சராத்திரியர்காள் வம்மின் எமமிறைவனாகிய அககினீசுரன தாலயத்திற்கு அஙகே எஙகள் வைதீகவாரணா உங்களாலிடப்பட்ட ஒழுககக்காய்நத இரும்புபீடத்திலேறியிருநது சிவபெருமானே பரமென்று தாபிபபாரென்றனர். அதற்கப் பாஞ்சராத்திரிகள் கோபத்துடன் நாங்கள் ஆனை துரத்தினும் ஆலயம் நுழையேம் என்று நியமம்பூண்டவர்கள்; ஆதலால் அவ்வாலய மடையேம்; எஙகள் பகவானான ஸ்ரீஹரியின் ஆலயமும் அதிவிசாலமானதே, அதற்குள் வந்திச் சிறுவன் சிவனே பரமென்றுரைத்துத் தாபனஞ் செய்வானாயிற் சரி தாமென்று—'வயம்ருத்ரகுடும்ப்வாமி நப்சயமாகதாச' என்ப [illegible] உடனே அரதத்தர்

அதற்குள் சம்மதித்து, அவ்வூரிலுள்ள வரதராஜஸ்வாமி ஆலயத்துட்சென்று, அங்கு வீற்றிருக்கும் சுவாமியான வரதராசனை யன்புடன் வணங்கி நமஸ்காரஞ்செய்து துதித்து,—

"தேவதேவஜகந்நாதஹரபாதாப்ஜசிந்தக।
ஶிவபூஜாஸக்தசித்தசிவபக்தஶிரோமணே॥
மஹாவிஷ்ணோமஹாபாகசரணாகதவத்ஸல।
ஸர்வோபநிஷதாம்சாரம்சிதத்தயவேதயதி॥
ததாதவதஸந்நிதௌதப்தலோகபீடமிதம்விபோ।
இமாம்புசீதளம்பூயா இதயுக்த்வா ததபரதக்ஷிணம்॥
க்ருத்வாதயாதவாமஹாதேவமபாவதீஸஹிதம்விபும்।" என்றுரைத்தாங்கு தேவதேஜனஞதி வாக்கியங்களால் அரியை வணங்கி நின் சந்நிதியிலிருந்து சாவஸாரமான உபநிஷதார்த்தங்களால் சிவபரத்துவஸ்தாபனஞ்செய்யப்போகின்றேன். ஹே ஸ்வாமி! யான் ஏறப்போகின்ற காய்ந்த இரும்பு முக்காலியானது குளிர்ந்த ஜலத்தைப்போல ஆகவேண்டியது. என்றுரைத்து நின்றனர். உடனே வைணவர்கள் தீயிலிட்டு உருக்கக் காய்ச்சிய பெரிய இரும்பு முக்காலியைக் கொண்டுவந்து கருடனுக்கும் வரதராஜஸ்வாமிக்கும் நடுவில் இட்டார்கள். உடனே அரதத்தாசாரிய சுவாமிகள் அதனைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து, உமாதேவி சமேதராகிய சிவபெருமானைத் தியானித்து, அந்த அயபீடத்திருந்து, சைவ வைஷ்ணவர்களுள்ளே சிவநிந்தகர்களாகிய வைஷ்ணவர்களை நோக்கி தத்துவார்த்தமாகிய சதுர்வேத தாற்பரியசங்கிரகம் என்னும் சுருதிசூக்திமாலையினாலும், அன்றியும் மந்திரசிரேஷ்டமான கர்த்தாவாக இருத்தலினாலும், தசரதன் பிள்ளையான இராமன் இலிங்கஸ்தாபித்துப் பூசித்தமையாலும், கண்ணன் ஸ்ரீகைலாயத்தையடைந்து துதிக்க அவற்குப் பிள்ளையை அளித்தமையாலும், நூற்றிதழ்க் கமலமலர்களாலும், தன் கண்மலராலும் பூசிக்க அவற்குச் சக்கர மீந்தமையாலும் பசுபதி சகல தேவர்களுக்கும் முதல்வனாகின்றான்; மன்

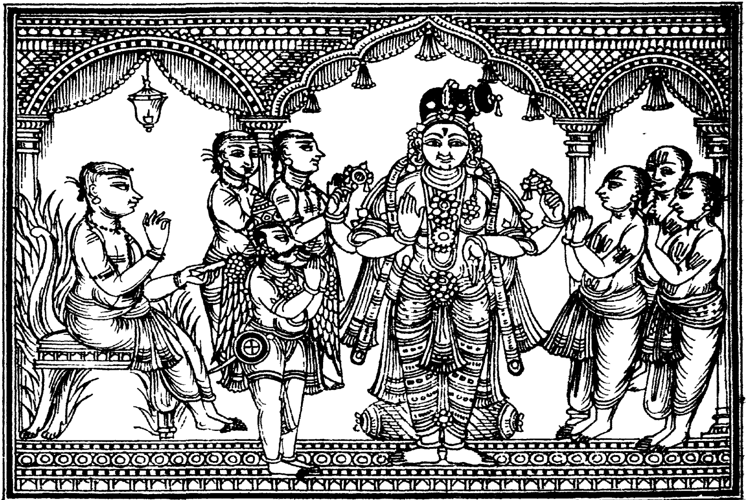

ஹரிதததா எரிகிற இருமபு நாறகாலியின்மீதுவீறறிருந்து சைவஸதாபனஞ் செய்தல. [illegible]

மதனை யழித்தமையாலும், ஆலத்தை யுண்டமையாலும், எமனுடைய கர்வபங்கஞ்செய்தமையாலும், அசுரர் வாழ்ந்த முப்புரங்களை யழித்தமையாலும், தக்கனுடைய யாகத்தை யழித்தமையாலும், அருச்சுனனுக்கு தன்பெயருள்ள அம்பினை அளித்தமையாலும், நரசிங்கத்தை வதைத்தமையாலும், கண்ணன்கொண்ட (மோகினி) பெண்ணுருவைக் கலந்து சாத்தனைப் பிள்ளையாகப் பெற்றமையாலும் பசுபதி சகல தேவர்களுக்கு முதல்வனாகின்றான்.

காசியில் வியாசருடைய தோள்களைத் தம்பிக்கு மாறு செய்தமையாலும், முன்னர் திரிபுர ஜயகாலத்தி லரியால் இடபவுருக்கொண்டு தாங்கப்பட்டமையாலும், பிரமகபாலாதிகளாலே அலங்கரிக்கப்படுதலாலும், பக்குவர்களுக்கு ஞானோபதேசஞ்செய்தலாலும், உலகிலர்ச்சித்த வனேகருக்கு வேண்டிய அபீஷ்டங்களை அளித்தமையாலும், பெண்ணுடம்பு கொண்ட அரிக்குப் பாதியுடலீந்தமையாலும், இன்ன மநேக காரணங்களாலும் அரனே முதல்வனென்று குறிக்கின்ற பஞ்சரத்தின மாலையினாலும்,—

காயத்ரீவல்லபத்வாத்தசரசத்நயஸத்தாபிதாராகிதத்வாச்।
சௌரே கைலாஸயாத்ராவரதமுகிதத்யாபீஷ்டஸந்தாநதாநாத்।
நேத்ரேணாஸ்வேநஸாகம் த்ரசசதகமலோவிஷ்ணுநாபூஜிதத்வாத்।
தஸ்மைசக்ரப்ரதாநாத்பிசபசுபதிஸ்ஸாவதேவப்ரக்ருஷ்ட:॥

கந்தாப்பத்வம்ஸகத்வாத்காளகபளநாத்காலகர்வாபஹ்ருத்வாத்।
தைத்யாவாஸபூதத்திரிபுரவிதளநாத்தக்ஷயாகேஜயத்வாத்।
பார்த்தஸ்யஸவாஸ்த்ரதாநாந்நரஹரிவிஜயாந்மாதவேஸ்த்ரீசரீரோ।
சாஸ்தஸம்பாதகத்வாத்பிசபசுபதிஸ்ஸர்வதேவப்ரக்ருஷ்ட:॥

வாரணஸ்யாஞ்சபாராசரநியமிபுஜஸ்தம்பநாத்ப்ராக்புராணும்।
ப்ரத்வம்ஸேகேசவேநார்ச்சிதவ்ருஷவபுஷாதாரிதத்வாரதத்வாத்।
அஸ்தோகைர்ப்ரம்ஹசிர்ஷைர்நிசகளக்ருதாலங்க்ருதாபூஷிதத்வாத்।
தாநாத்ப்ரஜ்ஞாநமுக்த்யோரபிசபிசுபதிஸ்ஸர்வதேவப்ரக்ருஷ்ட:॥

பூமௌலோகைரநேகைஸ்ஸததவிர்சிதாராதகத்வமீஷா।
மஷ்டைச்வர்யப்ரதாநாத்தசவிதவபுஷாகேசவேநார்ச்சிதத்வாத்।

ஹம்ஸகரோடாங்கதாரித்ருஹிணமுரஹராந்விஷ்டசீர்ஷாங்கரிக தயா
ஜந்மதவமஸாதயபாவாதப்சபசுபதிஸஸாவதேவப்ரக்ருஷ்ட:॥ [ஜ்ஞ

வைசிஷ்ட்யேயோகிபீடாயிதமுராரிபுசலிஷ்டபாவேநசமபோஸ்।
ஸதீர்காாததபரதிகாயிதஹரிவபுஷாலிங்கிததவே நயதவா।
அப்ரதாநயாதவிசிஷ்டாதவயஸமதிகமேதாநவாநாமராதேச।
சம்போருத்தகருஷடபாவாதபிசபசுபதிஸஸாவதேவபாகருஷ்ட:॥ என்னும் பஞ்சரத்தினத்தாலும்,

விஷ்ணுவாதி தேவர்களெல்லாம் முப்புரத்தசுரரைச் செயிக்க வன்மையிலராய், சிவபிரானைச் சரணடைந்து வணங்கி, சுவாமீ! நாங்களெல்லாம் பசுக்கள் எங்களுக்கெல்லாம் ஈசுரர் நீவிரே; ஆதலால் உம்மைச் சரணடைந்தோம். பசுபதியே! முப்புரத்தசுரரினின்று விரைந்து காத்தருள்வீர் என்று துதிக்கப்பெற்ற அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூணபதாகும். முப்புரத்தை அழிக்கப்போந்த காலத்திலே பசுபதியாகிய சிவபிரானுக்கு விஷ்ணு பாணமாகவும், பிரமன் சாரதியாகவும், மகாமேரு வில்லாகவும், நாணி சர்ப்பராசனாகவும், சூரிய சந்திரர் சக்கரங்களாகவும், பூமி ரதமாகவும் அமையக்கொண்டருளிய அம்பிகாசமேத சிவபிரானிடத்திலே என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும். ஓர்காலத்திலே நாராயணர் பிருகுமுனிவருடைய மனைவிமீது தமது சக்கரத்தைப் பிரயோகஞ்செய்து கொன்றுவிடும்போது, அப்பிருகுமுனிவரானவர் சிவமந்திரங்கொண்டு தன் மனைவியை எழுப்பிவிட்டுத் தன் மனைவியைக் கொன்ற லட்சுமீசமேதராகிய அந்த நாராயணரை எந்தப்பெருமானுடைய அருளினால் தம் சாபத்துக்கு இலக்காக்கினரோ, சந்திரசேகரராகிய எந்தப்பெருமானை ஆகமாந்தங்களை உணர்ந்தவர் விசுவாதிகர் என்று புகழ்கின்றார்களோ, அந்த அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி

12792 (6403)

பூண்பதாகும்; எண்ணில்லாத ஆரணங்களையும் புராணங்களையும் அருளிய வியாசமுனிவர், ஸ்ரீகாசியிலே ஸ்ரீவிசுவேசர் சந்நிதியிலே தமது கையை உயர்த்திச் சிவபிரானிலும் கேசவரே உயர்ந்தவரென்று கூற, நந்திதேவர் இட்ட சாபத்தினால் அந்தக்கை நின்றபடியே நிற்குமாறு எந்தப் பெருமானுடைய அருளினால் சபிக்கப்பட்டாரோ, அந்த அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும்; ஸ்தாவர சங்கமங்களையுடைய பூமியைப் படைத்தவராகிய பிரமனுக்குத் தலைவராயுள்ள விஷ்ணுவானவர் ததீசிமுனிவரோடு ஓர்கால யுத்தஞ்செய்து, விரைவிலே (எந்தப்பெருமானுடைய பக்தராகிய) ததீசியினால் அபஜயப்பட்டாரோ அந்த அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும்; காதி முதலிய அசுரர்களை அச்சுறுத்தினவரும், தூணினின்று தோன்றிய இரணியனைக் கொல்லும்பொருட்டு ஸ்தம்பத்திலே நின்று தோன்றி இரணியனைக் கொன்றவருமாகிய நரசிம்மத்தின் கருவத்தை எந்தப்பெருமானுடைய அம்சரும் லோகேசருமாயுள்ள சரபமூர்த்தி சிக்ஷித்து அடக்கினாரோ அந்த அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும்; வைகுண்டலோகத்தின் முதல்வாயிலிலே நின்ற விடுவேசன் என்பானுடைய பெரிய மார்பைத் திரிசூலத்தினாலே பிளந்து தாங்கித் தேவர்களிடத்திலே முன்னர் இரத்தப்பிக்ஷை வாங்கப்பெற்ற பிரமகபாலத்திலே அவன் இரத்தத்தை எந்தப் பெருமானுடைய அம்சராகிய வைரவமூர்த்தி நிறைக்கப் போந்தாரோ, அந்த அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும்; விஷ்ணுவுடைய புதல்வனாகிய மன்மதனை நெற்றிக் கண்ணினாற் பொடிசெய்து அவனது *சாம்பரைத் தரித்த

வரும், பிரமனது ஐந்து சிரசுகளில் ஒன்றைச் சிதைத்து அதனைச் சபாலமாகக் கொண்டவரும், விஷ்ணுமூர்த்தியுடைய கண் ஒன்றை மலராகக் கொண்டருளினவருமாகிய அந்த அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும்; ஓர் காலத்துச் சமுத்திரத்திலே தோன்றின ஆலகாலவிஷத்துக்கஞ்சி விஷ்ணு பிரமன் முதலாயினோர் பெருங்கவலையோடு கைலாசபதியையடைந்தபோது, அவர்களை எல்லாம் அஞ்சற்க என்று அபயஸ்தம் கூறி, அவர்களைத் தத்தம் இடம் சாரும்படிசெய்து, நஞ்சைத் தமது கண்டத்திலே அடக்கி அருள்செய்தவராகிய அம்பிகாசமேத சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும்; சிவபெருமான் ஓர் கால் சாத்துவிக ராசச தாமச குணம் என்பவற்றைச் சிருஷ்டித்து அவற்றை மூவர்க்கும் அருளிச்செய்ய, சாத்துவிக குணம் ராசச குணம் என்பவற்றை முறையேயுடைய விஷ்ணுவும் பிரமாவும் தாமசகுண ருத்திரனைத் தனித்தனி தூக்கியெடுக்க வலியிலராயபோது, தாமசகுணத்தினராகிய ருத்திரர் அந்தப் பிரம விஷ்ணு என்னும் இருவரையும் எந்தப்பெருமானுடைய அருளினாலே எடுத்து நடத்தாரோ, அப்படிப்பட்ட அந்த அம்பிகாசமேத சிவபிரானிடத்திலே என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும்; என்னும்—

விஷ்ணவாதயாச்சபுரத்ரயம்ஸம்ரகஜௌஜேதுநசக்தா:|
ஸ்வயமசம்புமபரணதாவயநதுபசவோஸமாகநதங்மேவமஹேச்வர:|
தேநாஸ ஞ்சரணசதாந்பசுபதேபாவுரீதயவோசநத்ருதநதஸமிந|
மேஹ்ருதயம்ஸம்கேநரமதாமஸாயம்பேபரப்ரஹ்மணி||

யஸ்யேக்ஷு:கமலேக்ஷண:பசுபதேரப்ஜோதபவஸஸாரதிர்|
யஸ்யஜ்யாபணிநாமிநோரதபதேயஸ்யேந்துஸூர்யாவுபௌ|
மேருர்யஸ்யசராஸம்ரதவரோபூமிஸ்துயஸ்யாபவத்தஸ்மிந்|
மேஹ்ருதயம்ஸம்கேநரம்தாம்ஸாம்பேபரப்ரஹ்மணி:||

யத்ப்க்தோப்ருகுரிந்தராபகிமஹோசாபஸ்யலக்ஷ்ய:। [ஸாபி:।
ப்ருசமக்ருகவாஸவாநதயிகவாமமிருதாமஸவமநுபிசசேவைரயுங்க்தா
யநதாராதிபசூடமாகமசிரோவிசவாகிகமகாயதேதஸ்மிந்।
மேஹ்ருதயம்ஸங்கேரமதாம்ஸாம்பேபரப்ரஹ்மணி:॥

கோவிந்தாதகிநமநைநவகமிகிபரோசசாரயஹம்ஸதாவுபா।
வுதருதயாதசிவளயநநிசிநகோவயாஸோமுநிநாமபுர:।
யஸ்யஸ்தமபிரபாணிராநரிகருதாநந்திசவரோணபவததஸ்மிந்।
மேஹ்ருதயம்ஸங்கேரமதாம்ஸாம்பேபரப்ரஹ்மணி:॥

விஷ்ணுஸதாவாஜநகமாகமகஜநதஸவாமிவிரிஞ்சாதிகோ।
யதபகேதநஸஹநாஸரோசவாரிபுரயுதநமதத்சேநஸ।
கருதவாகேரமஹோநதவிஜ்ஞாதஜ்ஞபயநதஸமாதகதோபூபருசநதஸ்மிந்।
மேஹ்ருதயம்ஸங்கேரமதாம்ஸாம்பேபரப்ரஹ்மணி:॥

காதீநாஞ்சபயகாஸவீமஹம்பாகரூணாசநகருதவய।
பருசமகோபாநதோஜிசததாநவோநாநரிரயளயாமரபூதேநஸ:।
லோகேசசசரபேணசிஈநிதமகோபூலலீலயாததக்ஷிணதஸ்மிந்।
மேஹ்ருதயம்ஸங்கேரமதாம்ஸாம்பேபரப்ரஹ்மணி:॥

விஷ்வக்ஸேநமநிநசிராயகிஸமநதமரகதபிக்ஷாசசலாத।
ஸம்ஹ்ருதயாதஸைரவசசிதரோயஸயாமசபூதோஜ
பரஹ்மாதயமரசிக்ஷநளயபலிநோவிஷ்ணோமதஞாஹகரததஸ்மிந்।
மேஹ்ருதயம்ஸங்கேரமதாம்ஸாம்பேபரப்ரஹ்மணி:॥

யேநாபாகிதமகஜாகபசிதம்திவயாஙகராகைளஸமம்।
யேநஸ்வீக்ருதமபஜஸமபவசிரஸவௌளவாணபாதணாஸமம।
யேநாங்கீகருதமசபுதஸயநயநமபூஜாரவிநதைஸ்ஸமம்தஸ்மிந்।
மேஹ்ருதயம்ஸங்கேரமதாம்ஸாம்பேபரப்ரஹ்மணி:॥

விஷ்ணுபரஹ்மஸராகிபப்ரபருதயஸஸநவேபிதேவாப்ருசம்।
ஸமபூதோஜஜலதோவிஷாதபரிபவமப்ராப்தாயமேதயேச்வரம்।
ஸ்வஸவஸதாநநியோஜிதாகதஸசஸவஸதாபபூவுர்தருடாஸ்தஸ்மிந்।
மேஹ்ருதயம்ஸங்கேரமதாம்ஸாம்பேபரப்ரஹ்மணி:॥

ஸ்ர்ஷ்ட்வாயஸ்திரிகுணாந்விதாகருமதுபிச்சூலாயுதேப்யஸ்ஸ்வோ।
ததத்வைதாநததாநகராஹூதுமநயோஸ்ஸக்த்யாபுநாஹீநயோ:।
தாப்யாம்ஸாகமஹோகுணத்ரயப்ருதே ருத்ராயஸாம்யம்ததௌதஸ்மி
மேஹ்ருதயம்ஸங்கேரமதாம்ஸாம்பேபரப்ரஹ்மணி:॥ [க்।

என்னும் பொருளைத் தருகின்ற இந்த பத்துச்லோகங்களாலும், அரிஹரதாரதம்மியமென்னு நூலாலும், சிவபரத்துவஸ்தாபனஞ்செய்தனர். இதுநிற்க,

ஸ்ரீசுருதிசூக்திமாலை முதலியவைகளால் மகாதீரராகிய அரதத்தாசாரியர் சிவபெருமானுடைய பரத்துவஞ் சாதித்தபோது, அவருடைய திருவருளினாலே ஒழுகக்காய்ந்த அயபீடமானது சீதளமாகிய சந்தனச்சேற்றை ஒத்துக் குளிர்ந்தது. அவர் இவ்வாறு வேதப்பிரமாணங்கொண்டும், புராணப்பிரமாணங்கொண்டும், ஸ்மிருதிப்பிரமாணங்கொண்டும் சிவபிரானுடைய பரத்துவத்தைஸ்தாபனஞ்செய்து, பண்டிதர் சபையிலே வைதிகாங்கீகாராய பிரகாசித்தார். சபையிலுள்ள பெரியோரெல்லாம் வாசுதேவர்குமாரராகிய அரதத்தாசாரியரைச் சிவபெருமானேயாமென்று துதித்து, அவருடைய திருவடித்தாமரைகளிலே வீழ்ந்து நமஸ்கரித்துத் தத்தம் கிரகஞ் சார்ந்தார். பின்னர் அரதத்தாசாரியர் காவேரியிலே போய் ஸ்நானஞ்செய்து, வைதிக் சந்தியா கருமங்களை முடித்து, சனங்கள் நாற்புடையிலும் சூழ்ந்து நிற்ப, அன்பினோடுஞ் சிவார்ச்சனை செய்தார். அதன் பின்னர் தாயானவள் தனது புதல்வரைக் கட்டித்தழுவி உச்சிமோந்து, துன்பத்தினாலும் இன்பத்தினாலும் தோன்ற கண்ணீரினாலே தன்குமாரனை அபிஷேகித்து, பாலனே 'நீ மிகுதியும் பசியினாலே வாடினை' என் கண்மணியே ' வீட்டுக்குப் போசனஞ் செய்யுமாறுவருதி என்றாள். இங்ஙனங் கூறிய தம்மினிய தாயாருடைய வசனத்தைக்கேட்டு, அவர் வீடு சார்ந்து சிவபிரானைத் தியானித்துக்கொண்டு சிவநிவேதனத்தை அயினார். அக்காலந்தொடுத்து எக்காலமுந் திரிகாலமுஞ் சிவபூசைசெய்து, சிவஸ்தோத்திரஞ் செய்து இன்பத்தோடுவசித்தார். அப்போது அவர் பிதாவாகிய வாசுதேவர் தமது புதல்வருடைய அருள்வாக்கின் வன்மையை வியந்து, அவரை நோக்கி யான் அறியாமையினாலே செய்த

ஹாரீதத்தரின் தந்தை முதலியோர் அவரிடம் உபதேசம் பெற்றுக்கொண்டது

வைகளை க்ஷமிக்குதிர் என்றார். தப்த முத்திரைகளாகிய சங்கு சக்கரங்களை யுடையரும், ஊர்த்துவ புண்டர முடையருமாகிய வைஷ்ணவர்கள், அவரை நோக்கி காருண்ணிய மூர்த்தியே! எங்களுக்குப் பிராயச்சித்தம் என்னை, எங்களுக்குப் பரலோககதி எங்ஙனமாகும்? என்று வேண்டினார்கள். அதற்குப் பாலா ஸ்மிருதிகளும் பெரியோர்களுஞ் சொல்லிய பிராயச்சித்தமே உங்களுக்காகும். எங்ஙனமெனில், உங்கள் தேகத்தைச் சங்கு சக்கர முத்திரைகளின்று சுட்டமைக்குப் பிராயச்சித்தம் விபூதி உத்தூளன திரிபுண்டரமேயாம். எவ்வகைப்பட்ட பாவங்களையும் ஒழித்தற்கும், பிராமணர் முதல் சண்டாளர் இறுதியாம் எல்லோரையும் பாசத்தினின்று முத்தராக்குதற்கும் விபூதியே சிறந்த சாதனமென்று கொண்டு பெரியோர் தரித்தாரென்று திருவாய்மலர்ந்து, சிவபெருமானுடைய செவ்விய ஐந்து முகங்களுள்ளே பாவத்தைப் போக்கும் அகோர முகத்தைத் தியானித்து, முன்னே தமது பிதாவுக்கும், பின்னர் வைஷ்ணவப் பிராமணர்களுக்கும் சிவதத்துவப்பேற்றிற்கு அறிகுறியாகிய விபூதியிட்டு, திருவருட்பேற்றிற்கு அறிகுறியாகிய உருத்திராக்ஷமுந் தரித்து, பஞ்சாக்ஷரோபதேசஞ்செய்து, சிவபூசை எழுந்தருளச்செய்து, சிவபூசாவிதியும் உபதேசித்தருளினார். அங்ஙனம் உபதேசிக்கப்பட்ட வைஷ்ணவப் பிராமணர்களெல்லாம் அரத்ததாசாரிய சுவாமிகளால் திரிகாலங்களிலும் உத்தமோத்தம சிவபுண்ணியமாகிய சிவபூசைசெய்யும் பெரும்பாக்கியம் படைத்துக் காலங் கழிப்பாராயினார்.

அரத்ததாசாரியார் பால்பருகிவரும் பாலியாவஸ்தையிலேதானே சிவபெருமானிடத்திலே திருவருட்பிரசாதம் பெற்றமையும், பிறரொருவரிடத்திலே போய் வித்தை கல்லாது சிவப்பிரசாதத்தினாலே சகல வேதசாஸ்திரங்களை உணர்ந்தமையையும் சிவலிங்கபூபதி என்னும் அரசன் கேள்

வியுற்றன. கேட்டபோதே சிவபக்தனும், சிவபெருமானுடைய திருவடித்தாமரையையன்றி மற்றொன்றனையும் மறந்து நினையாதவனுமாகிய அவ்வரசன் வியப்படைந்து, அரதத்தாசாரிய சுவாமிகளை அடைந்து, அவரது திருவடித்தாமரைகளைத் தமது சிரசினால் தாங்கி, எனது நாதரே! மதுராபுரிநாயகராகிய சுந்தரேசப்பெருமான் பாண்டிநாதனாகிய என்னைக் காக்கும்பொருட்டு இந்த வடிவத்தோடு ஈண்டு எழுந்தருளினீரோ என்று சொல்லித் துதித்தான். அப்போது அங்குநின்ற வித்துவப் பிராமணர்கள் அரசனை நோக்கி, அரசனே! நீவிர் சொல்லியது ஒக்கும். அங்ஙனமில்லையாயின், வேதாதிகளையெல்லாம் ஓதாதுணர்ந்து எல்லோரையும் வாதிலே செயிக்க, அரதத்தாசாரிய சுவாமிகளுக்கு வன்மை எங்ஙனம் உண்டாகும்! என்றார்கள். அந்த வித்துவான்கள் இங்ஙனம் சொல்லியபோது, "நேத்திரகமலத்தினாலே சிவபெருமானை முன்னரே பூசித்த மகா விஷ்ணுவே லோகத்தைக் காக்கும்பொருட்டும், சிவபக்தியை விளக்கும்பொருட்டும், வைதிக நெறியை நிறுத்தும்பொருட்டும் பின்னரும் பிராமணகுலத்திலே அரதத்தர் என்னும் நாமத்தோடு திருவவதாரஞ்செய்தார்" என்று சிவபெருமானுடைய திருவருளினாலே அசரீரிவாக்கு அங்கு எழுந்தது. சனங்கள் அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு ஆச்சரியமும் மகிழ்ச்சியுமெய்தி வேதசொரூபியாகிய அவருடைய பாதயுகளங்களிலே வணங்கினார்கள். அந்நகரத்துப் பிராமணர்களும் அவரைத் தன்னியரென்று வணங்கினார்கள். அதன்பின்னர் அரசனும் அவரைச் சிவபிரானே என மதித்து வணங்கி மண் பொன் வஸ்திரம் என்பவற்றை உபகரித்து, சுவாமீ! உம்மையன்றி எனக்கு மற்றோர் தெய்வமில்லை; ஆதலில், அடியேன்மீது நாதராகிய நீவிர் திருவருள் பாலித்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். அப்போது ஆசாரிய சுவாமிகள் அவனை நோக்கி, "அரசனே! உம்மை ஒத்தவர்

திரிபுவனங்களிலும இலலை. நீவிர் சிவகிருபையை எய்தப பெறறீராதலில், சைவாசாரியராதறகுரிய அருள்பூண்டீராயினீர் என்று திருவாயமலாநது, அவருககு ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரோபதேசஞ் செய்து, ஸ்படிக லிங்கபூசை யெழுந்தருளசசெய்து கொடுததாா. அரசர் அதுகண்டு மகிழ்ந்து அவருடைய திருவடிகளிலே சுவர்ண புஷ்பங்களை வேண்டியமட்டும் இறைத்தார். சிவபெருமான குபேரனோடு சிநேகம பெற றாற்போல, ஆசாரியசுவாமிகளும சிவலிங்கபூபதி என்னும் அரசனோடு சிநேகமுறறிருநதாா. ஆசாரியர் அரசனுககு நெற்றியிலே விபூதிதரிதது, அரசனே! நீர் சிவபூசை செய்து, சிவகைங்கரியஞ் செய்துகொண்டிருககுதியென்று ஆஞ்ஞை செய்தருளினாா. அரசனும் அதறகியைநது அன்பினோடு அவரைப பிரதக்ஷிணஞ் செய்து நமஸ்கரிதது அநுமதி பெறறுககொணடு தனது சேனையோடு அரண மனை சாாநதான்.

வெள்ளிய பல்லும, வெள்ளிய கோவணமும, வெள்ளிய பூணூலுமுடையராய, தணடகமணடலம - கிருஷ்ணாசனம-மௌஞ்சிமாலை-உருததிராக்ஷ-தாபபை - பவிததிரம என்பவைகளைத தரிதது, அாதததாசாரியசுவாமிகள பிரதமாசிரமமாகிய பிரமசரியததை அநுஷ்டிபபாராயினார். காலை மாலைகளிலே சமிதாதானஞ் செயவாா. தமது லோக குருவாகிய தக்ஷிணாமூாததி சந்நிதானததிலே எபபொழுதும எழுநதருளியிருநது, வேதாததியயனததினாலே முனிவா கடன் கழிததாா பிதாாகடன தீர்க்கும கிரகஸ்தாசிரம விரதந தொடஙகுதறகு முன்னே கோதானஞ் செய்து பிரமசரியவிரதஙகளைச சமாபதிசெய்தார். இதுநிற்க,

அநதக கமசாபுரததிலே சதாசாரமுடையரும, சாநதரும், பஞ்சயஞ்ஞும செய்பவரும, அன்பினோடு திரிகாலமும் சிவபூசை செய்பவரும், வைதிக விபூதியினாலே உத்தூளனஞ் செய்பவரும், உருத்திராக்ஷதாரணஞ் செய்பவரும்,

பஞ்சாக்ஷர செபஞ் செய்பவரும், சிவசந்நிதியிலே பிரதக்ஷிண நமஸ்காரஞ் செய்பவரும், சிவனடியார்களுக்குத் திருத்தொண்டு செய்பவருமாகிய சுபபிரதீகர் என்னும் பிராமணர் ஒருவர் இருந்தார். வாதூலகோத்திரம் என்னுஞ் சமுத்திரத்துக்குக் கமலாக்ஷி என்னுஞ் சந்திரன் அவருக்கு மனைவியாய் உதித்தது. இக்கமலாக்ஷி என்பார் தமது நாயகரை மிகுதியும் பிரீதிசெய்து, அருந்ததி அனசூயை என்போர் கற்பினிற்சிறந்து, அதி சௌந்தரியமுடையராய் நாயகருக்குத் திருத்தொண்டு செய்தலில் மிகு பற்றுடையராயொழுகினர். பூமிதேவியானவள் இரத்தினந் தரித்தாற்போல, இவ்வம்மையார் திருவயிற்றிலே ஓர் கர்ப்பம் எய்திற்று. இவருடைய லட்சுமீகரமாகிய உதரமானது பெருக்கு மியல்பு பூண்டது; அவர் நாயகரும் சீமந்தாதி வைதிககன்மங்களைச்செய்தார். பின்னர் மகா சௌந்தரியமான பெண்குழந்தை ஒன்று லட்சுமீகரத்தோடு பிறந்தது. அப்பெண்குழந்தை பிறந்ததினத்திலே பிதாவாகிய சுபபிரதீகர் மங்களோற்சவம் நடத்தினர் சிவபக்தர்களுக்கும் பிராணர்களுக்கும் தனதான்னியங்களை வேண்டியவாறு அளித்தார். தமது புதல்வியாரை வளர்த்துச் சாதகருமம் நாமகருமம் முதலியன செய்தார். புதல்வியாருக்குக் கமலவல்லி என்று நாமகரணஞ்செய்தார். அக்கமலவல்லியும் பூஷணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டுத் தவழ்ந்துசென்றும், சிறுபெண்களோடு மண்விளையாட்டயர்ந்தும், மழலை வார்த்தை பேசியும் தமது தந்தை தாயரைப் பிரீதிசெய்து வந்தாள். இரத்தின மாணிக்க மேகலைகளினாலும், பலவித சித்திரமாகிய பட்டுவஸ்திரங்களினாலும், புஷ்பமாலைகளினாலும் சிறந்து, கண்டோர் யாரும் அதிசயமுறும்படி அக்குழந்தை விளங்கினாள்

அக்காலத்திலே சிவலிங்கபூபதியானவர் கஞ்சாபுரத்துக்கு [illegible] ஆசாரியசுவாமிகளை நமஸ்கரித்து [illegible]

திரஞ்செய்து அவர் தந்தையாராகிய வாசுதேவனை நோக்கி, எமது ஆசாரியருக்கு விவாகஞ் செய்தற்குரிய காலஞ் சமீபித்ததே என்று சொல்ல, சமீபத்திலே ஆங்கிருந்த சுபயிரதீகர் அதனை நோக்கி, தாம் தமது புத்திரியை விவாகஞ் செய்து கொடுப்போம் என்றும், அது நோக்கித் தாமசஞ் செய்யவொண்ணாதென்றும் அறிவித்தார். உடனே விவாக மகோற்சவஞ்செய்ய ஆரம்பித்து, சோதிடரை வருவித்து, முகூர்த்தஞ் நிச்சயித்து, பிதா முதலாயினரோடு தமது பந்துக்கள் யாவரும் வரும்பொருட்டு விவாகபத்திரம் அனுப்பிவிட்டு விதாதிகளையும் கோதானதிகளையும் நடாத்தி, கஞ்சாபுரத்து வீதிகளை வாழை கமுகுகள் நாட்டி, தோரணங்களையும் கொடிகளையும் தூக்கி அலங்கரித்தார். அன்றியும் கம்சாபுரத்தார் தத்தம் கிரகங்களைச் சிறப்பித்துக் கோலங்களிட்டுச் சித்திரித்து அலங்கரித்தார்கள். பந்துக்களெல்லாம் பட்டுகளையும், பீதாம்பரங்களையும், விலையுயர்ந்த மற்றைய பரிசுகளையுங்கொண்டு கல்யாண வீட்டுக்கு வந்தார்கள். நானாதேசங்களினின்றும் போந்துவந்த ஜனங்களினாலே கல்யாணமண்டபம் நிறைந்து போயிற்று. மகா யாகங்களிலே எவ்வளவு சம்பாரங்கள் வேண்டப்படுமோ அவ்வளவு பொருள்களினாலும் கல்யாண மண்டபத்தைச் சிவலிங்கபூபதி நிறைப்பித்தார். கம்சாபுரத்திலுள்ள கிரகங்களெல்லாஞ் சிறப்பினால் வாய்ந்தன. பிராமணர்களெல்லாம் ஒருங்கு குழுமிய விடத்திலே விவாகத்தின் பொருட்டுப் புத்திரர் அங்குராப்பணஞ்செய்தார். அவர் தந்தையாராகிய வாசுதேவரும் பற்பல இடங்களினின்றும் போந்த பந்துக்கள் முதலாயினோரை யெல்லாம் பற்பல உபசாரங்களினாலே மகிழ்வித்தார்.

சுப்பிரதீகரும் புதல்வியின் விவாகத்தின் பொருட்டுத் தமது கிரகத்தை அலங்காரஞ்செய்து முத்துச்சரங்களினாலும், தீபஸ்தம்பங்களினாலும், பூரணகும்பங்களினாலும்,

சந்தன அகிற்புகைகளினாலும், விவாகசாலையை மேன்மை வாய்ப்பச் சிறப்பித்தார். இவருடைய பந்துக்களெல்லாம் நானாவித வஸ்திராபரணாதிகளால் அலங்கரித்துக்கொண்டு வந்தார்கள். விவாகசாலையின்கண்ணே பலவகை வாத்தியங்களும் வேதங்களும் கோஷிக்க, வேதோக்தமாகப் பிராமணர்கள் புண்ணியாகவாசனஞ் செய்தார்கள்.

விவாகத்துக்கு முதற்றினத்திலே ஆசாரிய சுவாமிகளுக்கு இரக்ஷாபந்தனமும், அங்குரார்ப்பணமும், சமாவர்த்தனமும் விதிப்பிரகாரஞ் செய்து பிராமணர்களுக்குத் திரவியங்களை இறைத்தார்; விவாகசபை மிகவும் பிரகாசித்தது. அக்கினியை ஓம்ப, அது வளர்ந்து வலஞ்சுழித்து ஓங்கிவாய்ந்தது. புஷ்பதூளிகளெல்லாம் மலிந்தன. விபூதி ருத்திராக்ஷ தாரணர்களாகிய சிவபக்தர்கள் பிரகாசித்தார்கள். தென்றல் மந்தமாய் வீசிற்று. பிராமணர்கள் அறுசுவையோடும் போசனஞ் செய்து வந்திருந்து, இதற்கு முன்னர் இப்படிப்பட்ட இனியரசங்களை புசித்ததேயில்லை யென்று புகழ்ந்து பாராட்டினார்கள். அவரெல்லாம் மிக திருப்திகரமுடையராய் அர அர அர என்று முழங்கினார்கள். சிவபக்தர்களை உபசரித்தார்கள். வதூவரன் என்னும் இருவரும் அங்குரார்ப்பணஞ் செய்யப்பட்ட பாலிகையைச் சல முதலிய பிரயோகஞ்செய்து வளர்த்தார்கள். வாசுதேவரும் சுபபிரதீகரும் முறையே தத்தம் புதல்வர் புதல்வியருடைய அங்குரார்ப்பண பாலிகையைக்கண்டு மகிழ்ந்தார்கள். வாசுதேவர் தமது புதல்வனை விவாகோற்சவத்திற்கு உசிதமாகிய உயர்ந்த வஸ்திரங்களினாலே அலங்கரித்து, கல்யாணவேதி மத்தியிலிடப்பட்ட திவ்ய ஆசனத் திருத்தி, பரிமள திரவியங்கள் கலந்த சந்தனம் பூசி, சுகந்த ஜாதி புஷ்பமாலைகள் சூட்டி, பாதரசம் கடிசூத்திரம் முத்தாரம் நக்ஷத்திராகார மாலை என்பவைகளால் அலங்கரித்து, சுவர்ணமும் முத்தும் கலந்து அமைக்கப்பட்ட உருத்திராக்ஷமாலை

களைச் சிரசிலும் உரத்திலும் புயத்திலும் பொருந்த அணிந்து, விரல்களை மோதிரங்களினாலும், காதுகளை இரத்தின குண்டலங்களினாலும் அலங்கரித்து, நெற்றியை நல்ல வெள்ளிய விபூதியினாலே விளங்கச்செய்து, பொன்னாற் செய்து முத்துக்களால் நிருமித்து அமைக்கப்பட்ட கிரீடத்தைச் சிவபெருமானால் ஞானாபிஷேகஞ் செய்யப்பட்ட அரதத்தாசாரியசுவாமிகள் சிரசிலே சூட்டினார்கள். அவ்வாறு மணக்கோலஞ் செய்யப்பட்ட ஞானமூர்த்தி அழகுக்கு அழகு செய்தாற்போல்ப் விளங்கினமையைப் பார்த்துக்களானோரெல்லாரும் கண்டு மகிழ்ந்தார்கள். சபையினரால் திருஷ்டி தோஷம் விளையாவண்ணம் விபூதியையே அவருக்குப் பின்னும் அணிந்தார்கள். குருமூர்த்திகளாகிய ஆசாரியருடைய திருமேனியைத் தரிசித்துப் பலரோ பணிந்தார்; பலரோ துதித்தார், பலரோ சேவித்தார். இங்ஙனம் நிகழ; ஆசாரியர் அக்கினீசுவரப் பெருமானைத் தரிசிக்குமாறு பார்த்தசாரியாயச்சென்று, ஆலயத்தைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து, சுவாமியை நமஸ்கரித்துக்கொண்டு கிரகத்துக்கு மீண்டார். அப்போது அவரைப் பின்னர் முத்துச்சிவிகையில் எழுந்தருளச்செய்து, கிராமப்பிரதக்ஷிணஞ் செய்யத்தொடங்கினார்கள். அப்போது பந்துக்களாயினோரெல்லாம் தத்தம் வாகனங்களிலிவர்ந்து சென்றார்கள். சங்கம்-காளம்-பேரி-மிருதங்கம்-சின்னமுதலிய வாத்தியகோஷங்களால் திக்குகளெல்லாம் நிறைந்தன; படுக்கொடிகள் ஆகாயத்திலே மலிந்தன; அநேககோடி சாமரங்கள் யாண்டும் அசைந்தன; சோமயாசிகளெல்லாம் அக்கினிகோத்திர சகிதராய் மனைவியரோடு புறப்பட்டார்கள்; அநேக கானங்கள் யாண்டுமெழுந்து செவிகளிற் புகுந்து சுவைத்தன; புருடரும் பெண்களும் சிவசோபையோடு விளங்கினார்கள்; சிவலிங்கார்களும் ஆண்டே குழுமினார்கள்; சாமரங்களும் விசனிகளும் சிறக்க நாகவாகனத்தின்மீது

வெண்கொற்றக்குடை விளங்குவது சமுத்திரத்தில் சந்திரோதயம் விளங்கினமையை நிகர்த்தது; வெண்சாமரங்களும் முத்துமாலைகளும் பல்லக்குச் சாளரங்களும் வாயுவினலே அசைந்து சமுத்திர அலைகளை ஒத்தன; ஆசாரிய சுவாமிகள் வீதியிலே எழுந்தருளும்போது நகரவாசிகள் தத்தம் வீடுகளிலிருந்து பழங்களும் நாளிகேரங்களுங்கொண்டு உபசரித்துச் சிறப்பித்தார்கள்; ஆசாரியர் பந்துக்கள் சிவனடியார் முதலாயினேரோடு சுப்பிரதீகருடைய விவாகசாலையை நோக்கி எழுந்தருளினர் அப்போது சுப்பிரதீகரும் தமது பந்துசனங்களோடு அவரை எதிர்கொண்டு உபசரிக்க, அவர் கிரகத்தினுள்ளே பிரவேசித்து, பூஷணங்களுக்கெல்லாம் அழகை விளைக்கும் பிரகாசத் திருமேனியையுடைய அவ்வாசாரியர் முத்துப்பல்லக்கினின்றும் இழிந்தருளி, பட்டுநடைப் பாவாடையின்மீது நடந்து போந்து விவாகமண்டபத்தை அடைந்து, வேதிகையிலிடப்பட்ட சுவர்ணாசனத்தின்மீது எழுந்தருளினர்.

சுப்பிரதீகரும் தமது புத்திரியைச் சுவர்ணபூஷணதிகளால் அலங்கரித்து ஊஞ்சல் மஞ்சத்திலிருத்தினர். வதூவரர் இருவரும் தாமரை மாலை மாற்றிக்கொண்டார்கள்; ஆசாரியரோடு அவர் மனைவியாரையும் உடன் அமரச்செய்து இருவர் வமிசாவளிநாமங்கள் சொல்லி ஊஞ்சல் ஆட்டினார்கள்; மாமி முதலாயினோர் வதூவரர் பாதங்களைப் பால்கொண்டு பிரக்ஷாளனஞ்செய்து அவ்விருவருக்கும் நீராஞ்சனஞ் சமர்ப்பித்துப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்தார்; அதினின்றும் இறங்கிச் சபையின்கண்ணே நானாவித வாத்தியங்கள் கோஷிக்கக் கல்யாணமண்டபஞ்சார்ந்து நவரத்தின ஆசனத்தின்மீது வீற்றிருந்தார்கள். தமது மனைவியாரோடு அவ்விடத்தே சென்று சுப்பிரதீகர் தமது புத்திரியினுடைய வலக்கையைத் தமது கையினாலே பிடிப்ப, மனைவியார் கரகத்தினின்று தீர்த்தஞ்சொரிய, பழ முதலியவற்றோடு

தமது புத்திரியைப் பரமசிவரூபமாய் எழுந்தருளிய உமக்குத் தந்தேம். என்று தமது கோத்திரத்தைச்சொல்லி ஆசாரியர் கையிலேகொடுத்தது, அவர் வலப்புறத்திலே கமலவல்லியை இருத்தினார். பவளக்கொடிகளெல்லாம் நாட்டப்பட்ட கல்யாணமண்டபம் மிகுந்த சோபையுற வாத்திய கோஷங்களால் விளங்கிறது. சங்குகள் எங்கும் தொனித்தன. வேதங்கள் கோஷித்தன. வரர் அக்கினியிலே ஓமஞ்செய்து அதனை வளர்த்தார். வதூவரர் இருவரும் தமமிரு கரங்களினால் பொரியை அக்கினியிலிட்டார்கள். வரர் தமது கையினால் வதுவின் கையைப்பற்றி அஷ்டமூர்த்தியாகிய சிவாக்கினியைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து, பின்னரும் தமது பாரியாரோடும் சிவபிரான் திருவடிகளை அடைவேன் என்னுந் தியானத்தோடு ஏனைய கன்மங்களையு முடித்தார். இங்ஙனம் மகானாகிய ஆரத்தாசாரியருடைய விவாகம் மிகு விமரிசையோடு முற்றியது.

கல்யாணத்துக்கு வந்தோர் அனைவரும் இந்தப்பெருமான் சமஸ்த லோகத்தையும் ரக்ஷிக்கும் பொருட்டே எழுந்தருளினாரென்று களிப்பினோடும் ஆரவாரித்துப் புகழ்ந்தார்கள். பின்னர் வதூவரர் இருவரும் வீதிவலம் வருவாரெனக்கொண்டு நகரவாசிகள் தத்தம் கிரகங்களை அலங்கரித்தார்கள். கன்னியர் கர்ப்பூரம் பச்சைக்கர்ப்பூரம் பொரிமுதலியவற்றைக்கொண்டு புறப்பட்டார்கள். வீதிகளைத் தூய்மைசெய்து சந்தனக்குழம்பு தெளித்து, சூரியகிரணங்கள் வீழாவண்ணம் விதானங்கள் அமைத்தார்கள். தேவர்கள் புஷ்பமழை வருஷித்தார்கள். வாயு சந்தனபுஷ்ப சுகந்தங்கொண்டு யாண்டுஞ் சேவித்தான். பூருவபுண்ணியம் ஞானிகளை உபசரித்தல்போல, நகரத்தார் ஆசாரிய சுவாமிகளை மங்களத்தோடு உபசரித்தார்கள். ஆரத்தாசாரியரும் அவர் மனைவியாரும் ஊஞ்சல் விட்டிறங்கி விவாகசாலைக்கு வெளிநீங்கி, வாகனத்திலிவர்ந்து கிராமப்பிரதக்ஷிணஞ்

செய்து, பின்னர் அக்கினீசுவரர் ஆலயத்தை வலம்போந்து வணங்கி, உமாதேவியாருக்கும் சிவபெருமானுக்கும் புஷ்பாஞ்சலி எடுத்து, திருவருள் பெற்று ஆலயத்துக்குப் புறத்தே வந்து, வாகனமேறிக்கொண்டு வாத்திய கோஷங்களோடு தமது கல்யாணமண்டபம் நோக்கி வந்து, ஆராத்திரிகம் நீராஞ்சன முதலியன பெற்று, ஔபாசனாக்கினியோடு கிரகப்பிரவேசஞ்செய்து, பிராமணர்களுக்கு விருந்து முதலாயின நடத்தி, அவர் ஆசீர்வாதம் பெற்று, அவர்களிஷ்டப்படி சுவான தாம்பூலங்களைக்கொடுத்து மகிழ்வித்தனுப்பினார். இங்ஙனம் அரதத்தாசாரியார் கமலவல்லியாராகிய மனைவியோடமர்ந்து சிவாராதன முதலிய செய்து இல்லறம் நடாத்துவாராயினார்.

அரதத்தாசாரியார் உதயகாலத்தில் எழுந்து சிவத்தியானஞ்செய்து, தந்த தாவனமுதலியனசெய்து, ஸ்நானஞ்செய்து, சந்தியாவுபாசித்து, காயத்திரி செபம் ஓமம் சிவபூசை முதலியன செய்து, சிரௌதாசிரம விஷயத்தை விசாரித்துக்கொண்டு, மௌனத்தோடு போய் அக்கினீசுவரரை வணங்கி, பின்னர்த் திருக்கோடிகா, திருவாலங்காடு, திருவாவடுதுறை, ஆபத்சகாயேசுரம், பிராணேசுராலயம், ஆம்மிரவனேசுரம், அக்கினீசுரம் என்னும் எழுஆலயங்களையும் வணங்கி, மாத்தியானிகம் பிரமயஞ்ஞம் முடித்து, மத்தியான சிவபூசைசெய்து, வைசுவதேவஹோமஞ் செய்து, துவாரத்து அதிதிகளை நோக்கி உபசரித்து, பிராணாகுதி வாயிலாகச் சிவநிவேதனம் ஆயினபின், பிராமணர்களுக்குத் தாம்பூலம் அளித்து, சாத்துவிக சிவபுராணங்களைப்படித்து, தியானத்தோடு மாலையிலிருந்து, அக்காலையில் சந்தியை உபாசித்து, காயத்திரி செபம் ஓமம் முதலியனசெய்து, சிவாலயதரிசனஞ் செய்துகொண்டு, கிரகத்துக்கு வந்து சிவபூசை வைசுவதேவஹோமஞ் செய்து, அவர்களுக்குத் தாம்பூலம் கொடுத்து, தாமும் தாம்பூலம் சுவீ

கரித்து, சிறிதுபோது பிராமணர்களோடு சிவகதைகளைச் சொல்லியிருந்து செலுத்தி, இதயபத்மத்திலே உமாதேவியாரோடு சிவபெருமானைத் தியானித்து, இராத்திரி சூக்தத்தையும் படித்து சயனஞ்செய்வார். இந்த காலங்களிலே பத்தினி கமனஞ்செய்து, சிவ பாவனையோடு கிரகஸ்தாச்சிரமத்தை நடாத்துவாராயினார்.

இதுநிற்க, ஒருநாள் அக்கினீசுவரர் ஆலயத்துக்குத் திருத்தொண்டு செய்யும் சில கணிகையர் ஓர்நாள் இராத்திரி சேவிப்பதிருத்தொண்டிக்கு வாராமையால் கோயிலதிகாரிகள் அவர்களை மறுநாட்காலையில் வருத்திச் சேவில் மண்டபத்தின்மேலே வெய்யிலிலே நிறுத்தி மலசல மோசனமின்றிப் பசியோடு வருந்தும்படி பிடித்தார்கள். மத்தியானமாயும் விடுபோகப்பெறாமல் இங்ஙனம் பிடிக்கப்பட்டு அவர்கள் அழும்போது, வழக்கமாய்த் தாம் வரும் காலத்தப்பி மத்தியானத்துக்குப்பின் அரதத்தாசாரியர் ஆலயசேவையின்பொருட்டு அங்கே எழுந்தருளினார் அந்தக்கணிகையர் ஆசாரியரைத் தரிசித்து அத்துன்பத்தினின்று தங்களை விடுவிக்கும்பொருட்டு அழுது பிரார்த்தித்தார்கள். அப்பொழுது அவர் பக்கத்திலிருந்தவர்கள் வாயிலாக அக்கணிகையர்க்கு நிகழ்ந்த சமாசாரத்தைக்கேட்டுத் தாம் பூமியிலே வீழ்ந்து தம்முடைய வயிற்றிலே அடிக்கடிமோதி, சிரசிலும் மோதி அழுது மூர்ச்சையினாலே நிலத்திலே விரைவில் வீழ்ந்தார். சிலர் அவர் நிலைமை நோக்கிப் பரிகசித்தார். வேறு பலர் இவர் இங்ஙனஞ்செய்ததை நிச்சயித்தறிதற்கு நமக்கு வன்மையில்லை என்றார்கள். அப்போது கோவிலதிகாரிகள் அங்குவந்து நீங்கள் ஏன் இப்படி வருந்துகின்றீர்களென்று அவரைப் பிரார்த்திப்ப, அதற்கு அவர் கோவிலுக்குவந்து சேவிக்குமாறு தண்டிக்கப்பட்ட கணிகையருடைய பாக்கியமன்றோ பாக்கியம்! இந்தப்பிரகாரம் ஆலயசேவைக்கு என்னை வந்திலை என்று

பிடித்து என்னைக் கண்டிக்க எனக்கு அதிகாரி ஒருவருமில்லையே என்று வருந்துகின்றேன் என்றார். இந்த வார்த்தையைக் கேட்டு அதிகாரிகள் அக்கினிநாயனரை விடுதலை செய்தார்கள். அக்கினிநாயனரெல்லாம் அரதத்தாசாரியரை மிக மகிழ்வினோடு வாழ்த்தினார்கள். ஆசாரியரும் சிவதரிசனஞ் செய்துகொண்டு கிரகஞ்சார்ந்து சிவபூசை செய்ய ஆரம்பித்தார்.

அப்போது இருஷிகள் உபமன்யு முனிவரை நோக்கி, அரதத்தாசாரியசுவாமிகள் பிராதக்காலத்தில் சிவசேவைக்கு எழுந்தருளியிருப்பாரோ, கணிகையார் தம் விருத்தாந்தத்தை அவருக்கு விஞ்ஞாபனஞ் செய்திருப்பாரோ. அங்ஙனம் அன்றைக்கு அவர் வாராமைக்குக் காரணம் என்னை என்று கேட்டார்கள். ஆசாரியரைக் கணிகையார் காலைப் போதிலே தரிசித்துத் தங்களை அதிகாரிகள் விரைவிலே விடுதலை செய்வார்களென்றெண்ணி அதைக் குறித்து அவருக்கு விண்ணப்பஞ்செய்திலர் என்று முனிவர் சொன்னார். அங்ஙனமாயின் திருவிடைமருதூரைத் தரிசித்துக்கொண்டு சீக்கிரத்திலே அக்கினீசுவரர் ஆலயத்துக்கு வாராது அவர் காலந் தாழ்த்து மத்தியானத்துக்குப் பின் வரவேண்டிய காரணம் என்னை என்று இருஷிகள் கேட்ப, முனிவர் சொல்வாராயினர்.

பௌர்ணமாசைகாலத்திலே அரதத்தாசாரியர் பிரமகத்தி நிவாரணஞ்செய்யும் காவேரி தீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ் செய்து, மத்தியார்ச்சுனேசுவரரையும் ஆஞ்ஞா கணேசரையும் கற்பநாயகியையும் பிறரையுந் தரிசித்துக்கொண்டு மத்தியானப்போதிலே தமது கிரகத்துக்குவந்து, மாத்தியானிகஞ்செய்து சிவலிங்கப்பெருமானுக்குப் பூசைசெய்யத் தொடங்கி, அவருக்கு அபிஷேகஞ்செய்யும்போது, நாயொன்று தாகமேலீட்டினாலே அந்தத்தாராபிஷேகசலத்தை வங்கிச்சாப்பிடுமாறு நாக்கை நீட்டிற்று. அப்போது ஆசாரியர்

அந்தச் சங்காபிஷேகசலத்தை அந்த நாயின் நாவிலே விட்டு எஞ்சிய சலத்தைச் சிவலிங்கப்பெருமானுடைய சிரசின்மீது அபிஷேகஞ்செய்தார். சமீபத்திலே நின்றோர் அச்சரியத்தோடு அதனை நோக்கி இங்ஙனஞ் செய்யலாமா? இங்ஙனஞ் செய்ததற்குக் காரணம் யாது என்று கேட்டார்கள். அதற்கு ஆசாரியர் எம்மாட்டுள்ள அன்பினாலே சிவபெருமானே இந்த நாயுருவத்தோடு புகுந்து பூஜையிலே யான் செய்யத்தக்கது! என்று சொல்ல, அவர்கள் ஆசாரியருக்குச் சிவபெருமானிடத்திலே திடமான அன்பு இருந்தவாறு என்னே! என்னே!! என்று சொல்லிச் சிவபூசாதரிசனஞ் செய்து கொண்டு தத்தம் வீடு சார்ந்தார்கள்.

அரணியில் அக்கினி அமைந்தாற்போல அவருடைய பத்தினியார் கர்ப்பமுடையராயினார். அக்கருப்பம் மாசந்தோறும் விருத்தியாக, ஆறுமாசத்திலே சீமந்தாதி கருமங்கள் நடத்தப்பட்டன. உமாதேவியார் சுப்பிரமணியரைப் பெற்றாற்போல, அவர் பத்தினியார் ஓர் குழந்தையைப் பெற்றெடுப்ப, அக்குழந்தைக்கு அக்கினீசுரன் என்று நாமகரணஞ் செய்தார். அதன்பின்னர் அவருக்குப் பின்னரும் எழுபுத்திரர்கள் பிறந்தார்கள் அவர்களுக்கு முறையே மகாதேவர், நீலகண்டர், சங்கரர், சந்திரசேகரர், சம்பு, மதியார்ச்சுனேசுவரர், சோமவடு நாயகர் என்று நாமகரணஞ் செய்தார். அவர்களோடு கற்பகை மீனாட்சி என்னும் இரு புதல்விகளும் பிறந்தார்கள். அவர்களெல்லாரும் சிவநேசச் செல்வர்களாய், விபூதி உருத்திராக்ஷ தாரணர்களாய், சிவலிங்கார்ச்சனர்களாய், சதாகாலமும் ருத்திரசெபஞ் செய்பவர்களாய், பஞ்சாக்ஷர செபப்பிரியராய், பிதாவுக்குத் தொண்டு செய்யுங் காதலுடையராய், சற்கன்ம நிரதராய், வேதசாஸ்திர பாடகர்களாய் ஒழுகினார்கள். இவர்களோடு ஆசாரியர் கிரகஸ்தாச்சிரமத்தில் ஒழுகிப் புத்திரர்களை வைதிக நெறியிலே சிவாஞ்ஞையினாலே செலுத்தி, இருகன்னியர்களை

யும் விவாகமுஞ் செய்துகொடுத்து அன்பினோடு மூன்று காலமுஞ் சிவார்ச்சனை செய்துகொண்டு வந்தார்.

ஓர் நாள் சிவலிங்க பூபதியானவர் அக்கினீசுவரப் பெருமானுக்குச் சமர்ப்பிக்கும் பொருட்டு மிக விலையேறப்பெற்ற பீதாம்பரம் ஒன்றை ஆசாரியர் சமூகத்துக்கு ஓர் பிராமணர் வாயிலாக அனுப்பினர். பிராமணர் பீதாம்பரங் கொண்டுவந்த காலம் ஆசாரியர் அக்கினியிலே ஓமஞ் செய்யுஞ் சமயமாயிருந்தது; அப்பிராமணர் வந்து அவர் பாதயுகளங்களிலே வணங்க, ஆசாரியர் அவரை எழுந்திருக்குமாறு செய்து ஆசீர்வாதஞ்செய்து அவர் இருக்குமாறு ஆசனங் கொடுத்தார். அவர் ஆசனத்திருந்துகொண்டு பீதாம்பரத்தை எடுத்து ஆசாரியர் கையிலே கொடுத்து, அரசர் இதனை அக்கினீசுரருக்கு அர்ப்பணஞ்செய்யச்சொன்னார் என்றுரைத்தனர். அப்போது ஆசாரியர் அக்கினீசுவரப் பெருமானை அவ்வக்கினியிலே தானே சிந்தித்துக்கொண்டு அதனை அவ்வக்கினியிலே ஆகுதி செய்துவிட்டார். அவ்வக்கினியிலே இட்ட க்ஷணப்போதிலேதானே பீதாம்பரம் பஸ்மீகரமாய்ப் போய்விட்டது. அதைக் கண்ட விப்பிரர் அவரிடத்திலே விடைபெற்றுக்கொண்டு அவ்விடம் விட்டு நீங்கி, இராசாவை அடைந்து நடந்த சமாசாரத்தை அறிவித்தார். இதைக்கேட்ட அரசன் நமது ஆசாரியர் சர்வஞ்ஞரன்றோ. யாது காரணத்தினால் தகித்தாரோ என்று சிந்தித்து, அதன் உண்மை அறியும்பொருட்டு ஆசாரியரிடத்தில் வந்து, அவருடைய திருவடிகளிலே சுவர்ண புஷ்பங்களினால் அர்ச்சித்து, ஆனந்தபாஷ்பம் வாரா நிற்ப வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தார். அவ்வரசனை ஆசாரியர் தம்முடைய திருக்கரத்தினால் எடுத்து அவர் தம்மைப் பூசித்த மகிழ்வினால் அவர் க்ஷேமத்தை விசாரிக்க, பூபாலர் ஆசாரியரை நோக்கி, சுவாமி தங்களுடைய தர்மாதிகளுக்கெல்லாம் பயனாயும், பாவங்களாகிய வறுமையைத் தவிப்ப

தாயுமுள்ள தங்களுடைய கருணாகரத்தில் அமிழ்ந்தின; எனக்குத் துக்கமென்னவானது! அடியேன் கொடுத்தனுப்பிய வஸ்திரம் பரோபகாரமாக உபயோகஞ் செய்யப்பட்டதா என்றார். அதற்கு ஆசாரியனார், பரமேசுரனுக்கு அர்ப்பணஞ்செய்தேனென்று அரசனுக்குச் சொல்லி, அவனைக் கோயிலுக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய்ச் சிவலிங்கப் பெருமான்மீது அவ் வஸ்திரம் தரிக்கப்பட்டிருத்தலை அரசனுக்குத் தரிசிப்பித்தார். அரசனும் தான் கொடுத்த வஸ்திரமே அங்ஙனம் அலங்கரிக்கப்பட்டதென்று கண்டு ஆச்சரியமுற்று, ஆசாரியருடைய பாதங்களிலே வீழ்ந்து வணங்கி, என் அபராதத்தை க்ஷமிக்கவேண்டும் என்று பலமுறை பிரார்த்தித்தார். பாலிய தசையிலே தங்களுடைய மகிமையை நன்றாய் அறியாமல் மயங்கிப்போனேனே என்று ஆனந்தக் கண்ணீர் சோரப் பாராட்டினார். அப்போது ஆசாரியார் அரசனை நோக்கி, நமக்கு ஆசாரியர்மீதும் சிவபிரான்மீதும் அன்பானது சமமாய் வளர்க என்று ஆசிகூறி. அவர் சென்னியிலே விபூதி தரித்து, நீவிர் நமது பட்டணஞ் செல்வீராக என்று சொல்லி விடைகொடுத்தார். அப்போது அரசனும் மகிழ்ச்சியடைந்து குருவினுடைய பாதாரவிந்தங்களிலே அநேக இரத்தினாபரணங்களையும் வஸ்திரங்களையும் சமர்ப்பித்து நமஸ்கரித்து விடை பெற்றுத் தன் நகரமடைந்தார். ஆசாரியர் கணபதி சுப்பிரமணியரோடு, அம்பிகாபதியாகிய சிவபெருமானைச் சிவபூசாதி சற்கருமங்களினாலே வழிபட்டுக்கொண்டு வருவாராயினார்.

பின்னர் சிலநாட்கழிந்து, ஓர் பிராமணன் அக்கிராமத்திலே பசுக்களைப் பரிபாலனஞ் செய்துக்கொண்டு வருவாயினன். ஓர்நாள் அவன் வைக்கோற் கட்டொன்றைக் கொண்டுவந்து உட்புறத்திலே அதனைப் போடும்போது, அவ்வுட்பக்கம் அவனுக்குத் தெரியாமையால் அவ்வைக்கோற்கட்டு அபுத்திபூர்வமாக இளங்கன்றொன்றின்மீது

விழ, அந்தக் கன்று இறந்துபோயிற்று. இறந்துபோன கன்றைக் கண்டு பிராமணன் துக்கித்தான். அதை அறிந்த அக்கிரகாரத்து மற்றப் பிராமணரனைவரும் வந்து பார்த்து, அவன் கோஹத்தி செய்தானென்று அவனைத் தூஷித்தது, அவன் முகாவலோகனஞ் செய்தல் கூடாதென்று தவிர்த்தார்கள். தான் செய்த தீச்செயலை நோக்கி வருந்தின பிராமணனுக்கு ஜனங்கள் கூறும் நிந்தாவார்த்தைகள் புண்ணிலே உப்புநீர் சொரிந்தாற்போல் இருந்தன. தனது பாவநிவாரணத்தின் பொருட்டுப் பிராமணர் ஒருங்கு கூடிய சந்தியா ஜெபஞ் செய்யும் மடத்துக்குப் போய் அபுத்திபூர்வமாகப் பசுவின் கன்றைக் கொன்ற பாவத்தை அடைந்தேனே! இதற்குப் பிராயச்சித்தஞ் செய்யவேண்டுமென்று அவர்களை நமஸ்கரித்துப் பிரார்த்தித்தான். இதைக்கேட்ட பிராமணர்கள் உதாசீனமாக அவனைப் பார்த்து உன்முகத்தை நாம் பார்க்கமாட்டோம், நீ இவ்விடம் விட்டுப் போய்விடு என்று அவனைப் போகச்சொல்லி, உணர்ந்து அவனைப் பார்த்த தோஷம் நீங்குமாறு சூரியதரிசனஞ் செய்தார்கள். தன்னைப் பிராமணர்கள் குற்சிதமாக நிந்தித்தமையால், அவன் அதிக துக்கமடைந்து பிசாசு பிடித்தவன் போலாயினான். அவன் போகும் மார்க்கத்தில் அக்கினீசுவரர் ஆலயத்தைத் தரிசித்துப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து நமஸ்கரித்தான்; அப்பெருமானாரைத் தரிசித்த விசேடத்தினாலே கலக்கமுண்ட அவனது மனசு சிறிது தெளிவுகொண்டு அதனாலே நிர்மலபுத்தியுடையனாய், அரதத்தாசாரியாரைச் சரணபுகுவேனாயின், உறுதியாக அவர் தனது பாவநிவாரணத்திற்கு ஓர்வழி காட்டுவாரென்று கொண்டு, சிவபிரானிடத்திலே பாலியாவஸ்தையிலே அவர் ஞானம் பெற்றமையும், பழுக்கக்காய்ச்சிய அயாசனத்திலிருந்து பிரசங்கித்தமையும் எவர்களாலுஞ் செய்தற்கு எளியனவல்லவே என்று நிச்சயித்து, அவருடைய கிரகத்துக்குள்ளே வந்து பிரவேசித்தான்; பிரவேசித்தபோ

து, துவாரத்து வாசற்படி அவன் தலையிலே இடிக்க, உடனே "சிவசிவ" என்று சொல்லியிருந்தான். "சிவசிவ" என்று சொல்லிய சப்தம் கிரகத்தினுள்ளே இருந்த அரத்தத்தாசாரியசுவாமிகள் திருச்செவியில் எய்திற்று. எய்தியவுடனே, தாம் செய்த காரியத்தை விடுத்து ஆனந்தசாகரத்தில் முழுகி, யாரோ பெரியவர் இவ்வேளையிலே சிவநாமத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு வந்தாரென்று நினைந்து வாயிலிலே வந்து அவனை எதிர்கொண்டார். அவர் எழுந்தருளி வந்தபோது, அப்பிராமணன் ஆசாரியருடைய திருவடிகளிலே தண்டாகாரமாக வீழ்ந்து வணங்கினான். அப்போது ஆசாரியர் அவனைத் தமது திருக்கரத்தினாலே எடுத்தணைத்து ஆலிங்கனஞ்செய்தார். "சிவபக்தசிரேட்டரே! நீவிர் எனது கிரகத்துக்கு எழுந்தருளினமையால், நான் தன்னியனாயினேன்; எனது கிரகமும் தன்னியமாயிற்று" என்று இங்ஙனஞ்சொல்லி, அவரை ஆசனத்தின்மீதிருத்தி உபசரித்தார். ஆசாரியர் தமக்கு இத்துணை மரியாதை செய்தமையால் மிகுதியும் ஆனந்தமடைந்து, அப்பிராமணன் பின்னர் இங்ஙனம் ஆலோசிப்பானாயினான். ஐயோ! நான் இருமுறை "சிவசிவ" என்று சொன்னமையால் இந்த மரியாதை கிடைத்ததே! என்னிடத்தில் மற்றோர் துக்கம் நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றதே! அதனை இவரிடம் விஞ்ஞாபனஞ் செய்யாதொழியில் தனக்குப் பிராயச்சித்தம் கிடையாதென்றெண்ணி, ஆசாரியசுவாமிகளே! அடியேன் அபுத்திபூருவமாகக் கோகத்தி செய்துவிட்டேன். உமது பாதங்களையே சரண் என்று அடைந்தேன். அடியேனைப் பாதுகாத்தருளுதிர் என்று வேண்டி, ஆனந்தபாஷ்பஞ் சொரிய அவர் திருவடிகளிலே வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தான். இப்படிச் சொல்லிய பிராமணனைக் காருண்ணியசாகரராகிய ஆசாரியர் நோக்கி, "நீர்செய்த கோகத்திக்குப் பிராயச்சித்தம் முடிந்துபோய்விட்டது. உமக்கு மோக்ஷமும் எய்தியது"

என்றார். சுவாமீ! அடியேனுக்குப் பிராயச்சித்தம் எப்படிப் போகாது? மோக்ஷம் எப்படி எய்திறது? திருவாய்மலர்ந்தருளல் வேண்டும் என்றான். அப்போது அவர் நீவிர் முதற்சொல்லிய "சிவ" சப்தத்தினால் சோகத்திற்குப் பிராயச்சித்தம் எய்திறது; இரண்டாவது "சிவ" சப்தத்தால் முத்தியும் எய்திறது என்றார். கிருபாமூர்த்தியுடைய அமிர்தவார்த்தையைக் கேட்டு, இருநிதியடைந்த வறியோன் போல ஆனந்தமடைந்து, அந்த அமிர்தவார்த்தையைக் கேட்ட ஆராமையினாலே மீட்டும் மீட்டும் ஆசாரியசுவாமிகளை நமஸ்கரித்து ஆனந்தக்கூத்தாடினான். இதயத்திலேயுள்ள தாபம் அவனுக்குச் சாந்தியாயிற்று. அவனது முகமும் பிரசன்னமாயிற்று. இங்கு நிகழ்ந்தவனைத்தையுங் கண்டுகொண்டிருந்த பாபபரான ஒருவன் அப்பிராமணனை நோக்கி, அதிகுரூரமாகிய கோகத்திபாவம் சிவநாமத்தினாலே நிவாரணமாகுமா? இரும்பைத்தின்று சுக்குக்கஷாயஞ் சாப்பிட்டால் சீரணமாய்விடுமா? பாவஞ்செய்யாதவரிலே சிவன் துதிக்கற்பாலர் பாவிகள் அந்த நாமத்தினாலே எப்படிப் பரிசுத்தராவார்! என்றான். அதைக் கேட்ட ஆசாரியர் தம்மோடிருந்த பிராமணனை நோக்கி, சிவபிரானுடைய மாயை பிரம விஷ்ணுக்களையும் மயக்கிவிடுமே, இவனையா அது தப்பவிடும் என்றார். சிவநாமத்தினாலே ஒழிக்கத்தக்க பாவத்தைச் செய்பவர் இவ்வுலகிலே இல்லையாமாதலின், ஸ்மிருதிகளிலே இந்தச்சிவநாமம் பிராயச்சித்தமாக எடுத்துச் சொல்லப்படாது; அவ்வப்பாவங்களுக்கு இயைந்த பிராயச்சித்தங்கள் ஆங்குச்சொல்லப்பட்டுள்ளன. பாசுபதாஸ்திரத்துக்குக் கொசுக்கள் இலக்கில்லையாமாறுபோல, சிவநாமத்துக்குச் சர்வபாவசமூகங்களும் இலக்கில்லையாமென்க. இவ்விஷயத்திலே எவனுக்குச் சந்தேகமுளதோ அவனுக்கு இன்பம் இல்லையாம் என்று இங்ஙனம் சொல்லிவிட்டு, இதைக்குறித்து விவாதஞ் செய்பவனைய்

பார்த்தல் பாவமாய முடிதலின், அதுபற்றி இவ்விடத்தி லே யாதும அறியாது குதர்க்கஞ்செய்கின்ற உன்னை நோக்குதல் எமக்கு இகழ்ச்சியாமாதலின், நீ இவ்விடம விட்டுப் போய்விடு என்று சொன்னார். சிவநாமத்திலே சந்தேகங் கொண்டமையால், ஆசாரியரால் உடனே திரஸ்கரிக்கப் பட்டு, அவன் அதிக பாவமும பயமும் எய்தி தன் வீடு நோக்கிப்போயினன். கோகத்தி பாவத்தினின்று நீங்கிய பிராமணனை நோக்கி, நீர் எப்போதும சிவநாமகீர்த்தனஞ் செய்யுமென்று சொல்லி, அவரை கிரகத்துக்குப்போகுதிர் என்று ஆஞ்ஞாபித்தார். இங்ஙனஞ் சந்தோஷத்தோடு சிவநாம கீர்த்தனஞ் செய்துகொண்டு போகும்பொழுது, அவன் பிராமணர்களை நோக்கி, சிவனாருடைய கிருபையி னாலே சர்வஞ்ஞாதி குணங்களையுடைய அரந்ததாசாரியர் எனது பாவங்களெல்லாம ஒழிந்து போயவிட்டன என்று சொன்னார் என்றான். அதைக்கேட்டுப் பிராமணர்கள் உனக்கு மகாபாதகமானது எப்படி விமோசனமாயிற்று என்று கேட்டார்கள். அதற்கு அவர் அவர்களை நோக்கி, நான் அவர் வாயிலில் நுழைந்தபோது, இருதரஞ் சிவநா மஞ்சொன்னேன், அவர் என்னை உபசரித்து, பக்தருடைய பீடையைப் போக்கும் சிவனுடைய நாமம இருமுறை உச்சரிக்கப்பட்டபோதே, உமது கோகத்தி சந்தேகமின்றி நாசமாயிற்று. நீரும சம்சாரத்தினின்று முக்தராயினீர் என்று சொன்னார் என்றான். இதைக்கேட்ட பிராமணர்கள் நன்று! நன்று!! நீ சிவநாமத்தை உச்சரித்தமாத்திரத்தி னாலே மகாகொடிய பாவம எப்படி நீங்கும! என்று பரிக சித்தார்கள். உடனே அவர்கள் சொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்ட பிராமணன் ஆசாரியர் கிரகத்துக்கு வந்து "அவ ர்கள் சொல்லிய வார்த்தையை அவருக்கு விண்ணப்பஞ் செய்தான். அதைக்கேட்ட ஆசாரியர் அவனைப்பார்த்து, ஓ பிராமணனே! நீ அந்தப் பிராமணனிடத்திலே மீட்டும்

போய் என்னசெய்தால் பாவம் நீங்கினமையையுற்று அவருக்குத் திருப்தியுண்டாகுமென்று கேட்டுவந்து எனக்குத் தெரிவி என்றார். அப்போது அவர் பின்னும் அங்கு நின்றும் போய்ப் பிராமணர்களை நோக்கி, தமது ஆசாரியர் சொன்னமொழியைச் சொல்லி, உங்கள் மனத் திருப்தியாதற்குத் தாம் யாதுசெய்தல் வேண்டும் என்று கேட்டார். அதற்கு அவர்கள் அக்கினீசுரர் சந்நிதானத்திலுள்ள சிலாவிடபதேவர் நீர் கொடுக்கும் அறுகம்புல்லைச் சாப்பிடுமாயின், உமது சிவநாமத்தால் பிராயச்சித்தம் எய்தியது நிச்சயந்தான் என்றார்கள். அப்போது அவர் விரைந்து ஆசாரியரிடத்தில் வந்து சிவசொரூபமாய் விளங்கும் ஆசாரியரை நமஸ்கரித்து, அவர்கள் சொல்லிய வார்த்தையைச் சொன்னார். ஆசாரியர் அவரை நோக்கி நீவிர் சிவபிரானைத் தியானித்துக்கொண்டு அறுகிருக்குமிடஞ் சென்று, அதனை எடுத்து நன்றாகத் திருத்திக்கொண்டு கழுவிக் கொண்டுபோய்க் கொடுக்குதிர், சந்தேகிக்கவேண்டாம் என்று ஆஞ்ஞாபிக்க, அவர் அப்போது போய், அறுகெடுத்து அதனை நன்றாகக் கழுவிச் சுத்திசெய்து அப்பிராமணர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு அக்கினீசுவரர் ஆலயத்துக்குப் போந்து, அக்கினீசுவரப்பெருமானை நமஸ்கரித்து, இடபதேவருக்கு வலப்புறத்திலே அறுகம்புல்லைப் பிடித்துக்கொண்டு நின்று, அஷ்டமூர்த்தியாகிய சிவபிரானை வகிப்பவரே! தயாநிதியே! சிவநாமோச்சாரணத்தினால் என் பாவம் விமோசனமானால், இந்தப் புல்லைச் சாப்பிட்டு என்னை எப்போதும் ரக்ஷித்தருளுக என்று பிரார்த்திப்ப, அவ்விர்ஷபதேவர் தமது நாக்கை வலப்புறமாக நீட்டி, அவர் கையிலிருந்த புல்லைக் கிரகித்து சாப்பிட்டார். அப்போது அங்கு நின்ற பிராமணர் அனைவரும் ஆச்சரியமும் ஆனந்தமும் அடைந்து, அவ்வானந்த மேலீட்டினாலே அரதத்தாசாரியரைத் தோத்திரஞ் செய்து, அவரைநோக்கி பிராமணரோ! இப்

படிப்பட்ட சமாசாரம் எவ்விடத்துண்டு என்று வாழ்த்தி, உமது பாவமெல்லாம் போய்விட்டன, நீர் கிருதார்த்தராயினீர் என்றார்கள். அந்தப் பிராமணரெல்லாம் பின்னர் ஆசாரியரிடத்திலே வந்து அவரைச் சங்கரசொரூபி என்றும், அவருக்கும் சிவனுக்கும் பேதமில்லை என்றும் துதித்து வணங்கினார்கள். சிவபெருமான் சித்தவடிவராகிப் பாண்டியன் சாணக் கல்லானைக்குக் கரும்பு கொடுத்து உண்பித்தாரென்று சொல்லப்படுமாறுபோல, உமது ஆஞ்ஞையினாலே இந்த இடபமும் புல்லை வாங்கி உண்டுவிட்டது. உமக்கும் சிவபிரானுக்கும் பேதமில்லை; உமது பெருமையை யார் புகழ்ந்து முடித்தல் கூடுமென்று துதித்தார்கள். அப்போது சுவாமிகள் அவர்களைத் தத்தம் கிராமத்துக்குப் போமாறு ஆஞ்ஞைசெய்ய, அவர்கள் சிவநாமத்துக்கு இத்துணை மகிமையுள்ளதோ என்று வியந்து வீடு சார்ந்தார்கள். அது கூடிய பிராமணர் நேத்திரங்களிலே நின்று ஆனந்தபாஷ்பஞ் சொரியச் சமுசாரபந்தத்தினின்றும் விமோசனராகி ஆசாரியர் சந்நிதியிலே நமஸ்காரஞ்செய்து, சுவாமீ! மகாபாதகனாகிய நான் உமது கிருபைக்குப் பாத்திரனாயினேன் என்றார். அப்போது ஆசாரியர் அவரைநோக்கி, இன்று முதல் சிவநாமோச்சாரணஞ்செய்து சிவபூசை முடித்துச் சிவாலயதரிசனஞ்செய்து வருதியென்று கூறி அவரைக் கிரகத்துக்கு அனுப்ப, அவர் சந்தோஷத்தோடு வீடுசார்ந்து சிவத்தியானஞ் செய்துகொண்டு ஆசாரியர் நெறிபற்றி ஒழுகுவாராயினார்.

பின்னர், அந்த கஞ்சாபுரக் கிராமத்திலே வேதங்களை அத்தியயனஞ் செய்தவரும், தனமில்லாமையினால் வறுமையுற்றுப் பீடிக்கப்பட்டவருமாகிய பிராமணர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் பிராமணர்கள் பாராயணஞ்செய்யும் சந்தியாமண்டபத்திலே போய், நான் தரித்திரத்தினாலே வருந்துகின்

றேன் என்றார். அதற்கு அவர்கள் சாஸ்திரங்களை ஆராய்ந்து சொல்வார்களாயினார் தானப்பிரகரணத்திலே சொல்லப்பட்ட தானங்கள் அனைத்தையும் எவன் பிராமணர்க்குச் செய்கின்றானோ, அவனுக்குச் சகலசம்பத்துகளும் எய்தும்; அதற்குச் சக்தியில்லையாயின், இயன்றவாறு சிறிது கொடுத்தாலும் சம்பத்து உண்டாகும் என்றார்கள். இதைக் கேட்ட பிராமணர் இந்தத் தானத்தை எவரிடத்திற் கொடுப்பதென்று ஆலோசித்து, சிவபக்தாக்கிரராகிய அரதத்தாசாரியருக்குத் தானசமர்ப்பணம் பண்ணுவதினாலே புண்ணியம் அக்ஷயமாய்ப் பலிக்குமென்று நினைந்து, ' இந்தச் சதாசிவர் என்னும் பிராமணர் அரதத்தாசாரியருடைய கிரகம் அடைந்து, அவரை வணங்கி, தமது கிரகத்துக்குப் போசனத்துக்கு எழுந்தருளல் வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தார். அதற்கு ஆசாரியர் "ஓம் வருகின்றோம்" என்று உத்தரமளித்தார். அந்தச் சதாசிவர் தமது கிரகத்துக்கு வந்து பஞ்சமகா யஞ்ஞமுதலியன செய்து, சிவார்ச்சனை செய்து, ஆசாரியரைத் தமது கிரகத்துக்கு அழைத்துவந்து, பாதப்பிரக்ஷாளனஞ்செய்து, அந்தத் தீர்த்தத்தை உள்ளும் பூரித்துப் புறத்தும் புரோக்ஷித்து, ஆசனங்கொடுத்து, அவர் முன்னே கதலிபத்திரத்தை யிட்டு, அதிலே மிளகு-சாலியன்னம் - பருப்பு-வியஞ்சனம்-சாகபாகாதிகள் - அபூபாதிகள் - க்ஷீரான்னம் - பாயசம் - பழமுதலியன படைத்துப் போசனம் பண்ணுவித்து, போசனம் முடிந்த பின்னர் நமஸ்காரஞ்செய்து, அவருக்குத் தமது அபிப்பிராயத்தைச் சொல்வாராயினர். அரதத்தரே ' சிவபாதாப்ஜசிந்தகரே! அநேக புத்திரரோடுகூடத் தரித்திரத்தினாலே வருந்துகின்றேன். இப்படிப்பட்ட என்னைக் கிருபாதிருஷ்டிசெய்து ரக்ஷிக்க என்றுவேண்டினார். இங்ஙனம் பிரார்த்தித்தபோது, ஆசாரியர் ஆசிகூறி, மங்களாக்ஷதையும் விபூதியுங் கொடுத்து அனுக்கிரகம்பண்ணி, தமது கிரகஞ்சார்ந்தார்.

அவ்வேளையிலே சிவலிங்கபூபதியானவர் அப்பிராமணனை அழைத்துவரும்படி ஒரு தூதனை அனுப்ப, அப்பிராமணர் தன்னை அரசர் யாதுகாரணத்தினால் அழைக்கின்றார்? யான் யாதாயினும் அபராதஞ் செய்தேனோவென்று திகிலடைந்துகொண்டு போனார். அரசர் இப்பிராமணர் வரவை நோக்கி, இவர் சிவபிரானே யாமென விளங்கக் கண்டு எழுந்து வணங்கி, அவர் காலைக் கழுவி, அத்தீர்த்தத்தைப் புரோக்ஷித்துக்கொண்டு ஆசனங்கொடுத்து, சவர்ணமுங் குங்குமமுங்கொண்டு அவர் பாதங்களிலே அர்ச்சித்து, திவ்ய வஸ்திரங்கள், பீதாம்பரங்கள், தனதிகள், தானியபூமிகண முதலியவைகளையும், பாலகறக்கும் கோக்களையும் கொடுத்துபசரிக்க, அவர் அவற்றையெல்லாம் பெற்றுக்கொண்டு வீடு சார்ந்தார்.

ஒருகாலத்தில் சிவலிங்கபூபதியானவர் நானூறுதானிய அரிசிப்பொதிகளை இருநூறுகாளைகளின் மேலிட்டுத் தமது குருவாகிய ஆசாரியருக்கு அனுப்பினார். இதற்குள் ளேபசுபதி என்னும் பிராமணச் சிவபக்தசிரேஷ்டர் ஒருவர் ஆசாரியருடைய தாயாரிடத்திலே பதக்குநெல்லுத் தானியங் கொடுத்திருந்தார். அவ்வம்மையார் அதனை வாங்கி வெயிலிலே உலருமாறிட, ஓர் காளை புறப்பட்டுவந்து வழியிலே கிடந்த அந்த நெல்லைச் சாப்பிட்டது, அப்போது சமீபத்திலிருந்த ஆசாரியர் அந்தக்காளையின் சமீபத்திலே போய், நெல்லைக் கூட்டிக்கூட்டி அந்தக்காளைக்கு உபசாரமாகக்கொடுத்து உண்பித்தார். அதைக்கண்ட தாயார் ஓடிவந்து தண்டத்தினாலே காளையைப்புடைத்து அதனை வெருட்டி யோட்டினாள். அவ்வாறு ஓட்டிய தாயாரை ஆசாரியர் பார்த்து, பசியோடு வந்த காளையை நீயேன் அடித்து ஓட்டினை என்று கேட்க, அதற்கு அவள் வெபூஜா நீவேதனத்துக்கு ஒன்றுமில்லையே இதைக்கொண்டே அது நடத்தல் வேண்டுமென்றல், அங்ஙனஞ் செய்

தேன் என்று சொல்லி, வீட்டுக்குள்ளே போய் வாளா விருந்தாள். இந்த வேளையிலே அரசனாலே அனுப்பப்பட்ட பிராமண தூதர்கள் ஓடிவந்து ஆசாரியரை நமஸ்கரித்து, அஞ்சலியஸ்தராய் நின்று, சுவாமீ! சிவலிங்க பூபதியானவர் தங்களுக்கென்று அனுப்பிய அரிசிமூட்டைகள் நானூற்றிலே இருநூறுமூட்டைகள் நதிப்பிரவாகத்திலே போய்விட்டன. இருநூறுமூட்டைகள்தான் வந்து சேர்ந்தன என்றார்கள். அதைக்கேட்டுப் பின்னர் தமது தாயாரை அழைத்து, நீ காளையை உண்ணவொட்டாது அடித்து ஓட்டிய தோஷசெய்கையினாலன்றோ நானூறு அரிசிமூட்டைகளுள்ளே பாதிமூட்டைகள் சேதமாயின என்றார். இதைக்கேட்ட தாயார் வியாகுலமுடையராயினார்.

அரதத்தாசாரியருடைய மனைவியார் ஓர்நாள் அரிசி கழுவும்போது நெருப்பணைந்தது கண்டு அதனை எரிக்கப் போயிருந்தார். அந்தவேளையில், நாயொன்று வந்து அந்த அரிசியைத் தின்றது. இதைக் கண்ட மனைவியார் அரிவாளை யெடுத்து எறிந்துவிட, அதுபோய் நாயின்மீது வீழ்ந்து, அதன் கழுத்தை வெட்டிவிட, நாய் பிரேதமாய் வீழ்ந்தது. இது தெரியாது நேர்ந்ததே என்று பஞ்சாக்ஷரத்தைச் செபித்தார். அப்போது மாத்தியான்னிகஞ் செய்துவந்த அரதத்தாசாரியார் இது பிரேதமாய்க் கிடந்ததைக்கண்டு, தமது மனைவியை இஃதென்னை என்று கேட்க, அவர் நடந்த சமாசாரஞ்சொல்ல, அதனால் சிறிது வருத்தமுற்று அவரைநோக்கி நீ வாயிலே அடைத்துவையாமையினாலே இது நேர்ந்தது, அதனால் இது உன்மேற் றோஷமன்று இந்நாயின்மேற் குற்றமில்லையென்று கண்டித்துச்சொல்லி, அந்த நாயைத் தமது மடித்தலத்திலெடுத்து வைத்து, அதற்கு உருத்திராக்ஷம் தரித்து, விபூதியை அதன் சரீரமெங்கும் பூசி, பஞ்சாக்ஷரோபதேசஞ் செய்தார். அப்போது கோடிசூரியப்பிரகாசமுடைய இரதமொ

12792(6403)

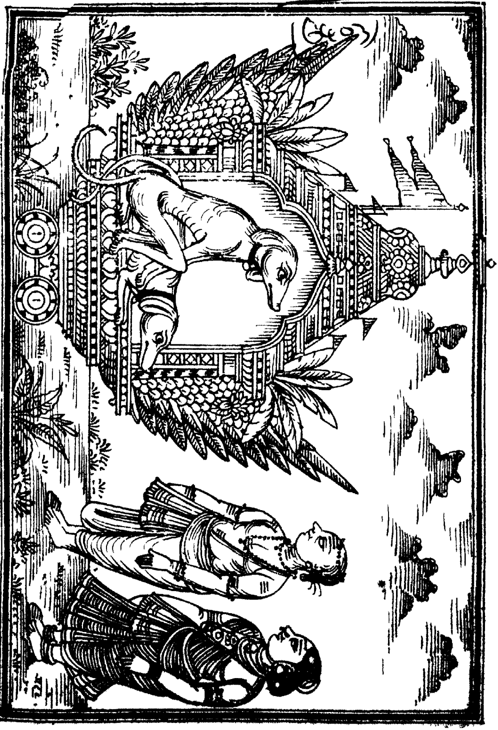

ன்று கைலாசத்திலிருந்து வர, இதைக்கண்ட நாய் தனது பூதசரீரத்தை யொழித்து, தேவசரீரத்தை யெடுத்துக்கொண்டு கைலாசத்தை அடைந்தது. அதற்குச் சிவபெருமான் கணாபத்தியத்தைக் கொடுத்தார். அந்த நாய் கைலாசமடைந்ததை அறிந்து அரத்தர் மிகவும் களிப்புடையராயினர்.

நமது கிரகத்திலே நமது தாயாரும் பாரியும் காளையை அடித்து வெருட்டித் தண்டத்தாற் புடைத்தும், நாயை அரிவாளால் வெட்டியும் துஷ்டகாரிய மிரண்டு செய்தார்களே. இவர்களை இப்பாபத்தினின்றும் விமோசனஞ் செய்தல் வேண்டுமென்று ஏகாந்தத்திலே யிருந்து சிந்தித்தார். அப்போது அவர் ஓர் பத்திரிகையைக் கையிலெடுத்துத் தெரிந்துந் தெரியாதுஞ்செய்த மகாபாபங்களுக்கு—

ஞானாஞ்ஞானப்ரயுக்தானாம்பாபானாம்மஹதாமபி।

என்னுங் கருத்தையுடைய இப்பாதிச் சுலோகத்தை எழுதிக் கிரகத்திலே வைத்துவிட்டு, மனுடர்களுடைய பாபங்களை ஒழிப்பதும், மகா புண்ணியம் வாய்ந்ததும், இருஷீசுவரர்களாற் சேவிக்கப்பட்டதுமாகிய காவேரிக்கு ஸ்நானத்துக்குப் போயிருந்தார். அப்போது அக்கினீசுவரப்பெருமான் அரத்தாசாரியர் வடிவு பூண்டு அவர் வீட்டுக்கு வந்து, அப்பத்திரத்தை அவர் மனைவியார் வாயிலாகப்பெற்று ஏகாந்தத்திலே யிருந்து சிவநாமத்தை உச்சரித்தலே பிராயச்சித்தமாம் என்னுங் கருத்தையுடைய—

ஏகாந்தநிஷ்கரதிச்சம்போஸ்ஸங்கீர்த்தேவஹ்ரிகீர்த்தநாத்।

இந்த மற்றைப் பாதிச்சுலோகத்தை எழுதிப் பத்திரிகை அவர் கையிலே கொடுத்துவிட்டு அந்தர்த்தானமாயினர். அரத்தாசாரியர் ஸ்நானஞ்செய்துவந்து சிவாராதனம்பண்ணி, பஞ்சயஞ்ஞம் வைசுவதேவம் முதலிய செய்து அதிதி பிராமணர்களுக்குப் போசனங்கொடுத்து, தாமும் புத்திரர்

களோடு போசனஞ்செய்து, ஆசனத்திருந்து பத்திரிகையை எடுத்துப்பார்த்தார், பார்த்தபோது உத்தரார்த்தம் எழுதப்பட்டிருப்பதுகண்டு தமது பாரியை அழைத்து, இப்பத்திரிகையை யாரகையிலெடுத்துக்கொடுத்தனை என்றார். அதற்கு அவர் ஸ்நானஞ்செய்யப்போந்த நீவிரே மீண்டுவந்து பத்திரிகையைக்கேட்டு எழுதித் தந்துவிட்டுப்போயினீர் என்றார். சிவநாமத்தின் மகிமையறிந்த அரதத்தாசாரியர் நாம் இருதயத்திலே சிந்தித்தப்பிரகாரம் சங்கரரே இங்ஙனஞ் செய்தாரென்று கணகளிலே நின்று ஆனந்தபாஷ்பம் பொழியப் பரவசராயினார்.

ஓர்நாள் அவர் வைசுவதேவஞ்செய்து தமது கிரகத்து வாயிலிலே வந்து அதிதிகள் வருகின்றார்களா வென்று பார்க்குமிடத்து, ஒரு சிவபக்தர் ஆங்குவந்தார். அவரை அழைத்துக்கொண்டுபோய் அறுசுவையோடு போசனஞ் செய்வித்து, தாமும் போசனஞ்செய்து அவரோடு தாமும் தாம்பூலஞ் செய்துகொண்டிருக்குங்கால், அந்த அதிதிப பிராமணர் ஆசாரியரை நோக்கி, சுவாமீ! தங்களுக்கு க்ஷேத்திரமிருக்கின்றதா? தாங்கள் செய்யும் உபகாரம் ராஜோபசாரமாயிருக்கின்றதே என்று கேட்ப, அதைக்கேட்ட ஆசாரியர் எனக்குள்ள க்ஷேத்திரம உழப்படாததும, சலம் பாய்ச்சப்படாததும, கிரவைகொடுக்கப்பெறாததும், இருபோகமின்றி ஒருபோக முடையதும, குளிர்ச்சியாகிய முளையுடைய நதிப்பிரவாக முடையதும, எப்பொழுதும் உபாதியின்றி போகமுடையதாயுமுள்ள க்ஷேத்திரமேயாம். என்று—

அந்யேவாக்ஷேத்ரமர்கிஷ்டபசயமகர்ககபாகதவிதீயோபபந்நம்।
ஸைஷ்பௌஷதேசாம்குரமுந்நதீகமதய த்ஸதாபோகமுபாதிஶூந்யம்॥

என்னும் இந்த சுலோகத்தை சொல்லக்கேட்ட பிராமணர் ஆச்சரியமடைந்து, பின்னரும் அநேக லெகளைகளை ஆசா

ரியர்வாயிலாகக் கேட்டு, தாம் கிருதார்த்தராயினேம் என்று சந்தோஷத்தோடு விடைபெற்றுக்கொண்டு தம் வீடு சார்ந்தார்.

அரதத்தாசாரியர் ஓர்நாள் சிவத்தியானபாராயணராய்ப் பிரமயஞ்ஞத்தின் பொருட்டுக் காவேரி தீர்த்தத்துக்குப் போயிருந்தார். அப்போது அங்குவந்த சண்டாளன் சண்டாளி என்னும் இருவருள்ளே சண்டாளியானவள் காவேரியைப் பரிசிக்கும்பொருட்டுப் போக, புருஷன் அவளை நோக்கிக் காவேரி சலத்தைத் தொடாதே என்றான். அதைக் கேட்ட நாயகி ஸ்நானஞ்செய்தலினாலும் தரிசித்தலினாலும் காவேரி மகாபாபங்களையெல்லாம் போக்குகின்றதென்று சொல்லப்படுகின்றதே, பிராணநாயகரே! இங்ஙனம் நீவிர் சொல்லி என்னைத் தடுக்கவேண்டியது என்னை என்றாள். அதற்கு அவன் அவளை நோக்கிக் காவேரி தீரத்திலே எவ்வளவு மணலுண்டோ அவ்வளவும் சிவலிங்கரூபமாம் நாம் கையினாலே பரிசிக்கப்படாது என்றான். இந்த வார்த்தையைக் கேட்ட ஆசாரியர் சமீபத்திலே நின்ற அச்சண்டாளனுடைய பாதத்திலே வீழ்ந்து வணங்கி, அவன் கழற்றிவிட்ட செருப்பைத் தமது தலையிலே வைத்து, ஆனந்தக்கூத்தாடி, உலகத்திலே சிலர் ஞானத்தை அவலம்பனஞ்செய்கின்றார், வேறுசிலர் கர்மத்தை அவலம்பிக்கின்றார், நாமோ சிவபக்தருடைய பாதரக்ஷையை அவலம்பிக்கின்றோம்,—

ஞாநாவலம்பிநகேசித்கேசித்கர்மாவலம்பிந ।
வயந்துசிவபக்தாநாம்பாதரக்ஷாவலம்பிந: ॥

என்னுங் கருத்தையுடைய இந்த சுலோகஞ்சொல்லிச் சமஸ்தப்பிராணிகளையும் சிவசொரூபமாகப் பாவித்து வருவாராயினர்.

ஓர்நாள் இவருக்குப் பாகஞ்செய்யப்பட்ட சாலையினுள்ளே நாயொன்று பிரவேசித்து அன்னத்தை உண்ண,

இதைக்கண்ட அரதத்தாசாரியர் சிவபிரானே நாய்ரூபமாய் வந்துண்டானென்று நினைந்து, அதனால் அதனைச் சிவநின் மாலியமாய்க்கொண்டு சிவத்தியானத்தோடு பந்துக்களுடன் அதனைப் புசித்தார்.

மற்றொருநாள் அரதத்தாசாரியர் அப்பியங்கஸ்நானஞ் செய்துவிட்டுக் காவேரிக்குப் போயினர். மடிச்சஞ்சி பாத்திர முதலியன எடுத்துக்கொண்டு போகும்போது சிவபிரான் ஒரு விருத்த சண்டாளனுருவத்தோடு கோலையூன்றிக்கொண்டு நீசவார்த்தை பேசி அவரைச் சமீபித்து, நாதமே! தாகத்துக்குச் சலமில்லை! பசி என்னை வாட்டுகின்றது. அதற்கொரு வழிகாட்டல் வேண்டுமென்று கேட்ப, உடனே அவர் தமது கிரகத்துக்கு வந்து வடித்த கஞ்சி கொண்டுவந்து அவருக்கு வார்த்துவிட, அவரும் அதைக் குடித்துப் பசிதீர்த்தார்.

சோமவாரம் அமாவாசை தக்ஷிணாயனம் உத்தராயணம் புண்ணிய காலங்களிலே சிவபிரானைத் தைலம் அன்னம் பால் தயிர் பழமுதலிய கொண்டு மிகுதியும் மகாபிஷேகஞ்செய்து வருவாராயினர். அப்போது சிவபிரானும் அவ்வாருக்கு அபிஷேகஞ்செய்த அன்றிரவு சொப்பனத்திலே தோன்றி, அன்பனே! நீ செய்த மகாபிஷேகத்தினாலே மிகவும் உவந்தோமென்று திருவாய்மலர்ந்தருளுவாராயினர்; ஓர்நாள் அக்கினீசுவரப் பெருமானுக்கு மிக விசேஷமாகப் பூசிக்க ஆரம்பித்துப் பஞ்சாமிர்தம், பஞ்சகவ்வியம், மாம்பழம், பலாப்பழம், இளநீர், கருப்பிரசம், சர்க்கரை, தேன், சந்தனம், எலுமிச்சம்பழம், ஜலம், இலாமிச்சைவேரூறின சுத்தோதகம் என்பவைகளால் வாசாமகோசரமாக அபிஷேகஞ்செய்து, பீதாம்பரம் தரித்து, ஆரங்கள் பதக்கங்கள் முதலிய கொண்டு அலங்கரித்து, மல்லிகை நீலோற்பலம் சம்பக முதலிய புஷ்பங்களினால் அர்ச்சித்து, தூபதீபாதிகளி

னால் ஆராதித்து, சிறுபருப்புப் பொங்கல், சாக்கரைப் பொங்கல், மாஷான்னம், கடுகன்னம், சீதள வன்னம், பாயசம், சுத்தான்னம், திலோதனம், பாலன்ன முதலிய அன்னபேதங்களை நாநாவித பதார்த்தங்களோடு படைத்து, கட்டித்தயிர், புத்துருக்குநெய், வாழைப்பழம், பேரீச்சம்பழம், வடகம், அதிரசம், இளநீர் முதலியன கொண்டு வாக்குக்கடங்காத பிரகாரம் பரிந்தார், நீராஞ்சனம், தாம்பூலம், சத்திரசாமரம், நவரத்தினக்கண்ணாடி, பிரதக்ஷிண நமஸ்காரம், மந்திரபுஷ்பம், ஸ்தோத்திர முதலியவற்றால் வழிபட்டு, பிராமணர்களுக்கும் அந்நைவேத்தியங்கொண்டு பசித்தார். இராத்திரியிலே பின்னரும் சிவபிரானை வணங்கிப் போசனஞ்செய்து நித்திரைக்குப் போயினார். நித்திரையிலே அவருக்குச் சிவபிரான் ஒன்றுஞ் சாதிக்காமை கண்டு, சுவாமி வந்திலரோ! என்று விசாரமுற்றுத் துக்கமுற்று, பின்னரும் நித்திரைசெய்தார். அப்போது சிவபெருமான் சிவனடியாராக அவர்க் கனவில்வந்து, உனக்கு முந்தினத்திலே ஒருவர் செய்த உபசாரத்துக்கு நீசெய்த உபசாரமெல்லாம் ஈடாகா! திருப்தியுமின்றாம். பூருவதினத்திலே சண்டாளனாய்ப் போனபோது அரதத்தாசாரியர் எனக்கு [illegible]பிண்ணாக்கும் கஞ்சியுங் கொடுத்தமையினால் மிகத்திருப்திகரமாயினேன் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். உடனே சோழராஜா மிக வியந்து ஸ்தோத்திரஞ்செய்து, உதயகாலத்திலே நித்திய கருமமுடித்து, அரதத்தாசாரியர் வீட்டுக்கு வந்து, அவர் பாதத்திலே வீழ்ந்து வணங்கி சொப்பன விருத்தாந்தத்தால் தங்கள் பெருமை அறிந்தேனென்று தோத்திரம் பண்ணினார். அக்கிராமத்தாரெல்லாம் இதனைக் கேட்டு, ஆசாரியருடைய பெருமையை அறிந்து தோத்திரஞ்செய்தார்கள். இதைக்கேட்ட அரதத்தாசாரியர் சிவப்பிரசாதமிங்ஙனமா என்று சொல்லிப் பேரானந்தமுற்றார்.

துஷ்ட நிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலகராய்ச் சமஸ்த கருமங்
களினாலும் உலக பரிபாலனஞ் செய்துவந்த சோழமகா
ராஜா அநேக தீர்த்தயாத்திரை செய்து, பல சிவஸ்தலங்
களைப் பணிந்துகொண்டு (அக்கினியின் சாபந் தீர்த்தமை
யால் அக்கினீசுரனெனப் பெயர்கொண்ட) அக்கினீசுவரத்
துக்கு வந்து, கங்கையின் பாபத்தைப் போக்குகின்றதும்
நிர்மலமாயிருக்கிற காவேரியிலே ஸ்நானஞ்செய்து, கற்
பக விநாயகரைத் தரிசித்து, சுவாமி தரிசனஞ்செய்து ஆல
யத்தை வலம்வந்தார். அப்போது பஸ்மோத்தூளன திரிபு
ண்டரதாரியாய உருத்திராக்ஷதாரணராய் நாசாக்கிர திரு
ஷ்டியோடு நேரிய சிரத்தோடுகூடிய சரீரத்தினராய், சிவ
தேஜசினாலே சொலிக்கின்றவராய், பத்மாசனத்திருந்து
சிவத்தியான பராயணராயிருக்கும் உலகப்பிரசித்திபெற்ற
அரதத்தாசாரியரைச் சோழராசாவானவர் தரிசனஞ்செ
ய்து, சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து அடியேனை ரக்ஷிக்க
என்றார். அப்போது ஆசாரியரும் அவரைநோக்கி தமது
ராசியம் தனகோசம் பந்துவர்க்கமெல்லாம் க்ஷேமமாவெ
ன்று வினவ, அதற்கு அரசர் சுவாமிகள் கிருபாதிருஷ்டியி
னால் எல்லாம் க்ஷேமமே என்றார். இங்ஙனஞ்சொல்லி, பின்
னரும் அவரை நமஸ்கரித்து, சுவாமி! இந்தச் சரீரத்தோடு
நான் கைலாசத்துக்குப் போதல்வேண்டும், அதற்கு வேண்
டிய உபாயத்தை உபதேசித்தருளல் வேண்டுமென்று பிரா
ர்த்தித்தார். அப்போது அரதத்தாசாரியர் நீவிர் இவ்வக்
கினீசுவராலயத்துக்குச் சமீபத்திலேயுள்ள எழு தலங்களை
யும் அரையாமத்தினுள்ளே தரிசித்து வருவீரேல் உமது
மனோபீஷ்டம் சித்தியாகும் என்றார். அரசர் அதற்கிசை
ந்து சில பரிசாரகர்களுடனே சுவேதசத்திரத்தோடு குதி
ரைமேற்கொண்டு அரையாமத்துக்குள்ளே எழுதலங்களை
யுந் தரிசித்துக்கொண்டு வந்தார். குதிரையையும் சேவகர்
களையும் வெளியே நிறுத்தி, அரசர் கோயிலினுள்ளே புகு

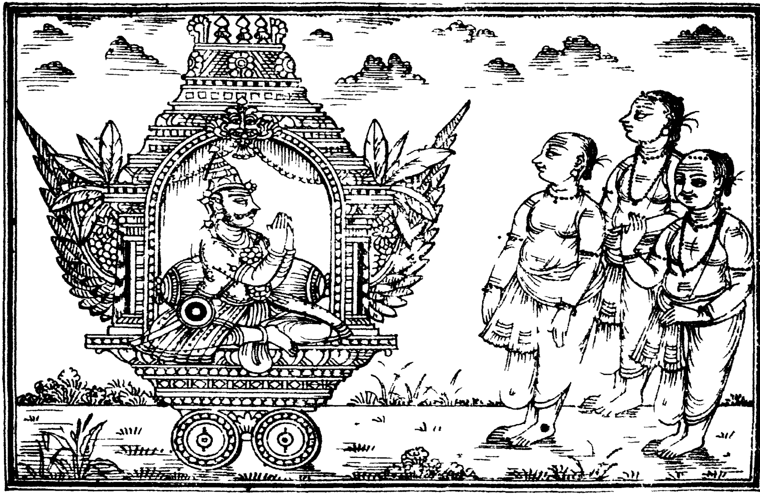

ஹரிககதாசோழமகாராஜாவை உயிருடன சுவாககததிறககு அனுபபினது

ந்தபோது, ஓடிவந்த வேகத்தினால் குடைபிடித்து வந்தவன் குதிரையோடு கீழேவிழுந்து மூர்ச்சையாயினன். குதிரையும் குடைபிடித்தவனும் தேகத்தோடு ஆங்கு வந்த விமானத்திலேறி ஆகாயமார்க்கமாகக் கைலாசத்துக்குப் போகும்போது, ஆலயத்தைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்துவந்த அரசரோடு ஆசாரியரும் கோபுரவாயிலுக்குவந்து, ஆசாரியமுற்று அவ்விமானத்தின் மீது சென்ற குதிரையையும் குடைக்காரனையும் சோழராஜாவுக்குக் காண்பிக்க, அரசர் தம்மை மிகவும் நொந்துகொண்டு, ஆசாரியரைப் பார்த்து தமக்கு விமானம் வராமைக்குக் காரணத்தை வினவினர். அதற்கு ஆசாரியர் நீர் எப்படிப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்துவந்தீர் என்று கேட்டார். நான் குதிரைமீதேறிவரக் குடைக்காரன் குடைபிடித்துக்கொண்டுவரப் போய்த் தரிசனஞ் செய்துகொண்டு வந்தேன் என்றார். சிரமமடைந்து வந்தபடியால் குதிரைக்கும் குடைபிடித்தவனுக்கும் விமானங் கிடைத்தது; நீரும் பாதசாரியாய் அரையாமத்துக்குள்ளே வருவீராகில் தேகத்தோடு கைலாயம் வாய்ப்பதாகும் என்றார். அதுகேட்ட அரசன் அந்தப் பிரகாரம் ஏழுதலங்களையும் தரிசித்துக்கொண்டு அக்கினீசுவரர் ஆலயத்தை வலமவந்து புறத்தேபோந்து ஆசாரியரைத் தரிசித்து வணங்கி, சுவாமீ! நீர்சொல்லிய பிரகாரம் செய்து முற்றியது என்று சொல்லி முடித்தற்கு முன்னே, கோடி சூரியப்பிரகாசத்தோடு நானாரத்தினங்களால் அலங்கரிக்கப் பட்டதாய், அநேக வாத்தியகோஷங்களோடு பொருந்தினதாய், ஆகாயத்தினின்றும் போந்த விமானத்திலே விநாயகர் சுப்பிரமணியர் நந்தி முதலியோர் சேவிக்க பிரமவிஷ்ணுக்கள் சயசயசப்தம் செய்ய, உமாதேவி சமேதராய் இடபவாகன மேற்கொண்ட சிவபெருமானைத் தரிசித்து, அரதத்தாசாரியரும் சோழராசாவும் அங்குள்ளாரும் மகிழ்ந்து துதிக்க, அரசனைமாத்திரம் இறைவர் விமானத்திலெடுத்துவைத்துக்

கொண்டு போம்போது; அரசர் ஆசாரியரை நமஸ்கரித்து; கைலாயத்துக்குப் போய்வருகின்றேன் என்று சொல்லி கைலாயம் அடைந்தார்.

மற்றொருநாள் சிவபிரான் ஓர் பிராமணவடிவம் பூண்டு, அரதத்தாசாரியர் வீட்டிற்குவந்து, ஓ சாஸ்திரிகளே! என்று உரத்தசாரத்தோடு அழைத்தபோது, ஆசாரியர் நாம கவியுமல்லேம், சாஸ்திரியுமல்லேம், பௌராணிக நாடக சபர்த் தருமல்லேம், பின்னை சிவநாமவாசியாகிய சிவானந்தத்திலே அமிழ்ந்திருக்கின்ற சிவானந்திகளென்று அழைக்கப்பாலேம்.—

நவயமகவயோநசாஸ்திரிணோவாநசபௌராணிகநாடிகபரவீண:।
சிவநாமநிசேவதாவிசேஷபரமானந்தபயோநிதௌநிமக்நா ॥

என்றுரைத்தார்.

அந்தரகஞ்சாபுரத்திலே மற்றொரு க்ஷேத்ரத்துப் பிராமணன் போந்து விலைமாதொருத்தியின் வீட்டினுள்ளே புகுந்து, தான் அவளைக்கூட நினைந்து, தான் அரதத்தாசாரியர் புத்திரன் என்றும், தான் அவளுக்குப்பொருள் உதவுவேன் என்றும் உரைக்க, அதனைக் கேட்ட அவ்விலைமாது அவனைத் தன் செய்கையினால் பிரேரியத்தாள்; இப்படி நெடுநாட் கலந்திருந்துவிட்டு, அப்பிராமணன் அவளுக்கு யாதுங்கொடாது தன் கிராமத்துக்குப் போய்விட்டான். அவள் பின்னர் அரதத்தாசாரியர் வீட்டுக்கு வந்து சுவாமீ! தங்கள் புத்திரர் நெடுநாளாக என்னோடு கலந்திருந்துவிட்டு, யாதுங்கொடாது போய்விட்டார் என்றாள். ஆசாரியர் சிவபிரானே அவளோடிருந்து போயினரென்று கொண்டு, அவளுக்குத் தம்மிடத்துள்ள ஆயிரங்கழஞ்சுள்ள சுவர்ணாபரணத்தைக்கொடுக்க, அவளும் அதனை வாங்கிக்கொண்டுபோயினள். இவருடைய எட்டுப்பிள்ளைகளும் சன்மார்க்கநெறிபூண்டவர்களென்று முன்னமே அறிந்த அங்கி

ராமத்தார் அனைவரும் அவளிடத்திலேபோய், "நீ ஆசாரியரிடத்தில் அவ்வாபரணத்தைக் கொண்டுபோய்க்கொடுத்துவிடு என்று கண்டித்தார்கள். அதை அவளறிந்து பயந்து, ஆசாரியரிடத்திலே வந்து பழயபடி அதனை வைத்து மீளவெடுத்துக்கொள்ளும்படி வணங்கிப் பிரார்த்தித்தாள். அப்போது ஆசாரியார் ஓ குமாரி! நான் உனக்குக் கொடுக்கும்போது சிவார்ப்பணமென்றே கொடுத்தேன், நீயே கொண்டு போவாயாக; அதனை நான் மீண்டும் எடுக்கமாட்டேன் என்றார். அதனைக் கேட்டபோது, அவளுக்குச் சித்த சுத்தி பிறந்து அவள் அவ்வாபரணசமூகச் சுவர்ணாபரணத்தையும் சிவார்ப்பணம்பண்ணி கோயில் மண்டபம் விமான முதலியவைகளுக்குச் செலவுசெய்தாள்.

ஓர்காலத்திலே அக்கினீச்சுரர் ஆலயத்திலே சர்வசனங்களுக்குங் காட்சி கொடுக்கும் பொருட்டு இரதோற்சவம் நிகழ்ந்தது சிவபிரான் இரதாரூடராய் எழுந்தருளினார்; அப்போது பேரி முதலிய வாத்தியங்களும் முழங்க, நானாவித கொடிகள் பறப்ப, அநேகர் சனங்கள் குழும, சுகந்தத்தூபம் நறுமணங்கமழ, வீதிகளிலே புரோக்ஷிக்கப்பட்ட சந்தனக்குழம்பு விளங்க, மாலைகளினாலே தெருக்களெல்லாம் பிரகாசிப்ப, தோரணங்கள் தூங்க, ஆச்சிரமிகளெல்லாம் நெருங்க, அம்மையாரும் சுப்பிரமணியரும் விநாயகரும் சண்டேசுரரும் மகாதேவரும் தத்தம் இரதங்களிலே எழுந்தருளினார்கள்; கச்சாபுரத்திலுள்ள பெண்கள் அனைவரும் உற்சவதரிசனத்தின்பொருட்டு நானாவித ஆபரணங்களால் அலங்காரஞ் செய்துகொண்டு புறப்பட்டார்கள். அப்போது அரதத்தாசாரியருடைய புத்திரிகள் இருவர் உற்சவத்துக்குப் புறப்படுதற்கு மற்றைப் பெண்களுக்குப் போல ஆபரணம் தங்களுக்கு இன்மையால், பிதாவை அடைந்து எங்களுக்குத் தரித்தற்கு ஆபரணமின்மையால் நீவிர் ஆபரணங் கொடுத்தருளல் வேண்டுமென்று வேண்டி

ளூர்கள்; துக்கத்தோடு இவ்வாறு ஆபரணம் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்த குழந்தைகளை இருவரையும் ஆசாரியர் நோக்கி, நீங்கள் உங்கள் அவயவங்களிலே பூசும் விபூதியே பூஷணம், நீங்கள் சிரவணஞ்செய்யும் சிவநாமமே காதுக்கு அலங்காரம், நீவிர் எப்பொழுதும் செய்யும் சிவலிங்கார்ச்சனையே கரபூஷணம், நீங்கள் செய்யும் சிவலிங்கப்பிரதக்ஷிண நமஸ்காரமே பாதபூஷணம், ஆதலினால் நீங்களேன் கவலைப் படுகின்றீர்கள் என்றார். அவர்கள் பின்னரும் பிதாவே, தாங்கள் சொல்லிய ஆபரணங்கள் உள்ளபடியே இருக்கின்றன; இருந்தும் எங்களையொத்த தோழியர்கள் மிகுதியும் நிந்திக்கின்றார்கள், ஆதலினால் லௌகிகபூஷணமுங் கொடுக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். அது கேட்ட பிதாவானவர் சிறிது வருத்தத்தோடு அவர்களை நோக்கி முற்சென்மத்திலே இவை வேணுமென்று உபாசனை செய்தவர்களுக்கன்றி மற்றவர்களுக்கெப்படி வாய்க்குமென்று சொல்லக்கேட்ட புதல்விகள் பிதாவே உமக்கு அவை எனகிட்டா; ஆவசியம் கொடுத்தருளல் வேண்டுமென்று கேட்டார்கள். அப்போது அரதத்தாசாரியர் சிறிதுபோது தியானபாராயணராயிருக்க, எருதொன்று அவ்வழியே செல்லக் கண்டு அவர்களை நோக்கி, அந்த எருது வைத்துக்கொண்டுபோன பாதக்குளம்பினிடத்திலே வேண்டிய பூஷணங்களெல்லாம் அகப்படும். அவ்விடத்தே போய் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள் என்றார். குழந்தைகள் இருவரும் விரைந்து போய் அது காலவைத்துப்போன குளம்பிடங்கடோறும் விசித்திரமாகிய ஆபரணங்களை இருக்கக்கண்டு அவற்றை எடுத்துக்கொண்டு தங்கள் பிதாவுக்குச் சமீபத்திலே வந்து அவர் எவை எவை என்று கேட்க, அவர்கள் மகிழ்ச்சியோடு பாதமோதிரம், பாதகடகம், சிறுகிங்கிணிமாலை, மேகலை, கடிசூத்திரம், கடிபந்தனம், ஆரம், பவளமாலை, அங்கதம், கங்கணம், பதக்கபேதம், பவளவலயம், விரல்

மோதிரம், சுவஸ்திகம், காதோலை, திலகாகாரமாகிய பொட்டு, தலையாபரணமுதலாயின அகப்பட்டன என்று சொல்லிப்போய், அந்தத்தானங்களிலே இவ்வாபரணங்களினால் தங்களுக்கு அலங்காரஞ்செய்யவேணுமென்று தம் தாயாரை வேண்டினார்கள்; தாயார் அவ்வாறு அலங்காரஞ்செய்து முடிந்தபின்னர், அவர்களுக்கு அணிந்து எஞ்சிய ஆபரணங்களை அக்கினீசுவரர் சுந்தரநாயகி இருவருக்கும் அலங்கரிப்பிக்கும்பொருட்டுப் பழம் கர்ப்பூரம் தாம்பூலமுதலிய கொண்டு சகிகளோடு கூட ஆலயத்துக்குப்போய் நிவேதிப்பனவற்றை நிவேதித்து, ஆலயத்தைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து, ஆசாரியருடைய மகிமையையும் சிவபெருமானுடைய திருவருளையும் நினைந்து சந்தோஷமுடையராயினார். ஊரிலுள்ள சனங்கள் இவ்வாபரணங்களையெல்லாங் கண்டு யாவும் அறிந்து அரதத்தாசாரியருடைய மகிமையே மகிமையாம் என்று வாழ்த்தினார்கள்.

ஓர்நாள் இராத்திரிப்போதிலே கோவடி எனப்படும் திருவாடுதுறையாலயத்திலே அரதத்தாசாரியர் சுவாமி தரிசனஞ்செய்துகொண்டு வழியே போம்போது, மழையும் காற்றும் உண்டாகி இருள் மிகுந்தபோது, சிவபிரான் இவருக்குச் சகாயமாகக் கோபாலவேஷந் தரித்துக்கொண்டு அவருடன் சென்றார். ஆசாரியர் அவரை நோக்கி நீ ஆர் என்றார். அவர் நான் கோவடிக்ஷேத்திரத்திலுள்ள கோக்களை மேய்க்கும் இடையன், உமக்குச் சகாயஞ்செய்யப் போந்தேன் என்றார். இவ்வார்த்தை அவருக்கு இனிமை பயந்தமையால், அங்ஙனமாயின் நீ வருவாயாக என்று கூட்டிக்கொண்டு வந்து, பின்னர்த் தமது கிரகத்திலே ஆகாரஞ் செய்துபோவாயோவென அவர் நீர் என்கையிலே ஆகாரத்தைக் கொடுத்துவிடின், நான் என்வீட்டுக்குக் கொண்டுபோய்ச் சாப்பிடுகின்றேன் என்றார். அதற்கு ஆசாரியர் இசைந்து, பாகற்காய்க் குழம்பும் அன்னமுங்

கொடுப்ப, அவர் அதை வாங்கிக்கொண்டு தமது வீடாகிய ஆலயத்தினுள்ளே பிரவேசித்து, இலிங்கத்துக்கும் இடபதேவருக்கும் இடையேயுள்ள அர்த்தமண்டபத்திலே அவற்றைச் சிதறிவிட்டு லிங்கத்திலே அந்தர்த்தானமாயினர். காலையிலே அர்ச்சகர்கள் வந்து சிந்துண்டு கிடந்த கறியையும் அன்னத்தையும் பார்த்து, இஃதென்னை! என்று ஆச்சரியமுற்று நின்றார்கள். பின்னாக கோயிலதிகாரியானவர் வந்து பார்த்து, பரிசாரக வேலைக்காரரையெல்லாம் தண்டிக்கத் தொடங்கினர். அவர்கள் நாங்கள் இந்தக் காரியம் செய்ததும் இல்லை என்றும், நாங்கள் வீட்டுக்குப் போம்போது உள்ளே ஒருவரும் நின்றுய்யப் பரிசோதித்து, திருக்காப்பிட்டுக் கொண்டு போனோம் என்றும், இதுசெய்தார் மற்றியாருமில்லை என்றும் சொல்லித் தலைகுனிந்து சும்மாவிருந்தார்கள். அப்போது முதற்றினத்து இராத்திரியிலே அரதத்தாசாரியர் தரிசனத்துக்காக இங்கே வந்திருந்தார். போகும்போது வழியிலே மழைபெய்யத் தொடங்கிற்று; ஆதலினால் அவருக்குப் பகாயமாகக் கொண்டுவந்த சோபாலவேவுத்தோடு போயினார். அவர் தமது கிரகத்தை யடைந்தபோது ஆசாரியர் அவரைப் போசனத்தின் பொருட்டுத் தடுப்ப, அவர் அதற்கு உடன்படாமைகண்டு பாகற்காய்க் குழம்பும் அன்னமுங் கொடுப்ப, பாலசந்திர சிகாமணியாகிய கோவந்நாதப்பெருமான் இடைய ரூபத்தோடு அவற்றைவாங்கிக் கொண்டுவந்து, இந்தப்பிரகாரஞ் செய்து விளையாடினர் என்று ஓர் அசரீரிவாக்கு ஆகாயத்திலே எழுந்தது. அதைக்கேட்ட யாவரும் ஆச்சரியமுற்று அரதத்தாசாரியருக்குச் சிவபெருமான் இத்துணைக் கிருபை செய்தாரோவென்று யாவரும் புகழ்ந்தார்கள். இங்ஙனம் அரதத்தாசாரியர் நெடுங்காலம் அதிதிபூசைமுதலிய அநேக தருமங்களைச்செய்து கொண்டுவந்தார். வயசு முதிர்வுறுந் தமது தள்ளாமைப் பருவத்திலே ஏழுதலத்துக்குந் தினந்தோ

றுஞ் செல்லமாட்டாதவராய், தமது ஆன்மார்த்த பூசையிலே எழுதலத்துச் சிவலிங்கங்களைப் புனஸ்தாபித்துப் பூசித்துத் தரிசித்து மோக்ஷப் பிராப்தியின் பொருட்டு ஒருமையோடும் வழிபட்டுவந்தார்.

திரியம்பகர் என்னும் பிராமணர் ஒருவர் யதீசுவரர் ஒருவரை அடைந்து சேவை செய்து, அநேக வித்தியாப்பியாசம் பண்ணினார். ஓர்காலத்திலே தமது குரு ஏகாந்தத்திலிருந்தபோது, 'எல்லாவித்தைகளும் அப்பியசித்தேன்; பஞ்சாக்ஷரோபதேசமும் பெற்றேன்; இவற்றிற்கு மேலறியற்பாலது யாது' என்று தமது குருவைக் கேட்ப, அவர் யோசித்து 'உலகத்திலே சுருதிஸ்மிருதிகளுள்ளும் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தின் மேலானதும் ஒன்றுமில்லை. ஒப்பானதும் ஒன்றுமில்லை. இந்த இரகசியம் இவனுக்குத் தெரியவில்லையே' என்று இவன் சந்தேகமில்லாமற் பட்டென்று நினைந்து 'சில இரகசியம் இன்னும் ஏனைக் காலாந்தரத்திலே சொல்லுகின்றேன்' என்றார். இது நோக்கிக் காலம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். இப்படி வெகுகாலமாயபின்னர், ஒருநாள் சிஷன் போசனத்தின்பொருட்டு வெளியே போயிருப்ப, யதீசுரருக்குத் தேகவியோக காலம் கிட்டிவிட, சிஷனுக்கு யாதோ சொல்லவேண்டியிருந்ததென்பதை அவர் யோசித்து ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தினும் மேலாய அறியற்பாலது மற்றொன்றில்லை என்று நிலத்தில் எழுதிச் சரீரத்தியாகம் பண்ணினார். அதனை அருகில் நின்ற ஒரு கழைக்கூத்தியான தாசி கண்டு ஓலையில் எழுதிக்கொண்டு மண்ணெழுத்தைக் கையாலழித்து வீடுசார்ந்தாள். சிஷன் வந்து பார்த்து, தனது ஆசாரியர் இறந்துகிடத்தலைக் கண்டு துக்கத்தோடிருப்ப, அங்கிருந்தவர்கள் உமது ஆசாரியர் எழுதிவைத்த இரகசியத்தை ஓர் தொம்பச்சி எழுதிக்கொண்டு போய்விட்டாள் என்று சொல்ல, சிஷன் அவள் வீடு தேடிப்போய், அவளைப் பலவகையா

MAHAMAHOPADHYAYA
DR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY

னும் உபசரித்து காதோலையை தரல்வேண்டும் என்று கே
ட்டான், நீ என்னோடிருந்து சாப்பிட்டு என்னோடு கூட
உண்மையாயின், நான் காதோலையைத் தருவேன் என்றாள்;
அதற்கு அவன் உடன்பட்டு, அவளுக்கு வேண்டிய தொழி
ல்களையெல்லாஞ் செய்து, அவளைப் பிரீதி செய்து காதோ
லையை வாங்கிக்கொண்டான் அவன் தன் குரு எழுதிய
பத்திரிகையைப்பார்த்து, அதிலே எழுதப்பட்ட அக்ஷரங்க
ளைக் கண்டு மகிழ்ந்து, பின்னரும் அவளை இதுகாறுங் கூடி
யிருந்த தோஷம் யாது பிராயசித்தமாமோ என்று நினை
ந்து தைப்பூசத்திலே திருவிடைமருதூருக்குப் போய்ச்
சுவாமி தரிசனஞ் செய்து, மத்தியார்ச்சுனரோடு காவேரிக்
குப்போய் ஸ்நானஞ் செய்து, மகாலிங்கமூர்த்தி தரிசனஞ்
செய்துகொண்டு போகும்போது, அரதத்தாசாரியர் கிரக
த்துக்கு வந்து அவரை நோக்கி, சுவாமி! எனக்கு அன்னங்
கொடுத்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்திப்ப, ஆசாரியர்
அவரைத் தமது ஓரே பந்தியிலிருத்திப் போசனங் கொடு
த்தார். போசனமுடிந்தபின் அவர் வெளியிலேவர, அதை
க்கண்டு கிராமத்தார் இவன் தொப்பாசிரகவாசம் பண்
ணினவனென்று அரதத்தாசாரியருக்குப் பிரஸ்தாபித்தார்
கள். பின்னர் அவர்கள் திரியம்பகனை நோக்கி நீ எந்தப்பந்
தியிலிருந்து சாப்பிட்டாயென்று வினவ, அவர் உள்ள
வாறு சொல்ல, அதைக்கேட்டு அவர்கள் ஆசாரியரிடத்
திலே போய், மகாபாதகனாகிய இவனோடு நீர் சாப்பிட்டது
நிந்தையாமன்றோ என்றார்கள்; அப்போது அவர் அவர்க
ளை நோக்கி, தைப்பூசத்திலே மகா காவேரியிலே ஸ்நானம்
பண்ணி மகாலிங்கமூர்த்தி தரிசனம் பண்ணியிருக்கின்றார்;
ஆதலினால் அவர் மகாபாதகங்களினின்று நீங்கினார் என்
றார். கோடி ஜென்மங்களிலே செய்த பாவம் சிவதரிசனத்
தினாலே அக்கினியிலிட்ட பஞ்சுபோல நசித்துப்போம்
என்றார். இந்த வாக்கியத்தைக் கேட்டு அவர்கள் பின்னுஞ்

சொல்வாராயினர். அவளோ தாசி, அநேகராத்திரம் அவன்
அவளோடு இருந்தமையால், அவையெல்லாம் கேவலம்
காவேரி ஸ்நானத்தால் எவ்வாறு நீங்கும் என்றார்கள். உட
னே அரத்தாசாரியார் அந்தப்பிராமணரைத் திரியம்பகரே
என்றழைத்து, நீர் இவர்களோடு திருவிடைமருதூருக்குச்
சென்று, நான் புஷ்யநக்ஷத்திரத்திலே காவேரியில் ஸ்நானஞ்
செய்து உம்மைத் தரிசனம் பண்ணினமையால் என்பாவம்
போய்விட்டதோ, சுவாமீ! சொல்லும் என்று கேளும் என்
றார். இங்ஙனம் அரத்தாசாரியார் அறிவுறுத்தக்கேட்ட திரி
யம்பகர் அப்பிராமணர்களோடு திருவிடைமருதூருக்குப்
போயிருந்த சமயத்திலே, ஆலயம் சிவனடியாரால் நிறைந்
திருந்தது. திரியம்பகர் சுவாமியைப் பார்த்து, தேவாதி
தேவரே! தயாசமுத்திரமே! புஷ்யநக்ஷத்திரத்திலே காவேரி
ஸ்நானத்தினாலும், உமது தரிசனத்தினாலும் அவ்வேசி
யோடு யான் சங்கமஞ் செய்துணர்ந்து வாழ்ந்த தோஷம்
போய்விட்டதா சொல்லும் என்று பிரார்த்தித்தார். அது
கேட்ட பக்தரக்ஷகராகிய மருதப்பெருமான் அவரைநோ
க்கி, ஏ குழந்தாய்! நீ செய்த அந்தப்பாவம் தீர்ந்துபோய்விட்
டது என்றார். சரணாகதரக்ஷகராகிய சிவபெருமானுடைய
வாக்கியத்தை அவர்கள் கேட்டு இது எதிரொலி வாக்கிய
மேயன்றி, ஈசுவரனுடைய வாக்கியமன்று என்று மறுத்தா
ர்கள். இதைக்கேட்டு திரியம்பகர் கண்ணீர் வார அழுது,
மீட்டும் ஆசாரியரிடம் வந்து இவர்கள் அதனை ஒப்புக்கொ
ண்டிலர் என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார். அப்போது அர
த்தாசாரியார் அவரோடு தாமுங்கூட ஆலயத்துக்குப் புறப்
பட்டுப் போய், அந்தச் சபையிலே சுவாமியைப் பார்த்து
பின்னுங் கேளும் என்றார். அவரும் அப்படியே முன்போல்
வணங்கி வேண்டினர். சுவாமியும் மகாமேக கோஷம்
போல, மகாலிங்க தரிசனத்தினாலும், காவேரி ஸ்நானத்தி
னாலும் உன்பாவம் போயது போயது என அசரீரிவாக்கி

னால் அருளினார் உடனே எல்லாரும் ஆச்சரியப்பட்டு அரதத்தாசாரியரைப் புகழ்ந்தார்கள். இது நிற்க,

அரதத்தாசாரியருடைய சகோதரியாருக்கு ஓர் முடப்புதல்வர் அவதரித்திருந்தார். இவர் ஓர் நாள் தமது மாமனாருடைய பாதங்களிலே விழுந்து வணங்கி, சுவாமி உமது அருளினாலே காசி மகாக்ஷேத்திரத்து மணிகர்ணிகையிலே ஸ்நானஞ்செய்ய விரும்புகின்றேன் என்று ஆசையோடு வேண்ட, ஆசாரியர் கிராமத்திலேயுள்ள சரசிலே ஸ்நானஞ் செய்யுமாறு ஆஞ்ஞாபித்தார். மேன்மை தங்கிய புத்தியையுடைய இவர் உடனே அதில் ஸ்நானஞ்செய்ய, அவர் மணிகர்ணிகையிலே தோன்றி, பின்னர் கங்காஸ்நானஞ் செய்து, விசுவேசுரர் தரிசனஞ் செய்து கொண்டிருந்தார். இங்ஙனம் சிலவருஷம் கழித்தபின், ஓர் நாள் விசுவேசுரர் ஆலயத்துக்கு சமீபத்திலே ஒருவர் தமது பாரியாரோடு சொக்கட்டான் ஆடிக்கொண்டிருந்தார். அப்போது அவர் இவரை நோக்கி, ஓ பிராமணோத்தமரே! நுண்ணறிவுடையவரே! நுமது கிராமத்திலே காசிபகோத்திரரும், நல்லோரும், வைதிகருமாகிய அரதத்தர் என்பவர் ஒருவர் இருக்கின்றாரா? என்று கேட்டார். அதற்கு அவர் நான் வசிக்கும் கஞ்சாபுரத்திலே அரதத்தர் என்ப பெயரிய என் மாதுலர் வசிக்கின்றார். அவர் சைவேந்திர க்ஷேமத்தோடிருக்கின்றார் என்றார். அப்போது அவர் இவரது வார்த்தையைக்கேட்டு சந்தோஷமுற்று, காசியிலே ஒருவர் அவரது க்ஷேமம் விசாரித்தார் என்று சொல்லுதிர் என்றார்; அவரோடு அங்கிருந்த பாரியும் புன்முறுவலோடு நானும் விசாரித்தேன் என்று சொல்லுதிர் என்றார். அதைக்கேட்ட மருகனார் நான் நீங்கள் இருவருங்கேட்ட வசனம் சொலவேனென்று சொல்லி, நான் இனி எப்படி அங்கே போகும் வன்மையுடையவனாவேன் என்றார். அதற்கு அவர் நீர் எப்படி இங்

கு வந்தீரென்று கேட்க, அவர் என் கிராமத்திலே பிரமதீர்த்தம் என்று ஒன்றுளது அதிலே ஸ்நானஞ் செய்யுமாறு என் மாமனார் ஆஞ்ஞாபிக்க, அப்படியே ஸ்நானஞ்செய்து இங்கே மணிகர்ணிகையிலே வந்து தோன்றினேன். இனி அவ்வாறுபோகச் சத்தியுடையேனல்லேன் என்றார். அதைக்கேட்ட பெரியவர் நீர் இப்பொழுதும் போய் மணிகர்ணிகையிலே ஸ்நானஞ்செய்யும் என்றார். அவர் அவ்வாறு மணிகர்ணிகையிலே ஸ்நானஞ்செய்து, உடனே பிரமதீர்த்தத்திலே தோன்றி, மகிழ்ச்சியோடும் மாமனாரை அடைந்து வணங்கி, சுவாமீ! உமது கிருபையினால் கங்காஸ்நானஞ் செய்து போந்தேன் என, ஆசாரியர் அவரை நோக்கி, காசியிலே யாராயினும் என்னை அறிந்தார் உளரோ? என்று கேட்ப, அதற்கு மருகனார் ஆம் காசியிலே விடருப்பதோடு சொக்கட்டான் ஆடிக்கொண்டிருந்த தம்பதிகள் தங்கள் க்ஷேமத்தை விசாரித்தார்கள் என்றார் அதைக்கேட்ட அரதத்தர் அவர்கள் கேட்டார்களா! கேட்டார்களா!" என்று சொல்லிக் கண்ணீர்வார ஆனந்தபரவசராய் நிருத்தனஞ்செய்தார். இதைக்கேட்ட கிராமத்தாரெல்லாம் வந்து ஒருங்கு கூடிச் சிவாஞ்ஞையினாலே மணிகர்ணிகையிலே ஸ்நானஞ் செய்து, பிரமதீர்த்தத்திலே வந்து தோன்றினமையால், இத்தீர்த்தத்துக்கும் மணிகர்ணிகை என்று பெயர் வழங்குக என்றும், இதிலே ஸ்நானஞ்செய்தவர்களுடைய பாவமெல்லாம் ஒழியும் என்றும் ஓர் அசரீரிவாக்கு எழுந்தது. அரத்தாசாரியர் முதலிய யாவரும் அற்புதமாகிய இவ்வசரீரிவாக்கைக்கேட்டு, இது அடியார்கள் பொருட்டுச் செய்யப்பட்ட சிவலீலை என்று அறிந்துகொண்டார்கள். அரதத்தாசாரியரிடத்திலிருந்து அவர் மருகனார் யாவும் அறிந்து சர்வஞ்ஞராயினர். இவர் தமது மாமனார்செய்த சுருதி சூக்திமாலைக்கு வியாக்கியானஞ் செய்து மிகக்கீர்த்தி படைத்

தார். சனங்கள் இவருடைய பக்தி விஷயத்தை நோக்கி இவருக்கும் அரதத்தா என்று பெயர் கொடுத்தார்கள்.

அக்கஞ்சாபுரத்திற் சிவபபிரியனென்னு மொரு மறையவ ரருமையாகப்பெற்ற சுமதி, தருமபாலன் என்னும் இரண்டு சிறுவர்களும் ஒரேதினத்தில் வாந்திபேதியாலும் பாம்புகடியாலும் இறந்தமையா லவர் மிகவுந் துக்கித்து இறந்த இருமக்களுடலங்களையுந் தகனஞ்செய்ய இட்டமில்லாதவராக அழுதுகொண்டிருந்தனர். இதனை யுணர்ந்து அரதத்தா அவ்விடத்திற் கெழுந்தருளி பிரேதங்களை வைத்திருப்பது சரியல்லவென றுரைத்துப புத்திரசோகத்தா லவர் அவ்வண்ணஞ் செய்யாமையால், மந்திரவிபூதியை அவ்விறந்த இருவருடலின்மீது மிட்டனர்; உடனே அவர்கள உயிர் பெற்றெழுந்து அஞ்சலியஸ்தராக நின்று, சுவாமீ! நாங்கள் முற்பிறப்பில் இச்சிவபபிரியருக்கு அடிமைகளான நந்தனும வீரனுமாக விருந்தோம், இவரெங்களுக்குச சரியான கூலிகொடாமையினு லிவர் மக்களாகப் பிறந்தோம், கடனுழிந்தமையா லுடலிழந்தோம்; உம்மாலிடபபட்ட மந்திரவிபூதியினுல் உயிர்பெறறெழுந்தேமென்று அநேக விடயங்களைக் கூறினர்கள். அப்பொழுது சிவகணங்கள் விமானத்துட னுகாயத்திற்றோன்றி அரதத்தருடைய விபூதிப்பேற்றினுல் உங்களுக்குச சிவலோகங் கிடைத்தது என்றனருடனே அவ்விருவரும் அவ்வுடலங்களை விட்டு தேவ உருவமெய்திச் சிவலோகமடைந்தார்கள். இந்த ஆச்சரியத்தைக் கண்டவர்களுங் கேட்டவர்களு மானந்த மடைந்தார்கள்.

இப்படி இருக்குங்காலத்தில் ஓர் நாள் திருடன் ஒருவன் இராசாவின் கிரகத்திலே திருடிக்கொண்டு புறப்பட்டுப்போக, காவற்காரர்கள் அவனைத் தொடர்ந்துவர, அதுகண்ட கள்வன் ஓடிவந்து அரதத்தாசாரியரை நமஸ்கரித்து,

ஹரிதத்தா இறநத பிராமணனையெழுப்பி சிவலோகததிற கனுப்பியது

சுவாமீ! காவற்காரர்கள் தொடர்ந்து வருகின்றார்கள்; என்னைக்கண்டால் கொன்றுபோடுவார்கள்; காத்துக்கொள்ளல் வேண்டுமென்று வேண்ட, உடனே அவர் அந்தத்திருடனுக்கு விபூதிதாரணஞ்செய்து யஞ்ஞோபவீததாரணஞ்செய்து, தாலபாத்திரத்திலே போசனங் கொடுத்து உண்பித்தார். உண்டுகொண்டிருக்கும்போது, முன்னே ஓடிவந்த கள்வன் எங்கே என்று காவற்காரர்கள் அரதத்தாசாரியரைக் கேட்டார்கள். அதற்கு அவர் நமது பிள்ளை உள்ளே உண்டுகொண்டிருக்கின்றான், ஐயமுளதேல் உள்ளே பிரவேசித்துப் பார்த்துக்கொள்க என்றார். அவர்கள் எங்குஞ் சுற்றிப் பார்த்தும் மற்றொருவரையுங் காணாது தமவழியே போய் விட்டார்கள்.

அரதத்தாசாரியர் சர்வகர்த்தாவாகிய சிவபெருமானையே பூரணபாவனை தியானஞ் செய்துகொண்டிருந்தார். அப்போது சிவபெருமான் அவருக்குச் சாயுச்சியங்கொடுக்கவேண்டி, தாம் பிருங்கி நந்தி மகாகாளர் பிரமா விஷ்ணு முதலாயினரோடு வாத்தியகோஷங்கள் முழங்க, அட்டதிக்குகளெல்லாம் அளவிலாப பிரகாசம் விளங்க, சடையிலே அமைந்த கங்கைபபிரவாகத்திலே சந்திரன் விளங்க, காதிலே சர்ப்பங்கள் இரத்தின குண்டலங்களாய் விளங்க, தமது மடித்தலத்திலே உமாதேவியார் அமர, கபோலங்களிலே தமது குண்டலங்கள் பிரதிபிம்பிப்ப, பவளக்கொடியின்மத்தியில் விளங்கும் முத்துக்கள்போல உதடுகளின் மத்தியிலே தந்த வரிசைகள் பிரகாசிப்ப, மந்தகாசத்திலே முகம் சோபிக்க, மான் மழு வரதம் அபயம் விளங்க, உருத்திராக்ஷ மாலாதாரணராய் [illegible]

குருவடிவத்தோடு எழுந்தருளினார். இவ்வாறு தமக்கு முன் எழுந்தருளி மோக்ஷங் கொடுக்க விரும்பும் சுவாமியை ஆசாரியர் நோக்கி, அவரை ஆராமையினாலே மீட்டும் நமஸ்கரித்துத் தோத்திரம் பண்ணினார். பண்ணவே, ஆசாரியர்மீது சிவபிரான் பிரீதிசெய்து, ஏ அரதத்த பக்த சிரோமணியே! உனது திரிகாலபூசை செபம் ஸ்தோத்திரம் தியானம் என்பனவற்றால் நம்மை வழிபட்டனை; உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேள் என்றார். அதற்கு ஆசாரியர் உமாசமேதராகிய கைலாசபதியை நோக்கி, சுவாமீ! நீர் இப்போது அடியேனுக்குப் பிரசன்னராய் வரங்கொடுப்பது மெய்யேயானால், எனக்கு இருபுறத்துமுள்ள பதினான்கு வீட்டுக்காரரையும் மீண்டு வாரா நெறியாகிய முத்தியிலே சேர்த்தருளும் லோகநாதரே! உமக்கு நமஸ்காரம் என்றார். இங்ஙனம் பிரார்த்திக்கச் சிவபிரான் அங்ஙனமாகுக என்று அங்கீகாரஞ்செய்ய, ஆயிரங்கிண்கிணி சாலங்களாலும் நவரத்தினக் கால்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட கோடிசூரியப் பிரகாசமாகிய விமானமொன்று வந்திறங்கிற்று. அதிலே பதின்மூன்று வீட்டுக்காரரும் அவர்கள் பந்துக்களும் சிநேகிதர்களும் வந்தேறினார்கள். சுவாமி அரதத்தரை நோக்கி, பதின்மூன்று வீட்டுக்காரர்கள் வந்து ஏறினார்கள். மற்றொரு வீட்டுக்காரர் எங்கே என்று சிவபிரான் அரதத்தாசாரியரை வினவ, அவர் பதினான்காம் வீட்டுக்காரி ஓர் கிழவி, அவள் சரீரமெல்லாம் திரைந்து வெளுத்து நடுக்கப்பெற்றவள், நெடுங்காலத்தாள்; ஒவ்வோர் நாளும் விக்கினேசுரருக்கு மோதகம் நிவேதிப்பவள் என்று கூறி, அவளை அழைத்து வருமாறு ஒருவரை அனுப்ப, அக்கிழவி அழைக்கவந்தவரை நோக்கி, நான் விநாயகக்கடவுள்பொருட்டு அடுப்பிலே மோதகம் பாகமாமாறு வைத்தேன், அது நிவேதிக்கப்பட்டபின் வரு

வேன், போகின்றவர்கள் கைலைக்கு முந்திப் போகலாம், நான் விக்கினேசுவரருக்கு நிவேதனம் பண்ணிவிட்டுப் பின்பு வருகின்றேன் என்று சொல்லியனுப்பினாள். அவர் அவள் வார்த்தையை ஆசாரியருக்குச் சொல்ல, அவர் நாங்கள் இப்போது பிரஸ்தானமாவோம், அக்கிழவி விக்கினேசுவரருக்குப் பூசை செய்துகொண்டு வருகின்றாளாம்" என்றார். அப்போது சுவாமி புன்சிரிப்புடைந்து பக்கத்திலிருந்த கணபதியை நோக்கி, அக் கிழவியுடைய பூசையை அங்கீகரித்துக்கொண்டு அவளை கைலைக்கு இட்டுக்கொண்டு வருகீ என்று அவரை ஆலயத்தின் புறத்திலே இருக்கச்செய்தார். அத்ததாசரியர் விமானத்தில் ஏறும்பொழுது, அவருடைய வைவசுதான்னம் நாடோறும் புசித்துவந்த ஓர் சுவானமானது இரத்தத்தினாலே அழ, அதனையும் எடுத்து இரதத்தின் மேலேற்றி வைத்துத் தாமும் ஏறினார். சிவபிரான் அத்ததாசாரியர் முதலிய பக்தர்களோடு கைலையை யடைந்தார். இதற்குள்ளே மோதகம் பாகஞ்செய்து முடித்து, அவற்றை மறைய உபகரணங்களோடு கொண்டுபோந்து, சாவகாசமாக விநாயகருக்குப் பூசைசெய்து முடிப்ப, அவ்விநாயகர் அவளை நோக்கி உனது பூசைகொண்டு பிரீதியுற்றேம். உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேளென்ன, அவள் லோகோபகாரமாக ஓர் வார்த்தைக் கேட்கின்றாள், சுவாமீ! இப்படிப்பட்ட ஓர் கிழவி பூசித்து வந்தாளென்ற புகழ் நிலைக்குமாறு நீர் இவ்விடத்திலே சாந்நித்தியாயிருந்து, உமக்கு மோதக முதலியன வைத்து நிவேதித்து உம்மைப் பிரதக்ஷிண நமஸ்காரஞ் செய்கின்றவர்களுக்குக் கைலாயத்தைக் கொடுத்தருளல் வேண்டுமென்று உரைத்து, தனக்குக் கைலாய பிராப்தியைத் தந்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தாள். அதற்கிசைந்து விநாயகர் அவள் கைலாசத்தை

அடையத்தக்க சக்தியைக் கொடுத்து அவர் ஆங்கே எழுந்தருளி யிருந்தார். இரதத்தின்மீதிவர்ந்து போந்தவர்கள் பாதித்தூரஞ் செல்லற்கு முன்னமே இவள் அவர்களைக் கண்டு சேர்ந்தாள். அங்குள்ளோர் நீ இவ்வளவு வேகமாய் வந்தாயோ என்று கேட்ப, அவள் "குதிரையுங் காதம் கிழவியும் காதம்" என்பது அறியீர்களோ என்றாள். அந்தவார்த்தையைக் கேட்டுக்கொண்டு அவர்கள் எல்லோரும் அழியாததும், பழிப்பற்றதும், ஆனந்தமே உருவமானதும், ஞானிகளுள்ளம்போல வெண்ணிறம்பொருந்தியதும், பாவிகளா லடையக்கூடாததும்; அருவியின் ஒலியாலும், ஐராவதத்தை மதநீராலும், சந்திரனைக் களங்கத்தாலும், அன்னத்தை நடையாலும் அறியவேண்டிய வெண்மையையுடையதும், பகலுமிரவு மற்றதும், பரமேசுவரனையே ஒத்ததுமான ஸ்ரீகைலாசத்தை அடைந்தார்கள். பதினான்கு வீட்டுக்காரரும் சந்திரகலா சூடராகிய சம்புவுடைய சாரூபத்தைப் பெற்றார்கள்.

சரித்திரம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ அரதத்தாசாரியரடிமலர்வாழ்க.

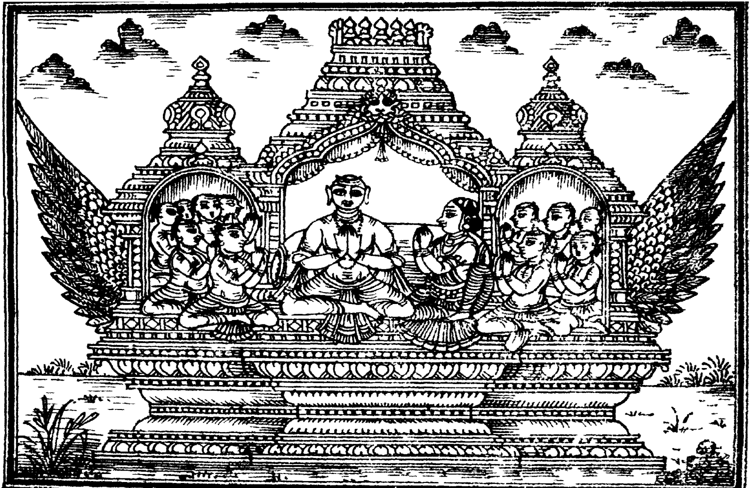

ஹரிச்சந்திரா சிவலோகத்திற்கெழுந்தருளியது.

பாயிரம்.

விநாயகர்

சீாபூததகிருமறுபாாபுடையவனேபரமெனனசசெருககுறறோாகள்
காாபூாதசிநதையிடிவிழுமாறுகணணனைகொளகரியபொலலா
நீாபூததவிழியினபலேபடாபபெணணைமுருவமறைநீஙகியாண்ட
வோாபூததவைஙகரததுபபெமமானசடிமலரையிறைஞசிவாழ்வாம.

பசுபதி.

என்றலேகளமுதலபலவிலஙகுமெழிலுறுபபுடனேயேயநதநினலை
ஒனறியுணாநதததாமலுறுமபாலலாமகெகஙகவெனவுயாமாலகூறி
நினறுபணிநதிஙகெஞசபுரமதனிலமேமாணடோளநியமலனசெயய
பொனறிகழுமடிமலாைமுடிமலராவெநநாளுமபொருததிவாழ்வாம.

அம்பிகை.

எழிலுறுவைகுநதமறிலேயநதவனேபரமெனனவிசைபபோாசிநதை
வழியிலுறுமகநதையுடனவாழநாளுமகனறெழியவலியபொலலா
பொழியதஞவரிமகனையிறககுமாறுமாலசெயதமுகிலமெனகூநதற
பழிதபுநலலுமையவடனவனசமலரடியிணையைபபணிநதுவாழவாம.

குமாரசுவாமி.

எந்தமரியேபரமெனறிசைககுமவாமொழிபபொருளகளிலலாதோடச்
சநதமுறுமரிமகனறனறலேநானகுநனிகுலுஙகததட்டிககுட்டிக்
கநதகிரியுவளகததிறகாவலுடனேவைததுககடனீாவைப்பி [ம
லெந்தவுயிருமபடைததவிளையபெருந்தகையடியையிறைஞ்சிவாழ்வா

ஸ்ரீஞானசம்பந்தசுவாமிகள்.

ஆழிதரிததுறுசெஙகையண்ணலயனமுதலாரோஙகைகூபபி [ந்தை
யேழிசையினறவப்பயனே யெழிலுறுமாமறைப்பொருளேயெந்தன்சி
வாழுறுநலவிறையவனேயெனவெனபைமடமாதாவருத்துததந்த
காழியாகோனடிமலரையகத்துன்னிப்பவத்துன்பங்கழிததுவாழ்வாம்.

ஸ்ரீதிருநாவுக்கரசுசுவாமிகள்.

கரியமிறத்திருமாலுந்தேவாகோனுங்காணுததிருவுருவிற்கண்மூ
ன்றுற்ற, பெரியவனைவிடமுண்டகண்டன்றன்னைப்பேணுதார்கொடி

யனெனப்பேசும்வாய்மை, உரியமறைப்பொருளைத்தந்தமிழிலாக்கி யுறுவாசிகாமணியாகியுற்றநின்ற, பெரியதிருவாகீசவடிகள்செய்யவடி மலர்முடிமலராவமைத்துவாழ்வாம்.

ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள்.

தேனுறுங்குலலைமுடிநலலோனறனனைத் தினநாடுமடியவர்களசி னதையையா, தானுறவிழிமலர் ற்பூசையாற்றுந்தனியாழியவர்சிந்தத லைவனறனனை, ஊனுறுமெயாளிரவடிவேனமுருகையினறவுந்தபனைப பததியுடனுவநதுபாடி, வானுறுபுகழ்படைத்தசுந்தரர்சவளளலடியி ணைமலரவழுந்திவாழ்வாம்.

ஸ்ரீமாணிக்கவாசகசுவாமிகள்

பநதமுற மாயசொறறபொலலாமகொளகைப படிறருமுக்கப புததரினமயபாறியாட, நிநதையறுமறையிலுரைபொருளமெயங்கள நிமலனுரவிதவெனனநினறுகாட்டி, அநதமிலசீரமானமதாநதையழி ததெவங்களணணலதிருவாதவூரடிகளம செய்ய, சநதமலரடியிணையண மலாகவேவிததாழ்நதிறைஞசியாழநதபிறபபகறறிவாழ்வாம்.

அரதத்தாசாரியசுவாமிகள்.

ஏருகிப்பூணணியாமெனபாகியனபாகியெழிலகொணமேனி
நீருகிப்பூந்தொடையாநிலையாகிககலையாகிநிமலனபாலோா
கூருகிபபவளவிதழகொமபாகியமபாகிககுலவியீசன
பேருகியுறததவஞசெயசககரமாலடிமலரைப்பேணிவாழ்வாம்.

ஆசாரியர்.

பந்தவியலொடுமுததியியலீதெனனப் பகாந்தருளிசசிவானந்தப் பரவைமூழ்கி, நந்தலிலா திருக்குமுயாமநுவுமீநதுநாயேனறனுடலாதி மூனறுங்கொண்டு, நிநதையறுமுறுவாசிகாமணிகளபோறறநினறசிவ ஞானியெனநிகிலங்கூறு, மெநதைதிருவடிமலாகடமமையென்றுமே ததியெழிண மலர்தூவியிறைஞ்சிவாழ்வாம்.

அவையடக்கம்.

மந்தியும்புகுந்தாரவறிகலா
துந்துகோட்டிலுறுங்கனியுண்குவான்
சிந்துநீட்டுஞ்செழுங்கரமேயென
வெந்தையார்புகழ்யான்சொலவேய்ந்ததே.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சி வா ய ந ம:

ஹரிஹர தாரதம்மியம்.

ஸ்லோகம்.

ஏகஸ்ஸமுத்ரஸலிலே வடபத்ரஶாயீ
தஸ்யந்யஸ்ஸமுத்ரஶரதிஸ்த்ரிபுரப்ரபேத்தா।
கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வந்தா
ஸ்ஸத்யம் ப்ருவந்து ஸமிமம் வயமாஶ்ரயாம:॥

ஏகஸ்ஸமுத்ரசலிலேவடபத்ரசாயீ தவந்யஸ்ஸமுத்ரசரதிஸ்த்ரி புரப்ரபெத்தா । கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்த்யவந்தாஸ்ஸத்யம ப்ருவந்துசமிமம்வயமாஶ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு

மன்னுங் கடலி னீரினிடை மருவுஞ் சிறிய வாலிலைமேற்
றுன்னுங் கரிய மேகமெனத் துலங்கி யொருவ னுயிலுற்ருன்
பன்னுங் கடலைத் தூணியெனப் படைத்தே யொருவன் பகையட்டா
னென்னு மிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற்பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

வடமொழி - பதப்பொருள்

ஏக:	ஒருவன்
ஸமுத்ரஸலிலே	கடல்நீரில்
வடபத்ரசாயீ	ஆலிலையிற்கிடக்கிறவன்,
அந்ய:து	இன்னொருவனுனல் [ம்
சமுத்ரசரதி:	அந்தக்கடலை அம்புக்கூடாக வுடையவனு

தரிபுரபரபெததா	திரிபுரஙகளைப பேதிததவனுமாக வுள்ளவ[ன;
அநயோ:	இவவிருவருக்குள
அதிகம்	சிறநதவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
வ்ருததா:	பெரியவாகள்
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
ஸதயம	உணமையை
பருவநது	சொல்லலாம
தமிமம	அநத இவனை
வயம்	நாஙகள்
ஆஶரயாம:	ஆஶரயிககினறோம.

பொழிப்பு

ஒருவன கடலின நீரிலே ஒரு ஆலிலையினமீது கிடநதான், இன்னொருவன அககடலையே அமபுககூடாக உடையவனும திரிபுரஙகளைப பேதிததவனுமாக உளளவன; இவவிருவருககுள (யார சிறந்தவனென்று கேட்கு மெமககு) இவா சிறநதவனெனறு ஞானிகளாகிய நீஙகள கூறுவீாகளானால், உஙகளாற சொலலபபடுபவனையே நாங்கள் சரணமாக அடைகினறோம

விதப்பு.

கடலி லாலிலையிற்கிடநதானென்றது-ஹரியை; எஙஙனேயென்னின், பிரமப்பிரளயகாலததில உணடாகிற சமுததிர நீரினடுவிலோராலிலையிற் குழநதையுருவமாக ஹரி கிடநததமையால. இதனை—

"அண்டபிததிகையினளவுநீரலதறிநதுகூறவொருபொருளிலை
கண்டபுததிமிகசொர்கிளைப்பனிருகணகவற்சியுறுபோதினிற
கொண்டலொதததிருமேனியோடொரு குருநதுபசசையிலைமீதுவந
தண்டிநிற்கவதுகண்டெனக்குமனமாதரததின்மகிழ்வானதே" எனனும பாரதம ஆரணியபருவத்தாலுணர்க.

ஒருவன் அக்கடலை அம்பறாத்தூணியாக்கி திரிபுரதகனஞ் செய்தானென்றது - ஹரனை; ஹரன் திரிபுரசங்காரஞ் செய்தகாலத்தில், மேருவாகிய வில்லில் நாராயணனாகிய அம்பினை வைத்துவிட்டனன். இதனை—

“ மேருமாமலைவலிலையயோர்வில்லதாததிரட்டி
யோருஞ்சேடனை நாரியாபுபொறித்துலகளந்த
காருலாவுடல்விணடுவைக்கணைவடிவாக்கி
நேருமங்கிமாருதமுனையிறகதாநிறைத்தார” எனவும்,
“ வளைத்தவெஞ்சிலைதாஙகிஞேன்மால்கணைசெலுத்தி
இளைத்தநுண்ணிடைபங்கர்பாரததிளநகைவிளைப்பத
திளைததமூவெயிற்றீமலிநதொருகணஞ்செலாமுன்
ஞெளைததநீமையோராமாய்நதனாசாம்பராயொழிநதே” எனவும் வரும் ஸ்ரீமகாபாரதங் கனனபருவக்கவியாலுணாக.

வ்ருத்தாவெனறது - ஞானவைராக்கியாதி நற்குணமுடையவர்களை. ஒருபொருளினுயர்வையோ தாழ்வையோ கூறவேண்டுமாயின், ஞானமுடையோர்களாலன்றி யேனையோர்களால் ஆகா. அளவையை முன்னே யுணரானேல், பதார்த்த நிச்சயம எவவாறறிவான்? அறியினும் நூலாதரவில்லாதவனதறிவு முற்றநில்லா. ஆதலாலிவ்விடத்தில் வ்ருத்தாவென்றது - விதவான்களையே இவ்விடத்தளவையென்றது-அட்டாதச விதைகளை. கற்றவர்களே நடுவுநிலைமைக் குரியவர்களேனையரல்லா ஏனெனின் லவர்களிடத்து நூலாதாரமின்மையால், இதனை—

“ அரங்கின்றிவட்டாடியற்றேநிரம்பிய
நூலின்றிக்கோட்டிகொளல்” என்றும்,
“ கல்லாதான் சொற்காமுறு தன்முலையிரண்டு
மில்லாதாள்பெண்காமுற்றற்று” என்றும் நாயனார் திருவாய்மலர்ந்தருளி யிருத்தலாலுணர்க.

ஸத்யம்ப்ருவந்து என்றது - தம்மதம் பிறர்மதம் என்னும் தாரதம்மியங்களினுளும், பொய்யென்றுணர்ந்தாலும் தமது மதமானால்

மௌனஞ் சாதித்தலும், அவ்வாறிருக்கினும் இதுதான் சரியானது என்று கூறுதலும ஆகிய குணங்களைச் சிலரிடத்துக் காண்கின்றோம். அவ்வாறுள்ளவர் ஒருதலையாகவே தீருமானஞ்செய்வ துலகத்திற் சில விஷயங்களிற காணகின்றோம, அபபடிப்பட்டவாகளையல்ல நாம் விஞ்வுவது எனறதாம.

• "சமஞ்செய்துசீர்தூக்குங்கோல்போலமைந்தொருபாற் கோடாமைசான்றோர்க்கணி" என்னுந் திருக்குறளினபடி, தமமதம வேறுமதமெனறு பாராது உணமை கூறுமவாகளைச சுட்டியே யவ்வாறு கூறியது

• தமிமம்வயமாசரயாம எனறது-மெய்யறிவுடையோாகளாற் கூறப் படுவது உண்மைபபொருளாதலால், அவவுணமையினவழி நிறபதே தக்கோருககழகு எனபதாம இதனை—

"பொருளல்லவற்றைபபொருளெனறுணரு மருளாஞமாணுபபிறபபு" என்னுந் திருக்குறளின்படியென்றுணாக.

தாத்பர்யம்.

கடலினடுவிற் றிருமால் கண்ணுறங்கினா, சிவபெருமானவரையே அமபாகக்கொண்டு திரிபுரசங்காரஞ் செய்தனா எனபதே.

தாரதம்மியம்.

ஒருவருக்குள்ள அமபராதூணி அமபு என்னும் இவைகளைவிட அவைகளையுடையவா சிறந்தவரென்பது தேறறம. ஒருவனது செருப்புங் குடையும் அம்புமெலலா மவனிட்டமபோல உபயோகிக்கப்படுபவை. அதுபோல திருமாலுஞ் சிவபிரானால் உபயோகப்படுத்தப்பட்ட ஒருவஸ்துவேதவிர வேறின்மையினாற் சிவபெருமானே சிறந்தவரென்றறியப்படுவதனால்,நாம் தாழ்வுபொருந்திய திருமாலைப் பொருளல்லவென்று தள்ளி உயர்வுபொருந்திய ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று. (ச)

ஸ்ருஷ்டஞ்சகார சதுராநநமேவ சைக:
ஸூதஞ்சகார சதுராநநமேவ சாந்ய: ।
கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தா:
ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாச்ரயாம: ॥

ஸ்ருஷ்டஞ்சகார சதுராநநமேவைக ஸ்ஸூதஞ்சகாரசதுராநநமேவ சாந்ய:। கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்யவ்ருத்தாஸ்ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாச்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு.

ஐந்தி லொன்று குறைந்தமுகத் தவனை மகனா வாண்டுள்ளா
னிந்த வுலகி லொருவன்மற் றொருவ னெழில்கொள் சாரதியா
வந்த மகனை யேயுடையா னதனுற் சிறந்தா னெனனச்
சிந்தை புரிந்து பெரியவர்கள் செப்பி லவரைச் சேருதுமே. (௨)

ஆரியத்தின் பதப்பொருள்

ஏக:ச	ஒருவனானால்
சதுராநநமேவ	நான்குமுக முள்ளவனையே
ஸ்ருஷ்டம்	பிள்ளையாக
சகார	செய்துகொண்டான்,
அன்ய:ச	மற்றொருவனோவென்றால்
சதுராநநமேவ	அந்த நான்குமுகமுள்ளவனையே
ஸூதம்	சாரதியாக
சகார	செய்துகொண்டான்;
அநயோ:	இவர்களுக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	எவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்த்யா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை

ப்ருவந்து	சொல்லலாம்; சொன்னால்
வயம்	நாங்கள்
தம் இமம்	அப்படிப்பட்ட அந்த இவனை
ஆச்ரயாமஃ	அடைகின்றோம்.

பொழிப்பு.

(உ) ஒருவன் நான்முகமுள்ளவனைத தனது மகனாய்ப் பெற்றான், இன்னொருவன் அந்த நான்முகனையே சாரதியாகக்கொண்டான்; இவர்களிலார் சிறந்தவர்கள்? அறிவுடையவர்களே கூறுங்கள்! நாங்களந்தப் புருஷனைச சரணமாக அடைந்து வணங்குகின்றோம.

விதப்பு

ஒருவன் நான்குமுகமுள்ளப் பிள்ளையைப் பெற்றானென்றது - திருமால் நான்முகனை மகனாப்பெற்றதை இதனை—

“ வெண்டிருக்கனைகடல்நெடுவேலிமூதுலகம
உண்டுபைத்தலைநாகபோகத்தினிலுறங்கும்
தண்டுழாய்முகிலுந்தியந்தடத்தினிற்றுளைத்தாட்
புண்டரீகமொன்றலர்ந்ததுபுவியெலாமபூப்ப” எனவும,

“ நீலமால்வரைநெற்றியிறபொடித்தசெங்கதிரோ
போலவான்சுடர்பொழிதருமுளரியம்பொகுட்டின்
மேலதாகவந்தெழுந்ததுவெயிலவிரிபசும்பொற்
கோலமேவியகுலமறைமழலைவாய்சகுழவி” எனவும்,

“ கொங்குவிம்மியகொழுமடற்றாமரைக்குழவி
யெங்குவந்தனவெவ்வழியிருந்தனமெனறு
வங்கண்மாதிரமனைத்தையும்பார்த்ததுபரப்பத
திங்கள்போற்றிகழ்திருமுகநான்கெனச்சிறந்த” எனவும்
வரும் பாகவதச்செய்யுட்களா லுணர்க.

அவன்போலவுரையொருவனென்றது - வேதாமங்களிலே கேட்கப்படுகிற ஹரனை. தனது குமாரனுமானந்தச் சதுர்முகனென்றது-

ஹரியின் மகனுகிய சதுர்முனென் றழைக்கப்படுகிற பிரமனை ஹரன் தனதிரதத்திற்குச சாரதியாககொண்டதை—

“ உருகெழுநிலமொருவையமு
மிருசுடரிருபுடையாழியுஞ்
சுருதிகளுறுவாசியும
மருமலரணையவனவலவனும” என்ற காஞ்சிமானமியத்தாலும்,

“ மறுவிலாமறைநான்குநலவடங்களாப்பிணிதது
நிறுவியேசமயங்களாறையுமபரிகளாநிரபபித
தெறுவிலாபபெருஙகுடிலைமுட்கோலென ததிருததி
அறிவினீண்டவமபுயததனைப்பாகனுவமைததார” என்று கூறப்படுகிற ஸ்ரீமகாபாரததததாலுமுணாக

தாத்பரியம்.

ஹரிமைநதனை ஹரன் சாரதியாககொண்டான் என்பதாம.

தாரதம்மியம்

ஒருவன் தன் மகனை வேறொருவனுக்குத தேரோட்டுமபடி விடுவானுயின், தேரையுடையவனைக்காட்டிலும தேரோட்டுபவனும் அவன் றந்தையுஞ் சிறநதவர்க ளல்லரெனபது தேற்றம். ஆதலால் சதுர்முகனை மைநதனுகவுடைய ஹரியினும சதுர்முகனைச சாரதியாகவுடைய ஹரன் சிறநதவன இவவிஷயததால ஹரிஹரரொன்னும இருவருககுட்சிறநதவன யாவன் என்று ஆயுமிடத்தில் ஹரனே என்று அறியப்படுகின்ருன். ஆதலால, இவ்விஷயததிலிழிந்த அரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, உயாந்த ஹரனை நாஙகள் சரணமாகஅடைந்து வணங்குகின்ருேம்.—எ-று.

(உ)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ஏக:புந:புவித்ருதநவநீதகண்டமந்யோத்ருதநவஸுதாமய சந்த்ரகண்டம் । கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்யவ்ருத்தாஸ்ஸத்யம ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஶ்ரயாம: ॥

மொழிபெயர்ப்பு

வண்ணக் கடலே யுடையாகி வளர்ந்த வுலகில வெண்ணெய்தனை
உண்ண வெடுத்தா னொருவனமற் றொருவ னழகா ரமுதுடனே
நண்ணு மதியின் கலையொன்றை நயந்து தலையின் மீதணிந்தான்
எண்ணி லிவரு ளுயர்ந்தவனையா ரிலைசத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதபொருள்.

ஏக:புந:	ஒருவனுல்
புவி	உலகத்தில
நவநீதகண்டம்	வெண்ணெயத்துண்டை
த்ருத	தரித்தான,
அந்ய:	மற்றொருவன்
நவஸுதாமய	புதிய அமிர்தமயமான
சந்த்ரகண்டம்	நிலாத்துண்டத்தை
த்ருத	தரித்தான,
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	எவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்த்ய	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லவாம்.
தமிமம்	உங்களாற் சொல்லப்பட்ட அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம:	ஆச்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் (புதிய) வெண்ணெய்த்தண்டை (கையில) வைத்திருக்கின்றான், இன்னொருவன் புதிய சந்திரகலையைத் (தலையில்) வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றான்; இவ்விருவருக்குள் சிறந்தவரைப் பெரியவர்களாகிய நீங்கள் சொல்லுவீர்களாயின், நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைந்து வணங்குகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவனுலகிற் புதுவெண்ணெ யுறுதுண்டெடுத்தானென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவதாரஞ் செய்திருத்தலால் ஹரி துவாபரயுகத்தில் மதுராநகரத்திற்பிறந்து, கஞ்சனுக்குப் பயந்து, தனது தந்தையாலிரவில் ஆயர்சேரியிற் கொண்டுவரப்பட்டு, அசோதையின் பிரசவவீட்டி லவளை யறியாதிடப்பட்டு, அங்கிருந்த பெண்குழந்தையை யாதவ க்ஷத்திரியராகிய வசுதேவர் தனவீட்டிற்கு எடுத்துக்கொண்டு வரப்பட்டதற்குப்பின்பு, அசோதை தனது குழந்தையே இது என்று கருதி எடுத்துக் கண்ணனென்று பெயரிட்டு வளர்த்துக்கொண்டுவருங் காலத்தில், இக்கண்ணன் வெண்ணெ யுண்பதி லதிகவிருப்பமுள்ளவனாய் வீட்டிலுள்ள வெண்ணெயை யுண்பதுவும்போதாமல், அயல்வீடுகளிலுஞ்சென்று வெண்ணெய் திருடியுண்டு, நவநீதசோரன் - வெண்ணெய்த்திருடி என்னும் பெயரும்பெற்றனன் இவைகளை—

" எறிந்தவெண்டிங்களூறு மின்றலியமுதமென்னத்
தெறித்தவெண்டயிரு நுண்புள்ளி திருமுகஞ்சிறப்பளிக்க
உறைப்பசுங்கொண்டலன்னானுட்டதனன்றடவுதத்தாழி [ம்,
மறைத்தனள்வைத்தவெண்ணெய்வாரினானேடினானல்" என்று

" களவுசெய்மால்காணுமற்காலமார்மனைகடோறுந்
தளவலர்நகையார்வைத்தவுறிதனைத்தடவிமல்கு [பெய்
மளைநெய்பால் வெண்ணெயெல்லா மசோதைசேய் கவர்ந்தன்
ஒளிவிழக்கவினைக்காட்ட வுண்டையாற்றெறித்தேயுண்டான் "

என்றும் வரும் பாகவதங்களின் செய்யுட்களாலுணர்க. இச்சரித்திர விரிவை பாகவதாதிப்புராணங்களிற் காண்க.

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

௯ மற்றொருவன் புதியகலை மதித்துண்டைத் தரித்தான் என்றது- ரக்ஷ்றானே, அது அவரன் அவ்வண்ணஞ் செய்தமையால்.

முன்னொருகாலத்தில் பிரமபுத்திரனாகிய தக்கன் என்னும் உபப் பிரமா தன் புத்திரியர்களில் அசுவனிமுதல் இரேவதி ஈறாகிய இருபத்தேழுபெண்களையும் அழகிய (சோடச பதினாறு)கலைகளையுடைய சந்திரனுக்குக் கலியாணஞ் செய்துகொடுத்தனன். அச்சந்திரன் அவ் விருபத்தேழுமாதர்களில் சிலரிடத்தில் அதிக விருப்பத்தையும், பலரிடத்தில் அதிக வெறுப்பையும் பொருந்தினவனாக இருந்தான். அதனால் அவன் மனைவியர்கள் தங்கள் தந்தையினிடத்திற்சென்று சந்திரனது பக்ஷபாதத்தை யெடுத்துக் கூறினார்கள். அவனும் உடனே குபிதனாய் மருகனாகிய சந்திரனைக் குறித்து நின்னழகு கெட்டொழிக, குறைந்தழிக என்று சபித்தனன், பின்னர் தக்கனிடத்து நின்றுங் கிடைத்த சாபத்தினாற் சந்திரன் ஒளிகுன்றினவனாய் மிகவும் பயந்து இனி யென்செய்வதென்றஞ்சி யிந்திரனையடைந்து, தேவராஜ! யான் மாதுலனாகிய தக்கனிட்ட சாபத்தா லொளியிழந்தவனாயினேன் நீ விரைவில் அவன் சாபத்தை ஒழித்தருள் என்னலும். அவ் விந்திரன், சந்திரா! யான் தக்கனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பவன், அது பற்றி யவனென்சொல்லை யொருபொருளாக மதியான், நீ நின்கவலையை நீக்கித்தரும்படி யவன் றந்தையாகிய பிரமனை வேண்டிக்கொள் என்றனன் உடனே சந்திரனிந்திரனைவிட்டுப் பிரமனிடஞ்சென்றவனது கால்களில் வணங்கி, ஐய! எனது கவலையை யொழித்தருள்க வென்றனன். விதாதா-பிரமன். குமுதநண்ப? நின்சோக மொழித்தற் கியானருகனல்லேன். தக்கன் என்மகனாக விருந்தாலும் என்னை மதியான். ஆதலா லவனிட்ட சாபத்தை யானெவ்வாறு நீக்குவேன். நின் கவலையை யொழித்தற்கென்னா லியலா. அதற்குத்தக்கவன் சர்வபூத தயாபரனாகிய ஹரனே ஆம். அதனால் நீ அவரிடஞ்செல் என்றனன். உடனே சந்திரன் கைலைமலையை யடைந்து, அங்கு நந்திதேவரருளினால் உள்ளே புகுந்து, ஸ்ரீகண்டமூர்த்தியை வணங்கி, பெருமானே!

அந்தோ! என் உடலழகெல்லாம் தக்கனாலழிந்துவருகின்றதாற் றேவரீர் சரணமாக அடைந்தேன் அடியேனை இரக்ஷிக்கவேண்டும் என்று கதறியழுது குறைகூறினான் சந்திரனது தத்கால நிலைமையைக்கண்ட கருணைக்கடலாகிய ஸ்ரீ-அரனென்ற திருநாமமுள்ள சிவபெருமானார் அவனை ஆதரித்து அபயாத்தமளித்து, ரோகணிகாந்த! நீ தக்கனது சாபத்திற்காக அஞ்சற்க நின்னை யாமாதரிப்பேமென்று கூறி யவனிடத்தப்போழ்திருந்த ஒற்றைக்கலையை வாங்கித் தனது திருமுடியின்மீது ஓராபரணமாகத்தரித்து அழிவற்ற யாமிதனைத் தரித்ததையால் இனி உன்னுடலிலுள்ள கலைகள் முறையே நிரம்புதலும், பின்னாக் குறைதலுமாகிய தன்மையையடைந்து இவ்வுலகத்திற் சுக்கில கருஷ்ணமென்னும் பெயரோடுகூடிய பக்ஷமாகவாகி விளங்கக்கடவதென றருளிச்செய்தனர். இதனாற் சிவபெருமானும், பிறைசூடி - சந்திரசேகரன் என்னு மபிதான முற்றவனாயினான். இதனை —

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible]

ப்ரஸந்நவக்த்ரோ ஹரிஹரோ வரதாக்ஷோ ஜடாதர: ।
தத: ப்ரஸந்நஹ்ருதயோ ஸமயா நந்திகேச்வர: ॥

ஈசாநஸ்ய மஹாதேவஸ்ய கரௌ ராமோ ரக்ஷிணம் ।
ப்ருஷாவத் ப்ரபந்தயா ப்ருதிவீ ஸ்ரீகண்டாத் க்ருஜஹ்வர: ।
ஸாம்ப சந்த்ர ப்ரபந்தஸ்ய ஸர்வேச்வர ஸ்வரூபச ।
ஜடா ஜயாவஹாஸ்யாம்ப வ்ருஷி மா க்ருதவர்வந்தஜா ॥ என

வரும் சிவரகஸ்யகண்ட சுலோகங்களாலும்,

"இன்னபல்கிளைகண்மல்கவிந்நிகர்க்கனடியினைத்
துன்னியநாண்மீனத்துட்டொகைபெறமிருபானேழு
கன்னியாதமைநலகிச்கடிமணவிரியினீரா
றன்னிகரில்லாப்பொற்பிற்றனயநற்கடவுட்கீந்தான்

ஈந்தபின்மதியைநோக்கியாக்குமோர்பெற்றித்தாக
வாய்ந்திடமோர்வழியத்துமருவுதிசிலாபாலனப்பிற
ரேய்ந்தொருசிலரையெள்ளிச்சுளிகிறபாயலலையென்று
வாய்ந்திவைபுகன்றுதேற்றியனையரோடகலச்செய்தான்.

இன்னணம்புணர்ச்சிபோற்றிடேகியதிங்கட்புத்தேள்
பன்னியரனையாதமிற்பழுதிலாவாருணும
பின்னவடானுமாற்றப்பேரொழிலுடையராக
வன்னவர்திறத்துமேலாமாவமோடணுகலுற்றான்.

ஏனையர்தம்பாற்சேராளிருதுவின்வேலைபூத்த
தேனிமிர்சொல்லாமாட்சிசேருநூக்கணவரோபோல்
வானிடைமதியப்புத்தேண்மறுத்தனன்றிரியும்வேலை
யானதோர்பான்மைநோக்கியவரெலாம்முனிந்துபோனார்.

போந்தவர்தக்கன்றன்பாற்பொருமியேபொலம்பூட்கொங்கை
யேந்திழைமாதர்தங்கள்கேள்வனதியற்கைகூறக்

காந்தியவுளத்தனுக்கனன்றவன்கலைகளெல்லாந்
தேய்ந்திலவாகவென்றுதீமொழிச்சாபஞ்செய்தான்.

செப்பருந்திருவிலவைகுஞ்சிறவிதியென்பான்சொற்ற
விப்பெருஞ்சாபந்தனனுமென்றுமெஞ்சாத்திங்கள்
ஒப்பருங்கலைகளவைகரகோரொருகலையாயஃகாப்
பொய்ப்பெருஞ்செல்வம்பெற்றேன்புகழெனக்குறைந்தவன்றே

மூன்றுறழைந்துகைகண்முடிந்தூழிமதியமென்போ
னொன்றதன்கலையின்மூவைந்தழிதலுமவனேயென்னச்
சான்றுளார்செய்தல்போலோர்தண்கலையிருக்கதலோடு
மான்றனன்மெலிந்துவெள்கிவானவர்கோனையுற்றான்

தக்கனென்பவன்சாபத்தாற்றண்கலையினைத்தும்போகி
யிக்கலையொன்றுநின்றதீதுமின்றிறக்குமென்னின்
மிக்கவென்னியல்புகுன்றும்வியன்பெயர்தொலையும்யாண்டும்
புக்கதொல்புகழும்போகும்புகல்வகையாகுமன்றே

ஈங்கினிச்செய்வதென்னேனுணர்கிலேனெற்கோர்புந்தி
தீங்கறவுரைத்தியென்னச்செப்பினனிரங்கியேங்கித்
தாங்கருமவையுள்வேலைசார்தலுந்தழுவியெற்கோர்
பாங்கினையஞ்சலென்னுவிவைசிலபகர்தலுற்றான்.

இதுபழியொன்றுகிற்கவின்றுதீத்தக்கனற்றனனுற்
புதியதோர்குறையும்பெற்றாய்பொலிவொடுதிருவுந்தீர்ந்தாய்
மதியினைமதியதற்றாய்மற்றினிவல்லைசென்று
விதியொடுபகர்திசேயைவேண்டியீதகற்றுமென்றான்.

தாமரையென்னுந்தண்பூந்தவிசிடைத்திகழ்ந்தவண்ணன்
மாமலரடியின்வீழ்மாதுலன்வெகுண்டுசொற்ற
தீமொழியுணர்த்தியுன்றன்சேயினைத்தெருட்டித்தீயேன்
றேமுறுகவலைமாற்றித்துடைத்தியிச்சாபமென்றான்.

அன்னதுமொழிந்ததிங்கட்கம்புயன்மொழிவானீண்டுத்
தன்னுளநெறிப்பாலன்றிச்சாரிலன்றக்கனென்பா

னென்னுமாயிறையுங்கொள்ளான்யானவன்மாட்டுஞ்செல்லேன்
முனனுளனலலன்யாககுமுதல்வனேயாகிநின்றான.

ஆதலினீண்டுநின்றாதிநாயகன்
காதலினமேயவககைலையுறறவன
பாதமிஙகரணெனப்பறறிவலலைலின
பேதறவொழிமதிபெருநதணமாமதி

என்றலுமயனபதமிறைஞசியெமபிரா
னறிவைபுகனறனை ஞானமூாததிபாற
செனறடைவேனெனசசெபபிவெள்ளியங
குன்றினையணைநதுபொறகோயிலெயதினன

நங்களையலைததிநணணலன்றனை
யிங்கிவணடுதுமெனறிருட்களசூழ்நதென
மஙகுலினிறங்கொடுவடிவமவேறதாந
திஙகணினறெமபிராறகினையசெப்புவான.

வனறிறறககனமுனவழஙகுதீசசொலாற
றுன்றிடுஙகலையெலாநதொலைநதுபோநதிட
வொன்றிவணிருததலாலுதுவுநதேயநதிடு
மினறினிவினையினேனியாதுசெயவதே

எஞ்சியவிககலையிருககததேயதரு
விஞ்சியகலையெலாமேவநல்குதி
தஞசநினனலதிலையெனனததணமதி
யஞசலையென்றனனருளினாழியான.

தீரந்தனவன்றியேதிங்கடன்னிடை
யாரந்திடுகலையினையங்கயாற்கொளா
வாரந்திடுசடைமிசைவயங்கச்சேர்த்தினன்
சாரந்திலதவ்விடைத்தக்கன்சாபமே.

நின்னதொல்கலையைத்தழுப்பகலிடைநிரம்பிப்
பின்னரவ்வழிதேய்ந்துவந்தோர்கலைபிரியா

தின்னபான்மையேநிகழுமெக்காலமுமென்றான்
முன்னேயாவிதோற்றி நசுதெலாமியற்றியமுதல்வன்'' என்

னுங் கந்தபுராணக்கவிகளாலு முணர்க.

தாரதம்மியம்.

அரி வெண்ணெயையும், அரன் சந்திரகலையையுந் தரித்தனர் என்பதாம் வெண்ணெயோ விரைவிலழிந்துபடும்பொருள், சந்திரகலையோ நித்தியமான பொருள் அழிவுபடும் பொருளையுடையவனைக் காட்டிலும், நித்தியமான பொருளையுடையவனே சிறந்தவனென்பது தேற்றம். ஆதலால் வெண்ணெயையேந்திய அரியிலும் சந்திரகண்டதாங்கிய அரனே சிறந்தவன். ஆதலால், நாங்களிமை இவ்விஷயத்தில் சிறந்தவனல்லவனென்றொழித்துச் சிறந்தவனான அரனையே சரணமாகவடைந்து வணங்குகின்றேம் —எ-று (௯)

ஸநெகோஷ்ஷிநந்தகாபீஹவ்யஜஸந்திரேஷு
யாநேந்த்ரஷ்ஷீமேஸா ஸ்விவாஸஷ்ஷீதக்ஷதோஷு।
கோவாநயோஸ்ஸீஜக்ஷ்ந ஸவிக்ஷஹ்வீரா
ஸக்ஷ்ம்பஸ்வபஹ்ரூதமீவயஸோமரேயா:॥

ஏகோ நந்தகுடிலவ்ராஜமந்திரேஷு சாநயோ ஸஹிமேருசிகரஸ்திதகந்தரேஷு। கோவாநயோரதிக இதயநசிந்தியவருததாஸஸ்தியம்ப்ருவந்துதமிமமயமாஸ்ரயாம: ।

மொழிபெயர்ப்பு.

அழிந்த சாணகோமயமென றறையு மவற்று ளழகினங்க
ளொழிந்த விடையர் குடிலங்களிடத் தறற்ற ஒருவன் மற்றொருவன்
கழிந்த கருமைப் பொற்கிரியின் கண்ணார் குகையன் காதனமை
யிழிக்க விவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக: ஒருவன்

நந்தகுடிலவ்ராஜமந்திரேஷு - இடையர்களுடைய (அல்லது, நந்தனுடைய) அபரிசுத்தமான மாட்டுக்கொட்டில்களையுடைய வீடுகளில்

அஸ்தி	இருந்துகொண்டிருக்கிறான்,
அந்ய: ச	இன்னொருவனும் [கைகளில்
மேருசிகரஸந்நிதகந்தரேஷு	-மேருமலையிலுள்ள சிகரத்திலுள்ள கு
அஸ்தி	இருக்கிறான்,
அநயோ:	இவ்விருவர்க்குள்
அதிக:	உயர்ந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்த்யா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	யதார்த்தத்தை
ப்ருவந்து	சொல்லுவர்கள். [னையே
தமிமம்	உங்களால் சொல்லப்பட்ட அந்த *புருஷ
வயம்	நாங்கள்
ஆச்ரயாம:	ஆச்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு

ஒருவன் நந்தவிரசமந்திரமென்னும் கன்றுகளோடுகூடிய மாட்டுத்தொழுவத்தில் இருப்பவன், அல்லது நந்தகோபனுடைய ஒழுங்கீனமான குடிசைகளில் வசிப்பவன், இன்னொருவன் (பொன்மயமான ஹரன்) மேருமலையின் சிகரத்திலுள்ள குகையினிடத்தை இடமாகக்கொண்டவன், இவ்விருவர்களில் யாவர் சிறந்தவர்? உண்மை ஞானத்தையுடைய நீவிர் கூறுவீர்களாயின், நாங்கள் அம்மஹாபுருஷனைச் சரணமாகவடைந்து வணங்குகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவனந்தவிரசமந்திரத்திலிருந்தானென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணமிருந்ததலால.

(ஹரியாகிய) கண்ணன் நந்தகோபனுடைய கன்றுகளுங் காலிகளும்பொருந்திய ஒழுங்கீனமான தழைகளிட்டிழைத்த வீடுகளிலிருந்

தனன்; மாடமாளிகைகளோடு கூடியதன்றோ நந்தகோபனது வீடுகளெனின், அன்றென்பேம். யாதாலெனில், நந்தகோபன் முல்லைநிலத்தலைவன்; முல்லைநிலத்தினர்களுக்கு நாகரீகமானவீடுகளு முடைகளுமில்லை. இதனை—

"முடையுறிபொறுத்தசுவலினாவெளுத்தநறியதளவிள
முகையெனுமெயிற்றினவழிவிரவுகொச்சையுடையமொழியின
முடலைபடுநெட்டையுடலினரமுழக்குறுமுறுகுமறுவையா [ர
முருகொழுகுவெட்சியிதழிநறைக்கபிடவமதுமலா
இடைவிரவியிட்டகுழையினாகுலத்தினமுதன்மையறன்வழி
யெமதுமகளாசுறகமிதுவெனவிதிப்பமுதலுமொருபகல்" எ-ம்,

"தளவுகாட்டுமவெணமுறவறவழுந்துவாவாயசோலைதபசசைத்
தழைக்கூரையினினமுடைப்பகுவாயத்தடவுத்தாழிநெட்டுறியின்"
எனவும்,

"கோதுளிமொயப்பமருணமாலையிறகொணடலவண்ணன்" எனவும் வருவனவற்றாலுணர்க

ஸ்ரீஹரியானவா-நந்தகோபனது வீடுகளிலிருந்தானெனபதை—

"வாயாலவீழ்குருதிநதிநிகராயோடவடவரைபோலமாண்டுவிழப்பெகனைக்கொன்ற, தூயோனைத்துதித்தனாகளமுனிவரொல்லாஞ்சுருதியுறத்துமபுருநாரதாகளபாட, வோயாமலமலாமாரி சொரிந்தார்வானோருயாதேவதுநதுபிசங்கொலிப்டவெயதி, ஆயோாகளநந்தன்மகிழ்வெய்தப்புக்காாசோலையுரோகணியாகததனைததாரன்றே."

"படர்சுடர்விட்டொளிகாலுஞ்செமமணிசகுட்டரவரசாமபரமன்றூனும், தொடாசுடர்விட்டொளிமாலைமலராதனைததவடனறூடோய்வாலும், அடாசுடர்விட்டொளிர்வானததண்டாபுகழணடாபிரானகததனாயர், பிடர்சுடர்விட்டொளிர்மணிப்பொனணிப்பூலைகளிதூங்கப்பிறங்குவாராவ" என்னும் பாத்மோத்தரபுராணத்தாலும,

"தந்தமுறியிலவர்வைத்ததயிர்பால்வெண்ணெயெட்டாமற்
குந்தியுரலின்மிசையேறியினங்கோவியர்முன்கூத்தாடி

நாதன்மனையிலசோதையிருநயனங்களிககவிளையாடு
மைந்தனிருதாவொருநாளுமறவாதாரோபிறவாதார" என்று ஸ்ரீம ஹாபாரதததிலும வருதலைக்கொண்டுணாக.

ஒருவன மேருசிகரததிலுள்ள குகையி லிருககின்ற னென்றது ஹரனை, அது அவவரன அவவணணமிருததலால இதனை—

" சிகரியெணணிலசோநதெழுநதுயாநதுமீசசென்றே
பகருமுக்குவடியாநதுறுமபஙகயனறிருமால
முகஙகளொநதுளானமூவாககுமுதனமைசாலபதிகள
நீகநெடுநதலைமூனறினுமாமெனவறிவாய" என்று பாரததிலும்,

"மேருவரையதறகுநடுபபிரமனமூதூாமிக்கமனோவதியதறகுமேலைத்திக்கி, லரணனவாழவைகுணடமவடகீழ்பாலிறுதனமாசோதிட்கநதிசைகளெட்டினு, சீரியவிநதிரனமுதலாமெணமாதேயந தெற்குமுதலவடக்களவுமருஙகுதனனரி,னேரியதோரதேயமதுசெவ்வேபோகுநெடுமபூஙைழயொனறுளதுநினைகமாதோ" என்று ஸ்ரீகநதபுராணததிலும,

" மாதிரததலைவாததமதிசையின் மருவியகுவட்டிடைவதிவ, ரோதியசிரததிஞபனுஙகுடாதுமுதீசியினகுணககுமுசசிகர,மேதக விளங்குமயனரியீசனவிளமபியமுறையினவீறறிருபபா, ரோதமிலவற்றினபெயாமனோவதிவைகுண்டமேசோதிவெற்பெனக" என்று தணிகைப்புராணததும,

" தணணறுஙகமலததுறைதலைவனுள்விரும்பும்
எண்ணருமபுகழீசனுமாயனுமிருப்பக்
கண்ணகனறிருகடிநகரிரண்டெழிலகலந்து
விணணுயர்ந்தவமமேருவின்முகட்டினில்விளங்கும் " என்று பாகவதத்தும் வருதலாலுணர்க.

தாத்பர்யம்.

ஒருவனிடைக்குடிலிலும், மற்றொருவன் மேருமலையிலும் இருக்கின்றார்கள் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

உவலக்குடிலென்று பிறர்கூறியபடி காணப்படும் இடையர் சேரியிலுள்ள நந்தனது வீட்டை யிடமாகக்கொண்டிருப்பவனைக்காட்டிலும், பொன்மயமான மஹாமேருமலையை இருப்பிடமாகக்கொண்டிருப்பவனே இவ்விருப்பு முறையிற் சிறந்தவனாகின்றான் அதனால் இம்முறையிற் றாழ்வடைந்த ஹரியைத் தாழ்ந்த பொருளாகவும், ஹரனைச் சிறந்த பொருளாகவுமறிந்த நாங்க ளரியையொழித்த தரனை வணங்குகின்றோம் —எ-று. (ச)

एकस्सहस्रकमलैर्यमुपार्च्य तस्थौ
न्यूनेऽथ तत्र निजनेत्रमुपाहरच्च ।
को वा नयोरधिकता[illegible]
[illegible]

ஏகஸ்ஸஹஸ்ரகமலைர் யமுபார்ச்ய தஸ்தௌ நயநஸ்து தைருபசிதஸ்ஸமூமோதஸமாத। கோவாநயோரதிகதுயரூசிந்தியவ்ருததாஸ்ஸத்யம்ப்ருவந்து தமிமமவடமாப்ரயாம ॥

மொழிபெயர்ப்பு

தேனூர் கமல மாயிரத்தாற் சிறந்த பூசை தனையொருவன
வானோர் புகழச் செய்தானவ வளங்கொ ணறிய கமலந்தைத்த
தானே யேற்றுப் பின்னொருவன றவுரு மகிழ்ச்சி தனையுற்றான்
ஏனே யிவருட் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற வெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
ஸஹஸ்ரகமலை:	ஆயிரந்தாமரைமலர்களால்
யம்	எவனை
உபார்ச்சிய	அர்ச்சித்து
தஸ்தௌ	இருந்தானோ

ஸ:	அந்த
அசய:து	இன்ஞெருவன
தை:	அநதத தாமரைபுட்பங்களால
உபசித:	பூஜிககபபட்டவனுய்
தஸ்மாத	அநத பூஜையிஞலே
முமோத	சந்தோஷிததான;
அநயோ:	இப்படிபபட்ட இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன
கோவா	எவனெனறு
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசிதது
வ்ருத்தா:	பெரியவாகள
ஸத்யம்	யதாாததததை
ப்ருவந்து	சொலலுங்கள
தமிமம	உங்களாற பெரியவனெனறு கூறப்பட்ட அநதச சிறநதவனை
வயம்	நாஙகள
ஆஸ்ரயாம:	காததாவாக வாசரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு.

ஒருவன் ஆயிரந தாமரைமலாகளால ஆாச்சனை செய்தனன், அவனைபபோல விளஙகவெடுததுககாட்டிய வின்ஞெருவன் முன்சொன்னவனுற் செய்யப்பட்ட பூசையைப்பாாதது மகிழுகின்றான்; இவர்களில் யாா சிறநதவனென்று கேட்குமெமக்குச சத்தியமும கல்வியுந் தவமுமுள்ள பெரியவாகளாகிய நீஙகள் இவர் சிறந்தவனென்று சொன்னுல், நாங்களநத மஹாபுருஷனை ஆச்ரயிக்கின்றோம்.

விருப்பு.

ஒருவனுயிரந் தாமரைமலர்களாற் பூசித்தானென்றது-ஹரியை. அது அவ்வரி அவ்வண்ணஞ் செய்திருத்தலால். இதனை—

விஷ்ணுஸ்த்தாபுரா ஸ்ரீநாதங்காஞ்சீஸ்ரேஷ்ட்டே நவாம்புஜைஃ
ஸஹஸ்ரேணார்ச்சயாமாஸ ஸகலோ நேத்ரம் ஸமர்ப்பயந்
ஸஹஸ்ரேஷ்வபி மத்த்யே சைகோநே ஷு ஸ்ஸ்வநேத்ரதஃ

என்று ஸ்ரீ மஹாஸ்காந்தத்திலும்,

" மாயிருங் கமலப் போதுகைக் கொண்டு போகூசான்ற
வாயிரந் திருநாமத்தா னித்தலு மருச்சித்தேத்தி
மேயினன் றிருமாலன்னோன் பத்தியின் விளைவு காண்பான்
பாயிரமறைகடேறும் பரம்பொருளொரு நாளங்கண்" என்று

காஞ்சிமான்மியத்திலும்,

" வடகிழக் கரசைதன்னி லவாளியொன்றே றுநேத்ர
நெடியவனெய்தித் தூயவிலிங்க மொன்றியற்றி நீரார்
கடிமலராதி கொண்டு கவினுறு பூசை செய்தான்
படியிலப் பரனைச் சுந்தரேசப்பேர் பகருகிறயார்" என்று சுருதிபுரா

மான்மியத்திலும்,

" பூவாயிரந்தோட்டிருங் கமலப்போதாயிரத்தாலவழிபட்டா
னேவெறுயாததோனி வெளிலெமையறிவா னேகக் கியக்கமலத்
தோவா வொருபூக் கிடையாது வருந்தப்புரிந்தானொரு நாளிற்
றேவாதிபனருட் கொருநயன மலரிற் சாத்திக் குறைதீர்ந்தான்" எ

ன்று உபதேசகாண்டத்திலும் வருதலால், திருமால் சிவபெருமானை ஆயிரங்கமலத்தாற் பூசித்தனென்ப தறியப்படுகின்றது.

" ஒருவனதற்கு மகிழ்வாகி யுறைந்தானென்ப" என்றது-ஹரியாற் செய்யப்பட்ட பூசைக்கு மகிழ்ந்த ஹரனை இதனை—

" திருவிளையகனவ்வழியருச்சனை திருத்தக்
கருமணிக்களத்தெம்பிரான் கருணைமீக்கூர்ந்து
பொருவிடைப்புறத்தினி தெழுந்தருளினன் புகுந்தான்
குருதிவெள்ளினைத் திகிரியாளிருகரங்குவித்தான்" என்று

உபதேசகாண்டத்திலும்,

"ஆங்கவனை நோக்கி நின்பூசைக்கு மகிழ்ந்தே முனக்கிஞ்ஞான்று, தேவகமலவிழியளித்த தேம்பதுமாக்கனெனும் பெயரிற்றிகழ்வாயவ் வூர், பாங்கு பெறு திருமாற்பே றெனப்பொலிக வென்றருளிப் பானு கோடி, தாங்குந்திரசு தரிசனப்பெயராழித்தனிப்படையுமுதவியெங் கோன்' என்று காஞ்சிமான்மியத்திலும் வருதலாற் சிவபெருமானு கிய ஹரனே மாயோன் செய்த பூசையை மகிழ்ந்து நின்றவனாக வறியப்படுகின்றான்.

தாத்பர்யம்

திருமாலாயிரந் தாமரைமலர்களாற் பூசைசெய்தவர்; சிவபெரு மானப்பூசையைப்பெற்று மகிழ்ந்தவர் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

உலகத்திற் கண்கூடாகப் பூசைசெய்பவனிலும், பூசையை யேற்றுக்கொள்பவனே சிறந்தவனென்பது தேற்றம். ஆதலால் ஆயிரந் தாமரைமலர்களாற் பூசைசெய்த ஹரி, அப்பூசையை யேற்றுக்கொண்ட ஹரன் எனனும் இருவர்களில் ஹரனே சிறந்தவனென்று அறியப்படுதலால், இவ்விடயத்திற் குறைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வொதுக்கி, மஹாபுருஷனாகிய ஹரனையே சிறந்த பொருளாக வறிந்து நாங்கள் அவரனாகிய சிவபெருமானைச் சரணமாக வடைகின் றோம். (௭)

காடாந்தகாரகநீலசரீரவஜ்
ஜோத்ஸ்நாதிநிர்மலவிசுத்தசரீரவக:।
கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்யவ்ருத்தாஸ
ஸத்யம்ப்ருவந்துதமிமம்வயமாச்ரயாம:॥

காடாந்தகாரகநீலசரீரவஜ்ஜோத்ஸ்நாதிநிர்மலவிசுத்தசரீரவக:| கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்யவருத்தாஸ-ஸத்யம்ப்ருவந்து தமிமம்வயமாச்ரயாம:||

மொழிபெயர்ப்பு.

'மதியு மூவெயி லில்லாமன் மறைக்குங் கொண்மூ வுருவிரவி
லதிக மான கருநிறத்தை யடைத்தா னொருவ னயலொருவன்

துதிசெய் மதியின் கிரணமெனத் துலங்கு முருவ னிவர்தம்மி
லதிக மெவரோ வவர்தம்மை யறைந்தாற் பெரியீ ரடைகுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன
காடாந்தகாரகநீலசரீர:	காடாந்தகாரத்தைப்போல கனமானதும், நீலமானதுமான சரீரத்தையுடையவன்;
ஏக:	இனனொருவன்
ஜோஸ்நாதி	நிலாவைப்போல மிகவும்
நிர்மல	பரிசுத்தமானதும்,
விஶுத்த	சுத்தமானதும், வெண்மையானதுமான
ஶரீர:	சரீரத்தினையுடையவன்,
அநயோ:	இவ்விருவருகருள்
அதிக:	சிலாகனீயமானவன்
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை-என்று
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவாகள்
ஸத்யம்	இதன உண்மையை
ப்ருவந்து	சொலலலாம சொன்னல் [வினை
தமிமம்	உங்களா லக்கிரணககூறப்பட்ட அந்த வி
வயம்	நாங்கள
ஆஶ்ரயாம:	ஆச்ரயிக்கினறோம.

பொழிப்பு.

ஒருவன் காடாந்தகாரமான திருமேனியையுடையவன், மற்றொருவன் நிலவைப்போல சொலிக்கின்ற திருமேனியையுடையவன்; இவ்விருவர்களிற் சிறந்தவனை நீங்கள் சொன்னல், அறிவிற் சிறந்தவர்களே! நாங்களந்த மகாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விரிப்பு.

காடாந்தகாரமான சரீரத்தை யுடையவனென்றது - ஹரியை; [illegible] சரீரத்தை [illegible] இருந்தவன். இதனை—

" கருவிமாமுகிற்கொழுந்தெனக்கண்கவர்மேனி
திருவில்கான்றொளிசிந்திடசெய்யதாமரைக்கண்
அருள்பொழிந்திடவற்புதக்குழவியாய்த்தோன்றும். என்றும்,
கண்ணேமணியேகருநாயிறுபோலவாய்
உண்ணேயொழியவுனைப்பெற்றேனுவந்து
மண்ணோமகிழவளராமற்போகவுமோ
பெண்ணையான்பிறந்துபீழையினைப்பெற்றேனே " என்றும்
பாகவதத்தும்,

" பெரியவனைமாயவனைப்பேருலகமெல்லாம
விரிகமலவுந்தியுடைவிண்ணவனைக்கணணுந்
திருவடியுங்கையுமெழிலசிறந்தகனிவாயுஞ்செய்ய
கரியவனைக்காணாதகண்ணென்னகணணே
கண்ணிமைத்துககாணபாாதங்கண்ணெனனகண்ணே" என்று
சிலப்பதிகாரத்திலும் வருதலைக்கொண்டுணாக

ஒருவனிலவினிறமாகவுற்ற வொளிகொளுருவுடையான் என்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவவெண்ணமிருததலால். சிவபெருமான் சுத்த ஸ்படிகம்போன்ற வெணணிறமுடையவனாதலால்,வெண்ணிறமுள்ள சநதிரிகைபோன்ற வுருவினனென் றுரைக்கப்பட்டது. இதனை—

"ஒளிவளர்விளக்கேயுலப்பிலாவொன்றேயுணர்வுசூழ்கடந்ததோருணர்வே, தெளிவளர்பளிங்கினதிரண்மணிக்குன்றேசித்ததறுட்டித்திக்குநதேனே, அளிவளருள்ளத்தானந்தக்கனியேயம்பலமாடரங்காக, வெளிவளர்தெய்வக்கூத்துகந்தாயைத் தொண்டனேன்விளம்புமாவிளம்பே" என்று திருவிசைப்பாவிலும்,

ஒ.தம்யெடஜமஹா ஊவிடிஂ வெ.ாகணலவடிஂவாஹ
வெ.ாதம்கெ – வடிவொவிவாஸ ...
வெ.தன் ஒிக ...

ஷட்த்ரிம்ஶகம் - ஷட்த்ரிம்ஶத்வத்ரிம்ஶவர்ஷாணாம் ஸம்ஶிவாவ்ருத்திகேஶவம் ஜ்ரா
திம்ஸ்ருவஷட்த்ரிம்ஶ ப்ரியா । என்று ஸித்தாந்தசாராவளியிலும்,

“ உலகெலாமுணர்ந்தோதற்கரியவன்
நிலவுலாவிய நீர்மலிவேணியன்
அலகில்சோதியனம்பலத்தாடுவான்
மலர்சிலம்படிவாழ்த்திவணங்குவாம்” என்று பெரியபுரா
ணத்திலும் வருதலைக்கொண்டுணர்க

தாத்பர்யம்

அரி கறுப்பன், அரன் வெளுப்பன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

உலகத்திற் கருநிறமுள்ளவனைவிட வெண்ணிறமுள்ளவன் சிற
ந்தவனாக அறியப்படுகிறான், ‘ஶுக்லாம்பரஹ்ரஸம்ப்ரஜ்ஞே’ என்று மகா
கவியாகிய காளிதாசனுரைத்தபடி, அரி இவ்விஷயத்தில் தாழ்ந்தவ
னாகிறான் ஆதலால் கருநிறமுள்ள கிருஷ்ணனைக் காட்டிலும், வெண்
ணிறமுள்ள அரனே இவ்விஷயத்திற் சிறந்தவன், அதனால் நாம்
தாழ்ந்த அரியை அப்பிரதானமாக வொதுக்கி உயர்ந்த அரனைப் பிர
தானமாகக்கொண்டு அவ்வரனையே சரணமாகவடைந்து வணங்குகின்
றோம் (௯)

ஏக: குமாரமபஜத்ஸ்வதராமநங்கம்
அந்ய: ப்ரயாதி கில ஸோத்திரம் குமாரம் ।
கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தா:
ஸத்யம் ப்ருவந்து ததிமம் வயமாச்ரயாம: ।

ஏக:குமாரமபஜத்ஸ்வதராமநங்கமந்ய:ப்ரயாதிகிலஸோத்திரம்கு
மாரம் । கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்த்யவ்ருத்தாஸஸத்யம்ப்ருவந்து
ததிமம்வயமாச்ரயாம: ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

மின்னார் பூண்க ளிலங்கொருவன் மிகவு மனங்க மானானைத்
தன்னோர் மகனுந் தானுற்றான் றன்போ லொருவன் றாரணியில்

ஒன்னுர் குடனை மாலேயிடு மொளிரவேற குமரன் றனேயுடையா
னினனேனாதயமிறசிறநதவஙயா ரிசைததாறபெரியீரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏக:	ஒருவன்
ஸுதராம	மிகவும
அநஙகம	அஙகமிலலாதவனுக விருககிற
குமாரம	மகனே
அபஜத	அடைநதான,
அந்ய:	மறறொருவன
சகதிதரம	வேறபடையைத தரிததிருககிற
குமாரம	குமாரனே
ப்ரயாதிகில	அடைநதிருக்கிறுனலலவா,
அநயோ:	இவவிருவருககுள
அதிக:	சிறநதவன்
கோவா:	எவன?
இதி	இதனே
அநுசிநதிய	ஆலோசிதது
வ்ருததா:	பெரியவாகள
ஸதயம	உணமையை
ப்ருவநது	சொலலவலாம் சொன்னுல்.
தமிமம	உஙகளாற சொல்லப்பட்ட அநத இவனே
வயம	நாஙகள
ஆஶ்ரயாம:	ஆசரயிக்கினறேம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் அனஙகனென்று சொல்லப்படுகிற மகனேயுடையவனுக இருக்கின்றுன், அவனேப்போன்ற இன்னொருவன் சக்திதரனுகிய மகனேயுடையவனுக இருக்கின்றுன்; இவ்விருவர்களிற் சிறந்துள்ளவனே பெரியவர்களே நீங்கள் சொன்னுல் நாங்களந்த மகாபுருஷனேச் சரணமாக அடைகின்றேம்.

விதப்பு.

அனங்கனை மகனாகவுடையானென்ற சரியை, அது அவனரி அவ்வனை முடையனாக விருத்தலால்

ஹரி தனக்குப் புத்திரப்பேறில்லாதிருந்த காலத்தில் அநேகநோக்கி அநேககாலந் தவஞ்செய்தனன். ஹரியின் தவத்துக்கிரங்கி ஹரன் உமாதேவியாருடன் அங்கு காட்சியளித்தனன். உடனே அவனரி வணங்கித் தோத்திரங்கள் பண்ணினன். சிவபெருமான், ஹரியே! நின் தவத்துக்குச் சந்தோஷித்தேம், வேண்டிய வரங்கேள் தருகின்றோம் என்றனர். திருமால், சுவாமி! கிருபைக்கடலாகிய தேவரீரது கருணையால் அடியேன் ஒரு புத்திரனுடையவனாக வேண்டுமென்றனன்.

அதற்கு ஹரன் மெய்யப்பாதத்து நீயவ்வாறே புத்திரனையுடையவனாவை என்றனன். அப்பொழுது அருகிலிருந்த உமாதேவியார், நாரணா! நின்னிடத்துண்டாகும் அப்புத்திரன் என் வயிற்றாலேயே இறந்துபடுவானாக என்றனள். உடனே ஹரி, தேவி கல்யாணி! அடியேன் பெருமானது அருளையாலானந்தப்பட்டுக்கொண்டு நின்னை வணங்காதிருந்தேனே அன்றி அபசாரஞ்செய்தேனல்லேன். ஆதலால் என்னிடப்பெரிய குற்றத்தை மன்னிக்க, என்னைக் கிருதார்த்தனாகச்செய்யவேண்டுமென்று ஜகதம்பிகையின் பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்குதலும், தயாநிதுவாகிய அவ்வம்மை, முகுந்த! நின்மகன் இவ்விதமே இறந்துபடினும், பின்னும் விவாகமாகியே அங்கத்தோடிருப்பனென்று அருகிரங்கித்தனர். அதனாற் பின்னர் அவன் ஹரியின் மனத்தின் வழியாகத் தோன்றிப் பஞ்சபாணங்களையுங் கருப்பு வில்லையு முடையனாய், காமத்துக்கதிகாரியாய் காமனென்று பெயர்பெற்றனன். மனத்திற் பிறந்தமையால் மன்மதனென்று கூறப்படுகிறவன், ஒருகாலத்திற் கைலாசத்திற் சிவபெருமான் கல்லாலநிழலில் தக்ஷிணாமூர்த்தியாய் ஜனகாதியர்களுக்கு உபதேசஞ்செய்துகொண்டிருந்த சமயத்திற்சென்று பஞ்சபாணங்களையும் அவர்மீது விட்டு நெற்றிக்கண் நெருப்பாற் சாம்பராயினன். பின்னர் அவன் மனைவியாகிய இரதியின் வேண்டுகோளால் பார்வதி கல்யாணத்தில் இமையமலையில் யாவருங் காணும்வண்ணமெழுந்து

இரதிக்குமாத்திரம் உருவமுள்ளவனாகவும், ஏனையோருக்கெல்லாம் அருவமானவனாகவும் விளங்கித் தன்றொழிலை நடத்தற் காரணித்த வரத்தால் அநங்கனாய் விளங்கினான் இதனை—

[illegible] ।
[illegible] ॥
[illegible] ।
[illegible] ॥
[illegible] ।
[illegible] ।
[illegible] ।
[illegible] ।
[illegible] ।
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥ என்று ஸ்காந்த மஹாபுராணத்திலுள்ள சங்கரசங்கிதையில், சிவரகசியகண்டத்தில் தேவகாண்டத்துள்ள சுலோகங்களாலும்,

“ உததியாலுலகைத் தந்தவொரு தனிமுதல்வன் முன்னை
மைந்தர்தாமின்மையாலே மன்னுயிர்த்தொகுதிக்கெல்லாந்
தந்தையாயிருந்தவங்கோன் சரணமேயரணமென்னாச்
சிந்தைசெய்தூழிகாலஞ்செய்தவமியற்றியிட்டான். என்றும்,

தவமுழந்திருந்தகாலைச்சாரதப்புணரிசுற்றக்
கவுரியுந்தானுமையனகருணையால்வந்துதோன்றப்
புவிதனையளந்தமாயோன்பொன்னெனவெழுந்துபோற்றிச்
சிவனடிவணக்கஞ்செய்துசெங்கையாற்றொழுதுநின்றான். என்றும்,

மாதொருபாகன்மகிழ்ந்தருள்செய்து
நீதவமாறறிநெடுமெபகனினரு
யேதிவண்வேணடுமியமபுதியென்னச
சீதரனின்னனசெப்புதலுறருன என்றும,

அந்தமிலாயுவுமாருயிராகாபபுரு
சௌதிருவோடுறைசெலவமுமீநதாய்
மைந்தனிலாமலவருநதினனெநதாய்
தநதருளாய்தமியேறகினியென்றான். என்றும,

குன்றினை யாறறிடுகோனிவைசெப்ப
நனறெனவேநகையாநனகையில்லா
வொன்றொருசெமமலுனக்குதவுற்று
மென்றருள்செய்தனன்யாரினுமேலோன். என்றும்,

கழையிசைபோற்றுகருஙகடல்வண்ணன்
முழுதுலகீன்றிடுமுறறிழைபாதந்
தொழுதிலனினறுதுதிததிலனன்பால்
வழிபடுநீரினவணஙகிலன்மாதோ. என்றும்,

முறையினுற்றனகிளையவளெனறேமுன்னினன்கொலொமூல
முநடுவுமிறுதியுமில்லாபபரமனுக்கெமபோலிவளுமோர்சததியெனநி
னைந்தனனொ, மறுவிலாமலமகளெனவுளததேமதிததனன்கொலோ
மாயவன்கருததை, யறிகிலேமுமையம்மைபாறசிறிதுமன்புசெய்தில
ன்முன்புசெய்வினை யால். எனறும,

ஆன்றவைம்புலனொருவழிப்படுததியார்வம்வேறுதனையமொ
ன்றின்றி, வூன்றிரிந்திடினுநிலைதிரியாவுண்மையேபிடிததுலகஙகளீ
முழுதும், ஈன்றவெம்பெருமாட்டியைநீக்கியெமபிரானையேவழிபடுமி
யற்கை, மூன்றுதாளுடையவொருவனுக்கல்லா லேனையோாகளான்
முடியுமோமுடியா. என்றும்,

அன்னகாலையிலெஞ்பெருமாட்டி யாழியம்படையண்ணலைநோக்
கி, யென்னை நீயிவணவமதித்தனையாலெம்பிராற்குநீயன்புளனன்றன்,

முன்னநீபெறுமதலையுமையன் முனிவினொல்லையின் முடிந்திடவென்
ளுப், பன்னருங்கொடுமொழிதனையியம்பிப்பராபரன்றனைநோக்கியே
பகர்வாள் என்றும,

ஆனதோர்பரப்பிரமமுமயானே யல்லதில்லையென்றறிவிலாப்பே
தை, மானுடப்பெருமபசுக்களையெல்லாமருட்டியேதிரிவஞ்சகன்மு
ன்ன, ஞானநீரினலறிவினலன்றிநணுகுறுதயைணுகிநிறபதுவோ, ஆ
னுலாவியவுயிரினுககுயிரா மொருவசெல்லுதும்வருகென வுரைததா
ன். என்றும,

இறைவிதாண்மலர்பணிந்தபினெம்பிரான்பதமு
முறையினற்பணிநதிருவாதஞ்சீர்ததிகண்முழுது
மறையின்வாய்மையாறபசாமுறையாலவழுததுதலு
நிறையுநல்லருள்புரிநதனன்றனககுநேரிலாதான் என்றும்,

மாதுநீயிவற்கருளுபுரியென்னவம்மாது
சீதரன்றனைநோக்கியேநம்பெருந்தேவ
ஞேதுமவாய்மையும்யான்முனிந்துரைததிடுமுரையும்
பேதியாவினியாவரேயன்னவைபெயாப்பார. என்றும்,

எங்களுயகன்விழிபொழியங்கியாலிறந்து
துங்கமேன்மையேயாய்பின்முறைமுன்புபோற்றேன்றி
யிங்குன்மாமகனிருக்கவென்றுரைததனளுமையா
ளங்கதாகவென்றருளியேமறைந்தனனயன்'' என்றும் வருங்
கந்தபுராணத்துக் கந்தவிரதப்படலததுக் கவிகளாலும்,

" திங்கண்மேவுசெஞ்சடைததேவனமாரவேள்
இங்குநின்றெய்யவும்மெரிதரும்நுதல்விழிப்
பொஙகுகோபஞ்சுடப்பூளைவீயன்னதன்
அங்கம்வெந்தன்றுதொட்டனங்கனேயாயினன்'' என்று வருங்
கம்பராமாயணத்தாலும்,

" ஸுமரீரஸ்ஸங்க்ருதஸ்காமஸ்ஸக்ரோதாயாஜேவேஷ்வேரேணஹ।
ஸதீஸமஜஹிவிவ்யாதஸ்யாப்ரஹ்ருதீராவணஃ'' என்று வான்

மீசத்திலும் வருதலைக்கொண்டு, ஹரியின் குமாரனை அனங்கனென்றுணர்க.

ஒருவன் சந்திரனெனும் பேருற்ற மகனையுடையவனுமென்றது-ஹரனை, அது அவரான அவனையுமுடையவனாகவிருந்ததலால். சிவபெருமான தனது நெற்றிக்கண்ணின தீப்பொறியின் வழியாய் குமாரஸ்வாமியை உண்டாக்கி வேலாயுதமளித்தது வேலாயுதக்கடவுளென்று சொல்லுகிற சந்திரனை இருக்கச்செய்தனன் இதனை—

'ப்ரபஞ்சோர்ஜ்ஜநஸக்தியாத்ரா' என்றும், 'ஸக்திபாணயே நம:' என்றும், "குன்றகொழுந்தொடாமிலைச்சியசெவ்வேற் குரிசில் வாழ்குமரகோட்டமுறைப்பாம" என்றும், "வேலுலாந்தடக்கைவேந்தனைச்சேந்தனென்னுமென்மெலியனே" என்றும், "மறங்குலவு வேலெடுத்தகுமரவேள்சேவடிகள்வணங்குசெய்வாம்" என்றும் வருவனவற்றால் சந்திரனே அரன மகனென்றுணர்க.

தாத்பர்யம்.

ஒருவன் அநங்கனென்னும் மகனையுடையவன், மற்றொருவன் சந்திரனாகிய மகனை யுடையவனென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

அனங்கனாகிய மகனைக்காட்டிலும், அங்கனுபுஞ் சந்திரனும் உள்ள மைந்தன சிறந்தவனென்பது தெரிந்ததை— ஆதலால் அனங்கனாகிய மகனையுடைய ஹரியைக்காட்டிலும், அங்கனாகியும் சந்திரனாகியுமுள்ள மகனையுடைய ஹரனை இவ்விஷயத்தில் சிறந்தவன்; ஆதலால் நாம் இவ்விஷயத்தில் தாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றிச் சிறந்த ஹரனை பிரதானமாகக்கொண்டு அம்மஹாபுருஷனுடைய சரணங்களில் அடைக்கலம் புகுகின்றோம்.—எ-று. (எ)

[illegible]

[illegible]

கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தா
ஸ்ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வ்யவஸாயமார்யா: ॥

ஸ்திரீரூபமாபகில பூர்வமபீஷ்டமேகஸ்தவாந்யஸ்தமேவ பஜதே புருஷ ஸ்வரத்யை । கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தாஸ்ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வ்யவஸாயமார்யா: ॥

மொழிபெயர்ப்பு

பொன்னங் கொம்பு நறுமலரைப் பூத்தா லன்ன வணியுடனே
மின்னுங் கோல மாதாகி மேவி னானொ ருவன் மேலொருவ
னன்ன மாதா மவன்றனையே யணைந்து புணர்ந்து சுகித்திட்டா
னின்ன விவருட் சிறந்தவனியா ரிசைத்தாற் பெரியீர் நிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
பூர்வம	முன்னே
அபீஷ்டம்	விரும்பப்பட்ட
ஸ்திரீரூபம்	பெண்ணுருவத்தை
ஆப-கில	அடைந்தான் அல்லவா?
அந்ய:	மற்றொருவன்
ஸ்வரத்யை	தன்னுடைய சம்போகத்தின்பொருட்டு
தமேவ	அவனையே
பஜதே	அடைந்திருக்கிறான்;
அநயோ:	இவ்விருபுருடர்களுக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
அநுசிந்திய	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லாம். சொன்னால்
தமிமம்	உங்களாற் சொல்லப்பட்ட வந்த விவனை

வயம் நாங்கள்
ஆச்ரயாம: ஆசரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவ னழகிய மோகினிபபெண் ணுருவெதைத முன்ன மடைந்த னன், இன்னொருவன் அநதப் பெண்ணுருவமானவனையே தனது சுக த்தின்பொருட்டுப் புணர்நது மகிழ்வடைந்தனன, இவ்விருவாகளிற் சிறந்தவனிவனென்று இனிமையினையுடைய பண்டிதர்களான நீங்கள் சொல்லுவீர்களானால், உங்களாற் சிறநதவனென்று சொல்லப்பட்ட அந்த மஹாபுருஷனை நாங்கள் சரணமாக வடைந்து வணங்குகின் றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் மாதா மோகினியா யுற்றானென்ற தரியை, அது அவ் வரி அவ்வண்ணம மோகினியுருவுறறமையால

முனனொருகாலததிற றேவாகள் துருவாசமுனிவரது சாபத் தால் நரை திரை பிணி மூபபாதிகளை யடைநது மிகவும் கஷ்டப்ப ட்டு கஷ்ட நிவிர்த்தியை யுதவேசிதது ஸாக்ஷாத ஸ்ரீவைகுந்தவாசி யான பகவானையடைநது அவரது சரணசரோருகஙகளை வணங்கி ஸ்வாமின், தயாநிதே! நாஙகள் துருவாசமுனிவரது சாபததா லியற் கை யழகை யிழந்தவாகளாக விருக்கினறோம, அதுமாததிரமோ நோ யினாலும வருத்தப்படுகிறோம, இத்தருணததிற் பகைவர்களாகிய அசு ரர்களும் உபததிரவிக்கின்றார்கள்; வலியறற நாங்களென்செய்வோம்; தேவரீரைச் சரணமாக வடைநதோம என்று கூறினர்கள் அதைக் கேட்ட பகவான் ஆலோசிதது இனி நீங்க ளமிர்தமுண்டாலொழிய உங்களுக்கு அமரததுவம விதிக்காது என்றுகூற, அவாகள் அமிர்தத் தை எப்படி யுண்டாக்குகிறதென்று கேட்கப் பாற்கடலில் உலகங்க ளிலுள்ள சிறந்த வோஷதிகளையிட்டுக் கடைந்தா லமிர்தந் தோன்று மென்று கூறிப் பாற்கடலின்கரையையடைந்து அனநதனைககொண்டு மந்தரமலையைக் கொண்டுவரச்செய்து அதை மததாக்கி சந்திரனை யம் மததிற்குக் காம்பாககி வாசுகியை அதைக் கடையுங் கயிறாக்கி கடை

விக்க வாரம்பித்தனா தேவர்களால் தனியே அதனைக் கடைய முடியாமையினால், திருமா லசுரர்களையுங் கூடச்சேர்த்து நீங்களிரண்டு வகுப்பினாகளுமாக கடையுங்கள் என்று கூறவே, அசுரர்க ளொருபுறமுந் தேவர்க ளொருபுறமுமாக்க கடைந்தார்கள்; கடைதலும் அக்கடலினின்றும் விஷமுதலியவைகள் தோன்றியானதற்குப் பின்பு கடைசியில் அமுதகும்பம் பிறக்க, அதனைக்கண்ட தேவர்களு மசுரர்களு மாரவாரஞ்செய்த சமயத்தில், அசுரர்கள் துராகிருதமா யமிர்தத்தை எடுத்துக்கொண் டிது எங்களுக்கென்று கூறுதலும், இனி யென் செய்வோமென்று கவலையுற்ற தேவர்களை யாதரித்து நின்ற திருமால் அசுரர்களை வஞ்சிக்கும்பொருட்டொரு பெண்ணுருவங் கொண்டனன். இதனை—

" செய்யமணிமேகலைசிலம்பொடுசிலம்ப
மையொழுகு மாகுழலின வணடிசைமிழற்ற
வெய்ய புலையாரமொடுவெளவளையெறிப்ப
பெயயுமுகிலா ணணமொருபெண்ணுருவெடுததான்" என்று

பாகவதத்திலும்,

"ஆற்றலமிகையாறசுதைதககுடதனையடலவாளவுணாகைப்பற்றத
தோற்றுமறுகிப்புதேவிரலமநதங்குந்துயாநோக்கிக்
காற்றுநதுளவநறுமபிரசக்கமழுஞ்சூற்கொண்டலிணைவிழிக்குக்
கூற்றமபதைக்குமோகினியாமவடிவமாங்குக்கொண்டனனால்" என்று காஞ்சிப்புராணத்திலும்,

" எமமாலிதுவந்துளதாமலமககேயமதன்றே
தமமாசையிலுற்சுராதானவாதமமினமாருய்த்
தெமமானமுடனபொரவுன்னலுந்தீர்வுநோக்கி
அமமால்விமாவொருமோகினியாயினனே" என்று கந்த புராணத்திலும் வருதலாற்கொண்டுணர்க.

ஒருவன் அந்த மோகினியான ஹரியைப் போகித்தானென்றது ஹரனை, அது அவ்வாறன் அவ்வண்ணஞ் செய்திருத்தலால்.

கடல்கடைந்த திருமால்கொண்ட பெண்ணுருவத்தி*னழகைக் கண்டு மகிழ்வுடன் புணரவிரும்பிச சிவபெருமான் ஹரியைப்பார்த்து, மாலே! நினது பெண்ணுருவத்தை நீ காட்டு என்றனர், உடனே அவ* ரும் அவ்வுருவததுட னெதிரில் நின்றனா; சிவபெருமா னவ்வுருவ த்தைப்பார்த்து மகிழ்ந்து புணரவிரும்பி மேருமலையின் தென்புறத் திலுள்ள சாலமரசசோலையி லவளை யழைததுககொணடு சென்று புணர்ந்தனர். இதனை—

'ஸ ஹரிம் க்ருத்வா நயிகாபாமோமோதேவஸம்தோ நாஹராஹ|
ஹாரவைரக்ஷஸ்ப்ருஹீ கண்டே ஜம்பைஸ்ரீ வஹ்ஷீதஸ்ப்ருஹஸ:||
தமேவ ஸ்ருத்வாமோதோத்வ ஹ்ருஷ்டோ ஷோபாஸ்யாவா|
உத்தாயாஸ்யதஷாஹ்ருஷ்டம் வஹ்நஸ்மீணி||' என்று சங்கரஸம் ஹிதையிலும்,

" பற்றியேகிப்படியிசைநாவலாற்
பெ.ற்றதீவிறபெருநகடறசாரபினின்
மற்றுநேரில்வடதிசைவைப்பினி
லுற்றசாலததிரு]ண்ணிழனண்ணினன். என்றும்,

நண்ணியேதனிநாயகனவ்விடைப்
பெண்ணினீர்மையைப்பெற்றிடுநாரண
னுண்ணெகிழ்நதுமயக்குற்றுருகியே
யெண்ணிலின்புறக்கூடினனென்பவே" என்று கந்தபுரா ணத்திலும்,

" மையல்செய்மோகினிவடிவங்காட்டுபு
லெய்தெனநடந்தனன்வேலைவென்றகோ
ளைய்யெனவெழுந்துசென்றுற்றுப்புல்லவுங்
கையகன்றோடினன்கரியமேனியான். என்றும்,

" மறுவனுமெம்பிரான்வலிந்துபற்றியான்
செறுநத்தழீஇயினணினையகாலையில்" என்றும் வருங் காஞ் சிப்புராணத்திலும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

தாத்பர்யம்.

ஹரி மோகினியானுன், அரன அமமோகினியைக்கூடிச சுகித் தான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

பெண்ணுருவத்தைக்காட்டிலும பெண்ணுருவத்தைப்புணர்ந்து சுகித்த ஆணுருவஞ் சிறந்ததும் ஆண்பாலுருவததிற்குப் பெண்பாலுருவமடங்கி நடத்தலும் உலகிற் கண்கூடாகவே காண்கின்ற நாம் பெண்ணுருவடைநத திருமாலைக்காட்டிலும் அத்திருமாலை மனைவியாகக்கொண்டு புணாந்த சிவபெருமானை யுயாநதவராக இவ்விஷயத்திலறிகின்றோம். அதனு லிவ்விஷயததிற ருழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானப் பொருளாகததள்ளி ஹரனைப் பிரதானபபொருளாகக் கொண்டு, அரியையொழிதது அரனது திருவடிகளிற் சரணம்.புகுகின்றோம்; உயாநததை கைககொண்டு இழிந்ததை அப்பிரதானமாக்க லுலகததி லுயாந்தவாகளது வழககாதலா லவ்வாறே செய்கின்றோம.—எ-று. (அ)

ஹ்ருஷ்ணாதிவல்லவகரஹோநவநீதமேக
அநயோததாதிஸுதியாம்பரமாமிர்தந்தத।
கோவாநயோரதிக இதயநுசிநதயவ்ருத
தாஸ்ஸத்யம்ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஸ்ரயாமஃ॥

முஷ்ணந்திவல்லவகரஹோநவநீதமேக அநயோததாதிஸுதியாம்பர மாமிர்தந்தத। கோவாநயோரதிக இதயநுசிநதயவ்ருததாஸ்ஸத்யம்ப்ரு வந்துதமிமம்வயமாஸ்ரயாமஃ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

மட்டார் கொனறை ஈழரேறு மருவு மிடையர் பாடிகளிற் [வன்
ட்டான் வெண்ணெய் தனையொருவன் கருதுமவன்போ லுறமொரு
ட்டார் சுதிக டமக்கெல்லாஞ் சிறந்த வமிர்த மெனுமொன்றை
யிட்டா னிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
வல்லவக்ரஹே	இடையர் வீடுகளில்
நவநீதம்	வெண்ணெயை
முஷ்ணாதி	திருடிக்கொண்டிருக்கிறான்,
அந்ய:	இன்னொருவன்
ஸ்வாச்ரிதேப்ய:	அண்டினவர்களுக்கு
தத்	பிரசித்தமான
பரமாம்ருதம்	சிறந்த மோக்ஷத்தை
ததாதி	கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறான்,
அநயோ:	இவ்விருவருள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	எவன்?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
அநுசிந்த்ய	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தமிமம்	உங்களால் சொல்லப்பட்ட அந்த இந்த சிறந்தவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆச்ரயாம:	ஆச்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு

ஒருவன் இடையர்களது தழைகளிட்டுக்கட்டிய வீட்டினுள்ளிருந்த வெண்ணெய் (மொத்தைகளைத) திருடினான், இன்னொருவன் தன்னையடைந்த அடியவர்களுக்கு அழியாத அமிர்தத்தைக் கொடுக்கிறான்; இவ்விருவர்களி லுயர்ந்தவனை பெரியவர்களே நீங்கள் கூறுங்கால், நாங்க ளந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைந்து வணங்குகின்றோம்.

விநப்பு.

ஒருவன் வெண்ணெய் திருடினனென்றது-ஹரியை, அது அவ வரி அவ்வண்ணந் திருடியிருததலால

ஹரி கிருஷ்ணவதாரஞ் செயதபோது பலராமனும மற்றைய கோபாலச்சிறுவர்களும் உடன்வரவும வராமலும சென்று வெணணெ யைத திருடினன இதனை—

“ அறபொருளிவனென்றேயமரர்கணந்தொழுதேத்த
உறபசியொனறினறியேயுலகடையவுணடனையே
உணடவாயகளவினுலுறிவெணணெயுணடவாய
வணமேழாய்மாலையாய்மாயமோ●ருட்கைததே’’ என்று சிலப்பதிகாரததிலும,

“ எநதைபுகுநதொளிததமனையுறிவெணணெயெட்டாமற்
குநதியுரனமீதேறிககல்லினுற்குழிசியுடைத
தந்த●ிகைகயாலேநதியினிதருநதியாஙகெயது
மைநதருக்குமிகவளிததுப்பூசைககுமவழங்கினன’’ என்று கூர்மபுராணததிலும,

“களவுசெய்மால்காணுமற்காளமாாமனைகடோறந்
தளவலர்நகையாரவைததவுறிதனைதசடவிமலகு
மனைநெயபாலவெண்ணெயெலலாமசோதைசேயகலனாத மெய்
யொளிவிழக்கவினைக்காட்டவுணடையாறறெறித்தேயுண்டான்’’ என்று நாரதபாகவதத்திலும் கூறப்படுதலைக்கொண்டுணாக.

இன்னொருவன் மாறுவமுதளிததுள்ளான என்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவவண்ணமளித்திருததலால் ஹரன் ஞானசாரியனு யெழுந்தருளி, பக்குவர்களாகிய ஜனகாதிகளுக்கும், நந்தி மார்க்கண்டேயன் முதலியவர்களுக்கும் ஞானோபதேசத்தாற் பிறவியை யொழித்தருளி ஞானமிர்தத்தை யருளினன். இதனை—

“என்றும்பிறந்திறந்தாழாமேயாண்டுகொண்டான்
கன்றால்விளவெறிந்தான்பிரமன்காண்பரிய

அ

குன்றுதனோதில்லையம்பலவன்குணம்பரவித்
துன்றூர்குழலினீர்தோணோக்கமாடாமோ" என்று திருவாசகத்திலும்,

யஸை தஅிஷ-ு‌ ரநூ தா வெஜஹவஷி என்று சுருதியிலும்,
" மைந்தர்நமைவழுத்திமாசிலா-முநதுபூசனைமுயன்றதன்மையா
லந்தமில்லதோராயுள்நிற்கியாந் - தந்துநல்கினுமென்றசாற்றினன்"
என்று கந்தபுராணததிலும்,

"வழுததல்கேட்டலுமதிமுகிழணிந்தவாசடைமேற்
குழைததைபைந்தளிர்க்கொனறைதாழ்குழகன்வந்தாவி
யழிகருங்கூற்றுவனுனுழையனுகிடானெனறு
தழைததகாதலாறறலையினமேற்றன்கரம்வைத்தான்" என்று
இலிஙகபுராணததிலும,

"அருமறைசசிறுவவுருததிரசமகஞ்செபிததிடலொழியளவிறந்த,
மருமலர்ப்பொகுட்டுப்பிரமர்தஙகறப மல்லலநதிருவொடுமபொலியா,
வுருகெழுதோற்றக்கணஙகடமபதியாயினிதினிலுறைந்தொளியெறிக்கும, பொருவருஞானசசுடாபபிழமபாகு மெனதுழைப்பொருந்துதியென்றான்" எனறு கூாமபுராணததிலும வருதலைக்கொண்டுணாக

தாத்பர்யம்.

ஹரி திருடுபவன, ஹரன தனனையடைநதவாகளுககு அமிாதங கொடுப்பவனென்பதாம.

தாரதம்மியம்.

(திருடுபவன் தாழ்நதவன்.) அவனிலும் கேவலமான பொருளைத் திருடினவனையும், சிலாகனீயமான பொருளைத திருடினவனையுங் கூறுங்கால், (சிறந்த திருடனைப் புகழுகிறார்கள். தாழ்ந்த திருடனைச் இவன் சாமான்ய திருடனென்கிறார்கள்.) அவனிலும் இழிந்தசாதியார்களது வீட்டிறசென்று சாமான்யமான வஸ்துவை திருடினவனை உலகினர் சீ! இது ஒருபொருளாகத் திருடினனே இது ஒருபிழைப்பா! அது கெட்டகேடு காலணுபோட்டால் வருது என்று ஸாமான்ய

ஜனங்களுஞ் சொல்வதை நாம் கேட்டிருக்கின்றோம். ஆதலால் கேவலம் இடையர்களது குடிசைக்குள் நுழைந்து சாமான்யமான வெண்ணெயைத் திருடின ஹரியையும், திருடர்களுக்குள்ளேயும் மதிக்கப்படாத கேவலம் ஸாமான்யத் திருடனாக வெண்ணெய் வேண்டியதாகின்றது.

உலகினிற் கொடையாளிகளைப் புகழாதவர்களில்லை. கொடையாளிகளுள் நாம் சிறந்த பொருள்களைக் கொடுத்தவர்களை மிகவும் புகழுகின்றோர்கள். ஹரன் தன்னையடைந்தவர்களுக்கு அமிர்தத்தையே—சாவாமையையே அளித்திருக்கின்றான். ஆதலால் அவனது புகழுக்களவில்லை. இதனால் நாங்கள் கேவலம் இடையர் குடிசையுட் புகுந்து வெண்ணெய் திருடி அபகீர்த்தியடைந்த ஹரியை இவ்விஷயத்தில் பிரதானமானவனாக ஒருக்காலும் நினையாது சிறப்படைந்த ஹரனையே சரணமாகவடைந்து துதிக்கின்றோம்.—எ-று (க)

ஏகஃ ப்ரயாதி ஹி ஸகாம இதி ப்ரஸித்திம்
அந்யோ கமந் நிஹதகாம இதி ப்ரஸித்திம் ।
கோ வாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய ஸத்யம்
அப்ருவந் துதமிமம் வயமாச்ரயாம: ॥

ஏகஃப்ரயாதிஹிஸகாமஇதிப்ரஸித்திமந்யோகமந்நிஹதகாமஇதிப்ரஸித்திம்|கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்த்யவருததாஸஸத்யமப்ருவந் துதமிமம்வயமாஸ்ரயாம ||

மொழிபெயர்ப்பு

மன்னு நின்றச காமனென மருவுங் கீர்த்தி தனையொருவன்
துன்னு நின்றான் மற்றொருவன் துகடீருலகி லுள்ளவர்கள்
துன்னு நிகத காமனெனச் சொற்ற பெயரை யுற்றுள்ளான்
இன்னோர் தம்மிற் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஃ	ஒருவன்	[கூடினவன்
ஸகாமஃ	காமத்தோடு கூடினவன்	(மன்மதனோடு

இதி	என்று
ப்ரஸித்திம	ப்ரஸித்தியை
ப்ரயாதிஹி	அடைந்திருக்கின்றனல்லவா ?
அந்ய.	இன்னொருவன் [யுடையவன்
நிஹதகாமம்	காமத்தைத்தள்ளினவன், அழித்த காமனை
இதி	என்று
ப்ரஸித்திம	ப்ரஸித்தியை
அகமத	அடைந்தான்,
அநயோ.	இவர்களுக்குள்
அதிக:	அதிகமானவன்
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொன்னால்
வயம்	நாங்கள்
தமிமம்	உங்களாற்சொல்லப்பட்ட அந்தவிவனையே
ஆச்ரயாம:	ஆசரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் அழகுபொருந்திய ஸகாமனென்று (காமத்தோடுகூடிய வன் எனவும், மன்மதனோடு கூடியவன் எனவும்) பொருந்திய திரு நாமத்தைக்கொண்டிருக்கிறான், இன்னொருவன் நிஹதகாமனென்று (காமம் இல்லாதவனென்று - மன்மதனை அழித்தவனென்று) சொல் லப்பட்ட திருநாமத்தைக்கொண்டவனாக இருக்கின்றான், இவ்விருவ ர்களில் இவ்விஷயத்தி லெவன் சிறந்தவனோ அவனை நீங்கள் சொன் னால், நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷனைச சரணமாக அடைந்து வணங்கு கின்றோம்.

விசேஷம்.

ஒருவன் ஸகாமனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறிரு த்தலால். இதனை—

"முளரிசினைத்தருக்கள்யாவுமுனையிற்பசுமையெய்தித்
தளிர்குழைததருமபுதோறறப்பாடியதையறன்னைக்
களியொடுகண்ணனோக்கியாசைநோய்கவற்றமாழாந
தளிபெறுவாயில்காணான்பார்ததனதருகுசாநதான்' என்று கூர்ம
புராணததிலும்,

"ததையுமலாதாரண்ணலிவவண்ணமயலுழநதுதளரு மெல்லை,
சிதையுமனததிடருடையசெஙகமலமுகமலர செய்யவெயயோன பு
தையிருளினெழுகின்ற புகர்முகயானையினுரிவைப் போவைபோாத
த,உதையகிரியெனுஙகடவுளநுதலகிழிததவிழியேபோலுதயஞசெய்
தான" என்றிராமாயணததிலும,

"இக்கொடுமொழிபுகனறெரியைமூட்டியே
புக்குயிாதுறந்தனளபுலமபியாஙகவள
அக்குறுசுடலைநீறாடிவாடினான் [லும்,
மைக்கடன்மேனியனமாலினமூழ்கியே" என்று கநதபுராணத்தி
[illegible] என்
று சிவரகஸயகண்டத்திலும,

"மெல்லெனமுல்லைமூரலாள்வியநதெடுததகாலையாழ்
வல்லமாதவததனையதிவாணெடுஙகண்மங்கையிவ்
வெல்லிளஙகுழவிமாயனீன்றதோனறல்வேனிலஞ்
செல்வனின்மனனெனறுதேர்ந்துதன்மைசெப்பினான்" என்று
பாகவதத்திலும் வருதலைககொண்டுணாக.

ஒருவன் நிஹிதகாமனென்றது-ஹரனே. அது அவ்வரனவண்
ணமிருததலால் இதனை,—

"மேனாளிலந்தரமெல்லியலா - வானவருடன்னையளித்தொரு பால்
தானாகவிருத்தியதற்பரனை - நானுமயல்செய்வதுநன்றிதுவே"
என்று கந்தபுராணத்திலும்,

"விட்டவெமபகழிமுற்றும்வியத்தகுவிமலன்மீது
பட்டலுஞ்சிறிதேவேளைப்பார்த்தனன்பார்த்தலோடும்

நட்டழல்பொதிந்தநெற்றிக்கண்ணதுகடிதேகாற்
சுட்டதுகைலைமுற்றுஞ்சூழ்புகைபரவிற்றன்றே" என்று கந்த
புராணத்திலும் வருதலைக்கொண்டுணர்க

தாத்பர்யம்.

ஹரி ஸகாமன், ஹரன் நிஷ்காமன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

உலகத்தில் காமமுள்ளவனைக்காட்டிலும் காமமில்லாத இந்திரியவசியினும் மன்மதனோடு ஸகவாஸம் செய்பவனைவிட கொடிய காமனை அழித்தவனும் சிறந்தவனாகின்றான், ஆதலால் இந்தவிஷயத்தில் தாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமானவனாகத்தள்ளி நாம் பிரதானமான ஹரனைத் தலையால் வணங்குகின்றோம் (௧0)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ஏகோவிபாதிரவிசந்த்ரஸமத்விநேத்ரஸ்தவநயோரவிந்தஸகஸோமஶிகிதரணேத்ர:। கோவா(அ)நயோரதிகஇத்யநுசிந்த்யவ்ருத்தாஸஸ்த யம்ப்ரவந்துதமிமம்வயமாச்ரயாம॥

மொழிபெயர்ப்பு.

பரிய கடலின்வுதையம் பண்ணு மதியும் பரிதியுமே
பெரிய விழிக ளாக்கொண்டு பிறங்கு மொருவன் மற்றொருவன்
அரிய மதியுஞ் சிகியுமென வறையு நயனத் தொடுசிறந்தான
இருவர் தம்மிற் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே

பதப்பொருள்

ஏக:	ஒருவன்
ரவிசந்த்ரஸமத்வி	சூரியசந்திரர்களென்னுஞ் சமானமான

நேத்ராஃ	இருவிழிகளுள்ளவனுக
விபாதி	பிரகாசிக்கின்ருன,
அந்யஂது	மற்ருெருவனுலை
அரவிந்தஸகஸோமஶிகிதரிணேத்ர -சூரியன சநதிரன் அக்கினியெ	ன்னு மூனறு கணகளையுடையவனுக
விபாதி	பிரகாசிக்கின்ருன ,
அநயோஃ	இவவிருவருககுள
அதிகஂ	சிறநதவன
கோவா	எவன
இதி	இதனை
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
வருததாஂ	பெரியவாகள்
ஸதயம	உணமையை
பருவநது	சொலலலாம
தமிமம	உஙகளா லுயாந்தவனென்று கூறப்படுகிற அந்த இவனை
வயம்	நாஙகள
ஆஶ்ரயாமஃ	ஆசரயிககினருேம.

பொழிப்பு.

ஒருவன் சூரியனென்றும சநதிரனெனறும பேர்பெற்றுள்ள இரண்டு கணகளையுடையவன். இன்ஞெருவன சூரியனும் சந்திரனும் அக்கினியுமாகிய மூன்று கண்களையுடையவன், அறிவுள்ளவர்களே இவவிருவாகளிற் சிறநதவ னிவனென்று நீஙகள் சொன்னல் நாஙக ளந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்ருேம்.

விசேடம்.

பரிதிமதியெனும் பேருற்ற விழிகள் இரண்டுள்ளானென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாருன இருவிழிகளை யுடைமையான். இதனை—

"மண்டலமபாதமாவானமமேனியா
முணடகனமுதலினோமொழியுறப்பதாய்
பண்டநலவதனமாமபரிதிமாமதி
விண்டிருவிழிகளாவிளஙகுவேனியான்" என்னும் ஸ்ரீமா
பாரததகதாலுணாக

இனனொருவன முச்சுடர்களேயும விழியாகவுடையானென்றது-அரனே, அது அவ்வான அவவணணம முசசுடாகளேயும் மூனறுகண் களாககொண்டிருததலால இதனே—

"இருசுடாதமஙகாதாரமாகியவெமதுகஞ்சத்
திருவிழிபுதைததவாற்றுறபடைப்பாதிசெய்கைமாறி
உருகெழுதிமைநினனேயுறறதாலதற்குததீரவு
மருமலாககுழலினுய்நீமரபுளியியற்றலவேணடும் என்றும,
இருந்தவாறிருநதுபம்புமெணணிலாவுயிருமவாடி
வருந்திடுமிடும்பைநோககிவளளலார்வறிதேநெற்றித
திருந்தழலவிழியைவல்லேதிறநதனரிளமகாாகள்
கருந்துயருழப்பவீனறோர்காணபரோசிறிதுபோதும்" என்றும்
வரும் காஞ்சிப்புராணததாலுணர்க

தாத்பரியம்

இரண்டுகண்களுள்ள ஹரியைவிட மூன்றுகண்ணுள்ள ஹரனே சிறந்தவன் எனபதாம்.

தாரதம்மியம்.

பிரபஞ்சத்தி லொளிப்பொருளாகவுள்ளவைகள் சூரிய சநதிர அக்கினிகளேயாம் அவைகளில ஹரி சூரியனேயும சந்திரனேயும் இரண்டு கண்களாகக்கொண்டிருக்கின்றனன், ஹரன் சூரிய சந்திரர் களுடனே அக்கினியையும் கண்ணுகக்கொண்டிருக்கின்றனன; ஒன் றைக் குறைவாகவிட்ட ஹரியிலும் சுடர்களனேத்தையும் கண்ணுகக் கொண்டுள்ள ஹரனன்றோ இந்தவிஷயத்திற் சிறந்தவன ஆதலால் நாங்கள் முச்சுடர்களேயும் மூன்று கண்களாகக்கொண்டுள்ள ஹரனே இவ்விஷயத்திற் சிறந்தவனுக அறிந்து ஹரியை கண்களின் விஷயத்

தில் தாழ்ந்தவனுக அகற்றி உயர்வான ஹரனை சரணுகதியாக அடைந்து வணங்குகின்ரும —எ-று. (கக)

ஜோபாலகத்வமபிகம்ய விபாதி சைக-
ஸ்த்வந்யோ வ்ருஷாதிபதிநாயக இத்யபாணி।
கோவா நயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தா:
ஸத்யம் ப்ருவந்தமிமம் வயமாஶ்ரயாம:।

கோபாலகதவமபிகமயவிபா்திசைகஸதவநயோவருஷாதிபதிநாயகஇத்யபாணி। கோவாநயோரதிகஇதயநுசிநதியவ்ருததாஸஸதயம ப்ருவந்துதமிமமவயமாஶரயாம.॥

மொழிபெயர்ப்பு

தளவ மொளிரு முலலைநிலந் தனனிற் கோபா லகனுகி
உளவ னெருவன மறனெருருவன உயாந்த விடப வதிபதியாய
மிளிரு மவறகு நாயகனு மேவி நினறு னினனவரில
எளிய ரல்லாா தகைநீஙக ளிசைததாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே

பதபபொருள்.

ஏக:ச	ஒருவனுனல்
கோபாலகத்வம	கோபாலகததுவததை
அபிகமய	அடைந்து
விபாதி	பிரகாசிககின்றுன,
அந்ய:து	இனனெருவன ஆனுல்
வ்ருஷாதிபநாயக	இடபாதிபதிநாயகன்
இதி	எனறு
அபாணி	சொல்லப்படுகின்றுன் ;
அநயோ:	அவர்களுக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	எவன்?
இதி	இதனை

அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொலலலாம சொன்னல
தமிமம்	அநத விஷ்ணு
வயம	நாஙகள
ஆஸ்ரயாம:	ஆசரயிக்கினறோம.

பொழிப்பு.

ஒருவன பசுககளை ரக்ஷிப்பவனெனறு பிரஸிததியானவன், ஒருவன பசுககளுககுள சிறந்த வாஷபஙகளுககு அதிபதியாகிய மஹா வ்ருஷபததுககு அதிபதியெனறு யாவருஙகூறுகினறனா, இவவிருவாகளிற் சிறநதவனினனுனெனறு அறிவிறசிறந்த நீஙகள சொன்னால், நாஙகள் அநத மஹாபுருஷனை சரணமாகவடைந்து வணங்குகின்றோம

விதப்பு.

ஒருவன் கோபாலகததுவமுடையவனென்றது-ஹரியை, அது அவவரி அவவண்ணமுடையவனுக விருததலால். இதனை—

"வேலிக்கோல்வெட்டிவிளையாடுவில்லேற்றித
தோலிததழையைப்பிணையைப்பிணைததுபிறகிட்டுக்
காலிப்பினபோவார்க்கோகோலகொண்டுவா
கடல்நிறவண்ணற்கோர்கோல்கொண்டுவா. என்றும,

ஆநிரைமேய்க்கநீபோதியருமருந்தாவதறியாய்
கானகமெல்லாந்திரிந்துன்கரியதிருமேனிவாடப்
பானையிற்பாலைப்பருகிப்பற்றுதாரெலலாஞ்சிரிப்பத
தேனிலினியபிரானேசெண்பகசசூட்டவாராய்" என்றும் வரும் நாலாயிரப்பிரபந்தத்தாலும்,

"குராமலர்முருகுவிம்மிக்குழவியமல்லன்முல்லை
விராய்மலர்த்துளவம்பூத்தமேதகுதண்ணங்கானின்

மராமெனமருளுமேனிவள்ளலோடெழுந்துசெஞ்சூட்
டராவணைதுயின்றவண்ணலாணிரைமேய்க்கலுற்றான" என்று சுகபாகவதத்திலும்,

ஆயரெல்லாமகிழ்ந்தகோபனருட்கமலக்கண்ணனையு மவனமுன்னோனும், சேயினையுந்தமருடனுங்கூடச்சென்றுசிறந்தவிளங்கன்றுகளைமேய்மினென்றான, தூயவிளஞ்சிறுவருடன்பாலினவண்ணன்றுலங்கிடநற்காயாம்பூவண்ணனெய்தி, வேயினிசையூதியெங்குங்கவணிற்கல்லைவீசியவனசோறபடியினமேய்க்குநாளில்" என்று நாரதபாகவதத்திலுங் கூறப்படுதலைகொண்டுணர்க

ஒருவன வாஷாதிபனென்றது-ஹரனே, அது அவ்வரன அவவண்ணமிருத்தலால,

பெண்களுக்குப் புருடா தலைமையாவதைப்போல, பசுக்களுக்கு ளெருதுகள சிறந்தன, எருதுகளிற்சிறந்தது தாமரூபமான வ்ருஷபம்.

தாமவாஷபத்துக்கும ஹரிகொண்ட வாஷபரூபத்துக்கும ஹரனே தலைவன இதனை—

" ஒடிவிலாவூழிதோறுமவொன்றுகநல்
அடியொருமூன்றிழந்தண்ணனலலறம
படிமிசையோபதம்பாவும்பாலதாய
விடையுருததாங்குபுமெலிந்துநின்றதால்" என்று சுகபாகவதத்திலும,

" ஆறுலாஞ்சடையண்ணலைசேவனே
லீறிலாதெனறுமுற்றிடுவேனென்றுத
தேறியேயறதெய்வதஞ்செங்கணு
னேறதாயொரொழிலுருககொண்டதே.

ஈங்குனதிடத்தினில்யாமெக்காலமும
நீங்கலமிருந்தனம்நீயுமவந்துநம்
பாங்கரினடைந்தனைபரிவொடூர்தியாய்த்
தாங்குதியாரினுந்தலைமைபெற்றுளாய்" என்று கந்தபுராணத்திலும் வருதலாலுணர்க.

இவ்விடபரூபமான தருமதெய்வம் ஒரு மஹாப்ரளயத்தில் எல்லாமொழிந்துபோவதைநோக்கி நாம எவ்விடஞ்சென்றாற் பிழைக்கலாமென்றாலோசித்துப் பிரளயத்திலழியாது நின்று நடிக்கின்ற நடராஜனையடைவோமென எண்ணித் தாண்டவரூபியாக நிற்கின்ற ஹரனையடைந்து வணங்கி என்னை ரக்ஷிக்கவேணுமென்று வேண்டிக்கொண்டது. உடனே ஹரன் அதனைத் தன்னடிமையாக்கி வாகனமாகக் கொண்டான். இதுவன்றியும் திருமாலும் விடையுருக்கொண்டு சுமந்தான். இதனை—"இடபமதாய்த் தாங்கினான் திருமால்காண் சாழலோ" என்று திருவாசகத்தில் வருதலாலுமுணர்க.

தாத்பர்யம்.

ஹரி பசுநாயகன், ஹரன் வாஷாதிபதிநாயகன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

கோபாலகனைக்காட்டிலும் இடபாதிபதிநாயகனே சிறந்தவனென்பது சொல்லாதேயமையும். நாம் பசுபாலகனான ஹரியை இவ்விஷயத்திலப்பிரதானமானவனாக ஒழித்து இடபாதிபனாகிய ஹரனை சிறந்தவனாக அறிந்து அம்மஹாபுருஷனைச் சரணாகதியாக அடைந்து வணங்குகின்றோம்—எ-று. (கஉ)

ஸகோஹ்யகாதத்ரதுக்தநிதௌநிமக்ந:
கைலாஸஶைலஸ்ஃபடிகோ கலுவர்த்ததேऽயம்।
கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்த்யவ்ருத்தா
ஸத்யம்ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஶ்ரயாம:॥

ஏகோஹ்யகாதத்ரதுக்தநிதௌநிமக்ந: கைலாஸஶைலஸ்ஃபடிகோ கலுவர்த்ததேऽயம்। கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்தியவ்ருத்தா ஸத்யம்ப்ருவந்துதமிம்வயமாஶ்ரயாம:॥

பொழிபெயர்ப்பு.

பன்னு மொருவன் பாற்கடலிற் படிந்தா னொருவன் பகர்வேலை
மன்னுங் கோடி மதியங்கள் மருவிப் பூத்த நிலவென்னத்

துன்னுங் கைலை மலைமீதே சுடருஞ் சிகர மீதுற்ருன்
இன்னா தம ப்ற சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏக:	ஒருவன
அகாததராதுக்ஷௌ	மிகவும ஆழமான பாறகடலில
நிமக்நோஹி	மூழ்கினனலலவா,
அநய:	இனனெருவன்
கைலாஸசைலசிகரே	கைலாயமலையின சிகரததில்
வாததேகலு	இருக்கினருனலலவா,
அநயோ:	இவவிருவருககுள
அதிக:	சிறந்தவன
கோவா	எவன ?
இதி	இதனை
அநுசிநதிய	ஆலோசிதது
வநததா:	பெரியவாகள்
சத்யம	உணமையை
ப்ருவநது	சொல்லாம.
தமிமம	அநத விவனை
வயம	நாஙகள
ஆஶரயாம:	ஆச்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் மிகவும் ஆழமான பாற்கடலில மூழ்கினனல்லவா, இன்னொருவன் கைலாயமலையின சிகரததி லிருக்கின்ருனல்லவா? பெரியவர்களே இவர்களிருவருட் சிறந்தவனை நீங்கள் சொன்னு லவனை நாங்க ளாச்ரயிக்கின்ேறும். ஆஶ்ரயித்தல்-அன்புபூண்டொழுகிநிற்றல்.

விதப்பு.

ஒருவன் பாற்கடலின் மூழ்கினனென்றது - அரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் முழுகியிருத்தலால். இதனை—

" உயருமந்தரங்கீழ்த்தியில்விழலுமும்பர்களுடன்புருகூதன்
றுயருறவவர்ககவவிடரினையகற்றச்சுநதரனவருடனமர்ந்து
மியலபுடைக்கமடமாகித்தன்வெரிநினிலஙகியவோங்கரு னெழநீள்
கயலுடையுவரியமுவதுளெய்திக்கவினுறததாஙகினனரே'' என்
று நாரதபாகவதததும்,

" அழியும்பணிவெண்டிரைபுரட்டுமாழிவயிறகிடஙகெழுநது
இழியநெடுமால்வரை தளஙகிக்கீழ்வீழ்ந்திடலுந்தனிநின்று
சுழலும்பசும்பொறகிரிமுதுகுசொறிந்தாஙகணிதிண்ளநறவம்
முழுகுந்துளவோன்மோட்டாமையுருவமெடுததுததாஙகினனல்''
என்று சுகபாகவததகதும் வருதலாலுணர்க

ஒருவன் கைலாயசிகரத்தி லிருந்தானென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன அவவணணமிருததலால. இதனை—

''தெயவமேருவினதென்புலததிருபபெருஙகைலைத
தையல்பாகன்முததலைநெடுஞ்சூற்படைபபெருபான
ஐயனாலமுண்டிருண்டகண்டததினனுறைவான''எனறு உபதே
சகாண்டததிலும்,

" அன்னதோராகைலைநாப்பணம்பொனின்சுடர்மேறகொணட
நன்னெடுஞ்சிமயததோஙகனவையொரீஇநண்ணிறறெனன
கன்னியஙகாப்புமேவிககதிாமணிக்கற்றைசுறறப்
பொனனெனடுஙகோயிலொனறுபொலிவொடும்பொருநதிற்றன்றே.
சோதிசேருமத்துமணிமண்டபத - தாதியானவரியணையும்பரிற்
காதலாகுஙகவுரியோாபாஙகுற - வேதநாயகன்வீற்றிருந்தானரோ''
என்று கந்தபுராணத்திலும்,

[illegible] என்று ஹாலாஸ்ய மாஹாத்மியத்திலும்,

[illegible] என்று அத்தியாத்மராமாயணத்திலும் வருதலைக்கொண்டு ஹரன் கைலாஸசிகரவாசி என்றுணர்க

தாத்பரியம்.

ஹரி கடலின் முழுகினன், ஹரன் மலைமீது இருந்தான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

கடல்கடைந்தநாளில் பாற்கடலின் முழுகிய ஹரியினும் ஸதா ஸ்ரீகைலாஸசிகரத்திலிருக்கும் ஹரன் சிறந்தவனேயாம் கீழே போவோனில், மேலே யிருப்பவன் சிறந்தவன்தானே? ஆதலால் நாங்கள் கடலிலமுழ்ந்திய ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி மலைமீது இருந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம —எ-று. (கரு)

[illegible]

ஏகஸ்துநைல்யமுபயாதிசரீரமாதரோஹ்யந்யஸ்துநைல்யமுபயச் சதிகண்டமாதரே। கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவ்ருததாஸ்ஸத்யம்ப்ருவந்துதமிமமவயமாஸ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு.

மன்னுங் கரிய நீலநிற மருவு மொருவ னுடன்முழுதுந்
துன்னுங் களத்தி னளவுமே துலங்குநீல வன்னத்தை
மன்னுமாறு கொண் டொருவன் மகிபால் விளங்கி மன்னினன்
என்னு மிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக: து	ஒருவனுனல்
சரீரமாதரே	உடனமுழுமையும
நைல்யம	நீலவனனததை
உபயாதி	அடைநதிருக்கின்ருன்,
அநய: து	மறறொருவன
கணடமாத்ரே	கணடததினமாததிரமே
நைல்யம	நீலவனனததை
உபயசசதி	அடைநதிருக்கின்ருன்;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள
அதிக:	சிறநதவன
கோவா	எவன?
இதி	இதனை
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
வ்ருததா:	பெரியவர்கள்
ஸதயம	உணமையை
ப்ருவநது	சொலலலாம
தம்மம	அநத இவனை
வயம்	நாங்கள
ஆஸ்ரயாம:	ஆசரயிககின்ருேம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் சரீராதியநதம் நீலநிறமுடையவனுக விருககின்ருன், இன்னொருவன் கழுத்தில்மாத்திரம நீலவன்னததை உடையவனுக விருககின்ருன்; இவ்விருவரில் எவன சிறந்தவனே அவனைப் பெரியோர்களே நீங்கள் சொன்னல் நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்ருேம்.

விதப்பு.

ஒருவன் உடன்முழுமையும் நீலவன்னமுடையவனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணமுடையவனுக இருத்தலால். இதனை—.

“ பாயுநீரரங்கந்தன்னுள்பாம்பணைப்பள்ளிகொண்ட
மாயனார் திருநன்மார்புமரகதவுருவுந்தோளும்
தூயதாமரைக்கண்களுமதுவரிதழ்ப்பவளவாயும்
ஆயசீர்முடியுந்தேசுமடியரோர்க்ககலலாமே” என்றும்,

“ வருந்திரைமணிநீர்க்கங்கையின்கரைமேல்வதரியாச்சிரமத்துள்ளானை, கருங்கடல்முந்நீர்வண்ணனையெண்ணிக் கலியன்வாயொலிசெய்தபனுவல், வரஞ்செய்தவைந்துமைந்தும்வல்லார்கள்வானவருலகுடன்மருவி, இருங்கடலுலகமாண்டுவெண்குடைக்கீழிமையவராகுவார்தாமே” என்றும்,

‘மரகதவுருவும,’ ‘கருங்கடல்வண்ணனை’ என்றும் நாலாயிரப்பிரபந்தத்துள் வருதலைக்கொள்க.

ஒருவன் களத்தின்மாத்திரம் நீலவன்னமானவனென்றதனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணமிருத்தலால் இதனை—

“உமாஸகாயம் நீலகண்டம்” என்று மண்டலப்பிரமணோபநிஷத்தும்,

“ காலனைவீழச்செற்றகழலடியாண்டுமேவந்தென்
மேலவாயிருக்கப்பெற்றேன்மேதக்கதோன்றுகின்ற
கோலநெய்த்தானமென்னுங்குளிர்பொழிற்கோயின்மேய
நீலம்வைத்தனையகண்டனினைக்குமாநினைகிலேனே” என்று திருநெறித்தமிழ்வேதத்தும்,

“ நீலகண்டனேபோற்றியெண்குணங்களானிறைந்த
மூலகாரணாபோற்றிமுனிசிறுவனுக்கிரங்குங்
காலகாலனேபோற்றியின்னெம்முயிர்காத்த
வேலவார்குழலபங்கனேபோற்றியென்றிசைத்தார்” என்று காஞ்சிப்புராணத்தும்,

‘நீலம்வைத்தகண்டனை’ என்றும், ‘நீலகண்டனே’ என்றும் பிறவிடங்களிலும் வருதலாலுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி முழுக்கறுப்பன், அரன் கழுத்தின்மாத்திரங் கறுப்புநிறமுள்ளவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

இவ்வுலகில் எல்லோரும் குறைந்த கருமையுடையவனையே சிறந்தவனாகக் கருதுதலாலும், அரணிடத்திலுள்ள இக்கருமை இயற்கையின்மையாலும், லோகோபகாரமாகத் தோன்றியதாதலாலும், ஹரியின் கறுப்பு லோகோபகாரமாகத் தோன்றிய தன்மையாலும், இவ்விஷயத்திற் றாரதம்மிய மாயுங்கால் ஹரி தாழ்ந்து ஹரன் உயர்ந்து நிற்றலால், நாங்கள் இவ்விஷயத்தில் தாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக விட்டுப் பிரதானமான ஹரனை ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.—எ-று.()

𑌏𑌕𑌸𑍍𑌸𑌤𑌾𑌷𑍍𑌟𑌮𑌹𑌿𑌷𑍀𑌰𑍁𑌪𑌯𑌾𑌤𑌿 𑌶𑍀𑌘𑍍𑌰𑌂
𑌶𑍀𑌕𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 𑌪𑌾𑌤𑌯𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌤𑌰𑌾𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑌾𑌷𑍍𑌟𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌿𑌃।
𑌕𑍋𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌸𑍍
𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃।

ஏகஸ்ஸதாஷ்டமஹிஷீருபயாதிஸ்ரீகரபநயோபிபாததிநிதராமிதி சாஷ்டமூர்த்திஃ| கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்த்யவ்ருத்தாஸஸத்யம ப்ருவந்துதமிமமவயமாஸ்ரயாமஃ||

மொழிபெயர்ப்பு

சீத வமுத மதியிலொளி சிறநத முகததி லுறநகையான்
மாதா விளக்கு மட்டமனை மருவ வொருவன் மன்னுவான்
ஏத மறுமெண் மூர்த்திகளை யிலங்க வொருவ னெயதினன்
ஈதிற் பெரியார் தமைநீங்க ளிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஃ	ஒருவன
அஷ்டமஹிஷீஃ	எட்டுமனைவியரை
ஶீக்ரம்	விரைவாக
உபயாதி	அடைகின்றான்,
அந்யஃச	இன்னொருவனானல்
அஷ்டமூர்த்திஃ	அஷ்டமூர்த்திகளை - எண்வகையுடல்களை

நிதராம்	மிகவும்
விபாதி	பரிக்கின்றான்;
அநயோ:	இவருள்
அதிக:	அதிகமானவன்
கோவா	யாவன்
இதி	என்று
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தமிமம்	அந்தவிஷ்ணுவை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம:	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் ஸதா எட்டுமனைவியரை விரைவாக அடைகின்றான், இன்னொருவன் ஸதா அஷ்டமூர்த்திகளை யடைகின்றான், இவ்விருவருள் எவன் சிறந்தவன் பெரியோர்கள் சொல்லலாம் நாங்களந்த மஹாபுருஷனை ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

விசேஷம்.

ஒருவன் அஷ்டமஹிஷிகளை அடைகின்றானென்றது-ஹரியை, அது அவன் எட்டுமனைவியர்களை யுடையனாதலால்.

எட்டுமனைவியராவார்.

உருக்குமணி, சத்தியபாமை, காளிந்தி, மித்திரவிந்தை, சத்தி, பத்திரை, இலக்கணை, சாம்பவதி என்பவர்களாம்

ஹரி உருக்குமணியை மணந்தது.

கடலாடை நிலமாதைக் கைப்பற்றியாண்ட மன்னர் பலருளொருவனும் விதர்ப்பநாடாளும் வேந்தனுமிய வைதர்ப்பமன்னன் தன்னருந்தவத்தாலொருமகனையும் ஒருமகளையும் உடையவனாகி மகனுக்கு உருக்குமி என்றும், மகளுக்கு உருக்குமணியென்றும் நாமகரணஞ்

சூட்டிவளர்த்தனன். மூத்தவனாகிய உருக்குமி யுவராஜாவாகியிருந்த னன், இளையவளாகிய உருக்குமணி மணப்பருவமடைந்திருந்தனள்; மகளின் மணப்பருவத்தையுணர்ந்த மன்னவன் கண்ணனுக்குத் தன் மகளைக் கொடுக்குமாறு தானே தீர்மானித்தான். அதனையுணர்ந்த அவன் மகனுருக்குமி தந்தையை வணங்கி, தந்தையே! இது தகுதியன்று, இடையர்குலத்திலிருந் திசைக்குழலூதிய கண்ணன் என்னிளையாட் கேற்றவனல்லன். என்றங்கைக்கேற்ற மணவாளன் சேதிபனாகிய சிசு பாலனே என்று வற்புறுத்திக் கூறித் தந்தையின் சிந்தையைக் கரைத்து சிசுபாலனுக்கே கொடுப்பதாகத் தீர்மானித்தான். இதையுணர்ந்த அவ னிளையவள், கண்ணனையன்றிப் பிறரை மணம்புரியுங் கருத்தில்லாதவ ளாதலால், ஒரு பார்ப்பனமகனைத் துவாரகைக்கனுப்பினள். அவனங்குச் சென்று கண்ணனைக் கண்டு [illegible] கூறிய பின்னர் உருக்குமணியி னபிப்பிராயத்தை யுணர்த்தினன். அதனையுணர்ந்த கண்ணனும் அலா யுதன் முதலியோருடன் தேரேறி விதர்ப்ப நோக்கிச் சென்றனன். முன் னரே உருக்குமியின் வேலையால் சிசுபாலனுதியர்கள் நகரில் வந்து நெ ருங்கியிருந்தார்கள். அப்பொழுது சைனியங்களுடன் கண்ணன் வரு வதை யுணர்ந்த விதர்ப்பன் மணங்காணிய வந்தானென்று கருதி உப சாரத்துடனெதிரேற்றனன். பின்னர்க் கண்ணனும் காலம்பார்த்தவ னாக விருந்தனன்.

பார்ப்பனத்தூதனா லெல்லாமறிந்த உருக்குமணி அலங்கரிக் கப்பட்ட சரீரத்தினளாய் ஸ்ரீ துர்க்காதேவியி னாலயத்திற்குச் சென்று துர்க்கையை வணங்கி, இமாசலதனயே! அடியேற்கு தேவகிநந்த னனே வரனாகவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்துப் பூசைமுடித்துக் கோயிலுக்கு வெளியில் வந்து எங்குளான் கண்ணன் என்று பங்கய விழிகளைப் பரப்பினவளாக நின்றனள்.

மறையோன்முகத்தால் நடந்த முறைகளையுணர்ந்த கண்ணன் பரி வாரங்களுடன் அவள் நிற்குமிடத்தடைந்து தேரினின்றும் இறங்கித் தன்கையா லவளை எடுத்துத் தேரில் வைத்துக்கொண்டு தன்னகரை நோக்கி இராமனுடன் திரும்பினன். திரும்பியகாலத்து வந்தெதிர்த்த

உருக்மியாதியரை அவமானப்படுத்தியோட்டித் துவாரகையடைந்து அவளை முதன் மனைவியாக மணம்புரிந்துகொண்டனன். இதனை—

"சேற்றுநாண் புள்ளிசெம்முகநகைக்கும்
வீற்றுறுதண்பணைவிதர்ப்பன்மகள்பைந்தேன்
ஊற்றுறுமென்மொழியுருக்குமணிதனை
மாற்றரைப்பொருதிகிரிமாயனண்ணி யார்ந்தான்" என்பதாலுணர்க.

ஹரி சத்தியபாமையை மணந்தது

துவாபரயுகத்து, கண்ணனிருந்த காலத்திருந்து இவ்வுலகாண்ட மன்னர்களிலொருவனான சத்ராஜித்து என்னுமோரரசன் இருந்தான். அவன் ஸ்ரீபானுமூர்த்தியை உபாசித்தான். அவ்விரவனெதிரிற் றோன்றி நாராயணன் மார்பிலணிந்துள்ள நல்ல கவுத்துவம்போன்ற தன்மையானதாகிய ஸ்யமந்தமென்று பேருள்ளதுமான ஒருமணியையளித்து மறைந்தனன். அதனை அவன் காதிற்றரித்திருந்தான். அம்மணியின்மீது பேராசைகொண்ட ஹரி அம்மன்னவனையடைந்து அம்மணியைக்கேட்டான். அதற்கவன் நீ என்னைவதித்தாலும் நான் இதனையளியேனென்றனன். பின்னர் கண்ணனதனை கேளாதுவிட்டனன். ஒருநாளம்மணியை அச்சத்திராஜித்துவின் தம்பியான பிரசேனனென்பவன் வாங்கித் தரித்துக்கொண்டு காட்டில் வேட்டைக்குச் சென்றான், சென்றவிடத்தொரு சிங்கமவனைக்கொன்று அம்மணியையபகரித்தது. அச்சிங்கத்தை சாம்பவனென்னும் ஒருகரடி கொன்று அம்மணியைத் தானபகரித்துத் தன் குகைக்குட்சென்று தன்மகளின் றொட்டின்மீது விளையாட்டாகக் கட்டியது.

இவ்விஷயங்களொன்றையு முணராத சத்திராஜித்து வேட்டைக்குச்சென்ற பிரசேனன் திரும்பிவராமையாலவனைக் கண்ணனே மணியாசையான்றுறக் கொன்றானென்று தூற்றினன். அதனையுணர்ந்த கண்ணன் காட்டிற்குச்சென்று கரடியின் வீட்டுக்குள் நுழைந்து அக்கரடியுடன் ஒன்பதுதினம் வன்போர்புரிந்து அதனைவென்று மணியையபகரித்துத் திரும்பவந்து சத்திராஜித்திற்கு நடந்தவற்றைக்கூறி மணியையளித்தான். உடனே அவன் கண்ணன்செய்த காரியத்தில் மகிழ்

வடைந்த மணியையும் தான்பெற்ற சத்தியபாமை யென்பவளையும் அவனுக்கு அளித்தான். கண்ணன் சத்தியபாமையை இரண்டாவது மனைவியாக விவாகமுகத்தால் அங்கீகரித்துக் கொண்டு சியமந்தகமணியை அவனிடமே அளித்தனன். இதனை—

"பிழைத்தனம் என்றுவந்து பிழைத்தவப்பிழைப்புத் தீர்ப்பான்
விழைத்தகுமணி பெற்றோ வெண்டலைப்புணரிவேலை
தழைத்தவெள்ள முனிவராய சத்தியபாமை தன்னை
மழைப்புயலன்னமேனி வள்ளலுக்குதவினானே" என்னும் சுகபா கவத்தாலுணர்க

காளிந்தியை மணம்புரிந்தது.

அர்ச்சுனனுடன் கண்ணன் ஒருகாலத்து யமுனாநதியின் கரையையடைந்தான், அப்பொழுதவ்விடத்தோர் பரிசுத்த நிழலிலோரழகிய கன்னிகையொருத்தி நின்றனள், அவளைக்கண்ட கண்ணன் காமுற்று அர்ச்சுனனைக்கொண் டவளை யாரென்று கேட்பித்தானதற்கவள் யான் பானுபுத்திரி காளிந்தியென்று பேருள்ளவள் என்றனள் பின்னரும் பார்த்தன் நின்னபிப்பிராயம் என்னை என்றனன்; அதற்கவள் என்னபிப்பிராயம் கண்ணனுக்கு மனைவியாதலென்றனள், உடனே அருச்சுனன் அவளைக் கண்ணனிடம் சேர்த்துத் துவாரகைக்கனுப்பினன் கண்ணனும் அவளை யழைத்துவந்து மனைவியாக மணம்புரிந்துகொண்டனன். இதனை—

"தெளிந்தவாறெழுகங்கைத் திருந்திநீரமாந்தி
வளர்ந்தமந்தாரத்துப் பொன்மலர்மழையமரராற்றக
களங்கனி வண்ணத்தண்ணல் கற்பகக்கொழுந்துபோல
விளங்குகாளிந்திமணநலவிதியுளியியற்றினானே" என்னும் பா கவத்தாலுணர்க

கண்ணன் மித்திரவிந்தையை மணம் புரிந்தது.

கண்ணனுக் கத்தைமகளாக மித்திரவிந்தை யென்பவளொருத்தி யிருந்தனள். அவள் கண்ணனையே விரும்பினள். இவள் தமைய

பனாகிய அவந்திமன்னவனிவளைத் துரியோதனனுக்குக் கொடுப்பதாகத் தீர்மானித்து அவனையுமழைத்தனன். இதனையுணர்ந்த கண்ணனங்குச்சென்று துரியோதனனெதிரிலேயே அம்மித்திரவிந்தையைப் பலாத்காரமாகக் கைப்பற்றினன். இதனைக்கண்ட துரியோதனன் எதுவும் பேசாது போய்விட்டான். கண்ணனவளைத் தன் நகரிற் கொண்டுவந்து நாலாவது மனைவியாக மணம்புரிந்தனன். இதனை—

"மருவுயிர்த்தலர்ந்தமாலைவாளவந்தி தேவன்றன்னோ
டொருவயிற்றுதித்த தங்கையுயிர்த்தவளரிவண்டீத
விழியெழுதத்தெறிபூங்கோதை மித்திரவிந்தைதன்னையும் [ன்றும்,
திருவயிற்றொருபால்வைத்த செம்மன்மேல் விழைதல்செய்தாள் எ
நடாக்கரும்பெழுதிட்டதாகுமேயென்னமென்றோட்
படாக்களியிளமென்கொங்கைப்பவளவாயமயிலன்னாளை
விடாக்களிச்சுரும்புண்கோதை வீதியிற்புனைந்துவேட்டான்
கடாக்களிற்றழைப்பவந்தநாயமூர்திசிமாலோன்" என்றும் வரும் பாகவதச் செய்யுட்களாலுணர்க.

ஹரி சத்தியை மணந்தது.

கோசலநாட்டரசனாகிய நக்னசித்தென்பவன் தன் மகளாகிய சத்தியை என்பவளை தன்னால் விடப்படுகிற ஏழெருதுகளைத் தழுவினவர்களுக்குக் கொடுப்பதாகப் பிரஸ்தாபித்து ஏழுவிடைகளையும் நிறுத்தினான். இதனைக்கேட்ட வனேகம் மன்னரும் மன்னவர் பெண்ணாசையின் கொடுமையாலெய்தியேறுதழுவச்சென்றங்கவீனர்களானார்கள். அப்பொழுது கண்ணன் அருச்சுனனுடன் கோசல நாட்டையடைந்து இடபங்களைத் தழுவினான். அதுகண்ட மன்னவன் சந்தோஷத்துடன் தன்மகளை யவனுக்களித்தனன். அவனும் அவளை ஐந்தாவதுமனைவியாக மணஞ்செய்து அருச்சுனனுடன் திரும்பித் துவாரகையை நோக்கிச் செல்லுங்கால் பொறாமையினாலெய்திப் போர் புரிந்த மன்னவர்களை வென்று துவாரகையடைந்தனன். இதனை—

"திலகவெண்கவிகைமன்னவனுவந்துசெஞ்சிலைவளங்கொள்பொற்கோட்டு, மலைபகவிடிக்குமத்தமால்யானைமணிமருப்பொசித்தகார்

வண்ணற், கிலவிதழ்குவிகமூட்டிவைததன்னவின்னகைச்செயயவாய்க்கருஙகட், கலவமாமஞ்ஞைகூடுகெகுமஞ்சாயறகதிராமூலேககன்னியைக் கொடுததான்'' எனறுரைககும பாகவதசசெய்யுளாலுணர்க.

ஹரி பததிரையை மணநதது.

கேகயராஜனுககு மனைவியும வசுதேவனுககுத தஙகையும கண்ணனுககததையும் ஆகிய சுதகீாததி யெனபவள பெறற புததிரியான பததிரா யெனபவள பேதைபபருவததிலேயே கண்ணனை வரனுகக் கருதினவளாக விருநதனள. இளைபிப்பிராயததை யுணாநத இவள் தமையன கண்ணனைத் தனது நகரததிறகழைப்பிதது அவளையவனுக் களிததனள கண்ணனும பததிரையை ஆறுவது மனைவியாக மணந் தனன் இதனை—

''தழலுமவெஞ்சினவாட்படைவசுதேவனறஙகைதண்டுளிமுகிலவயிறு
கிழிபடநிவநத தணடலைவேலிககேகயனாட்டினுககிறைவன்
எழில்வரையகலமபுணாசுதகீாததியின்றசெவ்வாயபபசுங்கிள்ளை [ல்
மழலையநதீஞ்சொறபததிராபூவைவண்ணனமேறகாதல்கூரந்தனளா
என்றும்,

''பொன்னிணரமராஞறறபபுரிவளையலறமுநநீா
இன்னமுதனையசாயலேரிளமுலையிஞனை
முன்னவனளிததல்செயதானமுழுங்கழல்சானறதாகக்
கன்னியநதுளவுசூடுஙகாாமுகிலவணணறகனறே'' எனும் பாகவதச்செய்யுட்களாலுணாக

ஹரி இலக்கணையை மணநதது.

மததிரநாட்டரசன் மகள் இலக்கணங்களையுடைய இலக்கணை. இவளை இவள் தந்தை தன்னுலமைககப்பட்ட வில்லை வளைதது மச்சயந்திரததை அடிததவாகளுககு இவள் மனைவியாகத தருநதவெென்று பணமுறை யோலையை ஒவ்வொரு மன்னவாகளுககு மனுப்பினன். வந்த மன்னவர் கூட்டததுள் எவனும அநதவில்லை வளைதத னில்லை; கண்ணனே வளைததான. அதனுல் இலககணை யனுக்கு

மாலையிட்டனள். அவளுடன் துவாரகையடைந்து அவளை ஏழாவது மனைவியாக மணந்தனன. இதனை—

“அளவிலவெங்காதற்பவவந்தளெறழவழுந்தலுற்ற
இளமயிலன்னசாயலிலக்கணைமனறலாற்றி
முளையிளமுலலைமூரனமுருககிசழமுந்தந்தய்ந்தான
தளையவிழுந்தடைநதோரகிறிறனியினபுதருநநதொலலோன்''

எனனும பாகவததததாலுணாக

கண்ணன சாம்பவதியை மணந்தது.

சத்தியபாமையின் சிறியதநதையின பொருட்டுச சாம்பவனிடம் போய்புரிநது மணியைப் பெறறுககொண்டவுடனே அவன் தன்மக ளான சாம்பவதியையும கணணனுக்கு மனைவியாகவளித்தனன. அவ ளையுந துவாரகைககு கொண்டுவநது எட்டாவது மனைவியாக மணந துகொண்டனன. இதனை—

''எணகின்வேநதளித்தசாமபவதியெனுமிலவசசெவ்வாய்
பண்கனிமழலைததீஞ்சொறடடாமூலைபபவளவல்லி
கணகவாமணியிஞேடுகொணடகவிளஙகக்கொண்டு
மண்கவாகமலததாளாணமாகடலெனனமீண்டான்'' எனறு

வரும பாகவதசசெய்யுளாலுணாக

ஒருவன அஷடமூாததிகளை யடைநதானென்றது ஹானை அது அவ்வான் அவ்வணண மஷடமூர்த்தியாக விருததலால

அஷ்டமூர்த்திகளாவார்.

சருவன, பவன, பசுபதி, ஈசானன், வீமன் உருத்திரன், மஹா தேவன், உக்கிரன என்பவாகளாம்.

ஹரன் பிருதிவியைச சரீரமாககொணடு தான சரீரியாக நின்ற வவதாரததுச சருவன என்றும், அப்புவைச சரீரமாகக்கொண்டு தான் சரீரியாகநின்ற வவதாரததுப் பவன் என்றும், அக்கினியைச் சரீரமா கக்கொண்டு தான் சரீரியாகநின்ற வவதாரத்துப் பசுபதி என்றும், வாயு வைச் சரீரமாகக்கொண்டு தான் சரீரியாகநின்ற வவதாரத்து ஈசானன்

என்றும், ஆகாயத்தைச் சரீரமாகக்கொண்டு தான் சரீரியாகநின்ற வவதாரத்து வீமன் என்றும், சூரியனைச் சரீரமாகக்கொண்டு தான் சரீரியாகநின்ற வவதாரத்து உருத்திரன் என்றும், சந்திரனைச் சரீரமாகக் கொண்டு தான் சரீரியாகநின்ற வவதாரத்து மகாதேவன் என்றும், ஜீவனை அல்லது யஜ்வாவைச் சரீரமாகக்கொண்டு தான் சரீரியாகநின்ற வவதாரத்து உக்கிரன் என்றும் பெயர்பெற்று நிற்கின்றானெனக் கேட்கப்படுதலால், ஹரன் எட்டுமூர்த்திகளை யடைகின்றான் என்பது பெறப்பட்டது இதனை—

"விரியப்படைப்பாயெனலோடுமெவிழைந்துமலரோன்போற்றுவான்
மருவுமணஞ்சோர்ந்தகன்றுவிரிமண்ணினுருவாஞ்சருவனு
யிரதமன்னிதெண்ணீரினுருவாயுறையுமெழிற்பவனும்
உருவம்பொருந்திக்கனலவடிவாயுற்றேயுறையும்பசுபதியாய.
ஊறுயுலவையுருவாகியொழியாதுறையீசானனும
ஆருமொலியாய்வெளியுருவாய்மாந்தேயுறையும்வீமனும்
வீறுறொளிசோந்திரவியுருமேவியுறையுமுருத்திரனும்
மாறுத்திங்களீரமுதாகிமதியாயுறைமாதேவனும
உரைத்தற்கரியவியமானனுருவாய்த்தோன்றுமுக்கிரனும்
விரித்தற்குரியனுயவேறுயவிளம்பலாகாத்தனிமுதலாயத்
திருத்துமறிவாலறிபொருளேசெழுஞ்சேவடிப்போதெனறலைமே
விருத்தியாளவாயெனப்பரவியிறைஞ்சிப்படைக்கலுற்றனனால்"

என்று கூறப்படுகிற வாயுசங்கிதையாலுணர்க

தாத்பரியம்

ஹரி அஷ்டமஹிஷிகளை யடைந்தவன், ஹரன் அஷ்டமூர்த்தங்களை அடைந்தவனென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஸாமான்யமான எட்டுப்பெண்களை `இஷ்ட அநிஷ்டங்களுடன் கைப்பற்றிய ஹரியினும் சிறந்த அஷ்டமூர்த்தங்களையடைந்த ஹரன் சிறந்தவனென்னத் தடையென்னை? ஹரனுடைய அஷ்டமூர்த்திகளையன்றி உலகே இல்லை. ஆனால், விதந்ததென்னையோ கூறுவது. ஆத

லால், நாங்கள் இவ்விஷயத்தில் தாழ்வடைந்த ஹரியை அப்ரதான மாகத் தள்ளிச் சிரேஷ்டனான ஹரனை ஆஶ்ரயிக்கின்றோம் (௧௫)

𑌏𑌕𑍋 𑌵𑍍𑌯𑍂𑌢𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌦𑌿𑌨𑌂 𑌯𑌮𑍁𑌨𑌾𑌜𑌲𑍌-
𑌘𑍇𑌷𑍍𑌵𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌤𑌾𑌤𑌿 𑌶𑌿𑌰𑌸𑌾 𑌮𑌹𑌤𑍀𑌞𑍍𑌚 𑌗𑌙𑍍𑌗𑌾𑌮𑍍 ।
𑌕𑍋 𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑌨𑍍𑌤𑍁
𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌬𑍍𑌰𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃 ।

ஏகோ வ்யூடத்யநுதிநம் யமுநாஜலௌகேஷ்வந்யோ ததாதி ஶிரஸா மஹதீஞ்ச கங்காம் | கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்தயந்து ததாஸஸ்த பம்பருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம:||

மொழிபெயர்ப்பு

கல்லாக் கயவ ருள்ளமெனக் கறுத்த யமுனை நீர்ப்பெருக்கி
லுல்லா சத்தோ டெதிர்ந்த தனி லுழன்றா னொருவ ன்ஹரனொருவன்
வில்லாக் கங்கை தனைத்தரித்து விளங்கா நின்றா னிவரிலிழுக்
கில்லாத் தம்மை யிவரென்ன விசைந்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏக:	ஒருவன்
அநுதிநம்	எப்பொழுதும்
யமுநாஜலௌகேஷு	யமுனாஜலப்பெருக்குகளில்
வ்யூடதி	புரளுகின்றான்,
அந்ய: து	இன்னொருவனெனில்
ஶிரஸா	தலையினாலே
மஹதீம்	பெரிதான
கங்காம்	கங்கையை
ததாதி	தரித்துக்கொண்டிருக்கின்றான்;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	எவன்?

இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம	அந்த இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாமஃ	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம.

பொழிப்பு.

ஒருவன் பிரவாகமான யமுனையாற்றுநீரிலே விழுந்து புரளுகின்றான், மற்றொருவன மகத்தானகங்கையை யணிந்துகொண்டிருக்கின்றான; இவருக்குட்சிறந்தவனை இன்னவனென்று பெரியவர்களே நீங்களுரைத்தால நாங்களந்தமஹாபுருஷனை ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

விசேஷம்.

ஒருவன யமுனையாற்று நீரபபெருககிற புரளுகின்றானென்றது-ஹரியை', அது அவரி அவவண்ணம புரளுதலால இதனை—

"மாயனைமனனுவடமதுரைமைந்தனைத
தூயபெருநீரயமுனைததுறைவனை" என்று நாலாயிரப்பிரபந்தத்தும்,

"அளக்குமண்ணுலகருந்திவெண்ணெயுணவாயர்பாடிவளாசெங்கணனை,தொளை கைமால்களிறுபோலநின்றதனி துளையவெமபியெழுவாளரா, வளை நுவாலகொடுநெடுமபணுடவியினவளளனமேனியை மறைக்குபு, முளைததநாணமதிமருட்டுமவாலெயிறுமூழ்குறுமபடிகடித்ததால்" என்று பாகவதததும் வருதலைக்கொண்டுணாக.

ஒருவன் கஙகையைத் தலையிற் றரிததிருக்கின்றானென்றது-ஹரனை, அது அவரன் அவ்வண்ணந் தரித்திருததலால்.

முன்னொருகாலததி லுமாதேவியுஞ் சஙகரனும ஒருவிதான நீழலிலிருந்து அன்யோனனிய ஸல்லாபாலாபங்களாற் குதூகலிக்கின்ற சமயத்தி லம்பிகை தன் கணவனிருவிழிகளையும் பொததினள்; அத

ளால் உலகமிருளடைதலையுணர்ந்த உமாகாந்தன் நெற்றிக்கண்ணைத் திறந்து உலக மொளியுடையதாக வியற்றினன். பின்னர் நாணமுற்ற நாராயணி நாமென் செய்தோமென மூடியவத்தங்களை விரைவி லெடுத்தனள். உடனே அக்கரங்களினின்றும் பத்து நீர்த்துளிகள் கீழே சிந்தின, அவை அதிக பிரவாகமாய் உலகனைத்தையும் மூடின; இதனாற் கட்டமடைந்த தேவர்கள் பிறையணி மவுலிப் பெருந்தகை யையடைந்து, பிரவாகத்தை யகற்றவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார் கள். ஈசன் வாகனின் வேண்டுகோளுக்கிரங்கி, அப்பிரவாக கங்கை யைத் தன் சடையிலணிந்துகொண்டனன் இதனை—

“ மலைமகளை யொருபாகம் வைத்தலுமே மற்றொருத்தி
சலமுகத்தாலவன் சடையிற் பாயுமது வென்னேடி
சலமுகத்தாலவன் சடையிற் பாயந்திலளே ற்றரணியெல்லாம்
பிலமுகத்தே புகப்பாயந்து பெருங்கேடாஞ்சாழலோ” என்று தமி ழ்வேதத்தும்,

ஸம்ஹ்ருஷ்டா ஸ்ஸர்வதேவாஸ்ச ததாஸ்தாயஜலம் ஹர: ।
ஜடாயாம் ஸ்தாபயாமாஸ ஸ்வேச்சயா ஸம்ப்ரஜாவிபு: ॥ என்று

ஸ்காந்தபுராணத்தும் வருதலைக்கொண்டுணர்க

தாத்பரியம்.

ஹரி யமுனையாற்றின் முழுகினான், ஹரன் கங்கையைத் தலை யிலணிந்தான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

கங்கையினும் யமுனை தாழ்ந்ததாதலால், பிரவாகமான யமுனை நீரிற்கிடந்து புரளுபவனைவிட, கங்கையைத் தலையிலே வைத்திருப் பவன் இந்த விஷயத்திற் சிறந்தவனே. ஆதலால், இவ்விஷயத்தில் தாழ்வடைந்த ஹரியை நாங்கள் அப்பிரதானமானவனென்று ஒதுக்கி இவ்விஷயத்திற் பிரதானமடைந்த ஹரனை ஆச்ரயிக்கின்றோம். (கரு)

ஸகல்ஸ்வர்ணஸ்வஸந்த்ர்யாதிகூட்யா
உத்ஸ்வர்ணமிரிசாவஸ்யோகராமெரு ।

[Grantha verse — 2 lines]

ஏகஸ்ஸுவர்ணவஸநநிததாதிகட்யாமந்யஸ்ஸுவர்ணகிரிசாபம
தாத்கராக்ரே|கோவாநயோரதிக இதயநுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸத்யம்ப்ரு
வந்துதமிமம்வயமாஸ்ரயாமஃ||

மொழிபெயர்ப்பு

பொன்னை யுருக்கிச் சாயத்தடித்தப் பொருத்து மியலப் தாகுமிஃ
தென்ன விசைக்கும் பீதவுடை யிடையனொருவ னெழி லொருவன்
பொன்னின் மலையை வில்லாகப் பொருந்தக்கரத்திற் பிடித்துள்ளான்
என்னு மிவருட் சிறந்தவனயா ரிசைந்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏகஃ	ஒருவன
கட்யாம்	அரையில
ஸுவர்ணவஸநம	பொனமயமான வஸ்திரத்தை
நிததாதி	தரிக்கினருன,
அந்யஃ	மற்றொருவன
கராக்ரே	கை நுனியில்
ஸுவர்ணகிரிசாபம்	பொன்மலையாகிய விலலை
அதாத்	பிடித்தான்,
அநயோஃ	இவ்விருவருககுள்
அதிகஃ	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தாஃ	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை

வயம்　　　　நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம:　　　ஆஶ்ரயிக்கின்றேம.

பொழிப்பு

ஒருவன் பீதாம்பரத்தை இடையிலணிந்திருக்கின்றான், இன்னொருவன் பொன்மலையை வில்லாகக் கையிற் பிடித்திருக்கின்றான்; இவ்விருவருக்குள் சிறந்தவனைப் பெரியவாகாள நீவிர் கூறினல், நாங்கள் உங்களால் உண்மையாக உரைக்கப்பட்ட மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றேம.

விதப்பு

ஒருவன் பீதவாடையைத் தரித்திருக்கின்றானென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணந் தரித்திருத்தலால் இதனை—

ஸீதாம்பரோச்யுத: என்றுரைக்கும் அமரகோசத்தாலும்,

"சூதாம்பரனாசெயலென்றுசனன்சொலலவு
பீதாம்பரிசென்றுணாமாவலியீந்தவபபப்
பாதாமபுயமபாருயாவானிற்பரந்தவங்காட்
பீதாம்பரமல்கியபேரொளிவாழிவாழி" என்ற ஸ்ரீமஹாபாகவதத்தாலும் உணர்க.

ஒருவன் கைநுனியாற் பொனமலையான வில்லினைப பிடித்துக் கொண்டிருக்கின்றான என்றது-ஹரனை,அது அவ்வரன அவ்வண்ணம் பிடித்திருத்தலால் இதனை—

"திருநெடுமாலிந்திரனயன்வானோர்திருக்கடைக்காவலிநெருக்கிப்
பெருமுடிமோதியுகுமணிமுனறிறபிறங்கியபெருமபற்றப்புலியூர்ச்
செருநெடுமேருவில்லினமுபபுரந்தீவிரித்தசிறறமபலக்கூத்த
கருவடிகுழைக்காதமலசெஙகமலமலர்முகங்கலந்ததென்கருத்தே"
என்று திருவிசைப்பாவிலும்,

"பொன்மலை வில்லி" என்று பாகவதத்தும்.

"பரிந்துதற்பதங்குறுகினர்பழையதீவினைபோ
லெரிந்துமுப்புரம்பொடிபடவிறந்திடாதுயிர்கொண்

டிருந்தவெப்பெருங்கொடியனையெம்பிரான்கண்டு
பொருந்துபொற்சிலைவாங்கினன்சிலீமுகமபூட்டி" என்று கூவ
புராணத்திலும் வருதலைக்காண்கிறோம்.

தாத்பர்யம்

ஹரி பொன்னுடையுடையவன், ஹரன பொன்மலையாகிய வில்
லினையுடையவன் என்பதாம

தாரதம்மியம்

கொஞ்சம் பொன்னிழைலாகிய வோராடையை இடையிலணிந்
தவனைக்காட்டிலும், பெரிய பொன்மலையைக் கைநுனியிற் பிடித்திரு
க்கின்றவன் பொன்னின்விஷயத்திற் சிறந்தவனென்பது ஸபஷ்டம்.
"இதனெல்லையோசனையோரிலக்கமாகு மிதற்கு நடுபொற்பிறங்
கல்" என்று பாரதத்திலும், மேரு: ஸுமேருர்ஹேமாத்ரி: என்று
அமரத்திலும் கேட்கப்படுதலால், மகாமேருமலை பொன்னுருவமான
மலையென்று கேட்கப்படுகின்றது இதனால் ஒருபெரியபொன்வஸ்தி
ரத்தைவிட, மிகவும் பெரிய பொன்மலையே ஒருவனிடத்திலிருந்தால
வனை பொன்னின் விஷயத்திலெவன்தான இழித்துக்கூறுவான் இவ்
விஷயத்தில தாழ்வடைந்த ஹரியை குறைந்த பொன்னுடையவனாக
க்கருதி அப்பிரதானமாக்கி மிகுந்த பொன்மலையினையுடைய ஹரனை
நாங்கள் சரணமாக வடைகின்றோம (கஎ)

ஏகோ ததௌ ஶ்ரவஸி பர்ஹிணபிஞ்சமாத்ரம்
யோ மயூரவரவாஹநபுத்ரத்ருஷ்டி:।
கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தா:
ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம:॥

ஏகோ ததௌ ஸ்ரவஸி பர்ஹிணபிஞ்சமாத்ரம் யோ மயூரவரவாகந
புத்ரத்ருஷ்டி: । கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸத்யம்
ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஸ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு.

எம்பா தென்னக கணடவாக விசைககு மயிலின ரேகை தனைத்
தமயோா தலேயின மீதணிநது தயஙகு மொருவன றவிரொருவன
அமபா மயிலே வாகனமா வடைநத மகனமே லாவிழியான
இமமா னவருட் சிறநதவனயா ரிசைதகாற பெரிரி ரிறைஞசுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன
ஶிரஸி	தலேயில
பர்ஹிணபிஞசமாதரம	மயிலிறெநதோகையையே
ததெள	தரிததான,
அநய:	இனனுெருவன
மயூரவரவாஹந	சிறநத மயலே வாகனமாகவுடைய
புதரதருஷடி	பிளளேயவிடததிற பாரவையுளளவன்;
அநயோ,	இவவிருவருள
அதிக.	சிறநதவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனே
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
வருததா:	பெரியவாகள
ஸதயம	உணமையை
ப்ருவநது	சொலலலாம
• தமிமம	அநத இவனே
வயம	நாஙகள
ஆஶ்ரயாம:	ஆஶ்ரயிக்கின்ருேம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன தன றலேயி லொரு மயிலிறகை வைத்திருக்கின்ருன், இன்னொருவன் மயிலே வாகனமாகவுடைய பிள்ளேயைப்பார்த்து மகிழ்கின்ருன்; இவ்விருவருக்குட் சிறந்தவனே நீங்கள் சொன்ஞல் நாங்கள ந்த மஹாபுருஷனேச் சரணமாக வடைகின்ருேம்.

விதப்பு.

ஒருவன் மயிலிறகைத் தரித்தானென்றது-அரியை, அது அவனரி அவ்வண்ணம் அணிந்திருத்தலால். இடையர்கள் முன்காலத்திற் சிரோபூஷணமாக மயிற்றழையையணிவது வழக்கம். ஹரியுங் கண்ணாவதாரத்தி லவ்வண்ணமணிந்தனன். இதனை—

"சிந்துரப்பொடிக்கொண்டுசென்னியப்பித்திருநாமமிட்டங்கோரிலையந்தன்னால், அந்தரமின்றித்தன்னெறிபங்கியை யழகியநேத்திரத்தாலணிந்து, இந்திரன்போலவருமாயப்பிள்ளையெதிர்நின்றங்கினவளை யிழவேலென்னச், சந்தியில்நின்றுகண்டீர்நங்கைதன் துகிலொடுசரிவளைகழல்கின்றதே" என்றும்,

"சாலப்பன்னிரைப்பின்னேதழைக்காவின்கீழ்" என்றும் நாலாயிரப்பிரபந்தத்தும்,

"தழைதவழ்ந்தபூந்தாதவிழ்தாழிருங்கூந்தற
குழைதவழ்ந்தகட்டேகிப்பச்சிளங்குழவி
இழைதவழ்ந்தபேரொளிக்கதிர்மின்னெனவிமைப்ப
மழைதவழ்ந்தசெனமருந்திடைத்தவழ்ந்தனன்மன்னோ" என்று பாகவதத்தும்,

"பரிபுரங்களைப்பாதமிசைக்கதிரைக்காட்டப்பசும்பொன்னிறுடையுடைதிகழ்த்துய்ய, தாளுடமொடுகாமந்திவளக்காதிரற்றயங்கியகுண்டலமலையப்பீலிப்பின்னல, சிரமிசையிறகவிறுறவேசேஹாரங்கடிரண்டுபுயமிசையினெழிலைக்காட்டக, கரமிசையினவயிரமணிக்கடகமின்னக்கந்தாப்பனெனக்கழைகோடுகின்றுல" என்று ஸ்ரீநாரதபாகவதத்தும் வருதலைக்கொண்டுணர்க

ஒருவன் மயிலை வாகனமாகவுடைய பிள்ளையைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றனென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணம் பார்த்துக்கொண்டிருத்தலால். இதனை—

"எண்காரும்புனக்குறவர்தமக்குறவனெனவணுகியேனல்காத்துத்
தண்காருஞ்சைவலமுமனையகுழல்வள்ளிதனந்தழுவுகோவை

வெண்காட்டன்றிருமகனை மயிலோனை யமராசிறைவிடுத்ததேவேளைக் கண்காணப்பரவினாதம் பிறவியெனும்பெருஞ்சிறையைக் கடப்பர் தாமே" என்று திருவெண்காட்டுப் புராணத்தும்,

"அறிவிரண்டியொய்வலங்கறிவிற்றாழ்ந்தோர்
செறிவகன்றயாகங்கைச்செருத்தேருங்கப்போ
னுறுவலியினவையமுட்டற்றுத்தகளூர்ந்த
வெறுழ்மிகுந்தார்நாற்கோட்டிப்பாகன்போலும்
எழிறகலவமஞ்ஞையினித்துகைத்தான்போலும்" என்று தணிகைப்புராணத்தும் வந்தலைக்கொண்டு, ஹரன் மகன் மயில்வாகன னென்றுணர்க.

தாத்பர்யம்

ஹரி ஒருமயிலிறகைத் தலையிலணிந்திருக்கின்றான், ஹரன் மகன் ஒருமயிலையே வாகனமாக உடையவனாக இருக்கின்றான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒருமயிற்பீலியைத் தலையின்மீது வைத்துக்கொண்டிருப்பவனிலும் அநேக தோகைகளையுடைய மயிலினை வாகனமாகவுடைய பிள்ளையைப்பார்த்து மகிழ்பவன் சிறந்தவனாய ஹரி, மயிலிறகைத்தலையிற் றரித்திருக்கின்றான், ஹரன் மகன் அம்மயிலையே வாகனமாகச் செய்திருக்கின்றான் ஒருபொருளைத் தலையிற் சுமப்பவனையும் அதேபொருளை வாகனமாகக்கொள்வானையுங் கருதினும், வாகனமாகக்கொண்டவனே சிறந்தவனாகின்றான் இதனால் மயிலிறகைத் தலையிற் பூஷணமாக வணிந்த ஹரியையும், மயிலினை வாகனமாகவுடைய பிள்ளையினையுடைய ஹரனையும் சீர்தூக்கி ஆராயுங்கால், மயிற்பீலியைச் சிரோபூஷணமாகக்கொண்ட ஹரி தாழ்ந்தவனும், தன்மகனுக்கோர் மயிலை வாகனமாகச்செய்து அதனைப்பார்த்து மகிழ்கிற ஹரன் சிறந்தவனும் ஆகின்றார்கள், ஆதலால் நாங்கள் இவ்விஷயத்திற் றாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாகவொதுக்கி இவ்விஷயத்தி லுயர்வடைந்த ஹரனைச் சிறந்தபொருளாகக்கொண்டு அவ்வரனை ஆஸ்ரயிக்கின்றோம். (கஅ)

[illegible]

ஏகோ ததாதி யோருஹி கௌஸ்துபாக்ந மேகமந்யஸ்ஸஹஸ்ரப ணாமணிராஜதாரம் | கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்திய வ்ருத்தாஸ்ஸத்யம் பருஷந்த்ததிமமவ்யயமாஸ்ரயாம: ||

மொழிபெயர்ப்பு

நீலம் பூத்த மேனியொளிகொ ணிமல மணியை யெழிலமாபங்
கோலம் பூப்ப அணிந்தொருவன் குலவா நின்றான் மற்றொருவன்
ஆலம் பூத்த மணிச்சேட வார ணிவரு மகிலத்தி
லேலுஞ் சீர்த்தி பரவியாவ ணிவ்வாசத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏக:	ஒருவன்
ஹரி:	மாயவன்
ஏகம்	ஒரு
கௌஸ்துபாக்யம்	கௌஸ்துபமென்னு மணியை
ததாதி	தரிக்கின்றான்,
அந்ய:	மற்றொருவன்

ஸஹஸ்ரபணாமணிராஜஹாரம்–ஆயிரம் பணாமணிகளையுடைய அரதன வாரத்தை

ததாதி	தரிக்கின்றான்,
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து

வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தம் இமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம	ஆச்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு

பெரியவர்காள்! ஒருவன் ஒரு கௌஸ்துபமணியை மார்பில் தரித்திருக்கின்றான், இன்னொருவன் ஆயிரம் பணாமணிகளுடைய ரத்ந ஆரத்தைத் தரித்திருக்கின்றான், இவர்களிற் சிறந்தவனை நீங்கள் உண்மையாகக் கூறினால், நாங்கள் அந்த மகாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விசேடம்

ஒருவன் ஒரு கௌஸ்துபமணியைத் தரித்திருக்கின்றான் என்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் கௌஸ்துபமணியைத் தரித்திருத்தலால் இதனை—

கௌஸ்துபஹ்ருஷீகேஶீ-ர்வ ஹுதே நாயு தலஸம்ஹவ:।
ஶ்ரீவிகவக்ஷ: ஶ்ரீநாராயண உரோமத:॥ என்று ஸ்ரீமகா பாரதத்திலும்,

"வெருவுமாலமும்பிறையும்வெவ்விடையவற்கீந்து
தருவும்வேறுளதகைகளுஞ்சதமகற்கருளி
மருவுதொல்பெருவளங்களும்வேறுறவழங்கித்
திருவுமாரமுமணிந்தனனசிதாம்பூதத்தி" என்று கம்பராமாயணத்திலும் வருதலைக்கொண்டுணர்க

ஒருவன் ஆயிரம்பணாமணிகளையுடைய அரதனவாரத்தைத் தரித்திருக்கின்றான் என்றது - ஹரனை, அது ஹரன் அவ்வாறு தரித்திருத்தலால் இதனை—

" கணமவிரிகுடுமிச்செம்மணிக்கவைநாக
கறையணற்கட்செவிப்பகுவாய்ப்

பண்ணாயிரமுதற் பொறிகொள் வெள்ளெயிற்றுப
பாம்பணிப்பரமசங்கோயன
பண்ணமவிர் நச்சோட்டொழின்பொழிபவன
மழைமழைகாளங்கமுகந
ரிணாதிராப் புப்ப நாப்பபு பியூத
ருவனா ருசசிறப்பலமே" என்று திருவிசைப்பாவிலும்,

"பன்னகங்களாயணியெனத் தாங்கினன்பன்னகாபரணனற
னினைருட்பெறு கையானையுற்றனையென பாலிரியோடுந்
தனை விபாக ககவுழன்றோ கியேசுகவெகாவென்றனுசாமே
பன ரியே ைைய னவிருரு னவியபொழியாமொலாமெம்சோதும"

என்று ஸ்ரீ காஞ்சிப்புராணம், ...லால, ...ன அநேகபடங்களை யுடைய சர்ப்பராஜாவாகிய ... கின்ற ஆதிசேஷன் முதலிய சர்ப்பராஜர் சூடிகாமணிகளை யுடையவர்களென்று அவர்களும் அறிந்திருக்கின்றார்கள்.

தாத்பர்யம்.

ஹரி ஒரு கௌஸ்துபமணியையுடையவன், ஹரன் ஆயிரமணிகளையுடைய ஆதிசேஷ ஆபரணத்தையுடையவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

ஒருமணியைப் பார்பினிற் தரித்திருப்பவனைவிட ஆயிரமணிகளைத் தரித்திருப்பவன் அந்த விஷயத்தில் சிறந்தவனேயாவன், இது நிற்க, அது ஜீவமணிகளாக விருந்தாலின்னம் விசேஷமேயாம். இவ்வுலகத்தில் நாகரத்தினத்திற்கு இருக்கு மகிமை இவ்வளவினதென்று கூறுதற்கியாவன் வல்லவன். சாமானிய நாகத்தின் மணிக்கே அத்தகைய சிறப்பிருக்குமானால், சர்ப்பங்களுக்கெல்லா மரசனான ஆதிசேஷனுடைய மணிகளுக்கும் பெருமை இத்தகைத்தென்று கூறவியலாது. கேவலம் ஒரே ஒருகவுத்துபமணியை அணிந்திருக்கின்ற மார்பினையுடைய ஹரியைவிடச் சிறந்த ஆயிரம்பணாமணிகளையுடைய

சேஷத்தாரத்தைத் தரித்த ஹரன் சிறந்தவனென்று நியாயமுகத்தால் அறியப்படுகின்றான், ஆதலால் இவ்விஷயத்தில் தாழ்வடைந்த ஹரியை நாங்கள் அப்பிரதான வஸ்துவாக வொதுக்கிச் சிறந்த ஹரனாகிய மகாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம் (கக)

ஸங்க்ஷோபணம் ப்ரதமம் ஹ்ருத்வா ஹ்ருதக்ஷே ஹ்ரு
ஜந்ஷ்வய த்வ ஹ விஶ்வஸ்ருஜாங்கபாலாந்।
கோவாநயோரதிக இத்யநிரூப்யமாணே
ஸத்த்வம் ஜகத்ஸம்பவஜாம்ருதயாஶே।

ஏக கரேணத்ருதவாநிஹபாஞ்சஜந்ய மந்யஸ்தத்தப்ரஹ்ம விஶ்வஸ்ருஜாங்கபாலாந்। கோவாநயோரதிக இத்யநிரூப்யமாணே தத்வாந்த யமபநந்துதம்மயமாஶ்ரயாம ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

சீரார் பாஞ்ச சன்னியப்போ திலவி யிலங்கு சங்கத்தைச்
சீரார் கரத்தி லிருந்தான்று சோதரா னொருவன் பிறொருவன்
ஆரார் மாமயிற் பிரமதலை யனேக மணிந்து நிற்கின்றான்
ஏரா ரிவருட் சிறந்தவனயா ரினைத்தாற பெரியி ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
கரேண	கையினாலே
இஹ	இப்பொழுது
பாஞ்சஜந்யம்	பாஞ்சஜன்யத்தை
தருதவாந்	தரித்தான்,
அந்ய:து	இன்னொருவனாலோ
பஹூ	•அநேகமான
விஶ்வஸ்ருஜாம்	பிரமர்களுடைய
கபாலாந்	மண்டையோடுகளை
தத்த	தரித்தான்,

அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறநதவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
வ்ருததா.	பெரியவாகள
அநசிநதியா	ஆலோசித்து
ஸதயம	உணமையை
ப்ருவநது	சொலலலாம
தமிமம	அநத இவனை
வயம	நாஙகள
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸரயிககினறோம

பொழிப்பு

ஒருவன இபபொழுது பாஞசஜனனியததை தரிததுக்கொண்டிருககின்றான, இனனொருவன அநேக பிரமகபாலஙகளைத தரிததுக் கொணடிருககினறான, இவவிருவரில சிறநதவனிவனெனறு பெரியவராகிய நீஙகள கூறினுல, நாஙக ளாத மஹாபுருஷனைச சரணமாக அடைகின்றோம

விதப்பு

ஒருவன் பாஞ்சஜன்யததைத தரிததிருககினறானென்றது-ஹரியை, அது அப்பாஞ்சஜனயததை யவவரி தரிததிருததலால

அதுவும் கழிந்த துவாபரயுகத்தின் கடைசியிலாதலால, இப்பொழுதுஎன்று சமீபகாலம குறிததுரைககப்பட்டது ஹரி தனது கணணவதாரததில் அவநதிநாட்டிலிருநத சாநதீபமுனிவனிடதது வேதாகமாதிகலைகளைக கற்றுணாந்து தஙகுரவனை வணஙகி அடியேன நுமமாட்டுக்கற்ற கல்விக்குத் தக்கணை யென்னையென்று கேட்டதறகு அம்முனி தனது மனைவியுட னாலோசித்துக் கண்ண! எமக்கு நீயருளும் தக்கணை கடலாட்டி லிறந்த எமமகனை அழைதது எமக்கு கொடுததல் என்றனன். உடனே ஹரி கடற்கரையையடைந்து வருணனை யழை

த்து என் குரவன் மகனைக் கொன்றவன் யாவனென்று கேட்டனன். அதற்கவ்வருணன் யானறியேன், இக்கடலுள் வாழும் பாஞ்சஜனனுக் கிருக்கலாம் என்றனன். பின்னர் கண்ணன் கடலிலிருந்த பாஞ்சஜனனைத் தேடிக்கண்டு அவனோடு போர்புரிந்து அவன் மார்பைப்பிளந்து அவன் வயிற்றுக்குளிருந்த பாஞ்சஜனனியமென்னும் சங்கத்தையெடுத்து அண்டமதிர ஊதினன். உடனே எமன் குருமகனை அளித்தனன். அளித்தவனைக் குருவினிடங் கொடுத்துத் தன்னிடஞ்சிறகுச் சென்றனன். இதனை—

"வஞ்சமபடைத்தர் மறிவெண்டிரைவேலையூடு
துஞ்சுந்திறல்வாளவுணனறனைச்சூழ்ந்துபற்றி
நெஞ்சமபிளந்துநிலவுக்கதிரசசங்குகொண்டான்
கஞ்சங்கருக்குங்கருணைத்தடங்கண்ணனமாதோ" என்று சுக பாகவதத்தும்,

"பரவையினெய்திபபஞ்சசனனைசசெற்றகன்றபாரின
மருதிறவுதைத்தகோமான்மறறவனவயிறறைப்போழ்ந்தே
யிரவியனவிர்கொணடோங்குபாஞ்சசனனியத்தையோரா
கரதலமபறறியணடங்கலங்கிடவூதினனால" என்று நாரத பாகவதத்தும் வருதலாலுணர்க.

ஒருவன் அநேக பிரமாகளுடைய மண்டையோடுகளைத் தரித்திருக்கின்றான் என்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறணிந்திருத்தலால்.

ஹரன் பிரமாதிகளிறக்கும பிரளயங்களாகிய மஹா பிரளயங்களில் ஒவ்வொரு பிரமாகளையும சுட்டெரித்து அவர்களின் மண்டையோடுகளைத் தரித்திருக்கின்றான் இதனை—

"ஒள்ளொளிபபிரமசிரசினுங்களையுான்மகேச்சுரனுலப்பினுளமரும்
எள்ளருந்தேவாதானவாயாருமிறப்பவோர்கணத்தினிலெரித்தூத
தள்ளரும்பிரமர்தலையொடென்பணிந்துசங்கரிகண்டுகண்களிப்ப
வள்ளிலைச்சூலவேறிரித்தினிதினுனந்தநடம்புரிந்திடுவான்" என்று கூர்மபுராணத்தும்,

ஸ்ரீஹரிவிஷ்ணுகவசமோஜயகிங்கிணிகா வியூஹம் என்று

ஸ்காந்தபுராணத்தும் வருதலைக் காண்க.

தாத்பர்யம்

ஹரி பாஞ்சஜன்னியமென்னும் ஒரு சங்கத்தைத் தரித்திருக்கி

ன்றான், ஹரன் அநேக பிரமகபாலங்களைத் தரித்திருக்கின்றானென்

பதாம்.

தாரதம்மியம்

ஒரு பாஞ்சஜன்னியமென்னும் சங்கமொட்டினையுடைய ஹரி

யைவிட, அநேக பிரமகபாலமென்னுமோடுகளையுடைய ஹரன் சிற

ந்தவனேயாம், ஆதலால் பிரவிஷ்டபரிற ருழ்வடைந்த ஹரியை அபபி

ரதானமாக வொதுக்கிப் பிரதானமான ஹரனை நாங்கள் அடைந்து ஆஸ்

ரயிக்கின்றோம். (உ௦)

ஏகோவ்ருஜேஷ்டகுருதேம்ருதுவேணுநாத

ம்யோலயேஷ்டகுருதேவிகடாக்ஷஹாஸம்|

கோவாநயோரஸிகஇக்ஷயநுசிந்த்யவ்ருந்தம்

ஸத்யம்ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஸ்ரயாம:||

ஏகோவருஜேஷ்டகுருதேமிருதுவேணுநாதமியோலயேஷ்டகு

ருதேவிகடாட்டஹாஸம கோவாநயோரசிகஇக்ஷயநுசிந்தியவந்ததாஸ்

ஸத்தியமப்ருவந்துதமிமமவயமாஸ்ரயாம: ||

மொழிபெயர்ப்பு.

குரங்கு மடிகொள் சுரபிபுறங் குடல்க டோறுந் தெனமெறப்தி

யிரங்கு தொனியார் சீங்குழலே யிசைத்தா னொருவ னினனொருவ

னரங்கு மியலே புலக்கடைய வட்ட காசம புரிகின்ற

னிரங்கு மியலிற் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக꞉	ஒருவன்
வ்ரஜேஷு	மாட்டுக்கொட்டாய்களில்-தொழுவுகளில்
மருது	மிருதுவான
வேணு	மூங்கிற் குழலாகிய
நாதம்	ஓசையை
குருதே	செய்கின்றான்,
அந்ய꞉	இன்னொருவன்
லயேஷு	பிரளயகாலத்தில்
விகட்டாட்டஹாஸம்	பயங்கரமான அட்டகாசத்தை
குருதே	செய்கின்றான்,
அநயோ꞉	இவ்விருவருள்
அதிக꞉	சிறந்தவன்
கோவா	யாவனோ?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா꞉	பெரியவர்கள்
அநுசிந்த்ய	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம꞉	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு

ஒருவன் மாட்டுக்கொட்டில்களில் மெல்லிய வேய்ங்குழலிசையைச் செய்கின்றான், மற்றொருவன் சங்காரகாலத்தில் அட்டகாசம் செய்கின்றான், இவ்விருவர்களில் சிறந்தவன் இவனென்று விவேகிகளாகிய நீங்கள் கூறுவீர்களானால், நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு

[illegible]

"[illegible]

"[illegible]

[illegible]

"[illegible]

[illegible] நின்ற நடைபிக்கை இதனை—

[illegible]

ஸ்ரீமஹாஸ்காந்தபுராணத்தும்,

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] ...யாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு.

...ஞ கவண விறகுடனே மருவும வைக தேயனையே
இன்று மூதி யாகமொண்டு கடாத்தா னொருவன் றகவில்லா
வன்ன விடயத் தனைபூாசது வருவா னொருவன் வையத்தி
பின்னா தம்பிற் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே

	பதப்பொருள்.
அயம்	இந்த
ஏக:	ஒருவன்
பக்ஷீந்திர:	கருடனை
வாஹந:	வாஹனமாகவுடையவன்
இதி	என்று
ப்ரதித:	பிரசித்தியடைந்தவன்,
அந்ய: து	இன்னொருவனோவெனில்
மஹோக்ஷவரவாஹந:	சிறந்ததும் சிரேஷ்டமானதுமான வ்ருஷபத்தை வாஹனமாகவுடையவன்
இதி	என்று
அபிக்ய	பிரக்கியாதியடைந்தவன்;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	அதிகமானவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தஸ்மை	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆச்ரயாம:	ஆச்ரயிக்கின்றோம்.

கூ

பொழிப்பு.

ஒருவன் கருடனை வாகனமாகவுடையவனென்று கீர்த்திபெற்றவன், இன்னொருவன் சிறந்ததும் உயர்ந்ததுமான இடபத்தை வாகனமாகவுடையவன்; இவரில் சிறந்தவனைப் பெரியவர்களான நீங்கள் கூறினால்,நாங்கள் உங்களால் சிறந்தவனென்று கூறப்பட்ட மகாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் பக்ஷீந்திரவாகனன் என்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி கருடனை வாகனமாகக் கொண்டிருந்தமையால் இதனை—

காசிபன் என்னும் முனிவனின் மனைவியர் பலரில் ஒருத்தியான விநதையென்பவள் பெற்ற மகனான கருடன் திருமாலோடு போர்புரிந்து திருமாலால் வெல்லப்படாது போனபோழ்து, கபடமாகக் கருடனைப்பார்த்து உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக்கேள் தருகின்றேனென்று கூறியதனைக் கேட்ட கருடன் கலுகலென்று நகைத்து நாராயணா நீ என்னை வெல்லாமலே எனக்கு வரமளிக்கவந்தாய் இதுமொரு வேடிக்கைதான் என்று கூறி உனக்கு வேண்டுமானா லென்னைக்கேள் வரந்தருகின்றேன் என்றனன். உடனே ஹரி கருடனைப்பார்த்து நீ எனக்கு வாகனமாக இருக்கவேண்டுமென்று வரங்கேட்டனன். அதற்கவன் சம்மதித்தனன் அதனாலரிக்குக் கருடன் வாகனமாயினன். இதன் விரிவை புராணேதிகாசாதிகளிலுணர்க.

“ கருமுகிறாமரைக்காடுபூத்துநீ
டிருசுடரிருபுறத்தேந்தியேடவிழ்
திருவொடும்பொலியவோர்செம்பொற்குன்றின்மேல்
வருவபோற்கலுழன்மேல்வந்துதோன்றினான்” என்னுங் கம்பராமாயணத்தாலும்,

“ விட்டிலனொருவனமூச்சுவிழுத்தவம்புரிதலானே
முட்டியதுமகனுமாங்கேமூச்சுநாங்காத்துமென்னு
மட்டறவேதமேனிவரிச்சிறைப்புள்ளின்மேற்றிக்
கெட்டுநெல்லுருவக்காந்தியெறிதரவேகினானால்” என்னும் பாகவதத்தாலும்,

“ குழல்கோவலாமடப்பாவையும்மண்மகளும்திருவும்
நிழல்போல்வனர்கண்டுநிற்குங்கொல்மீளுங்கொல்தண்ணந்துழாய்
அழல்போலடுஞ்சக்கரத்தண்ணல்விண்ணோர்தொழக்கடவுந்
தழல்போற்சினத்தவப்புள்ளின்பின்போனதனிநெஞ்சமே ” என்று

மொழிபெயர்ப்பு

வள்ளங் குலவு கடல்புடைசூழ் வையந் துற்ற வுயிர்களைப்போற்
கொள்ளும யோனி சனனனக குலவு மொருவன கூறொருவன்
துள்ளும பிறவி யிலலாதத தூயோ னகித துலங்கினன
எள்ளி லிவரிற சிறநதவனயா ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

எகஸ்து	ஒருவனுனல
யோநிஜ:	யோனியிறபிறபபவன
இதி	எனறு
ப்ரவிததிம	பிரகயாதியை
வ்ரஜதி	அடைகிறன,
அநய:து	இனனெருவனேனவனறல
அஜாத	பிறபபிலலாதவன
இதி	எனறு
ஸாவஜகதபிரவிததிம	எலலா வுலகஙகளிலும பிரவிததியை
வ்ரஜதி	அடைகிறன்;
அநயோ:	இவாகளுக்குள
அதிக:	சிறநதவன
கோவா	எவன?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசிதது
வ்ருத்தா:	பெரியவாகள
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம் சொன்னல்
தமிமம்	அந்த விஷனை
வயம்	நாஙகள்
ஆஶ்ரயாம:	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் என்றும் யோனியில் பிறப்பவனுகக் கீர்த்தியடைகின் றன், இன்னொருவன் யோனியில் பிறவாதவனென்று கீர்த்தியுடைகி

ன்றான், இவ்விருவரில் சிறந்தவனை அறிவுடையவர்கள் சத்தியமாகச் சொன்னால் நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாகவடைகின்றோம்.

விடைப்பு

ஒருவன் யோனியிற்பிறப்பவனென்றது - ஹரியை, அது ஹரி யோனிவாயப்பாட்டுப் பிறத்தலால்

அதாவது கோசலையின் யோனியில் பிறந்தவனிராமன், தேவகியின் யோனியில் பிறந்தவன் கிருஷ்ணன், ரேணுகையின் யோனியிற்பிறந்தவன் பரசுராமன், அநசூயையின் யோனியிற் பிறந்தவன் கபிலன் என்று ஹரியின் பிறப்புகளைக்கும் புராணவேதாதிகளாலறிக. இதனை—

"மண்மிசையோனிகடோறும்பிறந்தெங்களமாதவனே
கண்ணுறநிற்கிலுங்காணகில்லாவுலகோர்களெல்லாம்
அண்ணலிராமானுசன்வந்துதோன்றியவப்பொழுதே
நண்ணருஞானந்தலைக்கொண்டுநாரணற்காயினரே" என்றும்,

வண்ணமாடங்கள்சூழ்திருக்கோட்டியூர்
கண்ணன்கேசவன்நம்பிபிறந்தினில்
எண்ணெய்சுண்ணமெதிரெதிர்தூவிட [த்தும்,
கண்ணன்முற்றங்கலந்தளறாயிற்றே" என்றும் நாலாயிரப்பிரபந்த

"ஒருபகலுலகெலாமுதரத்துட்பொதிந்
தருமறைக்குணர்தருமவனையஞ்சனக்
கருமுகிற்கொழுந்தெழிலகாட்டுஞ்சோதியைத்
திருவுறப்பயந்தனடிறங்கொள்கோசலை" என்று இராமாயணத் தும்,

ஜயது ஜயது தேவோ தேவகீநந்தநோऽயம்
ஜயது ஜயது க்ருஷ்ணோ வ்ருஷ்ணிவம்சப்ரதீப:
ஜயது ஜயது மேகச்யாமள: கோமளாங்க:
ஜயது ஜயது ப்ருத்வீபாரநாசோ முகுந்த: ॥ என்று முகுந்தமாலையிலும் கேட்கப்படுதலாலுணர்க.

ஒருவன் யோனிவாய்ப்பட்டுப் பிறவாதவனென்றது - ஹரனே, அது ஹரன் யோனிவாய்ப்பட்டு பிறவாமையால் இதனை—

ஐஷ்வாகுமெ வெங்கிஷ்ஷாலீக - ஷமெதவஷெளஷ ஷஹு ஷாலீக ஷகஜெவா ஷிதீயம் - ஷவாஷஷஹா நஜ சூ தாஜஷோாஷோாஷ தொவயம் என்று சுருதியிலும்,

“வைச்சபொருண்மக்குமெனறெண்ணிநமச்சிவாய
வசசமொழிந்தேனணிதிலலையமபலததாடுகினற
பிசசன்பிறபபிலிபோநதியுநதியின்மேலசைதத
கசசினழகுகண்டாற்பின்னைக்கண்கொண்டுகாணடதென்னே”

என்று திரவிடசுருதியிலும்,

“எல்லார்பிறப்புமியறபாவலாதரு
சொலலாறறெறிநதோருஞ்சோணேச - னில்லிற
பிறநதகதையுங்கேளேமபேருலகிலவாழ்ந்துண
டிறநதகதையுங்கேட்டிலேம’ என்று குகநமசிவாயயோகி வெண்பாவிலும் கேட்கப்படுதலைக்கொண்டும் உணர்க

தாத்பர்யம்.

ஹரி யோனிவாயிற் பிறப்பவன், ஹரன் யோனிவாயிற் பிறவாதவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

இவ்வுலகத்திற பலதரம் நிலைமாறி வருடவனைவிட ஒரேநிலையாக இருப்பவனைச் சிறட்பாக மதிக்கின்றார்கள். ஹரி பலமாதர்களின் யோனிசம்பந்தமாகப் பிறந்திருத்தல பாகவத முதலிய ஹரி நூல்களிலும், அவ்வரிய அன்பர்வாக்கியங்களிலும் கேட்கப்படுதலால், ஹரி பிறப்புள்ளவனென்று பிரசித்திபெற்றவன். ஹரனோ நிலைமாறாததன் மையனாகி மிருத்துஞ்சயனென்று யதார்த்த நாமமடைந்து சுருதியாதிகளாலும், அன்பர் வாக்கியங்களாலும் பிறவியற்றவனென்று பிரசித்தியடைந்திருக்கின்றனன். இவ்விஷயத்தில் இவ்விருவர்களில் ஹரன் உயர்ந்தவனும் ஹரி தாழ்ந்தவனும் என்று ஸ்பஷ்டமாக விளங்குத

லால், நாஙகள் பிறப்பிஞல தாழ்வடைந்த ஹரியை, பிறப்பில்லாதவ ஞகிய ஹரனைவிட தாழ்ந்தவனெனறறிநது அபபிராசானமாக அகற்றி இவ்விஷயததிறசிறபபடைநத ஹரனை அடைநது வணஙகுகினறேம்.

> 𑌏𑌕𑍋 𑌹𑍍𑌯𑍁𑌲𑍂𑌖𑌲𑌨𑌿𑌬𑌦𑍍𑌧 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌿𑌤𑍋𑌽𑌪𑌿
> 𑌸𑌤𑍍𑌵𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌭𑌵𑌭𑌵𑌪𑌾𑌶𑌵𑌿𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌦𑌕𑍍𑌷𑌃।
> 𑌕𑍋 𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂
> 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃 ।

ஏகோஹ்யுலூகலநிபததஇதிபர திதோ ஸதவநயோபூவபவபாச விமுக்திதக்ஷா:। கோவாநயோரதிகஇதயநுசிநதிபருததாஸஸதயம பருவநதுதமிமமவயமாஸ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு

அறைபுங கடலீர வைப்பினிடை யறைவா ரொருவ ஞயாகுடிற்
கறையிற கட்டுண டானெனனக கருநது மொருவன கருவினிடை
உறையும பநத வியலபதனை யொழிபபா ஞகி யொளிர்கினறுன்
இறைவ னிவரி லிவனெனன விசைததாற பெரியீ ரிறைஞசுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏக:	ஒருவன
உலூகலநிபதத:	உரலில கட்டிபபோடப்பட்டவன்
இதி	எனறு
ப்ரதிததிமஹி	ப்ரதிததி யடைநதானல்லவா,
அநய.து .	இனனெருவனுல்
பவபாசவிமுக்திதக்ஷ:	ஸம்ஸாரபநததததை விடுவிக்கிறதில் சமர்த்தனனவனுக
பூவ	ஆனுன்
விபாதி	ப்ரகாசிக்கின்றுன்;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்

கோவா	எவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தம்மம்	உங்களால் உயர்ந்தவனென்று கூறப்படுகிற அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு

ஒருவன் உரலிற் கட்டப்பட்டவனென்று பிரசித்தி யடைந்தவனல்லவா, இன்னொருவன் சமுசாரபந்தத்தை விடுவிக்கிறவனாக ஆனான்; இவ்விருவருக்குள் சிறந்தவனென்றுள்ளவனை இவனென்று அறிவுடைய நீங்கள் கூறுவீர்களானால், நாங்கள் அந்த மகாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்

விதப்பு.

ஒருவன் உரலில் கட்டப்பட்டானென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணங் கட்டுண்டமையால்.

ஹரி கண்ணனாகப்பிறந்து இடையர் குடியில் வளர்ந்த வந்நாள் ஒருதினம் தனது மாதாவான அசோதையின் மடியிலிருந்து பாலுண்டனன். அப்பொழுது சமையற்கொட்டிலிற் பாற்றாழி பொங்கிப் பால் நெருப்பில் விழுந்த நாற்றமறிந்து அசோதை பால்கொடுப்பதைவிட்டுப் பானெருப்பை யவிக்கச்சென்றனள் உடனே தனக்குப் பால்கொடாமற் சென்றனள் என்னையென்னுங் கோபத்தாலெதிரிற் கடைதற்கு வைத்திருந்த தயிர்த்தாழியைக் காலாலுருட்டி யுடைத்துவிட்டு, வேறொரு குடிலுள் நுழைந்து அங்கொரு கல்லுரலைக் கவிழ்த்து அதன்மீதேறி யுயரத் தொங்கிக்கொண்டிருந்த உறியிலிருந்த கலசத்தைப் பொத்தலாக்கி அதனிலிருந்த வெண்ணெயை யெடு

த்து இரண்டு கைகளிலும் வைத்துத் தின்றுகொண்டிருந்து, பூனைகளுக்கும் கொடுத்தனன். இதற்குள் பாலடுப்பின் நெருப்பை அளவுபடுத்தித் திரும்பிய யசோதை தயிர்த்தாழி யுடைந்திருத்தலைக்கண்டு இது கண்ணன்செய்த வேலையேயன்றி வேறில்லையென்று கருதித் தேடி யறைக்குள் நிற்பவனது சிறு குறும்பைக் கண்டு கோபங்கொண்டு, உன்னைத் திருடனென்று அயற்குடிலகளிலுள்ள இடைச்சிகள் கூறியதை மெய்யல்லவென்று கருதினேன், நீ திருடனென்பதை இன்று அறிந்தேன், இனி யுன்னை விடமாட்டேன், திருட்டுச்சிறுவா, இங்குவா இங்குவா என்று துரத்திப்பிடித்து ஒரு உரலினைக்கவிழ்த்துத் தன் நடுவிற்கும் இவனிடுப்பிற்குமாக ஒரு தாம்பினை இட்டுக்கட்டி உரலோடு நகருமாறு வைத்தனள். இதனை—

"அரிவையாகளமிகநகைக்கவசோதைநங்கை
யாயாமனைத்தாமப்பெல்லாமுடிந்தொன்றாக்கிக்
கரியவனைக்கட்டுதலும்போதாதாகிக்
கைசலித்துமெய்வெயர்வுசொரியக்கண்டு
வனையினமாயோகிகட்குமறைநாலுக்கும்
வானவர்க்குமவாசவாக்குமலரினவந்த
பிரமனுக்குமகப்படாப்பெரியோன்றாய்கைத்
தாம்பினாலுலூகலத்திறப்பிணிப்புண்டானால்" என்று பாகவதத்தில் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

ஒருவன் சமுசாரபந்தத்தை நிவர்த்திப்பதில் பிரசித்தியடைந்தவனென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ண மநேகர்களின் சமுசாரபந்தத்தை நிவிர்த்தித்தமையால்.

ஸ்ரீகைலாசத்திலே வடவாலநிழலிலே ஞானசாரியனாக வீற்றிருந்து ஜனகன் முதலிய வனேகர்களின் பந்தங்களை நிவிர்த்தித்த பரமாசாரியனென்றும், இன்னும் பந்தநிவர்த்தியையடைய விரும்பின பக்குவர்களனைவரும் அவ்வரனையே சரணமாக வடையவேண்டுமென்றும் வேதாகமாதி நூல்கள் கோஷிக்கின்றன. இதனை—

ஶிவஶிவேதிஹ ப்ராஜ்ஞ பாஶச்சேத்தா ப்ரவர்த | ஸர்வ
ஸ்ருஷ்டிவர்த்த ஸ்ருஷ்டிவேதஸேஷாம் ஸகேணி | ப்ரஹ்மாவதே

பரமாமொயதிஷா நீரவஸதேஹஸ்ருதி என்று யஜுர்வேத சம்பந்தமான சுகரகஸ்யோபநிஷத்தில் பிரதிபாதித்தலாலும்,

"கடுவினைப்பாசக்கடல்கடந்தைவர்கள்ளமெள்ளவேதுரந்து, அடியிணையிரண்டுமடையுமாறடைந்தேன் அருள்செய்வாய் அருள்செய்யா தொழிவாய், நெடுநிலைமாடத்திரவினுள்கிழிந்த நந்தாவிளக்கலகில்சாலேகம், புடைகிடந்திலங்குமாவணவீதிப்பூவணங்கோயில்கொண்டாயே" என்று திருவிசைப்பாவிலும், மற்றிடங்களிலும் வந்ததலைக்கொண்டுணர்க.

தாத்பர்யம்

ஹரி உரலிற் கட்டுண்டான், ஹரன் ஆன்மகோடிகளின் பந்தங்களை அவிழ்க்கின்றான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

பாசபந்த முடையவனைவிடத் தானும் பாசபந்தமின்றிப் பிறர்க்கும் பாசபந்தமொழிப்பவனை மிகவுஞ் சிறந்தவனென்பது சொல்லாமேயமைந்தவிஷயம் இதனால் பாசபந்தத்தாற்றாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாகத்தள்ளி இவ்விஷயத்தி லுயர்வடைந்த மஹாபுருஷனாகிய ஹரனை நாங்கள் சரணமாக அடைந்து வணங்குகின்றோம் ()

ஏகஸ்ஸந்நிதோ க்ராவ்ணா ப்ருக்திதோ ராஜமந்த்ர
ததந்யஸ்ஸந்நிதந்யேஷாம் ப்ரக்ருதி போகஸஞ்ஜித:
கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்த்யவ்ருந்தா
ஸத்ஸம்ப்ரதாயசதுரஸ்சிவமாஸ்ரயாம:॥

ஏகஸ்தவஸிதயோஸ்ஸுபரதிதோஜகதயாமங்யஸ்துநிதயஇதிசஸ்ருதிலோகவிதிதி: கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவருததாஸஸதயம் ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஸ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு.

தண்ணங் கமல வனம்புடைசூழ் தாரணி தன்னி லணிதத்தியனு
நண்ணு மொருவன் மற்றொருவன் கட்டே யில்லா நித்தியனு
மண்ணும் வேதா கமங்களுமே மாறா துரைக்கு மாண்புற்றான்
னண்ணு மிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்து	ஒருவனானால்
அநித்ய:	அநித்தியன்
இதி	என்று
ஜகத்யாம்	லோகத்திலே
ஸுப்ரதித	நன்றாகப் பிரசித்தி அடைந்தவன்,
அந்யஸ்து	இன்னொருவனோவென்றால்
நித்ய:	நித்தியன்
இதி	என்று
ஸ்ருதிஷு	சுருதிகளிலும்
லோகே	லோகத்திலும்
ப்ரதிதி	கீர்த்தி
அஸ்தி	இருக்கின்றது,
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிகம்	சிறந்தவன்
கோவா	எவன் ?
இதி	இதனை
அநுசிந்த்யா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தமிமம்	அந்த விவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு.

ஒருவன் அநித்தியனென்று லோகத்திலே நன்றாகப் பிரஸித்தியடைந்தவன், மற்றொருவன் நித்தியன் என்று நன்றாகப் பிரஸித்தியடைந்தவன்; இவ்விருவருள் சிறந்தவனை அறிவுடைய நீங்கள் சொன்னால் நாங்களந்த மகாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன அநித்தியனென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அநித்திய த்துவத்தை யடைதலால

ஹரி இராமன கிருஷ்ணன்முதலிய அவதாரங்களை அடைந்திருந்து இறந்தனன என்று கேட்கப்படுதலால, அநித்தியன ஆயினன், நிலையற்றவனாயினனே அநித்தியனென்று கூறுவது நூல்

ஹரி கிருஷ்ணவதாரமடைந்து துவாரகையிலிருந்து கடைசியில் சரமனெனனும வேடனொருவன விட்ட அம்பினால கிருஷ்ணரூபத்தினின்றும் அநித்தியமடைந்தானென்றும, இறந்த கண்ணனுடைய சரீரத்தைப பார்த்தனமுதலியவர்கள் தீயிலிட்டுச சுட்டனரென்றும், அவனுடன் அவன மனைவியரான உருக்குமணியாதியர் உடன்கட்டையேறினாகளென்றுங் கேட்கப்படுதலாலும, இராமனாகப பிறந்த ஞான்று சரீரத்தை சரயுநதி நீரில மூழ்கவிட் டவவுடலினின்றும அநித்தியமடைந்தானென்றுங் கேட்கப்படுதலாலும், ஹரி அநித்தியமானவனென்று அறியப்படுகின்றான். இதனை—

“ மேதகுபுகழுடைவிதாபபனபாவையே
ஆதிநனமடந்தையரழலினமூழ்கமற்
றேதமினமடந்தையாயாருமீறிலா
நாதன்மெய்யொடுதழனணணினாரோ” என்று பாகவதததும்,

“ துன்னியவானவர்துயரநீககுவான
மன்னியவுலகினிற்பிறநதமாயையைத
தன்னிகரிலாதவசசரயுநீததுததன
பின்னவர்தம்முடன்பெயாததுமேவினன்” என்று இராமாயணத்தி லிராமன் தன்னுடம்பைச் சரயுவிலமிழ்ததி வேறுடம்படைந்தானென்றுங் கேட்கப்படுதலாலும், ஹரி அநித்திய இயல்பினனென்றறியப்படுகின்றான்.

ஒருவன் நித்தியனாகவிருக்கின்றான் என்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அச்சுமாறாதிருத்தலால். மிருத்துஞ்சயன் என்று ஹரன் பெயரடைந்திருத்தலும் அழியாமையினாலன்றே. இதனை—

" இந்திரியவயமயங்கியிறப்பதற்கேகாரணமா
யந்தரமேவீழ்ந்துபோயருநரகில்வீழ்வேற்குச்
சிந்தைதனைத்தெளிவித்துச்சிவமாக்கியெனையாண்ட
வந்தமிலாவானந்தமணிகொடில்லைகண்டேனே' என்று தமிழ்
வேதத்தும்,

[illegible]
என்று மைத்திரேயோபநிஷத்திலும்,

" அத்தனுமபகவனுருவுமருவமுமுருவுமாகுஞ்
சுத்தனுமுணர்தறகொண்ணுசசோதியுமியாண்டுமேவுஞ்
சித்தனுமநாதிதானுந்தேவாகடேவுமென்று
நித்தனுமுயிர்க்குணீங்காநிருத்தனுமவனேயென்னும்" என்று கந்தபுராணத்திலும் வருதலைக்கொண்டுணர்க

தாத்பர்யம்

ஹரி அநித்தியன், ஹரன் நித்தியன் என்பதாம்

தாரதம்மியம்.

அழியுமியல்பினை யுடையவனைக்காட்டிலும் அழியாவியல்பினை யுடையவன் சிறந்தவனெனபது லோகப்பிரவசித்தம். ஆதலால் நாங்களும் அநித்தியமான இயலபினையுடைய ஹரியைவிட நித்தியமான இயல்பினையுடைய ஹரனைச் சிறந்தவனுக அறிந்து அநித்தியமான ஹரியைஅப்பிரதானமாக இவவிஷயத்திலொதுக்கி நித்தியமான இயல்பினையுடைய ஹரனை பிரதானமாக நியாயமுகத்தாற்கொண்டு வணங்குகின்றேம் (உரு)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ஏகஸ்து பார்த்தரதவாஜிக் ருதோபசாரஸ் தவங்யஸ்து பார்த்தஸம ரப்ரணுதபராபாவ:। கோவாநயோரதிக இதயநுசிந்தியவ்ருத்தாஸ் ஸத்ய ம்ப்ருவந்து தமிமமவயமாப்ஸரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு

குந்தி மகாரிற பார்த்தனறோக குதிரைக குபசா ரகனுகி
யிநத வுலகி லுறுமொருவ னின்னு மொருவ னி வவிசையன்
பநத வமரிற றுதிபுரியும பானமை யுடையா னினனவரில [மே.
எநத வியலபோன சிறநதவனென் றிசைததாற பெரியீ ரிறைஞ்சுது

பதப்பொருள்

ஏகஸ்து	ஒருவனுல
பார்த்தரதவாஜி க்ருதோபசார:	அருச்சுனன தேரிறகட்டப்பட்ட குதிரைகளினபொருட்டு செய்யப்படுகினற உபசாரததினை யுடையன,
அந்யஸ்து	இன்னொருவனுல
பார்த்தசமர ப்ரணுதப்ரபாவ;	அருச்சுனனேடே யுததததி லவனுல் துதிககபபட்ட மஹாத்மியமுடையவன் ;
அநயோ:	இவவிருவருககுள
அதிக:	சிறநதவனை
கோவா	எவன
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசிதது
வ்ருத்தா:	பெரியவாகள
ஸத்யம்	உணமையை
ப்ருவந்து	சொலலலாம.
தமிமம்	அநத இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆப்ஸரயாம:	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் அருச்சுனன் தேர்க்குதிரைகளுக் குபசாரம் செய்யுமவனுக வுள்ளவன், இன்னொருவன் அந்த அருச்சுனனேடு செய்த யுத்த

த்தில் அந்த அருச்சுனனால் துதிக்கப்பட்ட பிரதாபமுடையவன்; இவர்களிருவரில் சிறந்தவன் இவனென்று பெரியவர்களே நீங்கள் சொல்லுவீர்களானால், நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்

விரிப்பு

ஒருவன் பார்த்தனுடைய தோக்குதிரைகளை உபசரிப்பவனென்று கூறியது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு செய்திருத்தலால்.

பாரதயுத்த நடந்தகாலத்தி லருச்சுனனுக்குச் சாரதியாக இருந்து தேரோட்டின காலத்துக் குதிரையவிழ்த்து நீரூட்டல் முதலிய காரியங்களை ஹரி செய்தானென்று பாரதாதிகளாற பிரஸித்தம இதனை—

“ தலமாமகளுந்திதடநிகரானதடங்கண்
டுலமாறுகொளிருதோள்வலியுடைவள்ளலுரைப்பக
குலமாமணியனையான்விரைதோநின்றெதிருகுதியா
வலமானதுரங்கங்களைவள்வாவிசிசெகிழா என்றும்,

குவளைப்பரிமளமேவியகுளிர்வாரிபருககிட
பவளத்துயாவாயாரிருபாதங்கைவிளக்கித
தவளக்கிரியொருநாலெனமேனமேலொளிதருபே
ரிவுளிக்குமினைபபாறவிளைப்பாறினனிபபால” என்றும் ஸ்ரீமகாபாரதத்தில வருதலைககொணடுணாக

ஒருவன பாரதசனுடன யுத்தஞ்செய்து அவனால் துதிக்கபபெற்றவனென்றது-ஹரனை, அது அவர னவ்வாறு துதிக்கப்பெற்றமையால்.

ஹரன பாசுபதாஸதிரத்தின்பொருட்டுத் தவஞ்செய்து நின்ற வருச்சுனனுடன பனறியினிமித்தம சண்டையிட்டுக் கடைசியி லவ்வருச்சுனனால் துதிக்கப்பெற்றான. இதனை—

கவதீ-ருலவலவதெவெஶஹமநெத்ருநிவாதக । தெவ
தெவஃஹாதெவநீமஸ்ரீவஜபாயசர। காரணோநாஜுவாஸஜா
தெகுோ‌தீ்ரயாவகஙாவிஶூ॥ என்று ஸ்ரீமஹாபாரதத்தில் கேட்கப்படுதலாலும்,

" மல்லமர்தொடங்கியிவரிருவரும்வெகுண்டுபோரமாதிரமுமா நிலமுமே, விலலையுமதிரநதுசுழல்கின்றபொழுதத்திமையவின்பமயில் கேள்வனவெகுளா, நல்லசைபுனைந்தமணிநூபுரவிசாலவொளிநண்ணு பதநாணமலரினால, வில்லியரிலெண்ணுதிறல்வில்லுடையகாளைதனை விணணுலகிலவீசினனரோ எனறும்,

ஆதியேயண்டமுமனை ததுமாயொளிர
சோதியேகொனறையந்தொஙகனமௌலியாய்
வாதியேமரகதவல்லியாளொரு
பாதியேபவளமாமபரமரூபியே என்றும்,

பையராவணிமணிபபவளமேனியாய்
செயயவாய்மரகதசசெலவிபாகனே
பையனேசேவடியடைநதவாகலா
மெயயனேயெஙகுமாயவிளஙகுசோதியே " என்று அருச் சுனன சணடையிற் றுதிததானென்று பாரதங கூறுதலாலு முணாக.

தாத்பரியம்.

ஹரி பாாததன றோக்குதிரைகளை யுபசரிததவன, ஹரன பாா ததனால் துதிககபபெறறவனெனபதாம.

தாரதம்மியம்.

தனனிலையைவிட்டுத தோப்பாக னுருவையடைநது ஒருவனு டைய குதிரைகளை நீருட்டன் முதலிய வுபசாரஙகளினாலே மகிழ்வி ப்பவனைவிட, ஒருவனோடு போாபுரிநது மறுதலையாற் றுதிக்கப்பெற் றவன் சிறந்தவன் இம்முறையி லரி அருச்சுனுடைய சாரதியாக நின்று அவன் குதிரைகளை யுபசரிததமையால தாழ்ந்தவனாயினான், ஹரன் அந்தப்பார்த்தனுடன் சண்டைசெய்து அதேபாாத்தனாற் புக ழ்ப்பெற்றமையாற் சிறப்படைந்தான்; இதனால் தாழ்வடைந்த ஹரி யை அப்பிரதானமாக அகற்றி உயர்வடைநத ஹரனை நாங்கள் சரண மாக அடைந்து வணங்குகின்றோம். (உகூ)

[illegible]
[illegible]

[illegible]

[illegible]

வ்யாப்தஸ்சவிஷ்ணுரயமித்யவகமயஏகோஅநயோவிஷ்ணுவல்லபஇதிப்ரதிதஸ்த்ரிலோகயாம। கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்தியவ்ருத்தாஸஸ்தயமபருவந்துதமிமமவயமாஸ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு

மண்டுந் தவள வளைதரள மணிக ளிறைக்கு மாநிலத்தில
விண்டு வென்னும பெயருடனே விளஙகு மொருவன வேறொருவன்
அண்டு மனனை வலலவனென றறையும பேரா டாகினறன
எண்டின றிவரிற் சிறந்தவனயா ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞசுநூமே.

பதப்பொருள்

ஏக:	ஒருவன
அயம்	இந்த
விஷ்ணு	விஷ்ணுவானவன
வயாப்த	வியாபித்திருக்கினறன
இதி	என்று
அவகமய	அறியப்படுகினறன்,
அந்ய:	இன்னொருவன்
விஷ்ணுவல்லப:	அந்த விஷ்ணுவுக்குப் பிரபு
இதி	என்று
த்ரிலோகயாம்	மூன்றுலோகங்களிலும்
ப்ரதித	ப்ரசித்தியடைந்தவன்;
அநயோ:	இவ்விருவருள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்

ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாஙகள்
ஆஶ்ரயாம:	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம

பொழிப்பு

ஒருவன வியாபிததிருக்கின்றானெனறு அறியப்படுகினறான், இன்னொருவனாந வியாபியாகவுள்ளவனுககுப் பிரபுவாகவிருக்கின்றான், இவ்விருவாகளுட்சிறந்தவனை இவனென்று அறிவுடைய பெரியவாகளாகிய நீஙகள சொன்னால், நாஙகளநத மஹாபுருஷனைச்சரணமாகவடைகின்றோம

விதாப்பு

ஒருவன விஷ்ணு வியாபிததிருககினறான என்று கூறியது - ஹரியை, அது அவனரி அனைறு வியாபிததிருததலால்

விஷ்ணுவெனறும பெயா அரிககு வியாபகததா லுண்டாயதேயாம இதனை,—

"எனனுஞசாவனையெதிாநோக்கியிரககவென்னின
மன்னுமுலகினுயிரொங்குமவரிநதுளேன்மற்
றுன்னினுறைந்துவினைசெய்யவுஞறறினேனயான்
பொன்னின்றிலஙகுமுலகெய்த கிடோதியெனறான்" எனறு ஸ்ரீ பாகவததததில் ஹரி தனனை வியாபகனென்று உணாததிருபபதாக விருக்கும் மேற்காட்டிய செய்யுளாலும,

ஸா ஹ்ஹேணு ...... என்று ஆத்மபோதோபநிஷததில கேட்கபபடுதலாலும,

"திடவிசும்பெரிவளிநீர்நிலமிவைமிசை
படர்பொருள்முழுவதுமாயவையவைதொறும்
உடன்மிசையுயிரெனக்கரந்தெங்கும்பரந்துளன்
சுடர்மிகுசுருதியுளிவையுண்டசுரனே" என்று நாலாயிரப்பிரபந்தத்தும் வருதலைக்கொண்ணோர்க.

ஒருவ னவ்விஷ்ணுவுக்குப் பிரபு என்றது - ஹரனே, அது அவ்வ ரன் ஹரிக்குப் பிரபுவாகவுள்ளவனென்று கேட்கப்படுதலால். இதனை,

[illegible]

என்றுபநிடதத்தும்,

"விசுவன்சிறைப்புள்ளரசுயாததவனவிளமபும
விச்சுவாதிகனெறுழவலிசசினவிடையூாதி
யெச்சமேசுருமபுளாதுழாயலஙகலானெனப
வெசசநாயகனபொலநதுணரிதழிமாலிகையான்" என்று கா ஞ்சிப்புராணததும் வருதலைககொணடுணாக.

தாத்பரியம்.

ஹரி வியாபகன, ஹரன அவ்வியாபகனுன ஹரிககுப பிரபு என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

வியாபகனுகவுளளவன் சிறநதவன, அவனைவிட அவனுககுப் பிரபுவாகவுள்ளவன சிறநதவன, ஆதலால நாங்கள இவ்விஷயத்தில் தாழ்வடைந்த ஹரியை அபபிரதானமாக வொதுககிச் சிறந்த ஹர னைச் சரணமாக அடைநது வணங்குகின்றேம —எ-று. (உஎ)

[illegible]

ஏகோ ஜநாததநஇதிப்ரகடீக்ருதோயமந்யஸதுஶங்கரஇதிஸ்புடமீர்யதேஹி। கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸத்யம்ப்ரு வந்துகமிமமவயமாஶ்ரயாம॥

மொழிபெயர்ப்பு.

மலர்ப்பூஞ் சோலை வையத்து மன்னுஞ் சனார்த்த னனென்ன
வுலப்பார் பெயரை யார்க்தொருவ னுற்ரு னொருவ னுமையொருவன்
றலப்பா லுயிர்கட் கின்பமதைத் தருசங் கரனுந் தானிற்ருன்
எலப்பா லாவார் யாரிவரு ளிசைத்தாற் பெரியீ சிறந்தீரே.

பதப்பொருள்.

அயம	இநத
ஏக:	ஒருவன்
ஜநாா்தந:	ஜனங்களைப் பீடிக்கிறவன்
இதி	என்று
ப்ரகடீக்ருத	தெரிவிககபபட்டிருக்கின்றான்,
அநயஸது	இனனொருவனோவென்றால்
சங்கர:	சுகததைப்பண்ணுகின்றவன்
இதி	என்று
ஸ்புடம்	நிசசயமாக
ராயதேஹி	சொலலபபடுகின்றானலலவா;
அநயோ:	இவவிருவருககுள்
அதிக:	சிறநதவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
அநுசிநதியா	ஆலோசித்து
வ்ருததா:	பெரியவாகள
ஸதயம	உணமையை
ப்ருவநது	சொலலலாம
தமிமம	அநத இவனை
வயம்	நாஙகள
ஆச்ரயாம:	ஆமரயிககின்றோம.

பொழிப்பு

ஒருவன் ஜனாத்தனனெனறு தெரிவிக்கப்பட் டிருககின்றான், இனனொருவன் சங்கரனென்று நிசசயமாகச் சொலலப்படுகிறான்; இவாகளுட் சிறந்தவனே இவனென்று பெரியவர்களாகிய நீங்கள் சொன்னால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாகஅடைந்து வண ங்குகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவனை ஜனார்த்தனனென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி ஜனார்த்தனனாக நின்றமையால் ஜனார்த்தனன் என்றால ஜனங்களைப் பீடித்தவனென்று பொருள் ஆகும.

ஹரி, ஜகத்பிரசித்தனாகவிருந்த மாவலி மன்னனது யாகசாலைக் குட்புகுந்து மூவடிமண கேட்க, அவனவ்வாறே கொடுக்க, அவனை வஞ்சிக்குமாறு பேருருவடைந்து ஈரடியாலே மூவுலகளந்து மற்றோரடிக்கவன் தலைமீது காலைவைத்து அவனைப பாதலத்தி லிருக்குமாறு செய்து பின்னா செருக்குந் தருக்கும பொருந்தி யிவவுலகத்தினை யழிக்க நிமிர்ந்து நின்றனனென்றும, இரணியனைக் கொல்லுமாறு தூணினின்றும வெளிப்பட்டு அவனைக் கொன்ற பின்னா அவனுடைய விரத்தபானத்தால வெறியுற்று உலகத்தை யழிக்க முயன்று நின்றனனென்றும, அப்பொழுது ஜனங்கள கஷ்டத்தை யடைந்தாரகளென்றும, சோமுகன பொருட்டு மீனுருவடைந்தபொழுது, கடலைக் கொந்தளிக்கச்செய்து உபத்திரவித்தமையால, ஜனங்கள வருந்தினாரகளென்றும, அமிர்தமதனத்தினநிமித்தம ஆமையுருவடைந்தபோது கடற்கரையைப பேதித்து நின்றமையால, ஜனங்கள வருந்தினாரகளென்றும கூறுமிவைகளால ஜனார்த்தனனென்று ஹரிக்குப பெயராகியது. இதனை—

“ ஈரொயிற்றசுரர்கோமானமாவலியென்போன்றன்னைக்
காரகப்படுத்திமறறைக்கடிகமழலங்கறகுலைத்த
தாரகப்படுத்தமாயோனதனனிகரின்மைநோக்கிப்
பேரகலண்டமெல்லாமபிளப்பதற்குருத்துநின்றான்” என்று வரும ஸகாந்தபுராணத்தும,

“ எண்ணில்கோடிசிரங்கள்கரங்களிலங்கவுலப்பிலதாங்
கண்ணிறைதீயுலகெங்கும்வளைந்திடமூச்சுமிழ்காலறைய
மண்ணொடுவிண்ணினைநுகரவிரித்திடுவாய்புகையாயெழவே
விண்ணவர்முனிவரலைந்துநடுங்கினர்மேவவுமிடமிலதாய்” என்று பாகவதத்தும் வருதலாலுணர்க.

ஒருவன் சங்கரனென்[illegible] பிரஸித்தியானவனென்றது - ஹரனே, அது அவ்வரன் அவ்வாறு ஜீவர்களுக்கு இன்பங் கொடுக்கின்றவனாத லால்.

சங்கரன் - சுகத்தைச்செய்பவன். ஹரியடைந்த அகம்பாவமுத லியவைகளாலும், ஆலாலவிஷமுதலியவைகளாலும் ஆன்மகோடிக ளுக்குண்டான துன்பங்களை ஹரனகற்றி இன்பத்தை யுண்டாக்கின னென்று நூல்களில் விஸ்தாரமாகக் கேட்கப்படுகின்றன. இதனை—

[illegible] என்

னும் பைப்பலாதசுருதியாலும்,

“ இடைந்தருவன்குயிலேயேழுலகும்முழுதாளி
யன்பனமுதளித்தூறு மானந்தன்வான்வந்ததேவன்
நனபொன்மணிச்சுவடொத்தநற்பரிமேல்வருவானைக்
கொம்பினசுழற்றுங்குயிலேகோகழிநாதனைக்கூவாய” என்னுந்

தமிழ்வேதத்தாலும், இதர நூற்பிரமாணங்களாலும் உணர்க.

தாத்பரியம்

ஹரி ஜனங்களை வருத்தி ஜ்ஞாத்தனானன், ஹரன் ஜனங்க ளைச் சுகப்படுத்திச் சங்கரன் ஆனான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஜனங்களைப் பீடிப்பவனைவிட ஜனங்களைச் சுகப்படுத்துபவன் சிறந்தவனாதலால், நாங்களும் சனங்களைப் பீடிக்கிற ஜ்ஞாத்தன நாம னான ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றிச் சனங்களுக் கின்பத்தைக் கொடுக்கின்ற ஹரனைப் பிரதானமாகக்கருதி வணங்குகின்றோம். ()

[illegible]

பக்தம்பலிம்புநரத:க்ருதவாநிஹைகோபக்தம்குபேரமகரோததிக ஸ்ரீயாந்ய: । கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்த்யவ்ருத்தாஸ்ஸத்யமப்ருவந்துதமிமமவயமாஸ்ரயாம ॥

மொழிபெயர்ப்பு

தன்ருள் வணங்கும பலிதன்னைத தனைகீ ழாரத தாளுன்றி
நின்ரு ெஞருவன் மற்ெருருவன் நிகரி லடியை நேசிதத
குன்ரு வியலான் றனைவசுவிற் குறையாக் குபேர ஞககிஞன்
என்ரு லிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைததாற் பெரியீ ரிறைஞசுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:புநஃ	ஒருவஞனல
பக்தம்	பகதஞன
பலிம	பலியை
இக	இந்த உலகததில்
அத:க்ருதவாந்	கீழே போககசெயதான,
அந்ய:	இன்ெஞருவன
பக்தம்	பக்தஞன
குபேரம்	குபேரனை
அதிக:	மிகுதியான
ஸ்ரீயா:	சம்பததுடையவஞக
அகரோத்	செய்தான் ;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறநதவன்
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
வ்ருத்தாஃ	பெரியவர்கள்
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்,
தமிமம்	அந்த இவனை

வயம	நாஙகள
ஆஶ்ரயாமः	ஆஶ்ரயிககின்றோம

பொழிப்பு

ஒருவன அனபனுன மாவலியை இந்த உலகதசிற் கீழே போகச் செயதான், இனனொருவன அனபனுன குபேரனை மிகுதியான சமப ததுடையவனுகச செயதான, இவவிருவரிற் சிறநதவனைப் பெரியவா களான நீஙகள உணமையாகச சொன்னுல, நாஙகளநத மஹாபுருஷ னைச சரணமாகவடைநது வணஙகுகினறோம

விதப்பு

ஒருவன பகதனுன பலியைக கீழேபோகசசெயதானெனறது - ஹரியை, அது அவவரி அவவாறு செயதமையால

மாவலி ஹரியினிடசது அனபுளளவன, இவன தனது குலபபகை ஞாகளாகிய தேவாகளிடததிலனறிப பிறரிடததி லதிக பிரியமுடை யவனுகவிருநதவன. அவனெருகாலததி லொரு யாகஞசெயய வுததே சிதது யாகாரமபஞசெயது யாகம நடததிககொணடிருககுஙகாலததுத தேவாகளின தூணடுதலா லரி யொரு குளளபபிராமணப பிரமசாரி யாய் அமமாவலியின யாகசாலையை யடைநதனன. உடனே யாக தீகைஷயுடனிருககும பலிசசககரவாததி வநத வநதணனை யுபசரிதத னன. அப்பொழுது அந்தணனுகிய ஹரி நானினனை வெகு நலலவ னெனறு கேளவியுறறு வநதேன, வநத எனககுத தவமியறறவிருதத ற்கு மூனறடிமண வேண்டும, நீ தருதியோவென, அனனேன் அவ் வாறே தருகினறேனென் றுரைததுத தாரைவாாததனன. தாரை நீரைக் கையிலேறறவுடனே குள்ளனுக நின்ற ஹரி நீணட வுருவு டையனுகித் தனதிரணடு காலடிகளால் மூவுலகங்களையும அளந்து மூன்றுவதடி மண்ணெங்கென்றதற்கு, மாவலி அண்ணலே! மூன்று வதடிக்கிடம என்றலை என்றுரைத்து வணங்கினன். பின்ன ரம்மா யோ னவனை வருணபாசத்தாற் கட்டி வருத்தினுன். இதனை யுணர் ந்துவந்து துதிதத பிரகலாதன்பொருட்டு அம்மாவலியை விட்டு இனி

நீ இங்கிராதே கீழுலகத்திலிரு என்று அவனை கீழ்நிலையில் இருக்குமாறு புரிந்தனன். இதனை—

" உரவுநீருலகமெல்லாமோரடியாயதோங்கும
இருவிசும்படியொன்றாயதேனையோரடிமறறெங்கன்
தருதிநீதாராயென்னிறசாருவைநரகமெனறு
வருணபாசததால்வீககமாவலிகட்டுணடானல.
குருவெகுண்டதனறபுனகணகுறுகினனபோலுமென்றுப்
பிரகலாதபேரனபன்பெருமனைககணடுநெஞசம
உருகுறபபுளகமெயதியுவப்பிஞேடேததாநிறப
மருவிரிதுளவமாலைமலரவனவழுததிசசொலவான.
உன்பதநீரினட்டியுற்றநீதலையிறருங்கி
மன்பெருஞ்செல்வமெல்லாமவழஙகுமாவலிதானெனறும
இன்பமேபெறுதலலலாலிடருறறகியாவனகொல்லோ
அன்பனெனறுனைததுபபாசமவவழிநீக்கினனல
வீககியவருணபாசமவிட்டொழிநதவுணாவேநதன
மாககணவெமமுலையாளசெயயமலாமகளகொழுநபச்சைத
தேககமழ்துளவததாரோயசெப்புமோரடியெனசென்னி
மீககணவைததளததியென்னவிமலனங்குவநதுவிள்ளும" என்று பாகவததது,

" மன்னிலங்குபாரததத்தேருாநதுமாவலியைப்
பொன்னிலங்குதிண்விலஙகிலவைததுப்பொருகடல்சூழ்
தெனனிலஙகையீடழிததேவாகிதுகாணீர
என்னிலங்குசங்கோடெழிலதோற்றிருநதேனே"என்று நாலாயிரப்பிரபந்ததது வருதலைககொணடுணாக.

ஒருவன் பத்தனை குபேரனைச் சகலசம்பததும் உடையவனுகச் செய்தானென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறு தன் பத்தனை குபேரனுக்குச் சகல செல்வங்களையுங் கொடுததலால்.

விஶ்ரவஸ் மகரிஷியின் சந்ததியான 'வைச்ரவணன் என்னும் குபேரன் சிவதீக்ஷையுடன் சித்தவடமென்று வழங்குகின்ற சித்தவட

க்ஷேத்திரத்தில ஹரனை வழிபட்டு அன்புபாராட்டிப் பூசித்தனன். அவனன்புகண்டிரங்கிய ஹரன் அவனுக்கு வடதிசையின் ஆதிபத்திய மும, நவநிதி நாயகத்துவமும, யக்ஷாதிபதித்துவமும, நரவாகனமும், இன்னம வேணடிய ஆயுதவாகனாதிகளும் அளித்தனன். இதனை—

शिवेश्वराह्वये शिवलिङ्गे संपूज्य सर्वज्ञम्।
कुबेरः [illegible] महेश्वरात्॥
उत्तराशापतित्वं च [illegible]
निधीनां नवानां नायकत्वं [illegible]॥
विमानं [illegible]।
नरवाहनत्वं [illegible]॥ என்று

சிவரகஸ்யகண்டத்தும,

"சித்தவடசித்தேசுராபொற்சேவடியெண்ணிப்
பத்தியக்கசசென்றுகுபேரன்பணிதந்தான்
அத்தனையொககுநதோழமைகொண்டானருள்பெற்ருன்
நத்தமுதற்கோமாநிதியெலலாநனிபெற்ருன்.

எண்ணிநினைநதவரமபலயாவையுமெயதுற்ருன்
மண்ணியபுட்பகமவாகனமாகவழஙகுறருன்
றிணணியவெங்கதையாயுதமெயதுசிறப்புற்ருன
அண்ணனெனடுங்குடையுததராதேயமளிககினருன" என்று கந்த புராணத்தும் வருதலைகொண்டுணாக.

தாத்பரியம்.

ஹரி தன் பக்தனை பலியைக் கீழே தள்ளினுன், ஹரன் தன் பக்தனை குபேரனை கௌரவப்படுத்தினுன் என்பதாம.

தாரதம்மியம்.

தன்னிடத்தி லன்புவைத்த வொருவனை எவ்வளவு தாழ்ந்த தன் மையி னிற்பவனும் வஞ்சித்துக் கீழ்ப்படுத்தமாட்டான். இது இவ்

வாறிருக்க, இவ்வரி தன்னே வழிவழி யடிமையாக வணங்கு மரபில் வந்தவனும நீதிமானுமாகிய மாவலியைக் கீழ்ப்படுத்திய்து எவ்வள வும் உசிதமான விஷயமலல தன்னே வணஙகிய குபேரனுககு ஐசுவ ரியாதிகளே யளித்த ஹரன மாவலி விஷயத்தி விழிவுபுரிநத ஹரியை விட உயாநதவனெனபது சொலலாமலே யமைநத விஷயம. ஆத லால அன்பன் விஷயத்திற கெடுதிபுரிநத ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி அன்பன்விஷயத்தி லுயாவு புரிந்த ஹரனேச சிறநதவனுக வறி ந்து நாஙகளநத ஹரனேயே சரணமாக அடைநது வணஙகுகினறேம.

வ்யாதாதிநீசஹ்ருதஜீவநாகோ
வ்யாதாயிதோபிநிகமைஸ்ஸ்ரீசாந்யை:
கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்த்யவ்ருத்தா
ஸ்ஸத்யம்ப்ருவந்துதமிமம்வயமாச்ரயாம:॥

வ்யாதாதிநீசஹ்ருதஜைஜவதாகஏகோவ்யாதாயிதோபிநிகமஸ்ல பிராஸ்ரீதேஸ்ய:। கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவ்ருததாஸ்ஸதயம் ப்ருவந்துதமிமமவயமாஸ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு

பண்டங கிளிமென் மொழிமனேமாா பலரை வியாதப் பாதகாகள்
கண்டங் கடையப பெறறவனுய கணடா ஞெருவன் கரையொருவன்
புண்டங்கிலேவேவேடுவனுயப்போநதுமறைநாயொடுபொலிந்தான்
எண்டங கிவருட் சிறநதவன்யா ரிசைததாற்பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
வியாதாதிநீசஹ்ருதஜைஜவதாக	வேடர்முதலிய நீசசனங்களால் அபகரிக் கப்பட்ட தன்னதான மனேவியரை யுடையவன்,
அந்ய:	இன்னெருவன்
வ்யாதாயிதோபி	வேடனுனும்
நிகமஸ்வபி:	வேதங்களாகிய நாய்களாலே

ஆசரித	ஆச்ரயிககப்பட்டவன் ,
அநயோ	இவவிருவருககுள்
அதிக	சிறநதவன
கோவா:	யாவன ?
இதி	இதனை
வருததா:	பெரியவாகள
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
ஸதயம	உணமையை
ப்ருவநது	சொலலலாம.
தமிமம	அநத இவனை
வயம	நாஙகள
ஆஶ்ரயாம	ஆஶரயிககினறோம

பொழிப்பு.

ஒருவன தன மனைவியை வேடா முதலிய இழிஞாகளு மப கரிககு மியலபினனுயினன, இனனெருவன தான வேடனனாலும வேதஙகளாகிய நாயகளாலே ஆசரயிககபபட்டவனுகவிருககின்றான்; இவ்விருவரிற சிறநதவனைப் பெரியவாகளான நீஙகள சததியமாகச் சொன்னல்,நாஙகளந்த மஹாபுருஷனைச சரணமாகவடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் வேடா முதலிய இழிஞாகளாலே அபகரிதத மனைவி யளை யுடையவனென்றது - ஹரியை, அது அவவரி அவவண்ணம் வேடாகளா லபகரிககப்பட்ட மனைவியளை யுடையவனுதலால்.

ஹரி கண்ணனுகததோன்றி இறந்து பட்டபினபு, அவன் மைத் துனனன பார்ததன் அக்கண்ணன் மனைவியரிற் றீயில் விழுந்திறந்த வர்கள் தவிர வுள்ள மற்றையவாகளை அழைததுக்கொண்டு அததின புரியைக் கருதிவருங்காலத்தி லிடையிலொரு விடத்திற் றங்கியிரு ந்த வொரு இராத்திரியில் அநேகம் வேடர்களான திருடர்கள் வந்து ஆளுக்கொருத்தியை யிழுத்துக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். பின்

ணா அவவேடாகளுடன போராபுரியத திறமற்றவனுகப பார்த்தனும் தன்னூரடைந்தனன் இதனை —

“ ஈரொண்ணுயிரமுதலேழைமாரகளேச
சிரிலாவேடுவாசினத்திற்கைககொளப்
போரிஞன்மிகுந்தககாண்டவமபூங்கணே
வீரபோடெனவலிவிசையங்கைககொடு” என்று ஸ்ரீ பாகவ
தத்தில வருதலேககொண்டுணர்த

ஒருவன வேடனுனுலும வேதங்களாகிய நாயகளாற சூழபெற
ருனெனறது-ஹானே, அது அவவரன் அவ்வாறிருந்திருத்தலால்.

ஹரன பாசுபதாஸ்திரத்தைககருதித தனனைககுறித்துக காமியா
ர்த்த தவமபுரிந்த அருச்சுனனுக்க கருளபுரியுமபொருட்டு வேடரூப
மடைந்து சென்றபோழ்து, வேதங்களும நாயரூபமடைந் துடன்வரச்
சென்றனன இதனை—

ததஸ்தம் ததஸ்ஸம்வ்ருஷ்டஸ்த வ்ருஷ்டிஷ்டஸ்ஸஹராத்ஸஸ।
விராகவாணிஸம்ஸ்வாநுவஸவ்வாவஹரொரஹாஸ॥
கொராதம்வேஷமாஸ்தாய காஞ்சநத்ருமஸந்நிப।
விப்ராஜமாநோவபுஷா கிரிர்மேருரிவாபர॥ என்று
ஸ்ரீமஹாபாரதத்தும,

“ மிககவனறவஞசோதிபபானவேட்டுவககோலமாகித்
திகெகலாமனனங்கோலந்தொடருமோாதேவதேவா
மைககுழலனனமபினனேதொடரமற்ெருருகோலததைப்
புககுறததொடாவாாபோலபபுகுந்தனர்பொருவில்லேந்தி” என்
று குறறுலபுராணத்துமு,

“ அநநதவேதமுமிறைவனேவலிஞன்ஞானிகளாயருககுசு
அநநதகோடியிற்கோடிகணகாதாவேட்டுவராயருகுபோத
வநநதஞலினித்தரிக்கவரிதரிதிப்பூதலமென்றமரர்கூற
வநந்தமாமுகமாகியடிச்சுவடுகோக்கிஞனடவியெல்லாம் ” என்று
பாரதத்தும் வருதலேக்கொண்டுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரியின் மனைவியை வேடர் முதலிய இழிந்தவர்கள் இழுத்துக்கொண்டு போயினார்கள், ஹரன் வேடவுருவடைந்தும் வேதங்களாகிய நாய்களாற் சூழப்பெறுகிறான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

நல்ல ஜாதியார்களாற் கைக்கொள்ளப்பட்டாலும் ஒருவன் மனைவியைப் புகழுவோர் இவ்வுலக முதலிய வெவ்விடங்களிலு மில்லை, அநேக மனைவியரை வேடர் முதலிய நீசஜனங்களால் அபகரிக்கப்படும் துர்ப்பாக்கியத்தினையுடையவனை இந்த உலகத்தில் எவன் சிறந்தவனாக வுள்ளவனென்று கூறுவான் இதனை யுசதேசிகருங்கால் வேடர்முதலிய நீசர்களா லபகரிக்கப்பட்ட மனைவியையுடைய ஹரி இவ்விஷயத்திற் பலராலும் இகழப்பட்டவனாகின்றான்; வேடரூபத்தை யடைந்தாலும், ஹரன் கௌரவஹானி யில்லாமலிருத்தலால், இவ்விஷயத்திற் சிறந்தவனாகின்றான். ஆதலால் நாங்கள் மனைவியைப் பறிகொடுத்த இழிவடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வொதுக்கி கிராதரூபத்திலும் மனைவியுடனும், வேதங்களான நாய்களுடனுமிருக்கும் ஹரனைச் சரணமாக வடைந்து வணங்குகின்றோம்.—எ-று.

ஏகஸ்ய ஸ்வகஜநாப்ஹ்ருதகத்ரா
அந்யஸ்ய பாமரம்ருதுபூதவிபூதிரோகா।
கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தா
ஸ்ஸத்யம் ப்ருவர்த்துதமிமம் வயமாஸ்ரயாம:॥

ஏகஸ்ய ஸ்வகஜநாப்ருஹ்ருதக்தகாத்ரா அந்யஸ்ய பாமரம்ருதுபூத விபூதிரோகா। கோவாநயோரதிகஇத்ய நுசிந்தியவ்ருததாஸ்ஸதயமப்ருவர்த்துதமிமம் வயமாஸ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு.

பணிநீர் வையத் தொருவனடி பருவிச் சேவை புரியடியா
இணிதோன் முதல விடமெல்லாந் தீயாற் சுட்டுத் திரிதருவோர்
கணிசே ரொருவன் றிருவடியர் கணமா நீறு காணுதலோர்
எணிலா ரிவருட் சிறந்தவர்க ளிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸய	ஒருவனுடைய
ஸேவகஜந'	அடிமைகள
ப்ருஶதகதகாதர.	மிகவும சுடபபட்ட சரீரமுடையவாகள்,
அந்யஸய	மறறெருருவனுடைய
ஸேவகஜநா	அடிமைகள
சுப்ரமிருதுவிபூதிரோகாபூத-வெணமையாயு ட, மிருதுவாயும, பரிசுத்த	மாயுமிருககிற விபூதிரோகையோடு கூடினவாகள,
அநயோ.	இவ்விருவருககுள
அதிக.	சிறநதவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசிதது
வருததா	பெரியவாகள
ஸதயம்	உண்மையை
ப்ருவநது	சொலலலாம.
தமிமம	அநத இவனை
வயம்	நாஙகள
ஆஶரயாம	ஆஸ்ரயிக்கின்ருேம்.

பொழிப்பு

ஒருவனுடைய பததசனஙகள் சுடப்பட்ட சரீரத்தினையுடையவாகள், மற்றெருருவனுடைய பததசனங்கள் மிகவும வெண்மையான பஸ்மதாரிகளாகவுள்ளவாகள், இவ்விருவர்களுட் சிறந்தவனை இவனென்று பெரியவாகளான நீங்கள் கூறுவீர்களாளுல், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாத வடைகின்றேம்.

விதப்பு.

ஒருவனுடைய பக்தஜனங்கள் சுடப்பட்ட சரீரங்களையுடையவர்களென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி பக்தர்கள் அவ்வாறு சுட்டுக் கொள்ளுதலால், இதனை—

"சென்னியோங்குதண் திருவேங்கடமுடையாயுலகு
தன்னைவாழநின்றநம்பிதாமோதராசதிரா
என்னையுமென்னுடைமையுநினசக்கரப்பொறியொற்றிக்கொண்டு
நின்னருளேபுரிந்திருந்தேனினியெனதிருக்குறிப்பே" என்னும்
நாலாயிரப்பிரபந்தத்தாலுணாக

ஒருவனுடைய பத்தசனங்கள வெண்மையும மிருதுவுந தூய்மையுமானதான விபூதியைத தரிக்கபபெறறவாகளாக விருக்கின்றாகள என்றது-ஹரனை, அது அவவரபததாகள அவவாறு தரிததுக் கொள்ளுதலால இதனை—

"எவரோனுந்தாமாகவிலாடத்திட்ட திருநீறுஞ்சாதனமுங் கணடாலுளகி, யவராதேயவரவரை நகணடபோதேயுநந்தடிமைத்திறநினைந்தங்குவந்துநோக்கி, யிவாதேவரவாதேவரொன்றுசொல்லியிரண்டாட்டாதொழிநதசனறிறமேபேணிக, கவராதேதொழுமடியாநெஞ்சினுள்ளேகன்றுபபூநதுதறியைக்காணலாமே" என்று வருந் திருவிடருகததாலுணாக

தாத்பரியம்

ஹரிபததா கூடபபட்ட உடமபினா, சிவபத்தா விபூதிதாரண சரீரிகள எனபதாம

தாரதம்மியம்

மிகவுந கூடபபட்ட சரீரத்தினையுடைய பகதாகளை யுடையவனைக்காட்டிலும,மிகவும பரிசுத்தமான விபூதியைத் தரிதத பகதாகள கஷ்டமிலலாதவாகளாதலாலே கூடபபட்ட தேகங்களை யுடையவாகளை பகதாகளாகவுடையவனைவிட தூயமையான விபூதிதாரிகளான பத்தாகளையுடையவன சிறந்தவனாதலால,இவவிஷயத்திற குழவடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றிச் சிறந்த ஹரனை நாங்கள வணங்குகின்றோம்.—எ-று. (ருக)

ஸகொ௱ிதாஜஃஹவஷுடவத்ரூஹாயீ
ஹ௱ெந௱ாஹிதாஷிஜாஃஹாவடீசுலவாஷீ।

கோவாநயோரதிக இத்யநுஸந்திய வ்ருத்தா
ஸ்ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாச்ரயாம:॥

ஏகோநிதாந்தமபவதவடபதரசாயீஹ்யநயோஹிதாதருஙமஹா வடமூலவாஸீ । கோவாநயோரதிகஇதயநுஸிநதியவருததாஸஸதயம ப்ருவநதுதமிமவயமாஙரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு

தரள மிப்பி யீனறிறைககுந தணணீ ருலகிற சாரொருவன
விரள மொனறி வடததிலையில வீழ்வா ஞவான் வேறொருவன
கரள மொனறு களததோடக கலலா னிழலின கணணுறுவான
சரள மொனற லெவரிடைநீ சாறறிற பெரியீா தாழுதுமே

பதப்பொருள்

ஏக:	ஒருவன
நிதாந்தம	எபபொழுதும
வடபதரசாயீ அபவத	ஆலிலையிறபடுததுககொளளுகிறவஞஞன,
அநய:	இனனொருவன
தாதருஙவடமூலவாஸீ	அபபடிபபடட ஆலமரததினடியிலிருககிற வஞக
அபவத	ஆஞன,
அநயோ:	இவவிருவருககுள
அதிக:	சிறநதவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
அநுஸிநதிய	ஆலோசிதது
வ்ருததா:	பெரியவாகள
ஸதயம	உண்மையை
ப்ருவநது	சொல்லலாம.
தமிமம்	அநத இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம:	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்,

பொழிப்பு

ஒருவன் சதா ஆலிலையிற் கிடைப்பவனாகவானான், இன்னொருவன் அவ்வாலினடியிலிருப்பவனாகவானான, இவ்விருவருக்குள் பெரியவர்களே! யாவன் சிறந்தவன்? நீங்கள் உண்மையைச் சொல்லுங்கள். நாங்கள் உங்களாற் சொல்லப்பட்ட அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விசேஷம்

ஒருவன் எப்பொழுதும் ஆலிலையிற் கிடந்தானென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு கிடத்தலால். இதனை—

“ பாலகனென்றுபரிபவஞ்செய்யேலபண்டொருநாள்
ஆலினிலைவளர்ந்தசிறுக்கனவனிவன்
மேலெழப்பாய்ந்துபிடித்துக்கொள்ளுமவெகுளுமேல
மாலைமதியாதேமாமதீவிளைநதோடிவா” என்னு நாலாயிரப்பிர

பந்தத்தாலுணாக

ஒருவன் அவ்வாலின்கீழிருந்தானென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறிருத்தலால. இதனை—

“ ஓராலீழலொணகழலிரண்டு - முப்பொழுதேத்திய நால்வர்க்கொளிநெறி-காட்டினை” என்று திருஞானசம்பந்தப்பெருமான் றிருவாய்மலர்ந்த திரவிடவேதத்தாலும்,

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] என்று உபநிஷத்துக் கூறுதலாலுணாக.

தாத்பரியம்.

ஹரி ஆலிலையிற் கிடந்தான், ஹரன் ஆனிழலி லிருந்தானென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒரு ஆலிலையிற் கிடந்து வீணே உறங்குபவனைக்காட்டிலும், ஆலினடியில் ஞானோபதேசியாக இருப்பவன் சிறந்தவன் இதனால் ஆலிலையிற் கிடந்த ஹரியைவிட ஆலினடியிலிருந்த ஹரன் சிறந்தவனாதலால், இவ்விஷயத்திற் குழவடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி இவ்விஷயத்திற் சிறந்த ஹரனைப் பிரதானமாக நியாயமுகத்தாலுணர்ந்து நாங்களந்த மஹானாகிய ஹரனைச் சரணமாக வடைந்து வாழ்கின்றோம் — எ-று (கூஉ)

ஏகோ தத்தே ஸிதம்ருத்திலகம் லலாடே
ஹ்யந்யோ தத்தே ஸஹஸா ஹிமதிலகம் லலாடே ।
கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தாஸ்
ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம: ॥

ஏகோதத்தே ஸிதம்ருத்திலகம்லலாடே ஹ்யந்யோதத்தே ஸஹஸாஹிமதிலகம்லலாடே । கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்யவ்ருத்தாஸ் ஸத்யம்ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஶ்ரயாம ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

கொண்டற் கச்சுக் கிரிமுலையார் கோதை யிடத்திற் கூடொருவன்
மண்டற் றிடுமோர் நெற்றியினான் மற்று மொருவன் குற்றமிலா
தொண்டற் றிடுமெவ் வுதவகனை ஒருநற் றிலத மாவுடையான்
கண்டற் றிவருட் சிறந்தவனைக் கனிந்தாற் பெரியீர் காணுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
லலாடே	நெற்றியில்
ஸிதம்ருதம்	வெள்ளை மண்ணை
திலகம்	திலகமாக
தத்தே	தரித்தான்,
அந்ய:	இன்னொருவன்

ஹரோதவம	அககினியை
லலாடே	நெற்றியில
திலகம	திலகமாக
ததெள	தரிததான,
அநயோ	இவவிருவருககுள
அதிக	சிறநதவன
கோவா	யாவன
இதி	இதனை
அநசிநதயா	ஆலோசிதது
வ்ருததா	பெரியவாகள
ஸதயம	உணமையாய
பருவாநது	சொல்லலாம
தமிம	அநத இவனை
வயம	நாஙகள
ஆசரயாம	ஆசரயிககினறோம

பொழிப்பு

ஒருவன் திலகமாக வெள்ளை மணணை நெற்றியிலணிநதான, மற றொருவன திலகமாக அககினியை நெற்றியிலணிநதிருககின்றான், இவவிருவருட் சிறநதவனைப பெரியவாகளே நீஙகள கூறினால, நாங களநத மஹாபுருஷனைச சரணமாக வடைநது வாழ்கினறோம

விதப்பு.

ஒருவன நெற்றியில மணணைததரிததிருககினறானெனறது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவவாறு தரிததிருததலால இதனை,—

"பூப்பிட்டானைப்புரநதருளெனறுமுன
கூப்பிட்டானைததன்குக்கியுட்கூவெலாம
ஆப்பிட்டானையகிலகனந்தனைக்
காப்பிட்டானைக்காப்பிட்டனன்காரிகை" என்று பாதமோத தரத்தும்,

“ஆவினீரைந்துமஞ்சனமாட்டியச்சினுறமண்ணொற்றுவிளங்கிச்
சாயபன்னிரண்டுநாமமுஞ்சாத்திச்சதுமறையோதுமவேதியர்கள்
நாவினமந்திரந்தீருடலெல்லாநதெவிதசாந்தையிலனோதானமுநலகித
காவிகொள்விழியார்கருப்புரத்திபங்காட்டினார்கவினுறபபல்நால்” என்று பாகவதத்திலும் வருதலைக்கொண்டுணர்க

ஒருவனக்கினியைத் திலகமாக வுடையவனாக விருக்கின்றானென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறு நெற்றியில் திலதம்போன்ற அக்கினிக்கண் உடையவனாக இருத்தலால் இதனை—

யொவீஙவெயவஸ்ரீவைசாநராஸ்யகாக்ஷ - காலஞ்சொலா௨

ஸஹஸ்ரா ஸ்ரீநேத்ரம் என்று பைப்பலாத ச்ருதியிலும்,

“சுற்றுமபராசரபன்றினறிருப்பாரப்பலால
பறவொன்றிலோவென்றழைப்பப்பரவையுண்ணுசெய்யுண்டான
செற்றங்கனங்களைத்தீவிழித்தோய்றன்றிலைப்பலவன
நெற்றியிற்கண்ணக்கண்டகண்ணோணபெற்றினிக்நாணபதென்னே”
என்று திரவிடச்ருதியிலும்,

“சந்தனக்களபந்துதைந்தனமேனித்தவளவெண்பொடிமுழுதாடும், செந்தழலுருவிற்பொலிந்தநோக்குடையதிருநுதலவாகிடமபோலும், இந்தனவிலங்கலெறிபுனத்தப்படடெரியதொசதெழுநிலைமாட, மந்தணரழலோம்பலைபுனறகளநதைசயணிறிகழாதித்தேச்சரமே” என்று திருவிசைப்பாவிலும் வருதலைக்கொண்டுணர்க

தாத்பரியம்

ஹரி நெற்றியில் மண்ணைத் தரித்தான், ஹரன் நெற்றியி லக்கினிக்கண்ணைத் தரித்தான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒருவன் சாமான்யமாக வெல்லாராலும் தரிக்கத்தக்க வொரு வஸ்துவைத் தரித்திருப்பானாயின் அவனை யாவரும் மதிப்பாகக்கொள்ளார்கள்; பிறராற் றரிக்கமுடியாத வஸ்துவை ஒருவன் தரித்திருப்

பாஞுயின அவனே அனேவருஞ சிறபபாகவே கொளவாாகள் என்பது நியாயபாதலால, கேவலம பணனை நெறறியிலணிநதுளள ஹரியை நாம அநத விஷயததில எப்படி சிறநதவனுகச சொல்லலாம. இது எல்லாராலும ஆகும விஷயம இதனு லிவவிஷயததிற ருழவடைந்த ஹரியை அபபிரதானமாக அகறறி, உயாநத ஹரனே நாஙகள வணங்குகின்ருேம —எ-று. (கூகூ)

ஏகோ ததாதி துலஸீதளமாலிகாம் ஹ்ரு
தந்யோ ததாதி விதாத்ருகபாலமாலாம்।
கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தா
ஸ்ஸத்யம் ப்ருவந்து சமிமம் வயமாஶ்ரயாம:॥

ஏகோ ததாதிதுலஸீதளமாலிகாமஹ்ருதந்யோததாதிவிதாதருக பாலமாலாம| கோவாநயோரதிகஇதயநுசிநதியவருததாஸஸதயமப்ருவநதுசமிமமவயமாஶ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு

பசசெனமெருளிருமவடதநிலேயைபபறிததுககட்டுமெபலதொடையல்
வைச்சொன் றகலத தாஞெருவன வையந தன்னே யீனறபுதா
உச்சந் தலேகள் பலவணியா வுகநதுதிரியு மொரு பெரியோன்
இச்சந் தாகளுட் சிறந்தவன்யா ரிசைததாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன
ஹ்ருதி	மாாபில்
துலஸீதளமாலிகாம்	துளசியிலேமாலேயை
ததாதி	தரிககிருன்,
அந்ய:	மற்ெருருவன்
விதாத்ருகபாலமாலாம்	பிரமாகளுடைய கபாலமாலேகளே
ததாதி	தரிககிருனல்லவா;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
கோவா	யாவன்

அதிகஃ	சிறந்தவன்?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா	பெரியவர்கள்
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தமிமம்	இந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாமஃ	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு

ஒருவன் மார்பில் துளசிமாலையை யணிந்திருக்கின்றான், இன்னொருவன் பிரமர்களின் கபாலங்களை மார்பிலணிந்துகொண்டிருக்கின்றான், இவ்விருவரில் சிறந்தவனைப் பெரியவர்களாகிய நீங்கள் சொன்னால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாகவடைந்து வாழ்கின்றோம்

விதப்பு

ஒருவன் துளசிமாலையை மார்பிலணிந்திருக்கின்றானென்றது - ஹரியை, அது அவர் அவ்வாறு தரித்திருத்தலால்

பூர்வத்தில் ஸ்ரீகைலாயமலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபெருமானைத் தரிசிக்கும்பொருட்டுச் சென்ற இந்திரன் செருக்குடையனென்பதையுணர்ந்த சிவபெருமான் ஒரு பூதரூபத்துடன் கோபுரவாசலில் நின்றனன் அப்பொழுது அங்குவந்த இந்திரன் பூதனைப்பார்த்து பூத! ஈசற்குச் சமயமென்னை என்றனன் அதற்குப் பூதனொன்றும் பேசாது வாளா இறுமாந்து நிற்பதைக்கண்ட அவ்வலாரி தன்கை வச்சிரத்தால் அப்பூதனை அடித்தான். பூதன்மீது பட்ட வச்சிரம் நுறுங்கிப் பாழாகவே இந்திரன் அச்சமுற்றனன்; இறைவனும் மிக்க கோபத்துடனெதிரே தோன்றினன். உடனே இந்திரன் அந்தோ! இறைவனென்று அறியாது தகாத காரியஞ்செய்தோமே என அச்சுற்று, வீழ்ந்து வணங்கி வேண்டிக்கொண்டனன். இந்திரன் வேண்டுகோ

ஞ்சகிரங்கிய சிவபெருமான் தன்னிடத்துண்டாகிய சீற்றத்தை கடனடுவில்விட்டு இந்திரன்மீது கருணைகாட்டிச் சென்றனன்.

பின்னரந்தக்கோப மொரு கொடிய அசுரவடிவத்தை யடைந்து மகாவீரனாய் வெகுகால மருந்தவஞ்செய்து பெரிய வரங்களைப்பெற்று மிகவுஞ்சிறந்தவனாய் அநேககாலமிருந்தனன். அவன் மனைவி பிருந்தையென்று பேருள்ளவள், மகா சுந்தரி அசமானமான லாவண்யமுள்ள அப்பிருந்தையைக்கண்டு காதலுற்ற ஹரி, சலந்தரன் தன்னால் வெல்லக்கூடாத பராக்கிரமியா யிருத்தலைத் தானவனோடு பலதரம் போர் புரிந்து தோற்றமையா லுணர்ந்தவனாதலால் அவன் மரணத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தனன். சிலகாலங் கழித்து அந்தணவுருவத்துடன் வந்த சிவபெருமானு லுண்டாக்கப்பெற்ற சக்கரத்தினால் இருபிளவாகி விழுந் தழிந்தனன் சலந்தரனென்பதை யுணர்ந்தான் உணர்ந்து, இதைவிட வேறே தருணம் இல்லையென்று ஒரு வயோதிகனான முனி யைப்போல வேஷந்தாங்கி பிருந்தையுலாவும் பூங்காவனத்தி லிருந்தனன்.

கணவனது மரணத்தை யுணராத வம்மாது பூந்தோட்டத்தி லிருக்கும் முனிவனைக்கண்டு வணங்கி, ஐயனே! எனது கணவன் கைலாயத்திற்குச் சேனைகளுடன் போயினன், இன்னம் வந்தானில்லை. திவ்யதிருஷ்டியையுடைய தாங்கள் எப்பொழுது வருவானென்று கூறவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டனள். அக்கபடமுனிவன் அதற்கென்ன, அவ்வாறே செய்கின்றேனென்று தனது கண்களை மூடிக்கொண்டு சற்றுநாழிகையிருந்து பின்னர் கண்ணைத்திறந்து, மாதே! அஞ்சாதே. நான் சகல சித்திகளையும் உணர்ந்தவன் என்னால் இறந்தவர்களையும் எழுப்ப முடியும் ஆதலால் நீயஞ்சாதே என்று கூறித் தனது தௌவாரிகளாகிய இரண்டு வானரங்களால் அவ்விறந்த சலந்தரனுடலை அங்கு கொண்டுவரச்செய்தனன்.

பின்னர் தன் கணவனது மரணத்தைக்கண்டு கவலுகின்ற காரிகையை நோக்கி, நீ அஞ்சாதே; நின் கணவனை நானெழுப்பித்தருகின்றேனென்று கூறி, இருபிளவான உடலை யொன்றுபடுத்தி யவனு

ணராமல் அதனில் தானே புகுந்து உயிருள்ளவனாகச் சலந்தரனெழுந்ததாக நடித்தனன்.

நிஷ்கபடையான ப்ருந்தை தன் கணவனென்றே கருதி மிக்க சந்தோஷத்துடன் இறக்கத்தழுவினள். இதனாலானந்தமுற்ற கபட சலந்தரன் அரண்மனையடைந்து அநேககாலம் அவளொடு ரமித்தனன். பின்னொருநாள் தன்னை மறந்து தூங்கிவிட்டான். தூங்கும்பொழுது பார்த்த ப்ருந்தையின் கண்ணுக்குச் சலந்தரன் காணப்படவில்லை, நாராயணன் காணப்பட்டான். உடனே நாராயணனுடைய இழிந்த இச்செய்கைக்கு வெறுப்புற்றுப் பல தீயசாபங்களையிட்டு அவனுணர்தற்கு முன்னே அக்கினிப்பிரவேசமாயினள்.

இவளெரிந்து சாம்பரானபின்பு எழுந்த நாராயணன் அவளது மரணத்தாற் சோகமுற்று ஏங்கி அச்சாம்பலிலேயே அதிக மோகத்துடன் புரளத்தொடங்கினன். இவ்வநுசித காரியத்தைக்கண்ட தேவர்கள் மஹாதேவியினிடம் கூறினார்கள். மஹாதேவியும் தன் திருமேனியினின்றுஞ் சற்றே அழுக்குருட்டி எடுத்து இதனைக் கொண்டுபோய் அவ்வசுரியின் உடற் சாம்பலிலிட்டுத் தண்ணீர் விடுங்களென்றனள். அவர்களும் அவ்வாறே செய்தார்கள். அப்பொழுது அச்சாம்பலில் நின்றும் ப்ருந்தையென்று பேருள்ள க்ருஷ்ணதுளசிச்செடிகள் தோன்றின. அவைகளந்நாரணனுக்கு அப்ருந்தையாகக் காணப்பட்டமையால், அதனைத் தன் மார்புமுதலியவற்றில் அவள் பரிசிப்பதைப் போலப் பரிசிக்குமாறு அத்தழைகளைப் பறித்துத் தரித்துக்கொண்டான் என்று வியாசர் ஸ்காந்தபுராணத்திற் கூறியிருக்கின்றார்.

திருமால் துளசி யணிபவனென்பதை "வனமாலிபடியிடந்தோன்" என்றும்,

" அணுங்கவென்னைப்பிரிவுசெய்தாயாபாடிகவர்ந்துண்ணும்
குணுங்குநாறிகுட்டேற்றைக்கோவாதனைக்கண்டீரோ
கணங்களோடுமின்மேகமலந்தாப்போல்வனமாலை
மினுங்கநின்றுவிளையாடவிருந்தாவனத்தேகண்டோமே" என்று
வரும் நாலாயிரப்பிரபந்தத்தாலும்,

"மட்டுலாவுதண்டுழாயலங்கலாயபுலன்கழல
விட்டுமீளவிலாதபோகமவிண்ணிலநண்ணியேறினும்
எட்டினேடிரண்டெனுஙகயிறறினுன்மனந்தனேக
கட்டிவீடிலாதுவைததகாதலின்பமாகுமே" எனறு திருமழிசை
யாழ்வானும் கூறியிருததலாலுணாக

ஒருவன் பிரமாகளின கபாலஙகளேத தரிததிருக்கினுன் என்றது-ஹரனே, அது அவ்வரன் அவ்வாறு தரிததிருததலால. இததனே பிரமாகளிறநதாாகளெனறு இனிவரும் பிரமாகளும் அறியும்வண்ணம் ஹரனுலிவைகள் தரிககபபட்டன இதனே—

"கறபஙகளதோறுநதோனறுஙகணககிலாபபிரமாமாயா
முற்பொன்றுநதலேகளகோததுநாறறியமுளிபுன்மாலே
பொற்பொன்றுநமதுசெனனிபுயமனாசரணமெஙகுஞ்
சிற்பஙகளவிளஙகப்பூணடதிறமிதுநோககிககாணுய" என்று
வருங காஞ்சிப்புராணததாலும பிறவறறுலும உணாக.

தாத்பரியம்

ஹரி துளசிமாலேயை யணிநதான, ஹரன் அநேகாயிரம பிரம கபாலங்களே அணிநதானெனபதாம

தாரதம்மியம்.

ஒருவனணியும் அணியினு லொரு மதிப்புவேண்டும, அப்பொழுதுதான் அநத அணி அணிநதவனுடைய தனமைவிளஙகும். ஹரி துளசியைத் தரிததிருததலால் விளஙகும பிரபாவ மொனறுமில்லே; ஹரன் பிரமர்களின் கபாலங்களே அணிந்திருததலால் நிததியன் என்னும் பிரபாவம் கேட்கப்படுகிறது. அதனுல நாங்கள இவ்விஷயத்தில் ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி ஹரனேப் பிரதானமாககொண்டு வாழ்கின்ரூம்.—எறு. (கூச)

[illegible]
[illegible]

கோவாநயோரதிக இதி வ்ருத்தா அநுசிந்த்ய
ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாச்ரயாம:।

ஏகோமருககரஹணதோகஹநேசசார தவநயேமருகஙகரதலே நிவஹந்ஸதாஸ்தே । கோவாநயோரதிஇதயநுசிநதியவருததாஸஸத யமப்ருவநதுதமிமடவயமாஸரயாம ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

கத்துங் கரியுங் கோடரமுங களுலுங கொடிய காட்டினினமா
னெத்தும் பரிவு கொண்டொருவ னெங்கு முலவ லேய்நதுறருன்
உததுங கமதாா மானென்றை யொருவன ருங்கி யுறுகின்ருன்
இததுங காதமிற் சிறநதவன்யா ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞசுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன
ம்ருகக்ரஹணத:	மானைப பிடிககும்பொருட்டு
ககநே	காட்டில
சசார	சஞ்சரிததான்,
அந்ய: து	இன்னொருவனுல்
மருகம்	மானை
ஸதா	எப்பொழுதும
கரதலே	கையில்
நிாவகந்	வைத்துக்கொண்டவனுக
ஆஸ்தே	இருக்கிருன்,
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
கோவா	யாவன
அதிக:	சிறந்தவன்?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை

பருவந்து	சொல்லலாம்
தம்மம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் யானையைப் பிடிக்கும்பொருட்டுக் காட்டிலுலாவினான், இன்னொருவன் எப்பொழுதும் மானைக் கையிற் பிடித்துக்கொண்டிருக்கின்றான், பெரியவர்கள் உண்மையாக இவர்களிற் சிறந்தவனை இவனென்று சொன்னால், அந்த மஹாபுருஷனை நாங்கள் சரணமாக அடைந்து வாழ்வோம்.

விதப்பு

ஒருவன் மானின்பொருட்டுக் காட்டிலுலாவினானென்றது-ஹரியை, அது அவர் அவ்வாறு இயற்றியிருத்தலால்.

ஹரி - இராமனாகிய ஞான்று சிற்றன்னையின் ஆணைக்குட்பட்டு மனைவியும் இளையவனும் உடன்வர வனவாசியாகித் தண்டகாரணியத்தில் இருந்தபோழ்து, சூர்ப்பநகையென்பவள் இராவணனிடஞ் சென்று இராமன் மனைவியின் பேரழகை வர்ணித்தவுடனே, இராவணன் இராமன் மனைவியை விபசரிக்கக்கருதி, இராமனையவன் மனைவியான சீதையி னருகினின்றும் பிரிக்கும்வண்ணம் மாரீசனென்பவனை நீ ஒரு மாயமானுருவுடன் செல்லென்றனுப்பினான். அவனும் பொன்மயமான மானாக இராமன் மனைவியின் எதிரே உலாவினான். அவளும் அதனைக் கபடமானென்றுணராது தன் கணவனைப் பிடித்துத் தருமாறு வேண்டினாள், அவனும் பெண்புத்திக்கிசைந்து வில்லிலம்பு வைத்துக்கொண்டு அதன் பின்னாலே உலாவினானென்பதை உலகரனைவரு மறிவார்கள். இதனை—

" வலிவணக்குவரைநெடுந்தோள்விராதைக்கொன்று
வண்டமிழ்மாமுனிகொடுத்தவரிவில்வாங்கிக்
கலைவணக்குநோக்கரக்கிமூக்கைநீக்கிக்
கரனோடுதூடணன்றனுயிரைவாங்கிச்

சிலைவணக்கிமானமறியவெய்தானறனைத்
தில்லைநகர்த்திருச்சித்திரகூடந்தன்னுள்
தலைவணங்கிக்கைகூப்பியேத்தவல்லார்
திரிதலால்தவமுடைத்துத்தரணிதானே" என்று குலசேகர
மன்னன் கூறியிருத்தலைக்கொண்டுணர்க

ஒருவன் எப்பொழுதும் கையின் மானைப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கின்றானென்றது-ஹரனை, அது அவ்வான் அவ்வாறு சதா மானைப் பிடித்துக்கொண்டிருத்தலால்

தாருகாவனமுனிவர் யாகஞ்செய்து எழுப்பிய மானை அதன் கருவமடங்க ஹரன் இன்றும் தரித்திருக்கின்றான்

ஈஶாநொ ஸஂஶஹாநாஶ ஶ்ரு ஹ்ஸாவாணீநாஶ்ரமஂ।
திஷ்டி ஶக்ஷணேவா ஶிலயஸ்யஂக்ஷ்ரஸாவ ஜெதீக்ஷஂ॥

என்று ஸ்காந்தபுராணத்தும்

ஶ்ருத்யாஂஹ்ஸ்ருத்யா பூர்ணீதாஂ ஸவாஸஂ ஹரிணம்வா ஹஸ்தேஶூலாஹ ஶிகஂ - ஜாநாஸ்வக்ஷூஷயா ஸெநாஹஸ்தஜமவாஸ ஸஶோவஶுதே ப்ராவடாயே: என்று யாக்ஞவல்க்கியசுருதியிலும் கேட்கப்படுதலைக் கொண்டுணர்க

தாத்பரியம்.

ஹரி மானின்பொருட்டுக் காட்டிற் றிரிந்தான், ஹரன் மானைக் கையிற் பிடித்திருக்கின்றான் என்பதாம்

தாரதம்மியம்.

கேவலம் மானைப்பிடிக்க வலைந்து திரிந்தவனைக்காட்டிலும், மானை என்றுங் கையில் வைத்திருப்பவன் அந்தவிஷயத்தில் சிறந்தவனாதலால், நாமும் மானுக்கலைந்த ஹரியை இந்த விஷயத்தில் அப்பிரதானமாக அகற்றி ஸதா மானைத்தாங்கிய ஹரனை அடைந்து வணங்கி அவ்வரனையே ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.—எ-று. (௩௫)

ஏகோ தஶாஸ்ய ஹ்ருத நைஜ வதூக ஆஸீத்
அந்யோ வதூ விலஸிதார்த்த ஶரீர ஆஸீத் ।
கோ வாநயோ ரதிக இத்யநு சிந்த்ய வ்ருத்தா
ஸ்ஸதயம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம: ।

ஏகோ தஶாஸ்யஹ்ருத நைஜ வதூக ஆஸீத் அநயோ வதூவிலஸிதார்த்த ஶரீர ஆஸீத் | கோவா நயோரதிக இதயநு சிந்த்ய வருத்தாஸ ஸதயம்ப் ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு

புல்லும பொறிகொள மதிலிலஙகைப பூப னெடுதத மனைவியினன்
சொலலி லொருவன மறறொருவன தாக உ வலலி யன்னாளா
லெலலொன் றிடமே னியிறபாதி யிட சதனுகி யிருககின்றன
எலலி லிவருட சிறநதவனயா ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞசுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகம்	ஒருவன
தஶாஸ்ய	இராவணனுலே
ஹ்ருத	அபகரிககபபட்ட
நைஜ	தனனதான
வதூக:	மனைவியையுடையவனுக
ஆஸீத	ஆனன,
அந்ய:	இனனெருவன
வதூவிலஸிதார்த்தஶரீர:	பெண்சாதியினுலே பிரகாசிககிற பாதிசரீரததையுடையவனுக
ஆஸீத்	ஆனுன்,
அநயோ:	இவ்விருவருககுள
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்

அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
பருவந்து	சொல்லலாம்.
தம்மம	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு

ஒருவன் பத்துத்தலையுள்ள இராவணனால் அபகரிக்கப்பட்ட மனைவியையுடையவன், இன்னொருவன் தன் சரீரத்திற்பாதி மனைவியாற் பிரகாசிப்பவனாக இருக்கின்றான்; இவ்விருவர்களில் எவன் சிறந்தவனோ அவனைப் பெரியவர்கள் உண்மையாகச் சொன்னால், அவனை நாங்கள் ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் இராவணனால் அபகரிக்கப்பட்ட மனைவியை யுடையவனென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் இராவணனால் எடுக்கப்பட்ட மனைவியை உடையவனாதலால் இதனை—

"பரிந்துபறப்பவெருகுண்டவளபகர்தலினிளையோன
விரைந்துநாடுவானபோயபினமெலிவொடுதனித்தங்
கிருந்தவனனையயிராவணனவவவிவிணணெழுந்தான்
கரந்துகொலவதற்குறறதுகாலமெனறுணரான" என்று வரும்
பாகவதத்தாலும்,

"கொண்டானுயர்தோமிசைக்கோலவளையாள்
கண்டாளதனதாருயிர்கண்டிலளால்
மண்டானுறுமமின்னின்மயங்கினளால்
விண்டான்வழியாயெழுவான்விரைவாய்" என்று கம்பராமாயணத்திலும்,

"அரக்கர்கோவெனவியவண்ங்கைநீக்கலான்
மருக்கமழலங்கலான்மண்ந்தீதன்கொலென்

நிரக்கமில்சித்தனுங்கிசைத்தனல்லறம்
புரக்கவந்தருள்புரிபுனிதன்கேட்டனன்" என்று பாகவதத்திலும்,

[illegible]
[illegible] காயஸாராவாது
ராவணம் என்று சுருதியிலும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

ஒருவன் மனைவியால் பிரகாசிக்கப்பட்ட பாதியுடம்பினனென்றது-ஹரனை, அது அயல்வரன் அவ்வாறிருத்தலால் இதனை —

"திருந்தமதிசூடித்தெண்ணீர்சச்சடைக்கரந்துதேவிபாகம்
பொருந்திப்பொருந்தாதவேடத்தாற்காடுறைதல்புரிந்தசெல்வ
ரிருந்தவிடம்வினவிலேலங்கமழ்சோலையினவண்டியாழ்செய்ய
குருந்தமணநாறுங்குன்றிடஞ்சூழ்தண்சாரற்குறும்பலாவே" என்று
திராவிடவேதத்து வருதலைக்கொண்டும்,

"வலப்பாகஞ்செழும்பவளச்சோதியென்ன
வாணீலச்சோதியென்ன மற்றைப்பாங்கு
கலப்பானதிருமேனியணிந்தநீற்றுக்
கதிர்முத்தின்சோதியெனமேனிமின்ன
குலப்பாவையுடன்கைலைக்குன்றில்வாழ்கின்ற
குன்றுடையோன்றிருக்கோலங்குறிப்பாலுன்னிப்
புலப்பாடுபுறம்பொசியமார்புந்தோளும்
பூரித்தானுடல்புளகம்பாரித்தானே" என்று பாரதத்தும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி ராவணனால் அபகரிக்கப்பட்ட மனைவியையுடையவன், ஹரன் தன் மனைவியைத் தன்னுடம்பிற்பாதியாக உடையவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒருவனால் அபகரிக்கப்பட்ட மனைவியையுடையவனாக விருப்பவனை எவனும் சிறந்தவனென்று கூறான். ஒற்றுமையாயும் அயலா

ளுல அபகரிக்கப்படாதவளாயும் உள்ள மனைவியை யுடையவனை யாவரும் புகழ்வார்கள் இதனால் இராவணனா லபகரிக்கப்பட்ட மனைவியையுடைய ஹரியைவிட இடப்புறத்தி லமைக்கப்பெற்ற மனைவியினையுடைய ஹரன் சிறந்தவனும் அதனால் நாம இவ்விஷயத்திற் றுழவடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகுத்து, இவ்விஷயத்தி லுயர்வுபெற்ற ஹரனைச் சிறந்த மஹா புருஷனாகக்கருதி அவரனையே சரணமாக அடைந்து வாழ்கின்றோம் — எ-று (௬௬)

ஏகஸ்து மாக்கடபேந்த்ர தாஹலங்காம்
மந்யஸ்து மந்தஹஸிதேந புரத்ரயஞ்ச।
கோவாநயோரதிக இத்ய நிரூப்ய ஸாரம்
ஸௌந்தர்யவந்தமிமமேவ வயமாஶ்ரயாம:।

ஏகஸ்துமாக்கடபேந்த்ததாஹலங்காம் மந்யஸ்துமந்தஹாஸேந புரத்ரயஞ்ச:। கோவாநயோரதிகஇத்ய நிரூப்யவருத்தாஸ்ஸ்யாயபரு வந்துதமிமமவயமாஸ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு

மாலை மதிய மெனச்செய்மை பருவு முகத்துக் கோட்டத்தாற் [ன
கோல விலங்கை தனையொருவன் கொளுத்தி யழித்தான் கூறொருவ
சாலச் சிறிய முறுவலினாற் றகித்தான் றகுவார் புரமூன்றை
எனு மிவருட் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏகஸ்து	ஒருவனானல
மாக்கடபேந்த	குரங்குத்தூ தனால
லங்காம	இலங்கையை
ததாஹ	சுட்டான,
அந்யஸ்து	இன்னொருவன்
மந்தஹஸிதேந	புன்சிரிப்பினால்
புரத்ரயஞ்ச	முப்புரங்களையும்
ததாஹ	சுட்டான்;

அநயோ:	இவவிருவருககுள்
அதிகம்	சிறந்தவன்
கோவா	யாவனா ?
இதி	இதனை
வருததா:	பெரியவாகள
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
ஸதயம	உணமையை
பருவநது	சொலலலாம
தமிமம	அநத இவனை
வயம	நாஙகள
ஆஶரயாம.	ஆஶரயிககினறோம.

பொழிப்பு

ஒருவன குரஙகு வேலைககாரனால இலஙகையைச சுட்டான், மறறொருவன மநதஹாஸததினாலேயே திரிபுரஙகளைச சுட்டான், இவவிருவருககுள சிறநதவனை பெரியவாகளாகிய நீஙகள சொன். னால், உஙகளால சொலலபபடுகிற மறறாபுருஷனை நாஙகள சரண மாக அடைகின்றோம

விதப்பு

ஒருவன் மாககடபடனால இலஙகையைச சுட்டான என்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவவாறு செயதிருததலால.

ஹரி இராமனாக விருந்தகாலததிற குரஙகாகிய அநுமானைத தூத னாக அனுப்பினான், அவன் இலஙகைககுட்புகுநது இநதிரசிததினால் பிடிக்கப்பட்டு வாலில கிழிசுற்றித தீயைப் பற்றவைததவுடன் அந்த வால்த்தீயினால் இலங்கையைச்சுட்டான். இதனை—

“ தனமருவுவைதேவிபிரியலுற்றுத்தளர்வெய்திச்சடாயுவைவை குந்தத்தேற்றி, வனமருவுகவியரசன்காதல்கொண்டுவாலியைக்கொ ன்றிலங்கைநகரரக்கர்கோமான், சினமடங்கமாருதியாற்சுடுவித்தானை த்தில்லைநகர்த்திருச்சித்திரகூடத்தன்னுள், இனிதமர்ந்தவம்மானை யிச்

ராமன்றன்னையேதத்துவாரிணையடியேயேத்தினேனே" என்று நாலாயிரப்பிரபந்தத்திற் குலசேகரமன்னன் வாக்கியங்கேட்கப்படுதலாலும்,

" வேந்தனகோயிலவாயிலொடுவினைவிறகடந்துவெள்ளிடையிற்
போந்துபுறநின்றிரைகின்றபொறைதீமறவாபுறஞ்சுற்ற
ஏந்துநெடுவாலகிழிசுற்றிமுற்றுநெய்தோய்த்தரிமூட்டுதெண்ணெய
காந்துகநெந்நீகொளுத்தினரார்த்தாரண்டங்கடிகலங்க" என்றும்,

" நீணிறநிருதர்நீண்டுநெய்பொழிவேள்விநீங்கிப
பாலவருபசியனென்பானமாருதிவாலைப்பற்றி
ஆலமுண்டவனன்றாட்டவுலகெலாமழிவினுண்ணும
காலமேயென்னமனத்தேகனலியுங்கடிதிலுண்டான்" என்றும்

வரும் இராமாயணத்திலும்,

ஸீதாம்ஶு ஜ்யேஷ்டாஉஸோதராநுஹகூாவோ ஶங்த ஞாதஜாஹுயஷ்

என்று ராமதாபினியிலும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

ஒருவன் மந்தஹாஸத்தால் திரிபுரங்களைச் சுட்டானென்றது ஹரனை, அது அவவர் னவ்வாறு சுட்டிருத்தலால் இதனை—

" விண்ணோர்தலைவாவெண்புரிநூன்மார்பாவேதகீதத்தா
கண்ணார்நுதலாநகுதலையார்காலகாலாகடவூரா
எண்ணார்புரமூன்றெரிசெய்தவிறைவரிமையோருபாகம
பெண்ணாணாவாயானத்துப்பெரியபெருமானடிகளே" என்று

திரவிடசூக்தியினும்,

" எறுழ்வலிமுழுவதுமெண்ணினான
கறுவுறுகுறுநகைகாட்டினான்
முறுவலினுயர்புரமுமமையும
நெறுநெறுநெறுவெனநீறின" என்று காஞ்சிப்புராணத்தும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி குரங்குத்தூதனால் இலங்கையைச் சுட்டான், ஹரன் மந்தஹாஸத்தினால் மூன்றுபுரங்களைச் சுட்டான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

ரூங்குசஞு சனுல ஒரு நகரத்தை எரிப்பித்தவனைவிடப் புன்சிரிப்பினுல மூன்று நகரங்களை எரித்தவன் சிறந்தவன் என்று விதந்து கூறவேண்டுவதில்லை. தானே விளங்கும் பந்தஹாளத்தினுல முப்புரங்களை எரித்த ஹரனைவிட வானரங்களாலே இலங்கையைச் சுடுவித்த ஹரி தாழ்ந்தவனுகலால், இந்த விஷயத்திற் குறைவடைந்த ஹரியை நாங்கள் அப்பிரதானமாக வைத்து இந்த விஷயத்திற் சிறந்த ஹரனைப் பிரதானமாக அடைந்து வழுகின்றோம் —என்று (கூஎ)

ஏகஸ்து [illegible] நிஜகார்[illegible]காரீ
ஹ[illegible] நிஜகார்யகாரீ।
[illegible]
[illegible]

[illegible] சிறந்த[illegible]
[illegible] கிரியாருக்தாளை[illegible]
[illegible]

மொழிபெயர்ப்பு

[illegible]
[illegible] முனிவொருவனை முதல் [illegible] முனிவருள்
[illegible] மெழிலவினையான
இந்த வியருட [illegible] நிறைந்ததுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஞ் து	ஒருவனுலே
யர்க்கடபடை.	வானரசேனைகளாலே [வா,
நிஜகாரியகாரீஹி	தனகாரியததைசசெயதுகொணடவனலல
அந்ய:	இன்னொருவன்
சுரேந்தரிவைஹ	இந்திரன் முதலியவாகளாலே வா;
நிஜகார்யகாரீ	தன்காரியத்தைச் செய்துகொண்டானல்ல

அந்யோ	இவ்விருவரில்
அதிக	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்த்யா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு

ஒருவன் குரங்குச்சேனைகளால் தனது காரியத்தை முடித்துக் கொண்டான், மற்றொருவன் தன்னாலேயே செய்யப்பட்ட தன் காரியங்களையுடையவன், பெரியவர்கள் இவ்விருவரில் சிறந்தவனை நீங்களுரைத்தால், நாங்கள் அப்படிப்பட்டவனை ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

விருத்தி

ஒருவன் யாக்கட்டப்பட்டார்களால் செய்து முடிக்கப்பட்ட தன் காரியத்தினை உடையவனென்றது ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு செய்து முடித்திருந்தால்

அது ஹரி இராமாவதாரத்திலும், ஜலந்தரன் மனைவியை விபசரித்ததிலும் குரங்குகளாலே தனது காரியங்களைச் சாதித்தானென்பதை. இது ஜகத்ப்ரஸித்தம் இதனை—

நிஹத்ய ராவணம் வோராம் ஜ்யேஷ்ட ஸ்ரீவஷ்ஷாவயத்தக:।
ஹரீந்த்ராஹ ஸ்ரீயஸ்ஸ்ரீ வஷ்ஷாஹவாஸாவிஷொயந்தா।
க்ஷாயமெஹயிம்ஷ்ஹ்ஷாஸ்வாஸஹஹ்ஹ। என்றற்றொடக்கத்து உபநிஷத்து வாக்கியங்களாலும்,

" அளவிகநதவரிககுலததோமொழில்
வளருகினறவரைககுழுவுயததிட
உளமுவநது நாரேசனையாமனை
நளனவிரைநதவணனகமைததனனரோ" என்றிராமாயண

ததும,

" எயிலைமுறறியெதிாநதவரககளை
அயிலெயிறறவரிககுலததோதெறப
புயலையொததவனமுடிபததுமவெவ
வெயிலையொதெதாளிரவேநதொடுமேற்றனன்" என்று பா

கவதததும வருதலைககொணடுணாக

ஒருவன இநதிராதிதேவாகளைககொணடு தன காரியஙகளை நிறை வேறறினன எனறது-ஹரனை, அது அவவரன அவவாறு செயதிருத் தலால.

ஹரன திரிபுரசஙகாரகாலததிலே இநதிராதிகளான தேவாகளை யே கருவிகளாககொணடு போாபுரிநது தன காரிய சாததியமான திரிபுரஜயாதிகளை அடைநதனன. இதனை—

" உருகெழுநிலமொருவையமு
மிருசுடரிருபுடையாழியுஞ
சுருதிகள் துகளறுவாசியு
மருமலரனையவனவலவனும.

தடநெடுவடவரைசாபமும்
படவரவிறைபகாநாரியு
மடல்விரிதுளவினன்வாளியுங்
கடவுளாபிறபிறகருவியும்.

ஆயினரதுயொழுதன்னலு
மேய்வுறுமிரதமதேறினன்
மாயிருநெடியவில்வாங்கினன்
காய்கனலுமிழ்கணைபூட்டினன்" என்று காஞ்சிப்புராணத்

தும் வருதலாலுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி குரங்குகளால் தன் காரியத்தைச் சாதித்தான், ஹரன் இந்திராதி தேவர்களால் தன் காரியத்தைச் சாதித்தான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

இழிந்த ஜனங்களால் தன் காரிய சாதகியமடைபவனை எவனும் சிறந்தவனென்று கூறான்; உயர்ந்தவர்களைக்கொண்டு தன் காரிய சாத்தியஞ் செய்துகொள்பவனை ந்யாயவாதிகள் உயர்ந்தவனாக ஒப்புக்கொள்வார்கள். ஹரி இழிந்த குரங்குகளைக்கொண்டே தன் காரியங்களைச் சாதித்துக்கொண்டனன், ஹரன் உயர்ந்தவர்களான தேவர்களைக்கொண்டே தன் காரியத்தைச் சாதித்துக்கொண்டனன். இதனால் ஹரி தாழ்வையும் ஹரன் உயர்வையும் அடைந்து விளங்குதலால், நாங்கள் இவ்விஷயத்திற் றாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாகவகற்றிப் பிரதானமான ஹரனைச் சரணாகதியாக அடைந்து வாழ்கின்றோம் —எ-று. (ருஅ)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ஏகஸ்துமத்ஸ்யதநுமேதயகதோபதிதோய மந்யோவிநிர்மதிதத்தவஜவாந்பரஸ்மித் | கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்தியவ்ருத்தாஸஸ்தயம்ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஸ்ரயாம. ||

மொழிபெயர்ப்பு

சங்கந் திகழுங் கடனீரிற் றகவார் சேலி னுருவுடனே
துங்கந் திகழச் சென்றொருவன் றுளைந்தா னொருவன் றுகளில்லாச
செங்கண் மீனக் கொடியானைச் செகுத்த மிகுதத சாத்தியினன்
இங்கண்ணவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற்பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே

பதப்பொருள்

ஏகஸ்து	ஒருவனுனவ
மத்ஸ்யத்வம்	மச்சவுடலை
ஏத்ய	அடைந்து
அப்திம் ப்ராயம்	கடல்நீரை
கத:	அடைந்தான்,
அந்ய:	இன்னொருவன்
விநிர்ப்பிந்நக்ருதத்வஜோத்தர	சங்கரிக்கப்பட்ட அந்த மீனக்கொடியோடு கூடிய மன்மதனையுடையவனாக
பராஜித	பராஜிதியானவன்,
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
கோவா	யாவன்
அதிக:	சிறந்தவன்?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
அநுசிந்த்ய	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தமிமம்	இந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம:	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு

ஒருவன் மச்சவுருவத்தையடைந்து சமுத்திரத்தையடைந்தான், இன்னொருவன் மச்சக்கொடியினையுடைய மன்மதனைச் சங்கரித்த பிரசித்தியை யுடையவன், இவர்களி லுயர்ந்தவனைப் பெரியவர்கள் உண்மையாகச் சொன்னால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைந்து வாழ்கின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் மச்சவுருவை யடைந்து கடல்நீரிற் பிரவேசித்தானென்றது -ஹரியை, அது அவரி அவ்வாறு செய்திருத்தலால்.

தமிழ்நாட்டிற்குச் சிறந்த நகரமான மதுரையில் சத்தியவிரதன் என்னும் ஒரு அரசன் இருந்து செங்கோல் செலுத்திவந்தான். மணம் பொருந்திய மலர்மாலை யணிந்த தோளினையுடைய அம்மன்னவன் வையையாற்றில் அருக்கியங் கொடுத்தற்காக எடுத்த நீரில் ஹரி மீனுருக்கொண்டு விளங்கினன்.

பாண்டிமன்னனாகிய சத்தியவிரதன் தன் கையிலிருந்த அச்சிறு மீனினை ஹரியென்றுணராமையால் வையையாற்று நீரினுள் விட்டனன். உடனே அம்மீனாகிய ஹரி அம்மன்னவனைப் பார்த்து, மன்னவ! நானுன்னைச் சரணமாக அடைந்தேன், சரணமாக வந்த என்னை எனக்குப் பகையாகவுள்ள ஜலசரங்கள் வசிக்கும் ஆற்று நீரில் அநாதையாக விட்டனை, என்னை இவ்வாறு விடுவித்தல் நின்னீதிக்கேற்றதன்று மன்னவனே! என்னை நீ நான் சற்றே வளருங்காறுங் கமண்டல நீரில் விட்டுவைத்துச் சற்றே வளர்ந்ததற்குப் பின்னர் நல்ல தடாக நீரில் இட்டு என்னைக் காக்கவேண்டும் என்று கூறியது. இம்மொழிகளைக்கேட்ட மன்னவனுக்கு அதிக ஆச்சரியந் தோன்றினமையால் அச்சிறு மீனினைப் பின்னருந் தானே எடுத்துக் கமண்டலநீரில் விட்டுவைத்தனன். அம்மீன் அக்கமண்டல நீரினைக்காட்டிலும் அதிகமாகப் பருமனுடையதாகியது. பின்னரம் மன்னவன் அம்மீனினையெடுத்து ஒரு நல்ல தடாகத்தில் விட்டு வளர்த்தனன். அம்மீன் அத்தடாகத்தைவிடவும் பெரியதானமையால் பின்னர் அம்மன்னனினி இதனை எங்கு வைத்துக் காப்பது என்றாலோசித்து அதனை எடுத்துக்கொண்டு சென்று ஆரவாரத்தினையுடைய கடனீரில் விட்டனன். கடனீரில் விழுந்த அம்மீன் இரங்கிய தொனியுடன் அம்மன்னவனைப் பார்த்து, மன்னவ! நீ என்னை இங்குத் தனியே விட்டுச் சென்றால் மிக்க வலுவினையுடைய இக்கடல்நீரிலுள்ள கொடிய மீன்கள் என்னைத் தின்றுவிடுமே என்று கூறியது.

அதனைக்கேட்ட மன்னவன் குதூஹலமடைந்து இம்மீன் என்னிறைவனாகிய ஹரியே இவ்வாறாயினன்போலும் என்று கருதி, மீனமே! நீ என்னிறைவனாகிய திருநெடுமாலன்றோ? இழிவினையுடைய

இம்மீனுருவத்தை நீ அடைந்த காரணமென்னை? என்று வினவி வணங்கினன்.

உடனே அம்மீன் அம்மன்னவனைப்பார்த்து, அரசனே! ஏழுநாட் கழித்தவுடனே இப்பெரிய கடல் திரிலோகங்களும் அழியுமாறு பெருகும்; அப்பொழுது நமது கட்டளையால் ஒரு தோணி தோன்றும்; அத்தோணியில் நின்னையும் இவ்வுலகி லிப்பொழுதுள்ளவற்றின் வித்துக்களையும் முனிசசிரேஷ்டர்களின் கூட்டங்களையும் ஏற்றிக்கொண்டு சுமந்து திரிந்து பிரளயநீர் வற்றியவுடனுங்களனைவரையும் இறக்கிவிடுவேன். பின்னர் வேதத்தைத்திருடி யொளித்த ஒருவசுரனையுங் கொல்லுவேன் என்று கூறி அம்மீன் கடலினுட்சென்றது.

பின்னர் அம்மீன் கூறிய ஏழாநாளில் பெருமழை பெய்தவுடன் கடனீர் பொங்கியது. உடனே முனிவர்களையும் வித்துக்களையும் சத்தியவிரதனையும் அங்கு தோன்றின ஓடத்திலேற்றித் தான் தன் கொம்பினுவிழுத்துக்கொண்டு திரிந்து பிரளய நீங்கினவுடனே அனைவரையும் இறக்கிவிட்டுப் பின்னர் வேதத்தைக் கவர்ந்துசென்ற அசுரனையுங்கொன்று மீனுருவத்துடன் இருந்தனன் என்று பாகவதபுராணமானது கூறுகின்றது. இதனை—

“ மருக்கமழ்தாரினனவையையாற்றிடை
அருக்கியங்கொடுப்பத்றகங்கைதாங்கிய
திருக்கிளர்புனலிடைச்சேட்டிளங்கயல்
உருக்கொடுதனிமுதல்வந்துதித்தனன்

மன்னவன்காணடலுமவையையாற்றிடைத்
துன்னுறவிடுதலுமீனஞ்சொலலுமால்
உன்னுழிச்சரணெனவுற்றவெனனைநீ
பன்னுபல்பகைகொளப்பழுதினவிட்டனை.

கன்னலினீரினுங்கமழுந்தண்சுனை
மன்னியநீரினுமருவவிட்டனை

இன்னலொன்றறநனியினிதுகாகெனு
அன்னவனெஞ்சகமடைநததறபுதப
கடமுமிழ்களிறறிஞஞகனனனீரிடை
விடுதலுஙகனனலினவிட்டுவீஙகலால
மடலவிழநறுமலாவாவியுயததனா
நெடுமலாபபூநதடநிறைநதெனபவே
தடநிறைநதிடுதலுநதயஙகுசெஙகதிா
விடுமணிபபூணிஞனவியநதுநோககினன
கடலிடையுயததனன்கலலெனகௌவைநீா
படுதிரைபபரவையிறபாயநதுசொலலுமால" எனறறெுடக
கதத பாகவதப்பாடலகளாலுணாக

ஒருவன மீனகொடியினையுடைய மனமதனைககொனற கீாததி யினையுடையவன் எனறது-ஹரனை, அது அவவரன அவவாறு இயற றியிருததலால. இதனை —

"காமனெரிபபிழமபாகநோககிககாமபனதோளியொடுஙகலநது
பூமருநானமுகனபோலவரோததப்புகலிநிலாவியபுணணியனே
ாமவனதெரியாடடுகநதவெமபெருமானிதுவெனகொலசொலலாய
வீமருதணபொழிலசூழ்மிழலைவிணணிழிகோயிலவிருமபியதே"
எனறு திரவிடசூகதியினும, மறறையவைகளினும வருதலைககொண டுணாக.

தாத்பரியம்.

ஹரி மீனுருவடைநதான, ஹரன மீனகொடியினஞன மனம தனைக் கொனறுனெனபதாம

தாரதம்மியம்.

இழிநத மீனுருவையடைநதவனைககாட்டிலும அவ்விழிந்த மீனி னைக கொடியாகவுடையவனைக கொன்றவன் சிறநதவனுதலால், நாம இழிநத மீனுருவடைந்து கடனீரிற்புகுநத ஹரியை அப்பிரதானமா கக்கருதி உயர்ந்த ஹரனடியை அடைந்து ஆஶ்ரயிக்கின்ரேும். (௩௧)

𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌨𑍁𑌜𑌤𑍍𑌵𑌮𑌗𑌮𑌦𑍍𑌭𑍁𑌵𑌿 𑌸𑌾𑌰𑍍𑌵𑌦𑍈𑌕
𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌸𑍍𑌸𑍁𑌰𑌗𑌣𑍈𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌪𑍂𑌜𑍍𑌯𑌤𑍇𑌽𑌨𑍍𑌯𑌃 ।
𑌕𑍋 𑌵𑌾𑌽𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌃
𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌶𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃 ॥

இந்த்ராநுஜத்வமகமத்புவி ஸாவதைக இந்த்ராதிபிஸ்ஸுரகணை பரிபூஜ்யதேந்ய। கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்யவ்ருத்தாஸ்ஸத்யம் ப்ருவந்து சமிமம்வயமாஶ்ரயாம ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

மண்ணி லொருவ னெந்நான்று மகவா னிளைய னொரு
மெண்ண விருந்தா னின்னொருவ னிழிவி லிந்தி ராதியர்கள்
பண்ணும் பூசை தனையேற்றுப் பயிலு மியல்பைப் பரித்துள்ளான்
எண்ணி லிவருட் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
புவி	உலகத்தில்
ஸாவதா	எப்பொழுதும்
இந்திராநுஜத்வம்	உபேந்திரனுகை விழுத்தலை
அகமத்	அடைந்தான்,
அந்ய:	இன்னொருவன்
இந்திராதிபி	இந்திரன்முதலியவர்களாலும்
ஸுரகணை.	தேவகணங்களாலும்
பரிபூஜ்யதே	பூஜிக்கப்படுகின்றான்,
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிகம்	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்

அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம:	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் இந்திரனுக்கு அநுஜனாகவிருக்கப்பெற்றான், இன்னொருவன் இந்திராதிகளாலும் தேவகணங்களாலும் பூஜிக்கப்பட்டான்; இவ்விருவர்களிற் சிறந்தவனைப் பெரியவர்களாகிய நீங்கள் உண்மையாகக் கூறினால், நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவனிந்திரானுஜத்துவத்தை யடைந்தானென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணமாக விருத்தலினால்.

மாவலி மன்னன் தேவவைரியாகி உலகனைத்தையுந் தன்குடைநிழலிலாக்கியாண்டநாளில், ஹரி அம்மாவலிமன்னனை அடக்குமாறு இந்திரனுக்குத் தந்தையான காசிபமுனியின் மகனாகத்தோன்றிக் குள்ளனாக விருந்தமையால், வாமன நாமத்துடன் றுலங்கி மாவலியைப் பாதலத்திலாக்கி யிந்திரவுலகஞ்சென்று இந்திரனருகி லவன் றம்பியாக விருந்தனன் இதனை—

"உபேந்திர இந்திராவரஜ" என்னும் நிகண்டாலும்,

"குறையிலேயெனினுமின்றுகூறுநற்பணிசெய்கேனென்
றிறைவனை வணங்கிவெள்ளியீயற்றினனிறைவனுறனும்
நறுநுதலதிதியென்பாணலந்திகழ்மகிழ்ச்சிநாளும்
உறவுபேந்திரனேயாகியும்பர்நாடுறையுமன்னோ" என்னும் பாகவதத்தாலும் உணர்க.

ஒருவன் இந்திராதி தேவர்களாற் பூசிக்கப்படுகிறானென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறு பூசிக்கப்படுதலால்.

இந்திராதிதேவராவார் — இந்திரன், அக்கினி முதலிய திக்குப் பாலகர்கள்; ஆதித்தியர்கள், வசுக்கள், அசுவனிதேவர்கள், உருத்திரர்கள் முதலிய முப்பத்து முக்கோடியர்களும், மற்றுள்ள தேவயோனிகளும்.

இந்திரன் பூர்வத்தில் ஸ்ரீகாளஹஸ்தி க்ஷேத்திரத்திற் சிவனைப் பூசித்தானென்றும், காசியிலீசனைப் பூசித்தானென்றும், கேதாரத்திலிறைவனைப் பூசித்தானென்றும், காஞ்சிபுரத்திலீசனைப் பூசித்தானென்றும், திருவாரூரிலிந்திரனீசனைப் பூசித்தானென்றும், சிதம்பரத்திலீசனைப் பூசித்தானென்றும், இவ்விடங்களிற் பூசித்து முறையே வலாசுரசங்காரம், வலாசுரசங்கார தோஷபரிகாரம், துருவாசசாபநாசம், கௌதமசாபநிவிர்த்தி, அநேக முனிவர் சாப நீக்கம், சுவர்க்கலோகவாட்சி, விருத்திர சங்கரபாவநாசம், மகாமேரு மேகவாகனம், உச்சைச்சிரவாகனம், சிவலோகவாழ்வு என்னும் இவைகளை யடைந்தான் இதனை —

[illegible]
[illegible]

"கொற்றவார்சடைநிழற்றியமருலகமினிதளிக்குங்குலிசவேந்தன
கற்றைவார்சடையானைக்காளத்திமுக்கண்ணைக்கருத்திபூசித
தற்றைநாளவனருளவலாசுரனையுயிர்செகுத்தானவனியோமெ[ருன்.
பெற்றவானவருலகுந்துயரொழித்தான வலாரியெனும்பெயருமபெற்

[illegible]
[illegible]

"செருத்தகுலிசத்தவனெருத்தன்கறைக்களத்தெம்பெருமானைச் சிந்திததோர்நாள், விருத்தகிரிவழிபட்டான்றுருவாசனடுசினத்தால் விளம்பவாசத, தருப்பணிலஞ்சுரபிசிந்தாமணிமுதலமறிகடலிற்றழுவிச்சார்ந்த, திருப்பிவறிதொழிந்துபெருவளநுகர்ந்துதனிச்செங்கோல் செலுத்தினனல்."

காஶ்யாம்விஶ்வேஶ்வராராத்யவஹஹ்ராக்ஷாஞாஹதவஸ:-
நீத்வாநேகஞ்சதம்காலம்கேதாரே வரமேஶ்வராத் - காஞ்ச்யாம்
ராத்யவருத்ரா ஹா - கபோலயமேஹத்யக்ஷா விந்த்யவாஞ்
வடந: - வநாராத்யவதேவதேவஸமேஷம்வா ஹநநாதந:॥

"மகபதியோாமகவின்றிநெடுங்காலந்துயருழநதுமறுககங்கொண்டு, முகையவிழ்காஞசியினிழலினினிதிருநது முழுமுதலைபபூசையாற்றித, திகழொளியவுலகளிககுஞசயந்தனெனுமொருமகவையினிதினீனருன, புகலரியவாரூரிறபூசித்தானினிதுகைககுமபுயலுமபெறருன."

வாணீகவாடோரவாடேண்யவ்ருஜயிகர்மேஹஶ்வரம்।
வாடேண்யரணாசலேக்ஷேத்ரே ஶவீநாவஸிதாம் வரான்॥

"அருணகிரிபபெமமானை மலரடிபெறறருசசிததானருமபூதத, பொருகளபவனசமுலைபபுலோமசையைபபெறபபெற்ருன குலிசப்புததே, ஞருகியசிநதையனுகியெமமானைபபூசிதத துரைககப்பாற்ருே, பெருநதிநினறுவட்டெடுககுஞ சடையோனைபபூசிதத பிறவுஞ்சொல்வாம."

திருவண்ணுமலையில் ஹரனைப்பூசிதது அநேகவரங்களைப்பெற்றனன்.

க்ருதாந்தோத்ர தபோ வா தீவ்ர ஹிஷிச்யஸதாஶிவம்।
ஸதந்கவிஹத்வேஶ்வஸ்தாஸ்ரும்ஸம்வஸ்ஜ்யவராநயம்॥
கேதாராதேவ்யஹமா க்ஷேத்ரேயமோவியதிதாம்வர:।
ப்ரஸாதாத்தேவதேவஸ்ய ப்ராபாநேகாநயம்வராந்॥

என்றிருததலால், எமனும் ஸ்ரீகேதாரக்ஷேததிரததில் ஹரனைப் பூசித்து வரம்பெற்றனன் என்றறியப்படுகின்றது.

நிருதியும் கோகர்ணக்ஷேத்திரத்தில் ஹரனைப் பூசித்து வரங்களைப்பெற்றனன். இதனை—

[illegible]
[illegible] என்றி
ருத்தலைக்கொண்டுணர்க

வருணனும் ஜம்புகேசுவரமென்னும் திருவானைக்காவிலரனைப் பூசித்து வரம்பெற்றனனென்பதை—

[illegible]
[illegible] என்னு
மிதனாலுணர்க

வாயுவும் தக்ஷிணகைலாசமான ஸ்ரீமஹாகாளஹஸ்திக்ஷேத்திரத்தில் ஈசனைப்பூசித்து வரங்களைப்பெற்றனன் என்பதை—

[illegible]
[illegible] இதனா
லுணர்க

குபேரனும் சித்தவடக்ஷேத்திரத்தில் ஹரனைப்பூசித்து வரம் பெற்றனன் இதனை—

[illegible]
[illegible] என்ப
தனாலுணர்க

ஈசானனும் கமலாலயமாகிய திருவாரூரில் ஹரனைப்பூசித்து வரங்களைப்பெற்றனன். இதனை—

[illegible]
[illegible]
என்பதனாலுணர்க.

ஆதித்தியனும் ஸ்ரீகாஞ்சீபுரத்தில் அரனைப் பூசித்து வரம்பெற்றனன். இதனை—

[illegible]
என்றிருத்தலாலுணர்க.

சந்திரனும் கும்பகோணத்தில் ஹரனைப்பூசித்து வரங்களைப் பெற்றனன் இதனை —

[illegible]
என்றிருத்தலாலுணர்க.

அன்றியும் தேவர் முனிவர் அசுரர் சித்தர் சாரணர் கருடர் இயக்கர் வித்தியாதரர் உரகர் கின்னரர் முதலியவர்களும் ஹரனைப் பூசித்து அநேக வரங்களைப் பெற்றிருக்கின்றார்கள் இதனை —

[illegible]
என்றிருத்தலால், தேவாதிகளனைவரும் ஹரனைப் பூசித்தார்கள் என்றறியப்படுகின்றது. தேவர்களிலுயர்ந்த ஹயனும் ஹரனைப் பூசித்திருக்கின்றான்.

[illegible]

என்றிருத்தலால், பிரமன் ஸ்ரீகாழியில் ஹரனைப் பூசித்தான் என்று அறியப்படுகிறது. ஹரியும் ஹரனைப்பூசித்தான் என்றறியப்படுகிறான்.

[illegible] என்று முறையே காட்டிய ஸ்ரீ ஸ்காந்த மஹாபுராணத்துபதேசகாண்டத்து சுலோகங்களாலும், பிறவற்றாலும்,

[illegible] எனப்னவாதி வேதவசனங்களாலும், ஹரன் ஹரிபிரமாதி சகலதேவர்களாலும்பூஜிக்கப்படுபவன் என்றறியப்படுகிறான்.

தாத்பரியம்.

ஹரி இந்திரனுக்குத் தம்பியாக உள்ளவன், ஹரன் இந்திராதி தேவர்களாற் பூஜிக்கப்பட்டவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒருவனுக்குத் தம்பியாயிருப்பவனிலும் அத்தம்பியாயிருக்க வேண்டிஞேன் தம்பியாகவிருந்தவன் முதலியவனைவராலும் பூஜிக்கப்பட்டவன் சிறந்தவனேயாம். இம்முறையால் இந்திரனுடைய வேண்டு

கோணுக்கிரங்கி யவன் றம்பியான ஹரியினும், இந்திராதி தேவர்களாற் பூசிக்கப்படுகிற ஹரன் சிறந்தவனேயாம். ஆதலால் நாங்கள் இவ்விஷயத்தில் தாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வொதுக்கிப் பிரதானமான ஹரனைச் சரணாகதியென் றடைந்து வணங்குகின்றேம்.

ஏகோ ந்ருஸிம்ஹதநுமேத்ய ஜகாந தைத்யம்
அந்யஸ்தமேவ ஹதவாஞ் சரபாவதாரீ।
கோவாநயோரதிக இத்யபி சிந்த்யவ்ருத்தா
ஸ்ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஸ்ரயாம:॥

ஏகோ நருஸிம்ஹதநுமேத்ய ஜகாந தைத்யமந்யஸ்தமேவ ஹதவாஞ் சரபாவதாரீ। கோவாநயோரதிக இத்யபி சிந்த்யவ்ருத்தாஸ்ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஸ்ரயாம:।

மொழிபெயர்ப்பு.

மின்னேறு பிறழு நரமேனி மேவுஞ் சிங்க வுருவமதாய்
முன்னோ ரசுரன் றனையொருவன் முடித்தா னவனை மூதுலகிற்
பின்னோர் புருடன் சரபமெனும் பெயராற் படுத்தான் பேசுமிடத்
தின்னோர் தம்மிற் சிறந்தவனியா ரிசைச் சாற்றப் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
ந்ருஸிம்ஹதநும்	நரசிங்கவுருவத்தை
ஏத்ய	அடைந்து
தைத்யம்	அசுரனை
ஜகாந	கொன்றான்,
அந்ய:	இன்னொருவன்
சரபாவதாரீ	சரபாவதாரியாகி
தமேவ	அந்த நரசிங்கனையே
ஹதவாந்	கொன்றான்;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்

அதிகம்	சிறந்தவன
கோவா	யாவண?
இதி	ஓதனை
வ்ருததா:	பெரியவாகள
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
ஸதயம	உணமையை
ப்ருவநது	சொலலலாம.
தமிமம	அநத இவனை
வயம	நாஙகள
ஆஶரயாம	ஆஶரயிககினரோம.

பொழிப்பு.

பெரியோாகளே! ஒருவன நரசிஙகவுருவததை யடைநது தைதஇயனைக கொனருன, இனனெருவன சரபரூபததையடைநது அந்த நரசிஙகததைக கொனருன, இவவிருவருட் சிறநதவன யாவ னவனை நீவிா கூறுமின, கூறிஞல நாஙகள அநத மஹாபுருஷனைச சரண மாக வடைகினரோம

விதப்பு

ஒருவன நரசிஙகவுருவடைநது இரணியனைக கொனருனென் றது - ஹரியை, அது அவவரி அவவாறியறறியிருததலால

பூாவததிற காசிபமுனிவன தனயனைவியா பலரிற றிதியெனபவ ளுடன புணாநதனன இவன புணாசசியிஞல இரணியன இரணி யாககன எனனும இரணடு முதனமை வீராகளும மறறும பலவசுரா களும் பிறநதாாகள இவாகளில இரணியன இறைவனருளாறசிறநத வன்மை வின்னையாதிகளைபபெறறுத தனனிகரிலலாத தலைவனுய இருநிலமாண்டான. இவனரசஞகிய ஞானறுமுதல ஆதிததியாமுத லிய விபுதாகளுக் கதிக சஙகடஙகளுணடாயின அதஞல அததேவா கள் நாராயணனை யடைந்து வணஙகி அண்ணலே! இரணியன செய் யுங் கொடுமை யாற்றற்பாலதாக வின்மையா லிஙகடைந்தோம். இர க்ஷிக்கவேண்டும எனறு வேண்டிக்கோடலும், ஹரி அமராகாள் அஞ் சனமின்! நுங்குறையை விரைவி லகற்றுகின்ரோமெனத தனதமிசத்

தை இரணியன மனைவியின கருவிற் கலககச்செய்தனன சில தினங் களுக்கெலலாம இரணியனுககு மகன பிறநதான பிறநதிருகுணமுந் தழுவி யியஙகுமோ ருருவினனுதனற தந்தையான விரணியன வழி யிலும தனதமிசமான நாராயணனிடததும அனபுடையவனுக வளர்ந் தனன. வளாநதனானறு இரணியன சுககிரனைககொணடிவனுககு அருமறை யததியயனஞ்செய்தான உடனே சுககிரன தசகாலவழக்கப் படி விததியாரமப சமயததில் ஓம இரணியாயநமவெனறுனாதது நீயு மிவ்வண்ண முனாததியெனறனன பிரகலாதனெனனும அபிதானம் உள்ள அததைததியகுலபாலன நானவவாறு கூறேனெனருன். சுக் கிரன் இவ்வித மிவனுனாபபதை இவன தநதைககறிவிததா னவனிவ னையழைதது மைநத நீயென வேதமோதப்பயிலுகினருயிலலை என் றனன அதறகவன ஐய வேதமோதுபவரெலலாம ஹரி ஓம என று உனாததுனாபபா சுககிரனவவாறு கூருது ஓம இரணியாயநம வென்று சொலகினருன, அது பிசகு, ஆதலால அதனை நானுனாயேன் என்றனன் உடனே இரணியன கடுஙகோபஙகொணடு தன மைந் தனுக் கனேகந தீஙகுகளைச செயவிததான் அத தீஙகுகளனைததை யும அபபிரகலாதன நாராயணதசியானததா னீஙகினுன அதுகண்ட விரணியன நின ஹரி எஙகுளான எனறனன அதறகவன என்னரி தூணிலுந துருமபிலும உளன எனறனன இரணியன மைந்த! இத தூணி லவவரி யுளனே? எனத தனகாலை நீட்டி யொருதூணை யுதை த்தான உடனே உதைதத பொனனநதூணி னடுவை பிளந்துகொ ண்டு ஹரி நரசிஙகருபமாகததோனறி இரணியனுடன போாபுரிநது அவனைக கொனறனன. இதனை—

“ இடிததகோரகனியெனனவெறுழ்வலிக்கனகன்சீறி
அடிததூணததினின்றுமாடகபபசுமபொனண்டம்
வெடிப்பமாலவனாபணிப்பவெடிபடநகைததுவெய்தின்
வடித்தபூந்துளவமாலைவாளரிமுளைத்ததன்றே. என்றும்,
கழைசுளிகளிறன்ஞனைக்கவானிடைக்கிடத்திமாலைக
குழவிவெண்டிங்களன்னகூருகிர்நுதியிற்பைந்தேன்

பொழிமலர்க்கங்கனமார்பம்போழ்ந்துசெங்குருதிமூறி
வழிபசுங்குடர்மென்கண்ணியாளரிவனைந்தனன்றே" என்றும்
வரும் பாகவதத்தாலுணர்க.

ஒருவன் சரபாவதாரியாகி யந்த நரசிங்கத்தை அழித்தானென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரனவ்வண்ணம் இயற்றியிருத்தலால்.

ஹரி நரசிங்கமாகி இரணியனைக்கொன்று குடர்மாலைசூடி இரத்தபானஞ்செய்து வெறியேறி இருகரங்களையும் விரித்து உலகங்களிலுள்ள வனைத்துயிர்களையும் உபத்திரவித்தனன். அப்பொழுது தேவர்கள் கொடிய அச்சிங்கத்தின் றன்மையை ஹரனிட முறைத்தார்கள். உடனே ஹரன் சரபரூபத்தையடைந்து நரசிங்க நின்றுழிச்சென்று அதனைக்கொத்தி உருக்குலைத்து வீறழித்துக்கொன்று தோலையுமுரித்தனன். இதனை—

"சரபப்பேருருவெடுத்தனன்னளவொழிதடக்கை
விரவித்திணிசிறைவெள்ளிடைபுதைத்துறமீப்பாயந்
துரவுத்திணிபத்தெட்டடியுங்கிளைத்துவெள்ளுகிராற்
கிரணப்பொற்கிரியெடுப்பியைக்கிழங்கெனக்கிழியும்.

கறித்துமிழ்ந்ததுகரங்களைக்கதிர்முடிச்சிரத்தைக்
கொறித்துமிழ்ந்ததுகுருதிகொப்புளித்ததுபஃறேருண்
முறித்தமுக்கியதிடிக்குரலெழுப்பியமுழக்கிற
செறித்தபுனசெருக்கிழந்துயிரிழந்ததச்சீயம்" என்றும் வருங்
காந்தமஹாபுராணத்தாலும், பிறவற்றாலுமுணர்க.

யோ கோரம் வேஷமாஸ்தாய ஶாரபம் ச மஹாபயம்।
ந்ருஸிம்ஹம் லோகஹந்தாரம் ஸஞ்ஜகாந மஹாபல:॥
ஹரிம் ஹரந்தம் பாதாப்யாமநுயாந்தி ஸுரேஶ்வரா:।
மாவதீ: புருஷம் விஷ்ணும் விக்ரமஸ்வ மஹாநிதி।
க்ருபயா பகவாந் விஷ்ணும் விததார நகை: கரை:।
சர்மாம்பரோ மஹாவீரோ வீரபத்ரோ பபூவ ஹ॥ என்று
சரபோபநிஷத்திலும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி நரசிங்கமாயினன், ஹரன் சரபமாகி அந்நரசிங்கத்தைக் கொன்றான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

இவ்வுலகிற் கொடியவனைக் கொன்றவனை யெவரும் புகழாநிற்பர். இரணியனாகிய கொடியவனைக்கொன்ற நரசிங்கன் கொடிய இரத்தவெறிகொண்டு நிலைதவறித் தான்செய்த உபகாரமனைத்தும் அபகாரமாக நின்றபொழுது, ஹரன் சரபவுருவந்தாங்கி அவ்வரியைக்கொன்று உலகத்திற்குபகாரமாக வியற்றினமையால், ஹரியடைந்த நரசிங்கத்தினும் ஹரனடைந்த சரபவுருவனே சிறந்ததேயாம். இதனை யாமெடுத்துக் கூறவேண்டுவதில்லை. ஆதலால் நரசிங்கரூபமடைந்த ஹரியை விடச் சரபரூபமடைந்த ஹரன் சிறந்தவனாதலால், நாங்கள் இந்தவிடயத்தில் இழிவடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாகவகற்றி, இந்தவிடயத்தில் உயர்வடைந்த ஹரனைச் சிறந்த புருடனாக வுணர்ந்து அவ்வரனுடைய சரணகமலங்களை யடைகின்றோம்.—எ-று (௪௧)

ஏகோ வதே கபட ஜந்த்ருவி மிஶ்ரோ ஹாஷி
யிஷ ப்ராணராவர ஜந்த்ருவியீயதேந்த்ர:
கோவா நயோரதிக ஜந்த்ருநவிதந்த்ரவுஜா
ஸ்ஸத்யம்பருவந்து தமிமம்வயமாஶ்ரயாம:॥

ஏகோவதே, கபட இத்யகிலேர பாஷிவித்யா குருபரம் இத்யபிதீயதே நயே। கோவா நயோரதிக இத்யநுசிந்தியவருத்த தாஸஸத்யம் பருவந்துத மிமம்வயமாஶ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு.

அன்போ சிறிது மில்லாத வசட்டுக் கபட மாணியென
வன்போ டெவரு முரைசெய்ய வந்தா னொருவன் வரையொருவன்
தன்போ லெவரு மில்லையெனச் சாற்றுங் குருவாத் தானுற்றான்
இன்போ டிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற்பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏக:	ஒருவன
கபட	கபடமான
வடு	பிரமசாரி (வாமனன)
இதி	என்று
அகிலை:	அனைவராலும
அபாஷி	சொலலபபட்டான,
அநய:	மறறொருவன
பரம:	சிரேட்டமான
விதயாகுரு	ஞானகுரு
இதி	எனறு
அபிதீயதே	கூறபபடுகினறான,
அநயோ	இவவிருவருககுள
அதிக	சிறநதவன
கோவா	யாவன ?
இதி	இதனை
அநுசிநதயா	ஆலோசிதது
வருததா	பெரியவாகள
ஸதயம	உணமையை
ப்ருவநது	சொலலலாம
தமிமம	அநத இவனை
வயம	நாஙகள
ஆஶ்ரயாம	ஆஶ்ரயிககின்றோம.

பொழிப்பு

பெரியோாகளே! ஒருவன கபட்டுமாணியென வுலகி லனைவருங் கூறுமாறு நின்றான், மறறொருவன் உயாநத விததைக் காசிரியன் என்று அனைவராலும் இசைக்கப்படுகினறான, இவ்விருவருககு ளுய ாந்தவனை நீங்கள் சொன்னால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச சரண மாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் கபடமான பிரமசாரி என்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு செயதமையால். இதனை—

“மைதபுஞானமனததிடையொனறும
கைதவமாயமெயகலநசவனுஙகுச
செயதவமாவலிசெயதவவேளவிக்
கெயதவுளததினிலெணணியெழுநதான” எனபதனுலுண

ாக. கைதவம - வஞசனை.

ஒருவன் சிரேட்டமான விசயாகுருவெனறு கூறபபடுகிறுனெ ன்றது-ஹரனை, அது அவவரன அவவாறிருததலால

ஹரனே ஜகததுரு எனபதைபபறறி ஸகாநதபுராணததுஉபதேசகாணடதது எணபததாறுவது அததியாயபானது இவவணணமுரைககினறது

“தேவகாநதருவ மனிதாதியரனைவாகளுககும குருமாாகளிருககினறாகள இவவனைவருககு முதறகுரவன ஹரனேயாம எஙஙனென்னில, முனனாளில சிரோடடமான கைலாயததில ாசனிருந்த ஞானறு இறைவி, நநதிகேசுவரன, பிரமன, பகவானுகிய ஹரி, ஸதியததையே விருபபமாகக காககினற முனிவாகள என்னு மிவாகளனைவரும மிகக வனபுட னிறைவனை வணஙகி, இறைவனை நோககி ஓ ஜகதீசா! நீா சிருட்டிதோறு முணடாகலுறற காலவரமபிற குட்பட்டவாகளான பிரமாகளுககெலலாம அகணடசாததிரங்களை உபதேசிததருளினவா. ஆதலால, காலவரைகளுள்ளடஙகிய சகல குருமார்களுககும பரமகுருவான சுவாமி இஙகெங்களுக் காகமப்பொருளை உபதேசிததால தஙகள கருணையால நாங்கள கிருதாாததராவோம என்று வேண்டிக்கொண்டாாகள். உடனே ஹரன் அக்கைலையின் ஒருசிகரமான புட்பகிரியென்னும் இடத்தை அடைந்து ஞானசாரியனுய் அவ்விடத்தில் பார்வதிதேவி, விநாயகர், சண்முகர்,ஹரிஹரபுத்திரன் வைரவன், பூதங்கள் முதலானவர்களுக்கு வேதாகமோபநிடதங் கற்

பித்தனார் பின்னர் அக்கைலையின் வேறொரு கொடுமுடியான ஆமா த்தனகிரியிலெழுந்தருளி அங்குமொரு குருவுருவத்துடனிருந்து நந் திகேசுவரன் முதலியோர்க்கும், மஹாகாளன்-சோமநந்தி-பிரமதகண ங்கள் முதலானவர்கட்கும் வேதாகமோபநிடதார்த்தங்களை உபதேசி த்தனர் பின்னர் கைலாயத்தின் வேறொரு கொடுமுடியான கோள கிரியிலெழுந்தருளி ஹரி அயன் முதலிய தேவசிரேட்டர்களுக்கும் சகல வேதோபநிடதார்த்தங்களையும் உபதேசித்தார் பின்னர் பிச்சா டனகிரியென்னும் வேறொரு கொடுமுடியி லெழுந்தருளி அங்கு ஆசாரிய திருக்கோலத்துட னெழுந்தருளியிருந்து அவ்விடத்தில் ஸனகர் ஸநந்தர் முதலிய முனிசிரேட்டர்களுக்கும் வேதாந்தார்த் தங்களையும் ஆகமார்த்தங்களையும் உபதேசித்தனர் இறைவனுருவமா ன நாலுகுருமார்கள் நாலு கொடுமுடிகளிலும் இருந்தார்கள் அவர்க ளாலேதான் உலகத்தில் அநேகர் தீக்ஷை பெற்றார்கள் என்றிருக்கின் றது" இதனை—

"வெள்ளமீகொளும்பிரளயத்தொடுமெலாம்வேத
னுள்ளிடப்படுத்தேகமாமற்றியாவருமொடுங்கி
நள்ளிருட்பெயர்காலையிற்றோன்றுவரதுநா
ளொள்ளார்த்துபதேசமுற்றளித்தனையெந்தாய்.

குரவனீயெமக்கருமறைக்குலமுழுதுணர்த்தித்
தரவிரும்பினேமென்பதுதிருச்செவிசாத்தி
அரவவார்சடையண்ணலக்கயிலையினருகு
பரவுநீண்முடிப்பனிமலர்ப்பருப்பதமடைந்தான்.

சிகரநீண்முடித்தெக்கிணமூர்த்தமொன்றெடுத்துத்
தகரவார்குழலுமைக்குமவேன்முருகற்குநந்திப்
புகர்முகத்தவன்றனக்குமோவடுற்கும்புகர்வா
ணிகரில்பத்திரன்றனக்குமன்றருளினனிமலன்
பொய்யில்கேள்வியோர்க்குரியவாய்த்தனிப்பொருப்பி
லையனவ்வுருமூர்த்தத்தினினிதெழுந்தருளி

வெயய திண்டிறற்காளாபிஙகிருடிமெயப்பொருளாற
றுயயசோமநந்திககுமுறறுணாததினனறுயமை.

கோளமாலவரையுசசியஙகுவட்டெழுநதருளி
வாளராவணையவனுககுமலரயனறனகககு
நீளிருஞசினைககறபகநாடறகுநிமலன
மூளநினறெழுஙகருணையினருளினனமுறையால

பெருநதவததுளோாக்குரியபிசசாடனப்பொருபபி
னிருநதவசசனகாதியாககினிதுவநதருள
வொருஙகுநினறவேதாகபமுதலியவுணாநதாா
திருநதுகேளவிபெறறனைவருமபவிததிரஞசிறநதாா

திஙகளஞசடையெமபிரானறிருவருளடைநத
பொஙகுநாலவகைபபொருபபினோதமமடிபோறறி
அஙகணமாதவததலைவாமறறியாவருமடைநதாா
தஙகடஙகுறைகேளவியினிரமபினதககோா" எனறு உபதே
சகாணடததுக குருமானமியசசருகக முறைததலாலும, ஹரன வித
யாகுரு என்றறியபபடுகினறுன

[illegible]
என்று சுகரகஸயோபநிஷத ஹரனையே ஜகதகுரு எனறு கூறுகி
ன்றது

தாத்பரியம்

ஹரி கபட பிரமசாரியாக விருநதான், ஹரன ஞானசாரியனுக
இருககினறுன எனபதாம

தாரதம்மியம்.

பிரமசாரியாகவிருநது கபடனென்று பெயரடைந்தவனைவிட, ஞானசாரியனுக விருப்பவன சிறநதவனேயாம. ஆதலால் நாஙகள் இவ்விடயததிற் றுழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி இவ்விடயததி லுயாவடைந்த ஹரனையே சரணமாக வடைகின்றேம்.()

[illegible]

ஏகஸயராவணவதேஹிதருடாஹிஶகதி அநயஸயஸாவவிலயேச தருடாஹிஶகதி| கோவாநயோரதிகஇதயநுசிநதயவ்ருததாஸஸதயம் பருவநதுதமிமமவயமாஶ்ரயாமஃ ‖

மொழிபெயர்ப்பு.

முன்னொ ளளகை வேநதுற்ற மூதூ ராாநத விராவணனை
வின்னொண் டெறிததுக கோறுமதில விளஙகு சததி யானொருவன்
பின்னோ புருட னுலகனைததும பெயாககுஞ சததி பெரிதுளளான்
இன்னோ தமமிற் சிறநதவன்யா ரிசைததாற்பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸய	ஒருவனுககு
ராவணவதே	இராவணவததில
சகதிஃ	சாமாததியம
தருடாஹி	அதிகமானதலலவா,
அநயஸய	இனனொருவனுககு
ஸாவவிலயேச	எலலாவறறையு மழிககிறதிலும்
சக்திஃ	சாமாததியம
த்ருடாஹி	அதிகமானதலலவா;
அநயோஃ	இவவிருவருககுள
அதிகஃ	சிறந்தவன
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
வ்ருத்தாஃ	பெரியவர்கள்
அநுசிந்தியாஃ	ஆலோசித்து
ஸதயம்	உண்மையை

ப்ருவந்து	சொல்லலாம.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாஙகள்
ஆஶ்ரயாம:	ஆஶ்ரயிககின்ரேம்.

பொழிப்பு

பெரியோாகளே! ஒருவனுக கிராவணவததில் சாமர்த்தியம் பெரியதானதாக விருநதது, இனனொருவனுககு எல்லாவுலகங்களேயு மழிககின்ற சாமாததியம பெரியதன்ரே! இவவகைய சாமாததிய ருட் சிறநதோன யாவன்? நீவி ருண்மையாக வுரைநதிரோல, நாங்க ளநத மஹாபுருடனைச சரணமாகவடைநது ஆஶ்ரயிககினரேம.

விதப்பு

ஒருவனுககு இராவணவததில சததி சிறநததென்றது - ஹரியை, அது அவவரி அவ்வாறு இராவணவதஞ செயதிருததலால்.

ஹரி இராமாவதாரஞ செயதிருநதநாளி லவன மனேவியை இராவணனெடுததுககொண்டுபோஞன அதனிமிததம இராம இராவணாகளுக்கு யுதத நோநதது அநத யுததததி லிராம னிராவணனேக் கொன்ருன். இதனை —

> "திசைமுகனபடையெடுததிராகவனசினநதேவித
> தசமுகனறனை மாயததனன மாய்ததலுந்தயஙகும
> குசமுகஙகஙிறகுஙகுமஙகோட்டரமபையரோ
> டிசைமுகமலாநதிணாமழைபொழிநதனரிமையோா" என்றும்

வரும பாகவதததாலும,

"குரைகடலேயடவமபால மறுகவெயது குலேகட் டிமறுகரையை யதஞலேறி, எரிநெடுவேலரககரொடுமிலஙகைவேநதனின்னுயிர்கொண்டவன்றமபிககரசுமீநது, திருமகளோடினிதமர்நதசெல்வன்றன்னை ததில்லேநகாத்திருசசிததிரகூடந்தன்னுள், அரசமர்ந்தானடிசூடுமரசை யல்லால்அரசாகவெண்ணேன்மற்றரசுநானே" என்னுங் குலசேக நிருபன் கூற்ருலுமுணர்க.

ஒருவன் சருவசங்காரஞ் செய்வதனிற் சமர்த்தனென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறு செய்திருத்தலால்.

சதுர்யுகங்கள் ஆயிரமானால் பிரமனுக்கொரு தினமென்று சொல்லப்படும் அவ்வண்ணம் ஆயிரஞ்சதுர்யுகமானால் அந்நவே ராத்திரி. இவ்வண்ணமான தினம் முந்நூற்றறுபதானால் பிரமனுக்கு ஒரு வயதாகும் இத்தகைய ச்ராக்கவயது ஒருநூறானால் ஒருபிரமனாயுள் இப்படிப்பட்ட ஒருபிரமனுடைய ஆயுள் முடிவான அவன் தழிவு தினம் அவன் றந்தையான ஹரிக்கு ஒருபகல் அது அவ்வளவானதொரு இராத்திரி இவை முறையே யொருதினமாய இத்தினம் முந்நூற்றறுபதுகொண்டது ஒருவருடமாய அவ்வருடம் ஒருநூறு கொண்டது ஹரியின் ஆயுள் இவ்வாறு வருமந்நாளினைத்தையுமானந்த னெந்றிவிழியாற் சாம்பராக வாக்குவான் இதனை—

"உலகெலாமீன்றவனையுமகேசனுருவிடையாலொடுங்கரக்கும
அலகிலாவிளையாட்டாடியவெங்தையமலமாயநிட்களமாகி
நிலவுதற்பரமாயப்பரமமாயசசித்தாயநித்தியமாயவெறுவெளியாய
மலைவறநின்றதனனுருவெய்திமயங்கணுஞ்சிறந்தொளிவளரும"

என்று கூர்மபுராணத்திலும்,

சதுர்யுகஸஹஸ்ராணி ப்ரஹ்மணோ தினமுச்யதே।
தாவத்யேவ நிஶா ப்ரோக்தா ததஹோராத்ரஸங்க்யயா॥
ஶதத்ரயம் ஷஷ்ட்யதிகம் வர்ஷமேகம் பவாந்நிஶ்சிதம்।
ஶதம் ஸம்வத்ஸராண்யேவம் வயஜேதி தஜாவிய:॥
தினமேகம் ஹரேர்விஷ்ணோஸ்ததா ராத்ரிஸ்ஸதைவ।
ஷஷ்ட்யுத்தராணி த்ரிஶதாநி ஸந்த்யைவைக ஹாயனம்।
தஸ்யாவர்ஷஶதாஸ்யாயேவம் வயஜேதி ஹரேஸ்ததா।
ஸர்வம் ப்ரஹ்மாண்டஸம்ஹாரே விஷ்ணோ: ப்ரளயஏவ ஹி
நாநாருத்ர மஹேஶாதி ஸம்ஹாரே ஸம்ஹாரப்ரயத்நகாரக:।
ஸம்ஹர்தாஸர்வதேவாநாம் ஜ்ஞாநதீர்த்தியோ நு। என்பதாதியாகவரும் ஸ்ரீஸ்காந்தமஹாபுராண வசனங்களாலுணர்க.

தாத்பரியம்

ஹரி இராவணசங்காரஞ் செய்தவன், ஹரன் சர்வசங்காரஞ் செய்தவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

ஒரு ஊரிலிருந்த இராவணனைக்கொன்ற ஹரியைவிட, சமஸ்த லோகப்பிராணிகளேயும் சங்காரஞ்செய்த மஹா சங்காரமூர்த்தியான ஹரன் சிறந்தவனாதலால், இவ்விஷயத்தில் விழிவடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாகவகற்றி, இவ்விஷயத்தில் சிறந்த ஹரனை நாங்கள் சரணமாக அடைகின்றோம் —எ-று. (௬௫)

𑌏𑌕𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌤𑌰 𑌏𑌵 𑌹𑌿 𑌵𑌾𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑍋
𑌦𑍇𑌵𑍋 𑌮𑌹𑌾𑌨𑌿𑌤𑌿 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌃 ।
𑌕𑍋 𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌃
𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍 𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃 ।

ஏக ப்ரஸித்ததர ஏவஹிவாஸுதேவோதேவோமஹாநிதிபரஸ்து ததஃப்ரஸித்தஃ । கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸத்யமப்ருவந்துதமிமம்வயமாஶ்ரயாமஃ ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

மங்கலின்றி யொருபுருடன் மாதவா வாசு தேவனென
வெங்குமபுகழு மியல்பதனை யெய்ந்தானிவன்போ லெனுமொருவன்
துங்க முறுமா தேவனெனத் தோன்றி யவணிற் சிறப்புற்றான்
இங்கப் பெயரிற் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஃ	ஒருவன்
வாஸுதேவஃ	வாசுதேவன் என்று
ப்ரஸித்ததர ஏவஹி	பிரசித்தமானவனல்லவா,
பரஸ்து	இன்னொருவனோல்
மஹாந்	மஹா

தேவ:	தேவன்
இதி	என்று
தத:	அவனைக்காட்டிலும
ப்ரஸித்த:	பிரசித்தியானவன;
அநயோ	இவவிருவருக்குள
அதிக	சிறநதவன
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
வருத்தா	பெரியவாகள
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸதயம	உணமையை
ப்ருவநது	சொலலலாம
தமிமம	அநத இவனை
வயம	நாஙகள
ஆஶ்ரயாம:	ஆஶ்ரயிககினறோம.

பொழிப்பு

பெரியோாகளே! ஒருவன வாசுதேவனெனறு பிரசித்தியானவ னன்றோ, அவனபோனற மறறொருவன மஹாதேவன் எனறு அவ னைவிடப் பிரசித்தியடைநதிருககினறான, இவவிருவருககுள சிறந்த வன் யாவன? அவனை நீங்க ளுணமையாகச சொனனால, நாஙகளநத மஹாபுருஷனைச சரணமாக வடைகின்றோம

விதப்பு.

ஒருவன வாசுதேவனெனறு பிரசித்தியானவன என்றது-ஹரி யை, அது அவ்வரி அவவண்ணம வாசுதேவனாகவிருததலால..வாசுதே வன் என்றாை, (வசுதேவஸய அபதயம்புமாந வாசுதேவ-வசுதேவ னுடைய சந்ததியான பிள்ளையெவனோ வவன் வாசுதேவன்.)

ஒருவன் மஹாதேவனென்று பிரசித்தன் என்றது-ஹரனை, அது அவ்வர னவ்வண்ணம் மஹாதேவனாகவிருத்தலால்.

வஸுதேவஸுதோ தேவோ ஹரிர்வாஸுதேவ: பராத்பர: வாஸுதேவோஹரி: ஸர்வஸுரைர்ஹரோ மஹாதேவ: ஸ்ம்ருத:॥ என்று சிவபுராணத்தி லிருத்தலால, தேவர்களனைவராலும் மிகவும் பூசிக்கப்படுபவன் மஹாதேவன் என்பது ஸ்பஷ்டம். பெரிய தேவனென்றும் பொருள்

தாத்பரியம்

ஹரி வாசுதேவனாக இருந்தவன, ஹரன மஹாதேவனாக இருப்பவன் என்பதாம.

தாரதம்மியம்.

வசுதேவனுக்குப பிறந்து வாஸுதேவனாக விருப்பவனைவிட, சகல தேவர்களாலும மிகுதியாகப்பூசிக்கப்படுதலால, மஹாதேவனாக விருப்பவன சிறந்தவனல்லனென்று எவனும்முறையான இதனால நாம இவவிடயததிலுயாவடைந்த ஹரனைப பிரதானமாகக்கருதி அவவரனுடைய சரணயுகளங்களையே சரணமாகஅடைகினறோம —எ-று. (௬௪)

ஏக: பதேந: ஸகடம் ஸஹஸா நுநோத
அந்ய: பதேந ஹிமவந்தமிதி ந்யநோதீத்।
கோவா நயோரதிக ஏஷ ந்யவிந்தி ஸர்வ:
ஸத்யம் ப்ரவக்துமதிஸம்ஸயமாஸ்ரயாம:॥

ஏக: பதேநஸகடமஸஹஸாநுநோதசாநய: பதாஙகுளிநகேநகிரிநநுநோத। கோவாநயோரதிகஇஇ்யநுசிந்தியவருததாஸஸதயம்ப்ருவநதுதமிமமவயமாஸ்ரயாம.॥

மொழிபெயர்ப்பு.

சந்தச் சிறிய சகடததைத தன்கா னுதியாற் றகர்ந்தொருவன்
சிநதச் சவட்டி யிசையுற்றுன் சிறந்த வொருவன் றிருமலையை
முந்தத தனது கானகத்தான் முற்றுங் கிழக்கே முடுக்கினுன்
இந்தத் தகவிற் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன
பதேந	காலினுல
சகடம	சகடததை (வண்டியை)
ஸகஹஸா	சீககிரம
நுநோத	உதைததான,
அநயச	இனனெருவனும
பதாஙகுளிநகேந	காலவிரனகததினுல
கிரிம	மலையை
நுநோத	கீழே அழுததினன ,
அநயோ .	இவவிருவருககுள
அதிக:	சிறநதவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
வருததா:	பெரியவாகள
ஸதயம	உணமையை
ப்ருவநது	சொலலலாம
தமிமம	அநத இவனை
வயம	நாஙகள
ஆஶ்ரயாம:	ஆஶ்ரயிககினறோம்.

பொழிப்பு.

பெரியோாகளே! ஒருவன காலினுல ஒரு சகடததை விரைவாக உதைததான, இன்னெருவனும காலவிரனகததினுல மலையை விரைவாக உதைததான், (கீழே யழுததினன) இவவாறு புரிநத இனனவருட் சிறந்தவன் யாவன? அவனை நீஙகள உணமையாகக் கூறினுல், நாஙகளநத மஹாபுருடனைச் சரணமாக வடைகின்றோம.

விதப்பு.

ஒருவன் காலினுற் சகடத்தைச் சீக்கிரமாக உதைத்தானென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு செய்தமையால்.

ஹரி கண்ணவதாரஞ் செய்திருந்த வஞ்ஞான்று ஹரிக்குப்பகை யாகவிருந்த கஞ்சனுக்குத் துணையாகவிருந்த அசுரனொருவன், ஹரி இருந்த இடையர்பாடியிற் கதவினருகில் ஹரியைக் கொல்லக்கருதிச் சகடவுருவமாக மாறியிருந்தனன். அதனை யுணர்ந்த ஹரி அவனைக் காலா லெட்டியுதைத்துக் கொன்றனன் இதனை—

"சிறந்தமூன்றுந்திங்களின்வாய்ச்செந்தாமரைக்கட்பசுங்குழவி
பிறந்ததிருநாள்விழாவயர்ந்துபிள்ளைப்பிறைவாணுதலனை
உறைந்தகாலைப்பசித்தழுதங்கொண்பொன்னடித்தாமரைநீட்ட
மறிந்துசகடமவீற்றுருகிமண்மேல்நிரந்துவீழ்ந்ததால்" என்று வரும் பாகவதச்செய்யுளாலுணர்க.

ஒருவன் காலவிரணத்தினால் மலையைக் கீழே தள்ளினன் என்றது-ஹரனை, அது அவ்வர னவ்வாறு செய்ததையால்

அசுர வருக்கத்தைச் சார்ந்து நின்ற பிராமணனான விராவணன் ஸ்ரீகைலாயமலையையெடுத்த தமமானையாடிய ஞான்று ஹரன் தன் காற்பெருவிரலை யம்மலையின்மீது ஊன்றி அம்மலையைக் கீழேயழுத்தினன் இதனை—

"வைதலுந்தசக்கிரீவனவானமொட்டாகைலைவெற்பை
வெய்தினிலெடுப்பவெந்தைவிற்றலைநுனியாலூன்றப்
பையுளுற்றழுங்கிமாழ்கிப்பரமனைப்பழிச்சிவெய்யோ
னைதுணாசாமகானமறிவொடுபாடலுற்றான்" என்று கூர்மபுராணங் கூறுதலைக்கொண்டுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி சகடத்தை யுதைத்தான்; ஹரன் மலையையுதைத்தான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒரு சகடத்தைக் காலினாலுதைத்து விழுத்தினவனும், ஒருமலையைக் காலினாலுதைத்து விழுத்தினவனும், உதைத்து விழுத்தியவிஷயத்தில் சமானமானவர்களாக விருக்கினும்,விழுந்த பதார்த்தங்களால்

தாரதம்மியமான உயர்வு தாழ்வுகளை அடைகின்றார்கள். இம்முறையில் சாமானியமான வணடியை யுதைத்துத் தள்ளிய ஹரியைவிட மிகவும் உயர்ந்த மலையை அலட்சியமாகக் காலவிரலானூன்றி யழுத்திய ஹரன் நியாயமுறையால் சிறந்தவனாகின்றான். ஆதலால் தாரதம்மிய மாராய்வந்த நாங்களும் இவ்விடயத்திற் றாழ்வடைந்த ஹரியைப்பிரதானமாகத் தள்ளி, சிறந்த ஹரனைச் சிறந்த பொருளாகக்கருதி அவரையே சரணமாகவடைந்து வாழ்கின்றோம்.—எ-று. (சரு)

ஏக: பதத்ரயமிதம் த்ரிஜகச்சகார
ஹ்யந்ய: பதாங்குளிஹதம் ஜகதுச்சகார।
கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்திதவ்ய
ஸ்தத்ராத்யயோ: பருஷவிக்ரமதா யயோர்ஸ்வ:॥

ஏக. பதத்ரயமிதம் த்ரிஜகச்சகாரஹ்யந்ய. பதாங்குளிஹதம் ஜகச் சகார। கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்தியவருத்தாஸஸத்யயபருவந்துத மிமமவயமாபராயாம ॥

மொழிபெயர்ப்பு

அதிரா நின்ற கடலபுடைசூ ழவனி முதல வொருமூன்றும
முதிரா வடிக ளொருமூன்றா லளந்தா னொருவன முதலொருவன்
எதிரா ருலகந் தனையடியா லேய்ந்த விரலா லிறக்கினன
இதிலார் சிறந்தார் சிறந்தாரை யிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
பதத்ரயமிதம்	மூன்றடிகளா லளக்கப்பட்டதாக
திரிஜகத	மூன்றுலோகங்களையும்
சகாரஹி	செய்தானல்லவா,
அந்ய: து	இன்னொருவனானல்
ஜகத்	லோகத்தை
பதாங்குளிஹதம்	கால்விரனுதியால் அழுத்தப்பட்டதாக
சகார	செய்தான்;

அநயோ	இவ்விருவருக்குள்
அதிக	சிறநதவன்
கோவா.	யாவன ?
இதி	இதனை
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
வருததா.	பெரியவாகள
ஸவயம	உணமையை
பருவநது	சொலலலாம.
தமிமம	அநத இவனை
வயம	நாஙகள
ஆஸ்ரயாம	ஆசரயிககினறோம

பொழிப்பு.

பெரியோர்களே! ஒருவன மூனறுலகஙகளையும மூனறு அடிகளா லளககபபட்டதாகச செயதானனறோ? மறறொருவனால் ஒரு காலவிரனுதியினால உலகததைதக கீழே யழுததபபட்டதாகச செயதானனறோ? இவவிருவருள யாவன சிறநதவன? சிறநதவனை நீவிருணாததிரோல, நுமமாலுணமையாக வுணாககபபட்ட அமமஹா புருஷனை நாஙகள சரணமாக அடைகினறோம.

விதப்பு.

ஒருவன மூனறடிகளா லளககபபட்டதாக மூனறுலகஙகளையும் செயதானெனறது-ஹரியை, அது அவவரி அவவணணஞ செய்திருததலால்.

இது அவவரி வாமனாவதாரஞசெயத வந்நாளிற செயத தொழில். இதனை—

"மூவடிநானிலம்வேண்டி முப்புரிநூலொடுமானுரியிலங்கு
மார்விலிருபிறப்பொருமாணாகி, ஒருமுறையீரடிமூவுலகளந்தனை"

என்று திருமங்கையாழ்வாரிசைத்த எழுகூற்றிருக்கையாலும் பிறவற்றாலும் உணர்க.

ஒருவன காலவிரனுதியா லுலகததைக கீழேயழுததியதாகச செய்தானெனறது-ஹரனை, அநத அவவாறு அவவரன செயதிருததலால.

ஹரன திரிபுரசஙகாரஞ செயதநாளிற றனககு இரததசட்டாக நின்ற பூமியிற காலெடுதது வைததவுடனே அது கீழே சாயநதழுநதியது. இதனை—

"மூரிவெள்ளிமிலேறுவிட்டிழிநதனனமுதல்வன
மேருமாலவரையொருதனிவிலலொடுமமேவித
தேரினோாதனியெடுததுறமிசிநதலுநதெறிததுப
பாருமசசுமறறழிநததுதோததடமபரபபு" எனறுவருமஉபதேசகாணடததாலுணாக

தாத்பரியம்

ஹரி மூனறுலோகஙகளையும மூனறடியா லளநதான, ஹரன ஒரு காலடிநுதியால உலகைக கீழேயழுததினன எனபதாம.

தாரதம்மியம்

மூனறடியாக உலகை யளததலைவிட ஒரு அடியி னொருவிரனுனியால உலகையழுதத லாசசரியமான விஷயம ஆதலால மூனறுலகங்களையும மூனறடிகளாலளநத ஹரியினும, காலவிரனுனியா லுலகையழுததிய ஹரன சிறநதவனெனபது சொலலாமே யமையும. இதனுலிவவிடயததிற குறைநத ஹரியை யப்பிரதானமாக வகற்றி, ஹரனைச சரணமாக வடைகினறோம.—எ-று. (சசு)

ஏகஸ்ய ஶங்கரஜநிஸ்ஸலலாடத்ருஷ்டேர்ஹீநா
ஹ்வயஸ்ய ஸுதஸ்ஸ ஹரேரபி ரூப இதி ப்ரஸித்த:|
கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தா
ஸ்ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம:||

ஏகஸ்யஸம்கரஜநிஸ்ஸாலபாஸ்திஹீநாஹ்ரயந்யஸூசேத்ஸம்ரபி ரூபஇதிப்ரஸிதத:|கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸதயம் ப்ருவந்துதமிமமவயமாஶ்ரயாம.||

மொழிபெயர்ப்பு

குன்றி யனைய விழியி னொன்று குலவுமிழிந்த சூகரமா
யொன்றி யொருவ னுறழுனமற் றொருவன் சுரபி யுருவாகிப்
பொன்றி யழிதலில்லாத புகழி னோங்கிப் பொலிகின்றான்
இன்றிங் கிவருட் சிறந்தவனியா ரெனச்சாற்றார் பெரியோ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்ய	ஒருவனுக்கு
ஹீநா	இழிவுபொருந்திய தும்
ஸுலபயா	இலேசான தான
ஸூகரஜநி	ஊர்ப்பன்றிப்பிறப்பு
அஸ்தி ஹி	இருக்கின்றதன்றோ,
அந்யஸ்ய து	இன்னொருவனுக்கோ
சித	பிரகாசிக்கின்ற
ஸுரபி.	பசுவினுடைய
ரூப	ரூபமானவன்
இதி	என்று
ப்ரதித	பிரசித்தியானவன்,
அந்யோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோ வா	யாவன்?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
அநுசிந்த்யா	ஆலோசித்து
ஸத்யம	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம.
தமிமம்	இந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம:	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

பெரியவர்களே! ஒருவன் இழிவு மிலேச்சமான ஊர்ப்பன்றி யுருவு டையோனென்று ஜகத்பிரஸித்தம், இன்னொருவன் சுரபியுருவனென்று ஜகத்பிரஸித்தம், இத்தகைய பிரஸித்தர்களில் எவன் சிறந்தவனோ அவனை நீங்களுண்மையாக வுணர்ந்தால், நாங்கள் அந்தப் புருஷனை பரமபுருஷனாக அடைந்து ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் இழிவுபொருந்திய பன்றியுடலடைந்தானென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு இழிந்த பன்றியுருவத்தை யடைந்தமையால் அசுரனான இரணியாக்ஷனுடன் போர்புரியுங்காலத்துத் திருமால் பன்றியுருவடைந்தான் இதனை—

"சிந்தைசெய்திருந்த திசைமுகன்வசனஞ்சிறந்திடுநாசியாம் புழையில்
சுந்தரப்பரமவரியொரங்குட்டவுருவுடைவராகமாய்த்தோன்றி
அந்தரத்திமைப்பின்முன்னொழுந்தண்டமுகட்டினையளாவினன்கன்ற
மந்தரவரையினவளர்ந்தநற்காலின்பண்முகச்சிலம்பொலியதிரப்ப"

என்று வரும் பாகவத முதலியவற்றாலுணர்க.

ஒருவன் பசுரூபமாயிருக்கின்றானென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறு பசுரூபமடைந்திருத்தலால்.

சூரிய வங்கிசவரசனாய மநுவெனனும் பெயரோடிருந்த மன்னவன்பொருட்டு ஹரன் பசுரூபமடைந்தானென்பது பிரசித்தம்.

" ஈசன்பசுவாகியேமன்னொருகன்றாகி
வீசுபுகழாரூரின்வீதிவந்தாரம்மானை
வீசுபுகழாரூரின்வீதிவந்தாராமாயின்,,
காசளவுபாலுங்கறவாதோவம்மானை
கன்றையுதைகாலிகறக்குமோவம்மானை" என்பனவாதியாலுணர்க.

பன்றி நிஷித்தமானதென்பதைப் பாமரர்களும் உணர்வார்கள். பன்றியிருக்கும் இடமாதிகளையும் அனைவரு மறியார்கள். பசு உயர்ந்த

தென்பதை அநுபவத்தினாலே யனைவரும் உணர்வார்கள். பசு பூசிக்கத் தக்கது, பசுவின் அவயவமனைத்தும் தேவசொரூபம். இதனை—

"சுந்தரத்துவிடையுறையுந் தனபாங்கர் செய்ய நிறச்சுமனை வெள்ளை
அந்தநிறச்சுரபிகாபிலந்தனைத் தகரியசுபத்திரை யாராதும
நந்துநிறச் சுசீலையெனு மைந்துமினி திருக்குமிங்ஙனவின்றவாவின
முந்தெழுகோட்டடித்தலத்துமலரவனுந் நெடுமாலுமுறைவார்.
கோட்டினுதிச்சராசரமும் பலவகைத் தீர்த்தமுஞ்சிரத்தினக குழகனெற்
மாட்டமலைபேருசிவையிலைவேலேமகனாசிகுகேச [றி
ரோட்டமதிலுதயவத்தமனசந்திபலவினவளியோசைகணில
காட்டுமிருசுடர்கண்ணமிரண்டினசுவனி தேவர்கடலோசையில
கலைமகளுங்காரத்திறகண்டத்திந் திரணியமனகருத்திற்கெண்டைத
தலணியங்கரிமிலருக்காசாத்தியாமாபிலணிலவாயுத்தாளி [பட்
ணிலவுமருத்துவாமுழந்தாள்மேறகுரத்துணிகிநிகழ்பனனாகணணுப்
குலவுறுகந்தருவாகணடினரமகளிருட்குரத்தினெழுவாமாதோ.
வாலடியினேசாவானமயிரினிரவியொளியபானமாமா
தேலவரைப்பலகைதணிறபிதிராவசுதேவாசந்திதொறுமோவாய்ந்த
கோலவுருத்திராமுத்துகினமாதவர்மெய்மமயிரினும்பாகுடிநைநீரிற்
சாலுமயத்தேமுனைகரைமாதுதரத்துத்திபயோதரத்தினெலலை
காருகபத்தியமாதிமூன்றழலுமுறைவயிறறிற்காமாநெஞ்சிற [லாஞ்
சீருமிழுமவத்தனத்திலெனபொடுசுக்கிலந்தனனிறசெய்மகங்களெல்
சாருமுறுப்பனைத்தினுங்கறபுடைமகளிர்தங்குவரிச்சாதியாகிப்
பாருலவுமானிடத்துமிவ்வாறுதேவரொல்லாமபயிலவர்மாதோ.
தீண்டினுங்காணினுங்கரிசுசேணகற்றிநல்வினையேசெறிப்பதாகி
யீண்டுமருமபயனுதவிமறுமையினுமவேண்டுபதமெளிதினுயக்கும்
காண்டகையவாவினைக்கண்ணினறியொறுத்துணை யுரப்பிக்கலக்கங்கா
ண்போர், மாணடகபிலயினறுமபால்வரதனுக்காட்டாதுண்போர்வதி
வார்கும்பி" என்று தணிகைப்புராணத்தில் கோமகிமை கூறியிருத்த
லால், பரிசுத்தமானது பசுரூபம் என்றறியப்படுகின்றது.

தாத்பரியம்

ஹரி ஊரப்பன்றி உருவடைந்தான், ஹரன் பசுவுருவடைந்தான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

இழிவுபொருந்திய பன்றியை எவரும் மதிக்கின்றனரில்லை. உயர்வுபொருந்திய பசுவை எவனும் தள்ளினானில்லை. இது உலகவநுபவம். இதனால் இழிவுபொருந்திய பன்றியுருவத்தையடைந்த ஹரியைவிட, உயர்வுபொருந்திய பசுவுருவத்தையடைந்த ஹரன் சிறந்தவனாக அறியப்படுகின்றான். இழிந்த பன்றியுருவமடைந்தமையால் தாழ்வடைந்த ஹரியை இந்தவிடயத்தி லப்பிரதானமாக வொதுக்கி, உயர்ந்த பசுவுருவமடைந்த ஹரனை இந்தவிடயத்திற் சிறந்தவனாக வறிந்த நாங்களந்த ஹரனைச் சரணமாக வடைகின்றோம். —எ-று (௪௭)

ஏகோவிபாதிப்ருஶமேகமுகாம்புஜேந
அந்யோவிபாதிகலுபஞ்சமுகை: பரீத:।
கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்த்யவ்ருத்தா
ஸ்தத்வம்ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஶ்ரயாம:॥

ஏகோவிபாதிபருஶமேகமுகாம்புஜேநாந்யோவிபாதிகலுபஞ்சமுகைபரவிதஃ। கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்த்யவ்ருத்தாஸ்ஸ்தயம் ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஶ்ரயாம॥

மொழிபெயர்ப்பு.

நறிய கமல மலரன்ன நண்ணு மொருபான் முகமதனால்
வெறிய பொழில்சூ ழுலகத்தில் விளங்கு மொருவ னயலொருவன்
முறைகொ ளைந்து முகமதனான் மொய்த்த புகழ்சேர் முதன்மையான
இறைவ ரிவருட் சிறந்தவனா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக: — ஒருவன்

ஏகமுகாம்புஜேந — தாமரைமலர்போன்ற ஒரு முகத்தினால்

ப்ருஸம்	மிகவும்
விபாதிஹி	பிரகாசிக்கின்றானன்றோ?
அந்ய:	இன்னொருவன்
பஞ்சமுகை:	ஐந்து முகங்களால்
பரலிதத	பிரதீபமானவனாக
விபாதிகலு	விளங்குகின்றான்,
அநயோ:	இவ்விருவர்களுள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்த்யா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தம்இமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

பெரியோர்களே! ஒருவன் கமலமலர்போன்ற ஒரு முகத்தினால் பிரகாசிக்கின்றானன்றோ? மற்றொருவன் (கமலமலர்களையனைய) ஐந்து முகங்களாற் பிரகாசிக்கின்றானன்றோ? இவ்விருவரிலிந்த விடயத்திற் சிறந்தவனை இன்னவனென்று நீவிர் கூறுமின், கூறுதிரேல் நாங்களந்த மஹாபுருடனைச் சரணமடைந்து வாழ்கின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் ஒரு முகத்தோடு விளங்குகிறானென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறொருமுக முள்ளவனாகவிருத்தலால். இதனை—

" துதிசெய்செம்பொற்றொடியுமகுட்மும்
அதிர்சிலம்பொடுமொடகத்தாடையும்

கதிரிளங்குழையுங்கரநான்குமாய்
விதிவணங்கவிமலனவிளங்கினன்" என்று பாகவதத்தும மற்றிடத்தும வருவனவற்றைககொண்டுணாக

ஒருவன ஐந்துமுகங்களோடு விளங்குகின்றனென்றது-ஹரனே, அது அவ்வரன அவவண்ணம ஐமமுகங்களை யுடையவனாக விருத்தலால இதனை—

பஞ்சாஸ்யம் பஞ்சவக்த்ரம் த்ரிநேத்ரம்
யுக்தம் ஸ்ரீஸாம்பம் ஸ்ருதி ஜ்ஞாநதந்த்ரம்
ஸகலஜநாநாம் ஸத்குரு பரம்
க்ருஷ்ணம் க்ஷேமம் ஸதம் ஸம்பந்நம்
ஸுதேஜஸம் ஸ்ருதிஸ்மிருதி ஸம்பந்நம் ஸர்வகம்
நாராயணம் நீலகண்டம் ஸர்வேசம்
ஸர்வேஸ்வரம் ஸர்வாதாரம் ஸர்வகாரணம்
ஈசாநம் ஸர்வவித்யாநாம் ஈஸ்வரம் ஸர்வபூதாநாம்
நாகாபரணம் நீலம் ஸ்வயம்புவம் ஸர்வஜ்ஞம்

என்று ஆகமங்களுணாத்தலாலுணாக.

தாத்பரியம்

ஹரி ஏகமுகன், ஹரன பஞ்சமுகன எனபதாம்

தாரதம்மியம்

ஒன்றுடையவனில் ஐந்துடையவன உடைமையிற் சிறந்தவன். அதனல் தாமரைமலர்போன்ற ஒருமுகமுள்ள ஹரியைககாட்டிலும், தாமரைமலர்களையனைய ஐந்துமுகங்களையுடைய ஹரன சிறந்தவனே யாம். இதனல் இவ்விடயத்தில் தாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாகவகற்றி, இவ்விடயததில் உயர்ந்த ஹரனை நாஙகள் சரணமாக வடைகின்றேம்.—எ-று. (சஅ)

ஏக: க்ரஹீதுமதிவாஞ்சதி வித்தஹீநம்
வித்தேஶமேவ குருதே நிஜபக்தமந்ய:।
கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தா:
ஸ்வயம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம:।

ஏகோக்ரஹீதுமதிவாஞ்சதிவித்தஹீநமவித்தேசமேவ குருதேநிஜ பக்தமந்ய । கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்தியவ்ருத்தாஸஸ்வயம்ப்ருவந்து தமிமம்வயமாஶ்ரயாம ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

பொல்லா வறுமை கொண்டவனைப் பொருந்து நண்ப னொருவன்
எல்லா வுலகு மறிதருமா நிசைந்தா னொருவ னிணையில்லா
வுல்லா சஞ்சோ நிதிக்கிறையை யுயர்ந்த நண்ப னவுடையான்
இல்லா வசையா னெவனிவனி லிசைத்தார் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக.	ஒருவன்
வித்தஹீநம்	தனமில்லாதவனை
க்ரஹீதும்	சேர்த்துக்கொள்வதற்கு
அதிவாஞ்சதி	மிகவும் விரும்புகிறான்,
அந்ய.	இன்னொருவன்
வித்தேசமேவ	தனத்திற்கிறைவனான குபேரனையே
நிஜபக்தம்	தன்னுடைய வன்பனாக
குருதே	செய்துகொண்டான்;
அநயோ:	இவ்விருவரில்
அதிக.	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்

ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தம் இமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆச்ரயாம	ஆச்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

பெரியோர்களே! ஒருவன் மிகவுந் தரித்திரனை நண்பனாக விரும்புகின்றான், இன்னொருவன் மிகவும் சம்பன்னனான குபேரனையே நண்பனாகக்கொண்டிருக்கின்றான், இவ்விருவரிலெவனோ சிறந்தவன்? அவனை நீங்கள் உண்மையாயுரைத்தால், அந்த மஹாபுருஷனை நாங்கள் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் தரித்திரனை மிகவும் விரும்புகின்றானென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு விரும்புதலால். அதாவது அரி மிகவு மெளிய பார்ப்பானான குசேலனுக்கும் வேடனான குகனுக்கும் நண்பனாக விருந்தமையாதிய. இதனை—

“அகமகிழ்ந்தெதிர்வந்தடிபோற்றிய
குகனொடுமுவந்துற்றவட்கோதிலாக்
ககனநின்றிழிகங்கைகடந்திட
முகமலர்ந்தொருமூவருமேகினார். என்றும்,
பொன்பிறங்கியபுணர்முலைத்திருமகள்கொழுநற்
கன்பனாகியுமகன்றிலைவறுமைமற்றெனவே
மின்பிறங்கியவிழுமணிமார்பினாற்கண்டு
மன்பெரும்பொருள்வாரினைவருகெனவகுத்தாள்” என்றும்

வரும் பாகவதவசனங்களால், ஹரி வறுமையாளரொடு நண்புடையனென்பதையுணர்க.

ஒருவன் குபேரனைத் தோழனாகவுடையவனென்றது-ஹரனை, ஹரன் அவ்வாறு குபேரனைத் தோழனாகக்கொண்டிருத்தலால். இதனை,

“தனதனற்றோழாசங்கராசூலபாணியேதாணுவேசிவனே, கனக நற்றூணே கற்பகக்கொழுந்தே கண்கணூன்றுடையதோர் கரும்பே, யனகனேகுமரவிநாயகசனகவம்பலத்தமரசேகரனே, யுனகழலிணையென்னெஞ்சனுள்ளினிதாத்தொண்டனேனுக்கருபாரககரோ” என்று திருமாளிகைத்தேவர் திருவிசைப்பாவிலும், மற்றைய நூல்களிலும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி வறியனையும், ஹரன் சம்பன்னனையும் தோழர்களாக வுடையவர்களென்பதாம்

தாரதம்மியம்.

ஏழையைத் தோழனாகக்கொள்பவனைவிடத் தனவானைத் தோழனாகக்கொள்பவன் சிறந்தவனேயாம் ஏழைகளான குசேலாதிகளோடு தோழமையாகப் பழகிய ஹரியைவிடத் தனிகனான குபேரனைத் தோழனாகவுடைய ஹரன் சிறந்தவனேயாம் ஆதலா லிவ்விடயத்திற் றாழ்வடைந்த ஹரியை யப்பிரதானமாகவகற்றி, இவ்விடயத்தி லுயர்வடைந்த ஹரனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.—எ-று. (௪௧)

𑌏𑌕𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌭𑍁𑌜 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌿𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌲𑍋𑌕𑍍𑌯𑌾
𑌮𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌭𑍁𑌜𑍈𑌰𑍍𑌦𑌶𑌭𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌿𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌲𑍋𑌕𑍍𑌯𑌾𑌂।
𑌕𑍋 𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾
𑌸𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃॥

ஏகச்சதுர்புஜஇதிப்ரதிதஸ்திரிலோக்யாமந்யோபுஜைஸ்துதசபி: ப்ரதிதத்ரிலோகயாம்| கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸத்யம்ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஶ்ரயாம.||

மொழிபெயர்ப்பு.

மலைக ளொருநான் கெனவெழிலை மன்னு மொருநாற் றோளுடனே
நிலைய னொருவன் மற்றொருவன் நீண்ட பத்து மேருவெனக்

,லவு தோள்க ளொருபதொடுங குறைவின் மாமை யுடனென்று
ிலகு மிவருட் சிறநதவன்யா ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞசுதுமே.

பதப்பொருள்.

ரக.	ஒருவன
தூபுஜ	நான்குதோளுடையவன்
ஓதி	எனறு
ிரிலோகயாம	மூனறுலோகஙகளிலேயும
ரதே	பிரசிததியானவன்,
அநயஸது	இனனொருவனுலை
நசபி	பததான
ுஜை	கைளால
திரிலோகயாம	மூனறுலோகஙகளிலும
ரதீத	பிரசிததியானவன,
அநயோ	இவவிருவரில
அதிக	சிறநதவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
அநுசிநதியா	ஆலோசித்து
வருததா	பெரியவாகள
ஸதயம	உண்மைமையை
ப்ருவந்து	சொலலலாம.
தமிமம	அநத இவனை
வயம்	நாங்கள
ஆஶ்ரயாம:	ஆஶரயிககின்றோம்.

பொழிப்பு.

பெரியோர்களே! ஒருவன் நாலுதோள்களுடன் விளஙகுகின்றான், மற்றொருவன் பத்துத்தோள்களுடன் பிரகாசிக்கின்றான்; இவ்விருவரில் எவன் அதிக பலமானவன்? நீங்கள் உண்மையாக வுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் நாலுதோள்களை யுடையவனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு நாலுதோள்களை யுடையவனுக விருததலால். இதனை —

" தாமனாககரநான்கினவெண்சஙகொடுததழல்வாய
நேமிவெங்கதைநிளையிதழ்ததாமனாநிலவுத
தேமலாதவெதாடைமாபினிற்றிருமலாசிறப்பக
காமாகட்டெழிறகவுசதுவஙகளசுதினிறகவின" என்று வரும்

பாகவததததாலுணாக.

ஒருவன பததுததோளகளை யுடையவனுக விருககின்றுன என்றது-ஹரனை, அது அவவரன பததுததோள்களை யுடையவனுக விருததலால. இதனை —

நாமாக்ஷஸ்ய து நீலாஜ்ஞம்ஸவிப்ராணா வஞ்ஜிகமெளா:।
ஸக்த்ரஷிஸ்ரூவெவ்லாம்மவாஸவ்ருகாபாம்பெஜம்।

என்றுமவருமவசனஙகளாலேற்றமான பததுககைகளிருப்பதை யுணாக.

தாத்பரியம்.

ஹரி சதுாப்புஜன்; ஹரன் தசபுஜன எனபதாம.

தாரதம்மியம்.

நான்கு அத்தஙக ளுள்ளவனைவிடப் பதது அத்தங்களுள்ளவன் அந்தவிடயததிற் சிறநதவனேயாம். இதனுல் நாங்கள் அஸ்தவிஷயத்தி லுயாந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றேம்.—எ-று.　　(௬௦)

வஞாயயஃப்ரவஸக்த்ரெவெதிவெக
ஷவாயயஃப்ரவபக்த்ரெவெதிவாந்ரு:।
கொவாநயொரயிகஜதந்ரஷிஜவ்ரவ்ரா
ஷதரம்ப்ரவஜரசீம்யஸாஶ்ருயாஃ॥

பஞ்சாயுதப்ரபலசக்திமுபைதிசைகஸர்வாயுத ப்ரபலசக்திமுபைதிசாநய: । கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவ்ருத்தா ஸத்யம்ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஶ்ரயாம ॥

மொழிபெயர்ப்பு

பொங்கித் துணிந்து வரும்பகையைப் பொருது கெடுக்கத் தக்கதுவாச் சங்கு முதல படையைந்தைத் தாங்கி யொருவ னிசைசார்ந்தான
துங்கம பெறுசர் வாயுதஞைத் துலங்கி யொருவன றோனறிஞன
இங்கித் திருவிற சிறந்தவனயா ரிசைத்தார பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏக:	ஒருவன
பஞ்சாயுத:	ஐந்து ஆயுதங்களையுடையவனாய
ப்ரபலசக்திம	பிரபல சக்தியை
உபைதி	அடைகிறான,
அநய:	மற்றொருவன
ஸர்வாயுத	எல்லாவாயுதங்களையுமுடையவனாக
ப்ரபலசக்தி.	பிரபலசக்தியை
உபைதி	அடைகிறான ,
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள
அதிக.	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம:	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

பெரியோர்களே! ஒருவன் பகைவர்களை வெல்லவல்ல பஞ்சாயுதங்களையுடையவனாக விருக்கின்றான், மற்றொருவன் சகலாயுதங்களையு முடையவனாக விருக்கின்றான், இவ்விருவரிற் சிறந்தவன் யாவன்? அவனை நீங்கள் சொன்னால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் பஞ்சாயுதங்களையுடையவனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் பஞ்சாயுதங்களை யுடையவனாக விருத்தலால். இதனை—

“ சங்கசக்ர கதாகட்க கோதண்டபாணினே நம ” என்பதாதி வாக்கியங்களாலுணர்க.

ஒருவன் சர்வாயுதனென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ண மெல்லாவாயுதங்களையும் தரித்திருத்தலால். இதனை—

[illegible] என்று வரும் மஹாஸ்காந்தவசனத்தாலுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி பஞ்சாயுதன், ஹரன் ஸர்வாயுதன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஐந்து ஆயுதங்களையுடையவனிலும் அநேக ஆயுதமுடையவன் சிறந்தவன். இதனால் நாங்கள் ஆயுதவிஷயத்திற் றாழ்வடைந்த ஹரியை இவ்விஷயத்தி லப்பிரதானமாக்கி, சர்வாயுதனான ஹரனை முறையால் உத்க்ருஷ்டமாகக்கருதி அவன் சரணங்களை யடைகின்றோம்.—எ-று.

[illegible]

ஏக.ப்ரஸிததஇஹதேநுவதம்விதாயவ்யாக்ரம்நிஹத்யநிதராமித ர:ப்ரஸித்த. । கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸத்யம்ப்ரு வந்துதமிமமவயமாஶ்ரயாம: ॥

மொழிபெயர்ப்பு

மாதே யொருவன் றேநுவத மருவி யொருவா மாண்புற்றான்
மீதே புள்ளி பலகொண்டு மீறி வந்த கொடும்புலியைக்
காதா நின்று மிகுமிசையைக் கண்டா னொருவன் காசினியி
லீதே யிவ்ருட் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
தேநுவதம்	பசுவதையை
விதாய	செய்து
இஹ	இவ்விடத்தில்
ப்ரஸிதத:	பிரசித்தன்,
இதர:	இன்னொருவன்
வ்யாக்ரம்	புலியை
நிஹத்ய	கொன்று
நிதராம்	மிகவும்
ப்ரஸிதத:	பிரசித்தன்,
அநயோ:	இவ்விருவரில்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை

வயம் நாங்கள்
ஆம்ரயாம: ஆம்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

பெரியோர்களே! ஒருவன் தேநுவதஞ்செய்து பிரசித்தி பெற்றவன், மற்றொருவன் புலியை வதஞ்செய்து பிரசித்திபெற்றவன்; இவ்விருவரி லெவன் சிறந்தவன்? அவனை நீவிருண்மையாக வுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விருப்பு

ஒருவன் தேநுவதஞ் செய்தவனென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு செய்திருத்தலால்

ஹரி கண்ணனாகப்பிறந்து ப்ருந்தாவனத்தி லிடைச்சிறுவருடன் பசுக்களை மேய்த்தநாளில், அவ்வரியின் மாமனான கஞ்சனுடைய வேண்டுதலால், ஹரியைக் கொல்லவந்த பகாசுரனென்பவன் அங்குள்ள பசுவின் கன்றுகளுடன் தானுமொரு கன்றாகி நின்றனன். உடனே இதனை உணர்ந்த ஹரி அவனைக் காலைப்பிடித்து அருகினின்ற விளா மரத்தின் மோதியடித்தான். அதனாலவன் இறந்தான். இதனை—

“இனியதமருடனேகிக்கண்ணன்மேய்க்கு மிளங்கன்றினிரையுடனேதானுங்கன்றாய்த, துனிகளருமனத்தினிலனெங்குந்துள்ளித்துயமுகில்வண்ணனைத்தானுடுங்காலே, வினையமெலாமறிந்துநகைத்தேதயன்மெல்லவிளையாடியவுணக்கன்றினைக்கால்பற்றிக், கனியுதிரவெறிந்தனனக்கபித்தமவீழ்கதடியவனுங்கருவாபோல்மடிந்துவீழ்ந்தான்” என்னும் பாகவதத்தாலுணர்க.

ஒருவன் புலியைக் கொன்றவனென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணம் செய்திருத்தலால்.

தாருகவன முனிவர் கருமமன்றிக் கருத்தாவில்லையென்று நீர்மானஞ் செய்தவர்களாய் மஹாதேவன் முதலிய எவரையும் மதியாதவர்களாக விருந்தார்கள். இவர்கள் இவ்வாறிருத்தல் வைதிகவிரோத

மாதலால், ஹரன் பிச்சாடனவுருவத்துடன் அம்முனிவர் வாழுமிடஞ் சென்றனன். செல்லுதலும் அம்முனிவர்மனைவியர் அவ்வரனுக்குத் தம்மனத்தைப் பறிகொடுத்துக் கற்பில் பெண்டீராயினார்கள். தம்ம னைவியர் நிலையைக் கெடுத்தவனைக் கெடுக்குமாறு அம்மோனியர் ஒரு கொடிய யாகஞ்செய்தார்கள். அந்த யாககுண்டத்தினின்றும் ஒரு அசுரன் புலியுருவமாகத்தோன்றி அம்மறையவர்களைப் பார்த்து நீவிர் ஏற்றுக்கொண்டென்னை அழைத்தீர்கள் என்றனன். அதற்கவர்கள் எங்கள் இரகிணிகளின் கற்பை அழித்தவனை நீ கொல் என்றுரைத்தார்கள். அதுகேட்ட புலியும் வாயைத் திறந்தவண்ணமாக வந்தது. வருதலும் ஹரன் அப்புலியைப் பிடித்துக்கிழித்து அதன் றோலை யெடுத்துக் கொண்டனன். இதனை—

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

தாத்பரியம்.

ஹரி தேநுவதஞ்செய்தவன்; ஹரன் வ்யாக்ரவதஞ்செய்தவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

பசுவைக் கொன்றவனைவிடப் புலியைக் கொன்றவன் சிறந்தவன். ஆதலால் நாங்கள் பசுக்கொலைபுரிந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றிப் புலிக்கொலைபுரிந்த ஹரனைச் சிறப்பாகக்கொண்டு அவன் சரணங்களையே சரணமாக வடைகின்றோம்.—எ-று. (௬உ)

[illegible]
[illegible]

ஏகோமூர்ச்சகஹநேஹி கிராதபாணேதாஸேநமூர்ச்சயதித்
த்ரிபுரமஹிசாநய.। கோவாநயோரதிக இதயநுசிந்தியவ்ருத்தாஸத்ய
ம்ப்ருவந்துதமிமமவயமாச்ரயாம ॥

ஏகோமூர்ச்சகஹநேஹிகிராதபாணேத்தாஸேநமூர்ச்சயதித்
த்ரிபுரமஹிசாநய.। கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவ்ருத்தாஸத்ய
ம்ப்ருவந்துதமிமமவயமாச்ரயாம ॥

மொழிபெயர்ப்பு

ககனத தொருவ னிழிபுளிஞன கணையாற் சாம்பிக் களையுற்றான்
பகனத தொளிகொள பருமணிகள பதித்த கதித்த பதிமூன்றைத
தகனத தொடக்கி லுறுசோகஞ சார வொருவன றனைத்தான்
இகனத திவருட் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞசுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக	ஒருவன
கிராதபாணேத	வேடனமபினால
கஹநே	காட்டில
மூர்ச்சஹி	மூர்ச்சித்தானல்லவா,
அந்யச	இனனொருவனால
ஹாஸேந	அட்டகாசததினாலே
தத்த்ரிபுரம	அநத முப்புரங்களை
மூர்ச்சயதிஹி	மூர்ச்சிக்குமாறு செய்தானல்லவா;
அநயோ.	இவ்விருவருக்குள்
அதிக	சிறநதவன்
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸதயம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை

வயம் நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம. ஆஶ்ரயிக்கின்றோம.

பொழிப்பு

பெரியவர்களே! ஒருவன் காட்டில் வேட்டுவனம்பினாற் சோக முற்றான, மற்றொருவன் தனது நகையால் திரிபுர மோசசையுறச் செய்தான, இவர்களுட் சிறந்தவன் யாவன? நீங்கள் உண்மையாக வுரைத்தால, நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம.

விடைப்பு

ஒருவன் கிராதபாணத்தால் மோசசித்தானென்றது - ஹரியை; அது அவவரி அவவண்ணம மோசசையடைந்தமையால.

இது கண்ணவதாரமாக ஹரியிருந்தநாளி லொருநாள் காட்டையடைந்து வேட்டையாடி இளைப்பாற ஒருமரநிழலிற்கிடந்தான், கிடந்தவனை ஒருவேடன மானெனறு கருதி அம்பெய்தான, அதேகாரணமாக ஹரி மோசசித்து இறந்து வைகுந்தமடைந்தான அவவரியினுடலைத் தீயிலிட்டுக் கொளுத்தி அவனுடன் உடனகட்டையேறி அவன மனைவியர் மிறந்தார்கள இதனை—

"தேனென்று துளவோனறவர்செப்புசாபம்
தானென்றிநிறபத்தகைசெயதுயங்கலாலே
கானென்று வேடன்சரனென்பவன காட்டின்மேய
மானென்று தாளினொருவாளிவழங்கினனால்" என்றுவரும் பாகவதத்தாலுணர்க.

ஒருவன் மந்தஹாஸத்தினால திரிபுரங்களை மோசசையாகச்செய்தான் என்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறு செய்திருந்தலால்.

ஹரன் மேருவிலலும், வாசுகிநாணியும், நாராயணபாணமும் முடையவனுகப் பகைவர்களான அசுரர்கள் வசிக்கின்ற திரிபுரங்களின் எதிரே சென்று போர்புரியுநாளில் சற்றே நகைத்தனன்; நகைத்தலும் அத்திரிபுர முதலியவனைத்தும் சாம்பராகவாயின. இதனை—

"இடத்திருக்கரமேருமால்வரைச்சிலையோநிறூன்றிய தன்னேன்
மடற்சரோருகவலம்படமெலாககரமவாளிசுற்றிய தாங்கண்
புடைத்தவெம்முலையிமாச்சிலைதிருமுகநோக்கினன்புன்மூரற்
படைத்துநோக்கினனெழுந்ததுபுரமெனுமூன்றினுமடலேத்தீ" என்று
கூறும் உபதேசகாண்டத்தாலுணர்க.

தாத்பரியம்

ஹரி வேடனவிட்ட வம்பினால் மூர்ச்சையடைந்தனன்; ஹரன் மந்தஹாஸத்தால் திரிபுரங்களை மூச்சிப்பித்தான் எனபதாம.

தாரதம்மியம்.

வேடுவனவிட்ட வம்பினால் மூர்ச்சையான் திருமாலைவிட மந்தஹாஸத்தினால் திரிபுரங்களை மூர்ச்சிக்கச்செய்த ஹரன் சிறந்தவனே யாம. ஆதலால் நாங்கள் கிராதபாணத்தால் மூர்ச்சையான ஹரியை அப்பிரதானமாகவகற்றி, மந்தஹாஸத்தாற் றிரிபுர தகனஞ்செய்த ஹரனைச் சிறந்தவனுக்கருதி அவனது சரணங்களையே சரணமாக வடைகினேமும்—எ-று. (௫௩)

ஏகஸ்துசக்ரமதிகம்யரரக்ஷலோகாந்
ந்யஸ்துசக்ரஜநக: ஸ்வபதாங்குளீபி:|
கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்யவ்ருத்தா
ஸ்ஸத்யம்ப்ருவந்து தமிமம்வயமாஶ்ரயாம:||

ஏகஸ்துசக்ரமதிகம்யரரக்ஷலோகாந்நய்யஸ்துசக்ரஜநக:ஸ்வபதாங்குளீபி:| கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸதயம்ப்ருவந்து தமிமம்வயமாஶ்ரயாம:||

மொழிபெயர்ப்பு.

வஞ்சப் பகைஞா தமதுட்லை வாட்டுங் கூர்மை வளராழி
தஞ்சக் கரமே லார்ந் தொருவன் தரணிமுதல தமைக்காத்தான்
அஞ்சக் கரத்தைத் தாளுனியா லமைத்தா னொருவ னிவத்தி
லெஞ்சி லிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்து	ஒருவனுனுல
சக்ரம	சககரததை
அதிகம்ய	அடைநது
லோகாந	லோகஙகளே
ரரக்ஷ	ரக்ஷிததான,
அந்யஸ்து	இனமொருவனுனுல
ஸ்வபதாங்குளீபி	தன் கால்விரலகளாலே
சக்ரஜநக	சககரததையுண்டாககினவன,
அநயோ	இவவிருவருக்குள
அதிக	சிறநதவன
கோவா	யாவன ?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா	பெரியவாகள
அநுசிந்தியா	ஆலோசிதது
ஸத்யம்	உணமையை
ப்ருவந்து	சொலலலாம
தமிமம்	அநத இவனை
வயம்	நாஙகள்
ஆஶ்ரயாம.	ஆஶ்ரயிககினறோம.

பொழிப்பு

ஒருவன் சக்கரத்தையடைநது உலகததை ரக்ஷிக்கின்ருன்; மற்ருெருவன் தன் கால்களினுலே அந்தசசக்கரததை உண்டாககினுன். இவ்விருவருக்குட் சிறந்தவனைப் பெரியவர்களே நீங்கள் பாரமாரத்திகமாக உணாப்பீர்களாஞல்,நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாகவடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் சக்கரத்தையடைந்து உலகத்தை ரக்ஷித்தானென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணமே இயற்றியிருத்தலால்.

ஹரி, ஹரன்மாட்டுப்பெற்ற சக்கரததிஞலேயே அகிலததையுங் காக்கின்முன்.

ஹரி காஞ்சிபுரததி லரனை யருச்சிததுச் சக்கரம பெறருனென்று ஸ்ரீஸ்காந்தமஹாபுராண முரைககினறது. காஞசிபுராணமும—

"ஆங்கவனையெதிரநோககிநினபூசைககமகிழ்நதேநினக்கிஞ்ஞான்று, தேங்கமலவிழியளிததேமபதுமாககனெனுமபெயரிறறிகழ்வாயிவ்வூா, பாஙகுபெறததிருமாறபேறெனப்பொலிகவெனறருளிபபாநுகோடி, தாங்குகதிரசசுதரிசனப்பெயராழிததனிபபடையுமுதவியெஙகோன்" என்றுரைககினறது

ஶிவாராதநாத்தத விஷ்ணோர் த்ருஷ்டேஶ்வ ஶக்ர இதீவஹ ஸ்ருஷ்டம் ஸஹஸ்ராரம் ஜகத்த்ராயந ஶோகஹஸ்தம்॥ என்றுபைப்பலாத சுருதியு முரைக்கினறது.

இதஞல ஹரி, ஹரனிடததுபபெறற சககரமுடையவன என்றறியப்படுகின்முன்.

ஒருவன் தன காலவிரலிஞல சக்கரததை உணடாககினவன் என்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவவணணஞ செயதிருததலால.

தினந்தினங கைலைககுசசெனறு ஸ்ரீகணடபரமேசுவரனை வணங்கிவருமம இந்திரன் அதிக பரிசயததா லரனை அலட்சியமாககக்கருதிய் வெண்ணமுடையவஞயிஞன, இவ்வெணண முதிரநது இவன் கெடுமுன் இறைவஞெருநாள இவன வருவதையுணாநது தானே துவாரபாலகஞக நின்றனன. வருமிநதிரன் மௌனமாகசசெலலாமற் கடைகாப்பாளனைநோககி தௌவாரி! இப்பொழுது உள்ளே என்னசமயம் என்முன் ; அதற்கக்கடைகாப்பாளஞன கண்ணுதல் பதிலுரையாதிவனை அச்சுறுததிப்பாாததலும இந்திரன் கோபங்கொண்டு தன்வச்சிரத்தா லாலோசனையின்றி அடிததான். அவ்வச்சிரம பூதன்மீதுபட்டு எதுக்கும் உதவாம லுடைந்து பல்லாயிரஞ்சுக்கலாகவாதலும் இந்திரன் பிரமித்தான். உடனே இறைவன் உருத்திர உருவத்துடன் தோன்றி நின்று சீற்றங்காட்டலும், அதபடங்கிய மகவான் அண்ணலே!

அடியேன் அறியாதியற்றிய குற்றத்தை மன்னிக்கவேண்டும் என வேண்டிக்கொண்டான். வேண்டிக்கொண்டமையி லிறைவன் றன் சீற்றத்தைக் கடலிலிறக்கினன் அக்கடலில விழுந்த சீற்றம அசுராசெய்த புண்ணியத்தால சலந்தரனென்னு மசுரனாகத்தோன்றியது. சீற்றத்திற் பிறந்த சலந்தரன் மிக்கவன்மையாளனாய்த் தேவரனைவரையும்வென்று தேவரை யடக்கியாள்பவனாகவிருந்தும, அவாகளைச சதா துன்புறுத்தினன். அதனாலரி அச்சலந்தரனொடு எதிாததுப போாபுரிந்து பன்முறை முதுகுகாட்டினன பின்னாத்தேவாகள சலந்தரன் கொடுமையை ஹரனிடமுறைத்தாாகள், ஹரன அச்சலந்தர னெதிரிற்சென்று தன காலுந்தியால ஒரு சக்கரமொன்றமைத்து நீ ஆற்றலுடையையேல் இதனைத் தலைமேலாக்கு தூக்கென்றனன அதுகேட்ட சலந்தரன் அவவாறே புரிந்து தலைபிளந்து இறந்துபட்டான சலந்தரன்பொருட்டு உண்டாக்கின சக்கரத்தைத்தான ஹரி கணமலரை யருச்சித்துப் பெற்றது. இச்சரித்திரவிரிவை கந்தபுராணத்துத் தக்ஷகாண்டத்துக் காணக இச்சரித்தா லரன சக்கரசனகன எனறழைக்கப்பட்டான். இதனை —

" எனறிவைசலந்தரனிசைபபயாமுமுன
வனறிறலகாணியவந்தனமபெறுந்த
தனறிருவடியினுற்றரணியினமிசை
யொனறொருதிகிரியையொலலைகீறினன.

ஆங்கதுதிகிரியொனறுகவந்தண
னீங்கிதுசென்னியிலேற்றிவன்மையாற்
தாஙகுதலவல்லையோவெனறுசாற்றலும
தீங்குறுசலந்தரனிவனயசெப்புவான்" என்றுவருங் கந்தபுராணத்தானுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி, ஒருவன்ளித்த சக்கரத்தையுடையவன்; ஹரன் அந்த சக்கரத்தைக் கால்விரலுதியா லுண்டாக்கினவனென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒருவனளித்த சக்கரத்தைக்கொண் டுலகங்காக்கு மவனிலும், ஒருவன் எனக்குத்தா என்று கேட்கத்தக்க சக்கரத்தைக் கால்விரல்

நுதியா லுண்டாக்குபவன் சிறந்தவனேயாம. இதனுல் சககரவிடயத்தில் தாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாகவகறறி, சககரவிடயத்தி லுயாவடைந்த ஹரனை நாஙகள சரணமாக வடைகின்ருேம்.—எ-று.

ஏக: ஶங்கார புவி ஶங்கரசாபபங்கம்
அந்யஶ்சகார ஹரிரத்ர த்ருஹிணஸ்ய ஶிரோவிபங்கம்।
கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தா
ஸ்தத்ரைவ நிர்ணயமகுர்ந்ந தயாஶ்ரயாம:॥

ஏகஸ்சகாரபுவிஸஙகரசாபபஙகமநயஸ்சகாரஹரிஸ-த்ருஹிணஸிரோவிபங்கம | கோவாயோரதிகஇதயநுசிநதிய வருததாஸஸதயம்பநவந்துதமிமஞ்வயமாஸரயாம ||

மொழிபெயர்ப்பு

மன்னு கைலை மலைமீதே மருவு மொருவன மாதனுவைத
துன்னு மிரண்டு துணியாகத தொலைததா னொருவன னுமறைகள
பன்னு மரிசூ நுயினறலையைப பஙக மாககி னுெனொருவன்
என்னு மிவருட் சிறநதவன்யா ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன
புவி:	உலகததில
சங்கர:	சஙகரனுடைய
சாபபஙகம	விலலொடிசதலை
சகார	செய்தான.
அந்ய:	இனனொருவன் [ன்;
ஹரிருநுசிரோவிபஙகம்	பிரமாவினுடைய சிரசைச் சேதிததா
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறநதவன்
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்

அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸதயம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம.	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம.

பொழிப்பு.

ஒருவன சங்கரதநுவைப் பங்கஞ்செய்தான், மற்றொருவன் ஹரியின்மகனை பிரமன்றலையைப டங்கஞ்செய்தான,பெரியவாகளே இந்தப் பங்கஞ்செய்தவிஷயத்தில எவன சிறந்தவன்? அவனை நீஙகளுண்மையாகச்சொன்னல், நாஙகளந்த மஹாபுருஷனைச சரணமாகவடைகின்றோம.

விசப்பு.

ஒருவன் சஙகரசாபபஙகஞ செய்தானெனறது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவவாறு செயதிருததலால

விதேகராஜாவான சனகன், யாகமொன்று செய்வானகருதி யாக சாலையை யுழுவித்தான், உழுதநாளில கொழுசசெனற வழியிலொரு பெண் கிடைக்கக்கண்டெடுத்த தவளைச சீதையெனறழைத்து வளாத்தான்,அவளும பருவமுடையவளாகவாயினள, இவளைக கேள்வியுற்ற மன்னவர் பலா எனககுனககெனறு வந்தாாகள. பலா கேட்கததொடஙகினமையால, இனி எனசெய்வது என்று சனகன் ஆலோசித்தான்.

முன்னளில் தக்கனுடைய யாகசாலைக்குச் சங்கரன சென்றபோழ்து எடுத்ததென்றதும், அநேகனா வெனறதும, யாகபஙகஞ செய்ததுமான வில்லினை நம்மூதாதையான ஒருவனிடம் அளித்துள்ளதை அன்றுமுத லின்றுவரைக்கும் பாதுகாததுவைக்கப்பட்டிருக்கின்றதே அதனை எவன் வளைக்கின்றானே அவனுக்கிவளை மணஞ்செய்துகொடுக்கலாம் என்று தீர்மானித்து, இவ்வில்லினை எவன் வளைக்கின்றானே அவனுக்கே இச்சனகி யுரியவள்; பிறர்க்குரியளல்லள் என்றான்.

சனகியைக் கருதிவநத எம்மன்னவனு மதனே வளைத்தானில்லே; இவ்வண்ணம அனேகம யாணடுகளாயின. பின்னர் ஹரி இராமனுகப் பிறந்து விதேகநாடடிறகு இராச இருடியான விஸ்வாமித்திரனுடன் சென்ற ஞானறு, விதேகமனனவனுகிய சனகனுலழைப்பித்துக காட்டப்பட வதனே யெடுதது வளைததான், வளைததபொழுது அவ்வில் இரண்டு துணடாக ஒடிநத்து. இத்னே—

"தாளுடைவ்ரிசிலேசமபுவுமபாதம
நாளுடைமையினவாநடுககநோககியிக
கோளுடைவிடையனுனகுலததுட்டோனறிய
வாளுடையுழவனேர்மனனன்பால்வைததான்.

ஆடகமாலவனையனனதுதன்னேத
தேடருமாமணிசீதையெனுமபொற்
சூடகவாலவளைசூட்டிடநீட்டும
ஏடவிழ்மாலேயிதெனனவெடுததான்.

தடுததிமையாமலிருந்தவாதாளினை
மடுததநாணுதிவைததநோக்கா
கடுப்பினிலயாருமறிநதிலர்கையா
லெடுததுகணடனரிற்றதுகேட்டார்"—என்றுவரும் இராமாயணச் செயயுட்களாலுணாக.

ஒருவன் ஹரிகூறு சிரோவிபஙகனெனறது-ஹரனே; அது அவ்வரன் அவ்வணணம செய்தமையால.

ஹரியு மயனுமாகிய இருவர்களும் முன்ஞெருகாலத்தில் ஒருவருக்கொருவா தாஙகளே பிரமமென வாதுபுரிந்தாாகள். அந்நாளில் ஹரன் சூரியமண்டலததிலிருந்து இறஙகி அவ்விருவா மத்தியில் வருதலும்; ஹரி, ஹரனேக்கண்டு அஞ்சிஅகன்றனன்; ஹயன் அகங்காரத்திஞலிகழ்ந்துரைத்தனன். உடனே ஹரன் அவ்வயனுடைய உச்சித்தலையைச் சிச்சி யிதுனக்குதவாததென்று கிள்ளியெடுத்தனன். உடனே அவ்வயன் மூர்ச்சிதனுனன். பின் ஹரன்செய்த கருணையாலெழுந்து அகமொழிந்தவனுனன். இதனே—

"உலகம்பூத்ததனிமுதல்வனைநதாந்தலையையுயாகாரி
யிலகுமுகிரினகழ்ந்திடலுமிறததனேககியுளமாழ்கிக
கலவமஞ்ஞையொருபாகனுவியளிப்பக்கடிககமல
மலரோன்றுயிலுற்றவனபோலக்கடிதினெழுநதுவாழ்ததிசைததான்"
என்று கூர்மபுராணங கூறுதலைககொணடுணாக.

தாத்பரியம்.

ஹரி சஙகரசாபபஙகன, ஹரன பிரமசிரோவியஙகன் என்பதாம்

தார்தம்மியம்

ஒருவனுடைய (பழய)விலலையொடிததவனையும, ஒருவனுடைய தலையைக கிள்ளினவனையும ஒப்பிட்டுப பாாககுஙகால் வின்முறித்தவன் சிறநதவனுகவாகான , தலையைக கிளளினவனே சிறந்தவனுக ஆவான இதனுல் சஙகரனுடைய பழயவிலலினையொடிதத ஹரியையும், அவவரியின் சிறநத மகனும, உலகஙகளைப படைததவனுமான பிரமனுடைய சிரோபஙகஞ்செயத ஹரனையும ஒப்பிடுஙகால, ஹரன் செய்த காரியமே உயாநததாதலால, ஹரனே சிறநதவனென்றறியப் படுகின்றுன். அதனுல நாஙகள் புங்கவிஷயததில தாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகறறி, பஙகவிஷயததி லுயாவடைந்த ஹரனைச் சரணமாகவடைகினறோம.—எ-று. (ருரு)

𑌏𑌕𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑌾𑌦𑌿𑌤𑌰𑌾𑌞𑍍𑌜𑌗𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍋
𑌹𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌸𑍇𑌵𑌕𑌜𑌨𑍋𑌽𑌪𑌿𑌤𑌥𑌾𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌃।
𑌕𑍋𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌸𑍍
𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃।

ஏகஸ்திரிபாதிதராங்ஜகதிப்ரஸிததோஹ்யங்யஸ்யஸேவகஜநோபிததாப்ரஸித்த:| கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸத்யம் ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஶ்ரயாம:||

மொழிபெயர்ப்பு.

சிறந்த மூன்று கால்களுடன் சேர்ந்து துலங்குஞ் சிரொருவன்
சிறந்த பால்கொண் டபிடேகஞ் செய்த பொருவன் சரவிணைய

மறந்த தன்மை யெய்தாதான் மருவு மூன்று காலிவருள்
இறந்த பழிகொள் பவர்யாவ ரிசைததாற் பெரியீ ரிறைஞசுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன
திரிபாத்	மூன்றுகாலகளையுடையவன்
இதி	என்று
ஜகதி	உலகததில
ப்ரஸிததோஹி	பிரசிதநியடைநதவனல்லவா
அந்யஸ்ய	இனனொருவனுடைய
ஸேவ்கஜநோபி	அடிமையும
ததாப்ரஸிதத.	அப்படியே பிரஸிததியடைநதான ;
அநயோ	இவ்விருவருககுள
அதிக:	சிறநதவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
வ்ருத்தா:	பெரியவாகள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம.	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் மூன்றுகால்களை யுடையவனென்று உலகத்திற் கீர்த்தியார்ந்தவன், மற்றொருவனுடைய அடியவன் மூன்றுகால்களுடையவனென்று பிரசித்தமானவன், பெரியுவர்களே! இவ்விருவரிற் சிறந்தவனை நீவிருரைமின், உரைத்தால் நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் மூன்றுகால்கள் உள்ளவனென்று பிரஸித்தியானவனென்றது - ஹரியை, அவ்வரி த்ரிபாத என்று பிரஸித்தியாகவிருத்தலால். இதனை—

𑌪𑌾𑌦𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑌾𑌦𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌦𑌿𑌵𑌿। என்பனவாதி உபநிடதவாக்கியங்களாலுணர்க.

ஒருவனுடைய ஊழியனும், மூன்றுகால்களையுடையவனென்று பிரஸித்தனென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறான ஊழியனை உடையவனாக விருத்தலால். ஹரனுக்கு ஊழியனான பிருங்கிருடி மூன்றுகால்களை யுடையவனென்று உலகப்பிரஸித்தம்.

தாத்பரியம்.

ஹரி மூன்று கால்களுள்ளவன், ஹரன் மூன்றுகாலுள்ள ஊழியனை உடையவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

மூன்று கால்களின் விஷயத்தில் ஹரன் தன்னடிமையை மூன்றுகாலுள்ளவனாகக் கொண்டிருத்தலால், ஹரனே சிறந்தவன். அதனால் நாங்கள் கால்விஷயத்தி லரனோடொவ்வா வரியை யப்பிரதானமாகவ்கற்றி, கால்விஷயத்திற் சிறந்த ஹரனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.—எ-று. (௩௬)

𑌏𑌕𑌸𑍍𑌯𑌸𑍂𑌨𑍁𑌰𑍍𑌹𑌯𑌵𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰 𑌇𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿
𑌰𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰 𑌇𑌭𑌵𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰 𑌇𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃।
𑌕𑍋𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑌿𑌰𑍍𑌣𑌯𑌕𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾
𑌸𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂𑌪𑍍𑌰𑌵𑌕𑍍𑌤𑍁𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃॥

ஏகஸ்யஸூநுர்ஹயவக்த்ர இதிப்ரஸித்திரந்யஸ்யபுத்ர இபவக்த்ர இதி ப்ரஸித்தி:।. கோவாநயோரதிக இத்யநிர்ணயக்ருத்தாஸ்ஸத்யம்ப்ரவக்து தமிமம்வயமாஶ்ரயாம:॥

பதப்பொருள்

ஏகஸ்ய	ஒருவனுககு
ஹயவக்தர	குதிரைமுகன்
இதி	என்று
ஸாது	நனருக
ப்ரஸித்தி	பிரசித்தி,
அநயஸய	இனனொருவனுடைய
புத்ரம	பிளளை
இபவகதர	யானைமுகன
இதி	எனறு
ப்ரஸித்தி	பிரசித்தி இருககிறது;
அநயோ.	இவவிருவரில
அதிக.	சிறநதவன
கோவா	யாவன ?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசிதது
வ்ருத்தா.	பெரியவாகள
ஸதயம்	உணமையை
ப்ருவந்து	சொலலலாம.
தமிஷம	அநத இவனை
வயம்	நாஙகள
ஆச்ரயாமஃ	ஆஶரயிககின்ரேம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் குதிரைமுகனென்று பிரசித்தியானவன், மற்றொருவ யானைமுகனை பிள்ளையயுடையவன் என்று பிரசித்தியானவன்; பெரியவாகளே! நீங்கள் இவ்விருவருககுட் சிறந்தவனைக் கூறினால், நாங்கள் அம்மஹாபுருடனைச் சரணமாக அடைகின்ரேம்.

விதப்பு.

ஒருவன் குதிரைமுக முள்ளவனென்று பிரசித்தமானவனென் றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் குதிரைமுக முள்ளவனாக

இருத்தலால். (இது ஹரியினுருவமான ஹயக்கிரீவனைக் குறிக்கின்றது.) இதனை—

[illegible]

[illegible]

என்னு மயகரீவோபநிஷத்தாலுணர்க.

ஒருவனுடைய பிள்ளை யானைமுகமுள்ளவனென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணமய னைமுகமுள்ள பிள்ளையை யுடையவனாக விருத்தலால (இது ஹரன் மகனான விநாயகன யானைமுகனாக விருத்தலை யுணர்த்துகின்றது) இதனை—

[illegible]

[illegible] எனப

தாலுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி குதிரைமுகமுள்ளவன, ஹரன யானைமுகமுள்ள மகனை யுடையவன் என்பதாம

தாரதம்மியம்

குதிரையினும யானை சிறந்ததாதலால் குதிரைமுகத்தினும் யானைமுகஞ் சிறந்தது. குதிரைமுகமுள்ள ஹரியினும யானைமுகமுள்ள விநாயகன் சிறந்தவன். விநாயகனி லவன் றந்தை சிறந்தவன இதனால் முகவிஷயத்தில் ஹரி தாழ்ந்தவனும, ஹரன் உயர்ந்தவனுமாக நிற்றலால், நாம் குதிரைமுகமுள்ள ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி, யானைமுகமுள்ள மகனையுடைய ஹரனைப் பிரதானமாகக்கொண்டு அவன் சரணங்களையே சரணமாகஅடைந்து வணங்குகின்றோம்.—எ-று.

[illegible]

[illegible]

கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தா:
ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம: ||

ஏகஸ்யபாதிசதுராநநஏவஸூநு அந்யஸ்யபாதிஹிஷடாநநஏவ ஸூநு | கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸத்யம்ப்ருவந் துதமிமம்வயமாஶ்ரயாம ||

மொழிபெயர்ப்பு

தருக்கு மிகுதி கொள்நறவைத் தனவாய மடுத்துத் தாரளிகள் ரன்
பெருக்கு மிசையை யுறுமொருவன் பிள்ளை யொருநான் முகபமெய்ய
மருக்கொள் மாலை யுறுமொருவன் மைந்தனாறு மாமுகனா
யிருக்கு மிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதும்ம.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்ய	ஒருவனுடைய
ஸூநு	பிள்ளை
சதுராநந	நாலுமுகன
ஏவ	என்று
பாதி	பிரகாசிக்கிறான,
அந்யஸ்து	இன்னொருவனுடைய
ஸூநு	பிள்ளை
ஷடாநநஏவ	ஆறுமுகனாகவே
பாதிஹி	பிரகாசிக்கிறானல்லவா,
அநயோ.	இவ்விருவருக்குள
அதிக	சிறந்தவன
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.

தமிமம் — அநத இவனே
வயம் — நாஙகள்
ஆம்ரயாம. — ஆம்ரயிக்கின்றேம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் நானமுகனுன மைநதனேடு பிரகாசிககின்றன், மற்றெருவன ஆறுமுகனுன மைநதனேடு பிரகாசிககினறன்; பெரியவர்காள! இவவிருவாகளில சிறநதவன யாவன? அவனே நீஙகளுரைத்தால், நாஙகளநத மஹாபுருஷனேச சரணமாக அடைகின்றேம்.

விதப்பு.

ஒருவன நானமுகமைநதனே யுடையவனெனறது - ஹரியை, அது அவவரி அவ்வணணமுடையவனுகவிருததலால. இதனே—

"கொஙகுவிமமியகொழுமடறறுமரைககுழவி
எஙகுவநதனமெவவழியிருநதனமெனனு
அஙகண்மாதிரமெனே ததையுமபாாததது பாாபபத
திஙகளபோறறிகழ்திருமுகனநானமெனசிறநத" எனறு வரும் பாகவததததாலுணாக.

ஒருவன் ஆறுமுகமுள்ள பிள்ளையையுடையவனெனறது - ஹரனே, அது அவவரன அவவண்ணம ஆறுமுகமுளள பிள்ளையை உடையவனுகவிருததலால. இதனே—

"நஞ்சுமுகநதெறிக்குமெயிறறரவணியுநதநதையெனநரலேயுண்ட
மஞ்சுமுகஙகவிழமதமமொழிமுனனெனனப்பலவரததான மாண்டு
விஞ்சுமுகம்பலகண்டகொககிறுததுமிளிரிளவல்வெயயேம்பாச
மஞ்சுமுகவருள்மொழியுமாறுமுகபபெருமானேயடுததுவாழ்வாம்"
என்பனவாதிகளாலுணர்க. இது பிரசிததம.

தாத்பரியம்.

ஹரி நான்முக மைந்தனேயுடையவன்; ஹரன் ஆறுமுகமைந்தனே யுடையவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

நான்முகனுகிய புதல்வனேக்காட்டிலும், ஆறுமுகமுள்ள புதல்வன் முகவிஷயத்திற் சிறந்தவன். ஆதலால், நான்முகன் றந்தையினும்

ஆறுமுகன் றந்தை உயர்ந்தவன்; அதனால் நாங்கள் பிள்ளைகளின் மூக விஷயத்திற் றாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி, உயர் வடைந்த ஹரனை சரணாகதியாக அடைகின்றோம — எ-று. (ருஅ)

𑌆𑌦𑌾𑌯 𑌵𑍇𑌦𑌮𑌤𑌿𑌸𑌤𑍍𑌵𑌿𑌦𑌧𑍇 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌽𑌕𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁
𑌵𑍇𑌦𑌨𑌿𑌚𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌦𑌧𑍇 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌲𑍋𑌕𑍍𑌯𑌾𑌂
𑌕𑍋𑌵𑌾𑌽𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌃
𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃।

ஆதாயவேதமதிஸத்விததே புரா கோ நயஸ்து வேதநிசயம் விததே த்ரிலோக்யாம்। கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்தியவ்ருத்தாஸ் ஸத்யமப்ருவந்துதமிமம்வயமாஶ்ரயாம: ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

வழியே மறைக்ஙொருநானகை வாங்கி யொருவன வாலன்னம்
இழியா திவரு மொருவனுககன் ீந்தா னொருவ னிணையிலலா
மொழியாா மறைக டமையுலக மூனறு முயய முனமீந்தான
எழிலா ரிவருட் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
புரா	முன்னா
வேதம்	வேதததை
ஆதாய	வாஙகிககொண்டு
விததே	பிரமாவினபொருட்டு
அதிசத்	கொடுததான,
அந்யஸ்து	இன்னொருவனுல்
வேதநிசயம்	வேதசமூகததை
த்ரிலோக்யாம்	மூன்று லோகத்திலேயும்
விததே	விதியின்பொருட்டு கொடுத்தான்;
அநயோ:	இவ்விருவரில்

அதிக	சிறநதவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
வருததா	பெரியவாகள
ஸதயம	உணமையை
ப்ருவநது	சொலலலாம
தமிமம	அநத இவனை
வயம	நாஙகள
ஆஸ்ரயாம.	ஆஸரயிககினறோம

பொழிப்பு.

ஒருவன வேதததை வாஙகிககொணடுவநது பிரமனபொருட்டு அளிததான, மறறொருவன மூன்றுலோகஙகளுககு உபகாரமாக வேதஙகளைக கொடுததான , இவாகளிற சிறநதவனைப பெரியவாகளான நீஙகள் உணமையாக வுரைததால, நாஙகளநத மறறாபுருடனைச சரணமாக வடைகினறோம

விதப்பு

ஒருவன வேதததை வாஙகிககொணடு வநது பிரமனபொருட்டுக கொடுததான என்றது-ஹரியை, அது அவவரி அவவணணம செயதிருததலால.

அசுராகளாகிய மதுகைடபாகள பிரமனிடமிருநத வேதபுததகததைக கவாநது கடலின மறைநதனா அதனை யிருககின்றிப பிரமன் கவலையுற்று ஹரியினிடம கூறினன ஹரி உடனே ஒரு மீனுருவுற்றுக கடலிற்புகுநது அவாகளோடு போாபுரிநது அவாகளைக் கொன்று அவாகள கவர்ந்துசென்ற வேதபுததகததை எடுததுப பிரமனிடமளிததனன. இதனை —

“ விளைபுனைமலரோன ஙெகவேதததைப்பறிததகலவிளையினெய்துஞ்
சுராகள்சதது நுவாமதுகைடவாகட ஞெசிரநதுணிததுயாமீனைய
விளைவினிலெழுந்துசதுமுகககடவுளவினையறமறையினையுதவி
யரிநிவாபததினடைநதனனெனனு ஞசொலயாழ்முனிமலாமகட்க
றைந்தான்” என்னும் பாகவதததாலுணாக.

ஒருவன மூனறுலோகஙகளின்பொருட்டு வேதஙகளை அளித்தானென்றது-ஹரனை, அது அவவரன அவவாறு செயதிருததலால். இதனை—

ஸ்ருஷ்டிகாலே ஸமஸ்த லோகானாம் ப்ரஹ்மணஸ்து வேதா: ப்ரதத்தா:।
வேதானஸ்மை ப்ரஹித்ய ஸ்ருஷ்ட்வா ப்ரஹ்மாணமாத்மஜம்। என்று

ஹாலாஸயமாஹாத்மியத்தில வருதலைககொணடுணாக.

தாத்பரியம்.

ஹரி பிரம ஒருவனபொருடடே வேதததை வாஙகி யளிததவன, ஹரன மூனறுலோகஙகளினபொருடடு வேதஙகளை அளிததவன என்பதாம.

தாரதம்மியம்

ஒருவனிமிததம ஒருகாரியததைப புரிபவனையும, பலரினிமிதத மொருகாரியம புரிபவனையும ஆராயுஙகால, செயயுஙகாரியம பயனுடையதேல பலரையுஙகருதி யியற்றிய காரியததை யுடையவனே சிறந்தவன அதனால பிரமாவாகிய ஒருவனிமிததம அசுராகளைககொன்று வேதததை மீள வாஙகிககொடுதத ஹரியினும உலோகோபகாரமாக வேதஙகளையளிதத ஹரன சிறநதவனுதலால, நாஙகள இந்த விடயததிற்சூழ்வடைநத ஹரியை அபபிரதானமாகவகறறி இநதவிடயததி லுயாவடைநத ஹரனைப பிரதானமாகக்கருதி யவனது சரணங்களையே சரணமாக வடைகினறோம.—எ-று (ருகூ)

ஏகோ ஜகாந்நரகமஸ்தாரமீஹே
ஹ்யேகோ ஜகாந்நரகாந்ஸ்தாரமேகம்।
கோவாநயோரதிக இத்ய நுசிந்த்ய வ்ருத்தா
ஸ்தம் ப்ரபந்ந ஶ்ரயாமஹே॥

ஏகோ ஜகாநநரகமஸ்தராமிஹைஹகோஹ்யங்யோ ஜகாநநரகாந்ஸ்தராமநேகாந। கோவாநயோரதிகஇதயநுசிநதிய்வ்ருததாஸ்ஸதயம்ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஶ்ரயாம.॥

மொழிபெயர்ப்பு.

பொல்லாத கொடுமை செயுநரகைப போககி யொருவன் புகழுற்ருன
எல்லா நரகஙகளையுமடி யேயநதா ரடையா தேயிருகக
உலலா சஞசோ கருணையிஞ லொழிநதா ஞெருவ னுயர்கொடுமை
இலலா விவருட் சிறநதவனயா ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞசுதுமே.

பதப்பொருள்.

எக:	ஒருவன்
நரகம்	நரகனை
ஸுதராம	மிகவும
ஜகாந	அழிததான்,
அந்ய	இனனெருவன
அநேகாந்	அனேகமான
நரகாந	நரகஙகளை
ஸுதராம	மிகவும
ஜகாந	போககடிககிருன்,
அநயோ:	இவவிருவருககுள
அதிக.	சிறநதவன
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
வ்ருததா:	பெரியவாகள்
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
ஸத்யம்	உணமையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அநத இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயிக்கின்ருேம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் நரகனென்பவனைக் கொன்று கீர்த்தியடைந்தவன், மற்றொருவன் அநேகமான நரகங்களைப் போக்கடிக்கின்ருன்; பெரியவர்

களே! இவர்களிற் சிறந்தவனை நீங்களுரைத்தால, நாங்களந்த மஹா புருஷனைச் சரணமாகவடைகின்றேம

விதப்பு

ஒருவன் நரகனைத தொலைததவனெனறது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வணணம நரகனைத தொலைததிருததலால.

நரகாசுரனெனறு பேருள்ள அசுரன அநேக காலம வெகு கொடியவனாய் அரசுசெயதுகொணடிருநதான். இவன கொடுமையை இந்திரன் ஹரியினிடமுரைததான. ஹரி உடனே கருடனதேறி நரகாசுரனிருநதவிடததையடைந்து போாபுரிநது நரகனைக கொன்றான். இதனை—

"பெருகாழியிற்குருதிப்புனற்பெருக்கெண்டிசைபிறஙகக
கருங்கார்கலிசுவறச்சிலைகால்கோட்டியகண்ணன்
முருகாயிரமவரிவணகுணமுகைவிண்டலாதண்டாா
நரகாசுரனமுடிவெஙகதிாநகுநேமியிறறடிநதான்" என்று வரும் பாகவததததாலுணாக. இது ஹரி கணணனாக விருநதனானறு இயற்றியது.

ஒருவன் அநேக நரகங்களை போககடிப்பவன் என்றது-ஹானை அது அவ்வரன அவ்வாறு போககடிததலால்.

கௌதமமுனிவன் ஒருகால் யமபுரியையடைநது அங்கு கொடிய நரகவாசிகளான பலரைப்பாாதது இரககமுறறு எமனைநோக்கி இவர்கள் என்னபாவஞ் செயதவாகள்? இந்நரகா எததனைகாலமாக இவ்வண்ணந் துயரமனுபவிக்கின்றார்களென, அதற்கெமன் முனிவ! இவர்கள் எனக்கு முன்னுமிருந்த எமன்காலததவர்கள் என்றான். உடனே கௌதமன் இவர்களை யெக்காலததவரென்றறியுமாறு பிரமனமுதலிய பலரை வினவினன். எவரும்வர்களை இன்னகாலத்தினரென் றுணரா யாமையால் இரக்கங்கொண்டு கைலைக்குச் சென்று பரமேசுவரனை வணங்கி, இவர்களை யெக்காலத்தவரென்று வினவியதற்கு எவரும் இக்காலத்தவரென்று கூறாமையையும், அவர்கள் துன்பத்தை யக

றறவேண்டுமென்றும் கூறியிரந்தனன. அதற்கரன் முனியே! நீ
நம்மைக் காஞ்சியிற்சென்று தியானஞ்செய, நாமந்நரகாகளை சுகப்படு
த்துகின்றேமென்றனன. உடனே அம்முனிவனும அவவண்ணமே
செய்தான உடனே ஹரன அந்நரகாகளை நரகங்களினின்றும விமோ
சனஞ்செய்தனன இதனை —

" தடுத்தவைமபொறியுறவனேகேணமதிசாரந்துநீயெமககனபிற்
றெடுத்தபூசனைபபேறறிஞறகுமபியிறறுய நழுந்தவர்யாரு
மடுத்துநமவயினிதோகணநாதராயமாநதனாகாணென்று
மடுததகாதலினமொழிநதுமறமெறதிறபபயனகளுமவகுததிட்டார்"
என்று வருங் காஞ்சிபபுராணத்தாலுணாக

தாத்பரியம்

ஹரி ஒரு நரகனை யழித்தான, ஹரன அநேக நரகாகளை நரகங்
களினின்றும விலககினனெனபதாம

தாரதம்மியம்.

ஒரு நரகனை அழித்தவனுககும, அநேக நரகாகளை யழித்தவனுக்
கு தாரதமமியம யதாாததமாக உணடனறோ? அநேக நரகாகளை மோ
சித்த ஹரனிலும பெயரானமாத்திரம நரகனுன ஒருவனையழித்த ஹரி
தாழ்ந்தவனுதலால, நாஙகளுயாநத ஹரனைச சரணமாக அடைகின்
றேம —எ-று. (கூ0)

ஊகொ ஹியாஜகபலிஂஹிபுராயயாமெ
ஹஂமெநஂ ாஷஉாவிஹபரதஂவஸவஅஂஷளவஂ ।
கொவாநயொரயிகஇதஂநஂஙிநஂவஂகா
ஸ்தஂநஂஸவஙநதஇமவயமாஶ்ரயாமஃ ॥

ஏகோஹியாஜகபலிம்ஹிபுராயயாசேஷ்யங்யோததாவிஹபரத்ரச
ஸர்வஸௌக்யம் । கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவ்ருததாஸ்ஸதயம்
ப்ருவதுதமிமம்வயமாச்ரயாமஃ ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

முதிரா விளமா முலைமடவார் மொய்த்த நகரின் முழுமறைகள்
அதிரா வியற்று மிட்டியிடை யடைந்தே யொருவன் பலியிரந்தான்
முதிரா வொருவ னிகபரத்தின் மொய்த்த பல்சுகங்க முழுதீவோன்
எதிரா ரிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக	ஒருவன்
புரா	முன்னம்
யாஜகபலிம்	யாகஞ்செய்கின்ற பலியை
யயாசே ஹி	யாசித்தானல்லவா,
அந்ய ஹி	இன்னொருவனோ
இஹ ஹி பரத்ர ச	இகத்திலும் பரத்திலும்
ஸாவஸௌக்யம் தரோதி	ஸாவசௌக்கியத்தைக் கொடுக்கிறான்,
அநயோ	இவ்விருவரில்
அதிக	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
வருத்தா	பெரியவர்கள்
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் முன்னம் பலிச்சக்கரவர்த்தியின் யாகசாலையை யடைந்து அவனை யாசித்தான், மற்றொருவன் எல்லாருக்கும் இகபரசுகங்களை யளிக்கின்றான்; இவ்விருவரிற் சிறந்தவனைப் பெரியவர்களே! நீங்

களுனாபபீரகளானல, நாங்களந்த மஹாபுருஷனையே சரணமாகவடைகின்ரும.

விதப்பு.

ஒருவன் பலியை முன்னம யாசித்தானென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவவணணம யாசகஞசெயதிருந்தலால இதனை—

"சிநதையுவநதெதிரொனசெயவெனருன
அநதணனமூவடிமணணருளுணடேல
வெநதிறலாயிதுவேண்டுமெனுமுன்
தந்தனனென்றன்வெள்ளிதடுததான்" என்று இராமாயணத்தில் ஹரி மாவலியைப்பாாதது, நீ என்மீது இரககமுள்ளவனுனல் எனக்கு மூனறடி மண்ணருளக எனறிரநதான் என்று கேட்கப்படுதலாலுணாக. இது பிரசிதத சரிதம (இது ஹரியின் வாமனரூபததில் நிகழ்ந்தது.)

ஒருவன் இகததிலும் பரததிலும சுகமளிப்பவனெனறது - ஹரனை, அது அவவரன் அவவாறளிததலால இதனை—

ஹரன்பெயரான-சமபு-சஙகராதிவாககியஙகளே யுணாததும.

'ஶமஸ்ரகமபவதி' சம-கரோதி-சஙகர எனறு கேட்கப்படுதலாலும்,

"இன்பமபெருக்கியிருளகற்றியெஞ்ஞானறுந
துன்பந்தொடாவறுததுசசோதியாயனபமைததுச்
சீராாபெருந்துறையானென னுடையசிநதையே
ஊராகககொணடானுவந்து" என்று வரும திரவிடவேததுாலும்,ஹரன இகபரங்களி லின்பமளிபபவனெனறு அறியப்படுகிறுன்.

தாத்பரியம்.

ஹரி இரநதவன்; ஹரன் எலலாககுஞ சுகமளிப்பவனெனபதாம.

தாரதம்மியம்.

ஒருவனைச் சென்று யாசிப்பவனிலும் பலாககுஞ சுகமளிப்பவன் சிறந்தவனேயாம. ஆதலால் நாங்கள் பலியை யாசிதத ஹரியை அப்பிரதானமாகவகற்றி, சம்புவாகவுள்ள ஹரனை சிறந்தவனுகக்கருதியவனது சரணங்களையே சரணமாக அடைகின்ருேம்.—எ-று. (சுக)

𑌏𑌕𑍋 𑌦𑌧𑍌 𑌜𑌲𑌜𑌮𑍇𑌕𑌕𑌰𑌾𑌮𑍍𑌬𑍁𑌜𑍇𑌨
𑌹𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌦𑌧𑍌 𑌜𑍍𑌵𑌲𑌨𑌮𑍇𑌕𑌕𑌰𑌾𑌮𑍍𑌬𑍁𑌜𑍇𑌨।
𑌕𑍋 𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌃
𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌮𑌿𑌮𑌮𑌵𑍍𑌯𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃॥

ஏகோதத்தௌஜலஜமேககராமபுஜேநஹ்யநயோதத்தௌஜ்வலந மேககராமபுஜேந। கோவாநயோரதிகஇநயநுசிநதியவருததாஸஸதயம்ப்ருவந்துதமிமமவ்யமாஶ்ரயாம.॥

மொழிபெயர்ப்பு.

மாதா சலச மதையொருவன மகிழ்ந்து தரிததான் மற்றொருவன்
தீதில் கமல மலரொன்னச சிறநத வொருநற் றிருககரததிற்
ஓத வரிய வஙகிதனை யொளிர வெடுததா னேதுமிடத ·
தேதி லிவருட் சிறநதவனயா ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞசுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
ஏககராம்புஜேந	ஒரு கரகமலததினலே
ஜலஜம	சஙகததை
தத்தௌ	தரிததிருக்கிறன்,
அந்ய:	இனனெருவன்
ஏககராமபுஜேந	ஒரு கரகமலததினல்
ஜ்வலநம்	அக்னியை
தத்தௌ	வகிக்கிறன;
அநயோ.	இவவிருவருக்குள்
அதிக.	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து

ஸதயம்	உண்மையை
ப்ருவநது	சொலலலாம
தமிமம	அநத இவனை
வயம	நாஙகள
ஆஶ்ரயாம.	ஆஶ்ரயிக்கினறோம.

பொழிப்பு.

ஒருவன் கரகமலததிலைற் சலசநதரிததுககொண்டிருக்கின்றான், மற்றொருவன் கரகமலததிலைல தீயைத தரிததுக்கொணடிருககின்றான், பெரியவாகளே! இவாகளிற் சிறநதவனை நீஙகளுரைததால், நாஙகளநத மஹாபுருஷனை ச சரணமாக அடைநது வாழகின்றோம.

விதப்பு.

ஒருவன கரகமலததாற சலசந தாஙகினைனெனறது - ஹரியை, அது அவவரி சலசமான சஙகதரைதத தாஙகியிருததலால் இதனை—

" தடவரையினமீதேசரறகாலசந்திரன்
இடையுவாவிலவநதெழுநதாலேபோலநீயும
வடமதுரையார்மனனனவாசுதேவ னகையில
குடியேறிவீறறிருநதாயகோலபபெருஞசஙகே " என்னும் நாலாயிரப்பிரபந்தததாலுணாக.

ஒருவன் கரகமலத்தால் ஜவலனம தாஙகினைனென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் தீயைத தாஙகியிருததலால். இதனை—

" மையன்மாதொருகூறன்மால்விடையேறிமான்மறியேநதியதடங்
கையன்கார்புரையுங்கறைக்கண்டன்கனன்மழுவா
ளையனாரழலாடுவானணிநீரவயற்றில்லையம்பலததான
செய்யபாதம்வந்தென்சிந்தையுள்ளிடங்கொண்டனவே " என்று திருவிசைப்பாவில் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி சலசமான சங்கத்தை யேந்தினவன்; ஹரன் ஜ்வலனமான தீயை யேந்தினவனென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

சலசந தாஙகினவனிலும தீயைத தாங்கினவன சிறநதவனுதலால, நாஙகள் தீயைததாஙகின ஹரனைப பிரதானமாககொணடு அவனை யே சரணமாக வடைகினறேம.—எ-று. (௬உ)

ஏகோ த்விஜோ(அ)பி நிஜமாத்ருஶிரஶ்சிதாஸீ
தந்யோ விபர்தி நிதராம் த்விஜராஜமௌளி:।
கோவா(அ)நயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தா
ஸஸ்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம:॥

ஏகோ தவிஜோபிநிஜமாதருஶிரசசிதாஸீ தநயோ விபாதிநிதராம த்விஜராஜமௌளி । கோவாநயோரதிகஇதய நுசிநதியவருததாஸஸஃய மப்ருவந்துதமிமமவயமாஶரயாம ‖

மொழிபெயர்ப்பு

அந்தண் மவுலி கொளுமொருவ னருமா மறையோா குலததினிடை
வந்துங கொடிய செயகையனுய வதைததான் றயை வனாயொருவன்
சொந்தங கொளளத துசராச மவுலி யாகித துலஙகினுன்
இநத விவருட் சிறநதவன்யா ரிசைததாற் பெரியீ ரிறைஞசுதுமே

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
த்விஜோபி	பிராமணனுகஇருநதபோதிலும்
நிஜமாதருசிரசசித	தனனுடையமாதாவினுடைய தலை அறுத்தவனுக
ஆஸீத்	ஆனுன,
அந்ய:	இன்னெருவன்
நிதராம்	மிகவும்
தவிஜராஜமௌளி:	பிராமணசிரேஷ்டாகட்குக் கிரீடமாயும் சந்திரனைத் தரித்தவனுயும்
விபர்தி	பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிறன்;
அநயோ :	இவ்விருவருக்குள்

அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருததா.	பெரியவாகள்
ஸதயம	உணமையை
ப்ருவநது	சொலலலாம.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம	நாஙகள்
ஆஸ்ரயாம.	ஆஸ்ரயிக்கின்ருேம்.

பொழிப்பு.

ஒருவ னநதணனுக விருந்தபோதிலும, மாதாவின் சிரசை யறுததவனுகவாயினுன, இனனொருவன் அநதணா திலகனுயும் சநதிரசேகரனுயும் விளஙகுகினருன, பெரியவாகளே! இவாகளுககுள சிறநதவன யாவன? அவனை நீஙகளுரைததால, நாஙகளநத மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்ருேம.

விதப்பு.

ஒருவன் அநதணனுகவிருந்தும் மாதாவைக கொலைபுரிந்தவனென்று பிரசிததியானவனென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணஞ்செயதிருததலால். இது ஹரியின பரசுராமாவதாரததில நடநதது. இதனை—

"சரிந்திருண்டறவுநீண்டகூநதலோாதடக்கைபற்றி
யரிந்தனன்சென்னியினைறதாதைமுன்னமைததலோடும்
புரிந்தபேருவகைவெள்ளம்பொங்கினன்புதல்வற்புல்லி
பரிந்தனன்பரசுராமற்கினையனபகவர்தானுன்" என்று ஸ்ரீஸ்காந்த மஹாபுராணத்தும்,

"தாயையாங்கொல்லோமென்றுதாழ்த்தனராகத்தாயென்
றேயபோனுகையையிப்போழ்தெம்முனாயிகழ்ந்தனின்றன்

நேயமாா துணைவர் தம்மைநீசெகுத்திடுதியென்னத்
தூயமாதவத்தோனசொல்லத் துணிந்தனனபரசுராமன்'' என்ற பா
கவதத்தும வருதலைக்கொண்டுணாக.

ஒருவன் தவஜராஜமௌலியென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரனவ்
வண்ணமிருததலால். இதனை—

" காப்பாயபடைப்பாயகரப்பாயமுழுதுங்கண்ணாவிசுமபினவி
ண்ணோர்கெல்லா, மூப்பாயமூவாமுதலாயநின்ற முதல்வாமுனனே
யெனையாண்ட, பாரப்பானேயெம்பரனேவென்றுபாடிப்பாடிப்பணிந்
துபாதப், பூப்போதணைவதென்றுகொலோவெனம்பாலலாமணியை
ப்புணாநதே'' என்று வந்த திரவிடவேதத்தாலும்,

"பிராமணனியேகடவுளாதமமுடபிஞுகாவேனையாதம்முட [வோன
பிராமணனயானே பிராமணனறனகருப பிராமணனகறியுனே யிகழ்
பிராமணனலலன'' எனனுங காஞசிப்புராணத்தாலும் உணாக

தாத்பரியம்.

ஹரி பிராமணனுகியும கொலைபுரிந்தவென, ஹரன பிராமணசிரே
ஷ்டனுகவேயுள்ளவன எனபதாம.

தாரதம்மியம்.

ஒருவன் பிராமணனுகப் பிறந்தும மாதாவைக கொலைபுரிந்து
(பாவியாயினுன) அபகீர்த்தி யுறறுன, இனனெருவன பிறவாமலே
பிராமணசிரேட்டனுக விருக்கினறுன், இவாகளில பிராமணசிரேட்
டனே சிறநதவனுதலால, நாஙகள இநத துசராஜவிஷயத்தில தாழ்
வடைந்த ஹரியை அபபிரதானமாக வகற்றி, இதுவிஷயத்தி லுயா
வடைந்த ஹரனைச சிறநதவனுகககருதி அவ்வரனுடைய சரணங்களை
யே அடைகினறோம.—எ-று. (௬௬)

ஶ்வேதாத்ரிநாதிநிகராம் த்விஜ [illegible] க்ருஶேக்ஷ
ஓங்காரஶைவஹ்ருதயா [illegible] ஶேஷ ப்ருஃ।
கோவாடயோர யிகஜ [illegible] ப்ரவ்ருஜா
ஸ்த ப்ரம்ஹ்ம வஸ் தகீஶம்வயஶோஶ்ரயாஶீ॥

சங்காத்தனோதிநிதராம்தவநிமாதரமேகஓங்காரமேவஹ்ருதயாத்ஸ கலாத்தமநய: | கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவருத்தாஸ்ஸத்யம்ப் ருவந்துதமிமமவயமாஶ்ரயாம:||

மொழிபெயர்ப்பு.

பங்கந் திணியுங கடனீரிற பயிலுஞ சங்கந் தனையொருவ
னெங்கும புகழ ஆதியிசை யேறறு னொருவ னிதையததிற்
றுங்கம்பெறுமெய்ப்பொருளனைத்துந் துலங்கவோங்காரஞ்சொற்றான்
இங்கு னவரிற சிறநதவனயா ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன
சங்காத	ஶங்கத்தினாலே
தவநிமாதரம்	தவனியையே
நிதராம்	மிகவும்
தனோதி	செய்துகொண்டிருக்கிறான்,
அந்ய:	இன்னொருவன்
ஹ்ருதயாத	மனசினாலேயே
ஸகலாத்தம	சகலாத்தங்களையுமுடைய
ஓங்காரஏவ	ஓங்காரபிரணவத்தையே
தனோதி	உச்சரிக்கின்றான்;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவாகள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம:	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் சங்கத்தை (அருத்தரசமின்றி) ஊதினான், மற்றொருவன் பிரணவத்தை சகலாத்தங்களுந் துலங்க உச்சரித்தான்; இவ்விருவர் களிற் பெரியவாகளே சிறந்தவன் யாவன்? அவனை நீவிருரைத்தால், நாங்கள் உங்களா லுரைக்கப்பட்ட அந்த மஹாபுருஷனை ஆஶ்ரயிக் கின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் சங்கத்தை முழக்கினனென்றது - ஹரியை, அது அவ் வரி அவ்வண்ணஞ் செய்தமையால் இதனை—

" பின்னுமபிறைவாளெயிற்றந்தகனவீறறிருக்கும
தென்னம்புலத்திறகதிாமாமணிதழ்ைதாகடாவிப்
மின்னுந்திாையிறகவாசங்குபிறங்கயாவும
முன்னம்படைத்தமுகளின்றுமுழக்கல்செய்தான்" என்னும் பா கவதத்தாலுணாக.

ஒருவன் பிரணவத்தை யுச்சரித்தானென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரனு அவ்வாறுச்சரித்தமையால். இதனை—

" கள்ளமுளரிக்குணமுரலகாலேயறுகால
புள்ளொலியினுவுமிதழுமபுடைபெயாநது
துள்ளவெழுவேதவொலிதொண்டாசெவியாறறு
லுள்ளவயலபுநகுவகையொண்பயிாவளாப்ப" என்றும்,

"ஓதருமகாரமுகாரமேமகாரமுதிததிமெபிரணவம" என்றும் வரும திருவிளையாடலாதிகளாலும,

"நின்றிருவோருமவலஙகொடுவணஙகிநிலவியேயுயாதழற்பிழம்பை யொனறினரறியவேணடுமெனறுறறகாலையிலொலிததது குடிலை மன்றவவொலியையறிகலராகிமயஙகியபோதின்மற்றது தான் அன்றுநலலகரமுகரமாமகரநாதமாயப்பிரிந்ததாலடைவே" என்னும் வாயுசஙகிதையாலும் உணாக.

தாத்பரியம்.

ஹரி சங்கத்தொனி செய்பவன்; ஹரன் பிரணவத்தொனி செய் பவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

வீணை, பொருளற்றவோசையான சங்கத்தொனி செய்பவனி லும், சகலார்த்த ரூபமான பிரணவோச்சாரணஞ் செய்பவன் சிறந்த வனாதலால், நாங்கள் சங்கத்தொனி செய்த ஹரியை இந்தவிடயத்திற் றாழ்ந்தவனாக வகற்றி, இந்தவிடயத்தி லுயர்ந்த ஹரனை அடைக்கல மாக அடைகின்றோம்.—எ-று (௬௪)

ஏகஸ்து சக்ரஸஹிதோபி தநோதி ரக்ஷா
மந்யஸ்து கண்டபரஸுர் விதநோதி ஸிக்ஷாம் |
கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தா
ஸ்ஸத்யம்ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஸ்ரயாம: ||

ஏகஸ்துசக்ரஸஹிதோபிதநோதிரக்ஷாமந்யஸ்துகண்டபரஸுர்வி தநோதிஸிக்ஷாம் | கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்த்யவ்ருத்தாஸ்ஸத்ய ம்ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஸ்ரயாம: ||

மொழிபெயர்ப்பு.

தடங்கொள் கமல மலரனைய கண்ணன்றெழில்கொள் செங்கரத்தி
னிடங்கொளாழி யதனாலிவ் வுலகை யொருவ னிரக்கித்தான்
திடங்கொள் கண்ட பரசினாயச் சிக்கை யொருவன் செய்கின்றா
னிடங்கொளிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற்பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்து	ஒருவனானால் [போதிலும்
சக்ரஸஹிதோபி	சக்கராயுதத்தோடு கூடினவனாக இருந்த
ரக்ஷாம்	ரக்ஷையை
தநோதி	செய்துகொண்டிருக்கிறான்,
அந்யஸ்து	இன்னொருவனானால் [ருந்தபோதிலும்
கண்டபரஸு:	கண்டிக்கப்பட்ட பரசையுடையவனாக இ
ஸிக்ஷாம்	சிக்ஷையை
விதநோதி	செய்கிறான்;

அநயோஃ	இவ்விருவருக்குள
அதிக.	சிறநதவன
கோவா	யாவன ?
இதி	இதனை
வ்ருததா.	பெரியவாகள
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
ஸதயம	உணமையை
ப்ருவநது	சொலலலாம.
தமிமம	அநத இவனை
வயம	நாஙகள
ஆஸரயாமஃ	ஆஸரயிககினறோம.

பொழிப்பு.

பெரியவாகளே! ஒருவன சககரநதாஙகிக காததற்றொழிலைச செயகினறான, மறறொருவன கண்டபரசைததாஙகிச சிகைஷயைச செய்கின்றான, இவ்விருவரிற சிறநதவனை நீஙகளுரைததால, நாஙகளந்த மஹாபுருஷனைச சரணமாக வடைகினறோம.

விதப்பு.

ஒருவன் சககரநதாங்கி இரக்ஷிககினறானெனறது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறியற்றலால. இதனை—

" ஆககுமாறயனுமுதலாகியவுலகங
காககுமாறுசெஙகணணிறைகருணையஙகடலாம்
பூககுமாமுதலெவனவனபொன்னடிபோறறி" என்னும்

பாரதத்தாலுணாக.

ஒருவன் கண்டபரசைததாஙகி சிக்ஷிககின்றானென்றது-ஹரனை, அது அவவர னவ்வண்ண மியற்றலால. இதனை—

" வெய்யவனங்கிவிழுங்கததிரட்டிய
கையைத்தறித்தானென்றுந்தீபற
கலங்கிற்றுவேள்வியென்றுந்தீபற " என்பது முதலிய

திருமறை மொழிகளாலுணர்க.

தாத்பரியம்

ஹரி சக்கரந்தாங்கி உலகை ரக்ஷித்தான், ஹரன் கண்டபரசைத் தாங்கி உலகைச் சிக்ஷித்தான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

இரக்ஷிப்பவனிலும் சிக்ஷிப்பவன் சுவதந்திரனாதலால், சிக்ஷகனாகிய ஹரனே சிறந்தவன். நாங்கள் இந்தவிடயத்திற் றாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, இந்தவிஷயத்திற் சிறந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம் —எ-று. (௬௫)

𑌏𑌕𑍋 𑌦𑌶𑌾𑌕𑍃𑌤𑌿𑌵𑌿𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑍍𑌯𑌭𑌾𑌷𑌿
𑌸𑌾𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌤𑌮𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍍𑌯𑌭𑌾𑌷𑌿।
𑌕𑍋 𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾
𑌸𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃॥

ஏகோ தஶாக்ருதிவிபிந்ந இதி ஹ்யபாஷி ஸாந்யஸ்த்வபிந்நதமமூர்த்திரிதி ஹ்யபாஷி। கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்திய வ்ருத்தாஸ்ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு

பத்து வகையாய் வருமுடலைப் படைத்தா னொருவன் பகரொருவன்
ஒத்து வருமோ ருடலன்றி யுடலவே றடையா வொண்மையனாய்
நித்த முறுவ னெனமறைகள் நிகழ்த்துமப் பெருமை நியமத்தான்
இத்தன் மையரிற் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகச்ச	ஒருவனானால்
தசாக்ருதிவிபிந்ந	பத்துவகையாக வேறுபடுமவன்
இதி	என்று
அபாஷிஹி	சொல்லப்படுகிறானல்லவா,
அந்யஸ்து	இன்னொருவனானால் [ன்
அபிந்நதமமூர்த்தி	மிகவும் வேறுபடாத தேகத்தையுடையவ

இதிஹி	என்று சொல்லப்படுகிறானல்லவா;
அநயோ:	இவவிருவருககுள
அதிக:	சிறநதவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
வ்ருததா.	பெரியவாகள
ஸதயம	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொலலலாம.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள
ஆுஸ்ரயாம	ஆஸ்ரயிககின்றேம.

பொழிப்பு.

பெரியோர்களே! ஒருவன் பததுவகையான வேறுபாடுகளையுடைய பிறவிகளையுடையவன, மறறெருவன் பிறவியே இல்லாதவன்; இவ்விருவரிற சிறந்தவனை நீஙகளுரைததால, நாஙகளந்த மஹாபுருஷனை சரணமாக அடைகின்றேம

விதப்பு.

ஒருவன் பததுவகையான பிறவிகளை யுடையவனெனறது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவவணணம பிறநதிருததலால. இதனை—

" மெச்சுபுகழ்வேஙகடவாவெண்பாவிற்பாதியிலென்
இச்சையிலுன்சென்மமெடுககவா - மச்சாகூா
மாகோலாசிங்காவாமாராமாராமரா
மாகோபால்ாமாவாவாய்" என்னும் வெண்பாவாலுணர்க.

ஒருவன் பிறவியே இல்லாதவனென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் பிறவியில்லாதவனுக இருத்தலால். இதனை—

" எல்லார்பிறப்புமியற்பாவலர்தஞ்
சொல்லாற்றெளிந்தேதஞ்சோணேசே

ரில்லிற்பிறந்தகதையுங்கேளேம்பேருலகில்
வாழ்ந்துண்டிறந்தகதையுங்கேட்டிலேம்" என்னும் வெ
ண்பாவாலுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி பததுப்பிறப்புக்களையுடையவன்; ஹரன் ஒருபிறப்பு மில்லாதவன் என்பதாம.

தாரதம்மியம்.

பலபிறவிகளையுடையவனைவிடப் பிறவியே இலலாதவன் சிறந்தவனெனபது உலகவநபவம இதனுல் நாஙகள பிறவியினுலிழிந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகறறி, பிறவியினமையா லுயாந்த ஹரனை அடைககலமாக வடைகினறேம.—எ-று. (சுசு)

க்ராஹம் நிஹத்ய கஜராஜமரக்ஷதேகோ
ம்ருத்யும் நிஹத்ய முநிபுத்ரமரக்ஷதேக:।
கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய ஸர்வா
ஸ்த்யம்ப்ருவந்தமிமம் வயமாஶ்ரயாம:॥

க்ராஹநிஹதயகஜராஜபரக்ஷதேகோமருதயுநிஹதயமுநிபுத்ரமரக்ஷதநய: । கோவாநயோரதிக இதயநுசிநதியவ்ருததாஸஸதயமப்ருவநதமிமம்வயமாஶ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு.

பென்னம பெரிய வீநதிலெனப பிறஙகு முதலே தனைசசிறிய
சினனம புரிநது கரிதனனைச சிறந்து காததான சீறியெதிர் [ன
மனனநதகனை வதைததொருவன மறையோனமகனை மகிழ்நதாண்டா
என்னுந் தகவிற சிறந்தவன்யா ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
க்ராஹம்	முதலையை
நிஹத்ய	கொன்று

கஜராஜம்	கஜேந்திரனை
அரக்ஷத்	காப்பாற்றினான்,
அந்ய:	இன்னொருவன்
ம்ருத்யும்	எமனை
நிஹதய	கொன்று
முநிபுத்ரம்	மாாககண்டேயனை
அரக்ஷத	காப்பாற்றினான்;
அநயோ:	இவ்விருவருககுள்
அதிக.	சிறநதவன்
கோவா	யாவன ?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசிதது
வ்ருததா.	பெரியவாகள்
ஸதயம்	உணமையை
ப்ருவந்து	சொலலலாம.
தமிம்ம்	அநத இவனை
வயம	நாஙகள்
ஆஶ்ரயாம:	ஆஶ்ரயிககின்றோம.

பொழிப்பு.

பெரியோாகளே! ஒருவன முதலையைககொன்று யானையைக் காததான, இனனொருவன் எமனைககொனறு மாாககண்டேயனைக் காததான, இவாகளிலெவன சிறநதவன? அவனை நீங்கள் உணமையாக வுராததால்,நாஙகளநத மஹாபுருஷனைச் சரணமாகஅடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் முதலையைககொன்று கசேந்திரனைக் காத்தானென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி கசேநதிரனைப் பீடிதத முதலையைக்கொன்றமையால்.

பாண்டியனொருவன் அருநதவனான வகத்தியனைக் கண்டபோது மதயானையைப்போல மதித்து இருந்தமையா லவனை நீ நம்மை மதி

யாமையால் மதயானையாகக்கடவை என்று அகத்தியன் சபித்தனன். அதனலவன் யானையாகி ஒருதாமரையோடையிற பெண்யானைக ளோடு புணர்ந்து விளையாடினன அப்பொழுது அங்கிருந்த முதலை யொன்று அதன்காலைப பிடித்துக்கொண்டது; அதனலவ்யானை நா ராயணனைககுறித்து ஓலமிட்டது, அவ்வொலிகேட்ட வரி யவவிடஞ சென்று முதலையைக கொன்று யானையைக காத்தனன இதனை—

" எறிசுடாவிரிகருநேமியெறிந்தனனெறிதலோடும
பிறைபுரையெயிறறுபேழ்வாயபிளந்துவெவவிடஙகாதுஞ்சி
அறைதருசாபந்தனலடைந்தவவ்வுருவுநீத்து
விறலுடையூகூவென்னுமவிஞசையனுயிற்றனறே" என்னும்

பாகவதத்தாலுணாக.

ஒருவன் முனிபுத்திரனை எமனைக்கொன்று காத்தானென்றது- ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணம காத்தமையால்

ஹரன் மிருகண்டு முனிமகனுன மாரககண்டமுனி சிவபூசை செய் துகொண்டிருந்த சமயத்து அவன கழுத்திற பாசமிட்டிழுதத எம னைக்கொன்று மாரககண்டமுனிககு என்றும பதினறுவயதீந்தனன். இதனை—

" மதத்தான்மிககான்மறறிவனமைந்தனுயிர்வாங்கப்
பதைத்தானெனனுவுனனிவெகுண்டானபதிமூனறுஞ
சிதைத்தான்வாமசேவடிதனனுற்சிறிதுந்தி
யுதைத்தான்கூற்றனவிணமுகில்போன்மணணுறவீழ்ந்தான்"

என்னுங் காந்தமஹாபுராணத்தாலுணாக.

தாத்பரியம்.

ஹரி முதலையைக்கொன்று யானையைக் காத்தான்; ஹரன் எம னைக்கொன்று முநிபுத்ரனைக் காத்தான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒரு நீர்வாழ்சாதியைக்கொன்று ஒரு காட்டுவிலங்கான யானை யைக் காத்ததினும், எமனென்பவனைக்கொன்று பிரமவிருடியான

மார்க்கண்டேயனைக் காத்தது விசேடமாதலால், நாங்கள் மிருகத்திற் குபகாரஞ்செய்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி, பிராமணனுக் குபகாரஞ்செய்த ஹரனைச் சிறந்தவனாக நியாயமுகத்தா லறிந்து அம் மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.— எ-று. (கூஎ)

> 𑌏𑌕𑌃 𑌪𑌪𑍌 𑌭𑍁𑌵𑌨𑌭𑍀𑌕𑌰𑌕𑌾𑌲𑌕𑍂𑌟𑌂 .
> 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌪𑍌 𑌸𑍍𑌤𑌨𑌵𑌿𑌷𑌂 𑌖𑌲𑍁 𑌪𑍂𑌤𑌨𑌾𑌯𑌾𑌃 ।
> 𑌕𑍋 𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌃
> 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃 ।

ஏக:பபௌபுவநபீகரகாளகூடம் அந்ய:பபௌஸ்தநவிஷம்கலுபூதநாயா:| கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்திய வ்ருத்தாஸ்ஸத்யம்ப்ருவந்து தமிமம்வயமாஸ்ரயாம:||

மொழிபெயர்ப்பு

மண்ணுங் கடலும் மாவானும் மற்று முள்ள மாண்பொருளும்
விண்ணுங் காலு மலறவரும் விடத்தை யொருவன் விழுங்கினான்
நண்ணும் பேயி னகிலவிடத்தை நக்கி யொருவ னயர்ந்துற்றான்
எண்ணு மிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
புவநபீகரகாளகூடம்	உலகினுக்குக் பயத்தைத்தருகிற காலகூடவிஷத்தை
பபௌ	குடித்தான்,
அந்ய:	இன்னொருவன்
பூதநா	பூதனையினுடைய
ஸ்தநவிஷம்	தனவிஷத்தை
பபௌகலு	புசித்தான்;
அநயோ:	இவ்விருவரில்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை

அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தம்மம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம.	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் அஞ்சத்தக்க காளகூடவிஷத்தைப் பானஞ்செய்தான், மற்றொருவன் பூதனையின் தனத்திற் பூசியிருந்த (குறைவான) விடத்தைப் பானஞ்செய்தான், பெரியவர்களே! இவ்விருவருக்குளிந்த விடயத்திற் சிறந்தவன் யாவன்? நீங்கள் உண்மையாகச் சொன்னால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விசேடம்.

ஒருவன் காளகூடவிஷத்தைப் புசித்தானென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறு குடித்தமையால். இதனை —

திருமால் தேவர்கள் நிமித்தம் பாற்கடலை மந்தரமென்னு மத்திட்டுக் கடைவித்தனா, உடனே அதனிற் கொடிய ஆலால விடமுண்டாகியது. அதனைக்கண்ட வமரராதிய ரஞ்சி யோடினார்கள். திருமால் நானிருக்கின்றேன, அஞ்சாதீரொன்றுரைத்துத் தன்னதாழியுடன் விடத்தினருகி லெய்திக் கருகி இனி யென்செயவதென விண்ணவருடன் கலந்து ஓடி ஸ்ரீகைலையையடைந்து இறைவனை வணங்கி அண்ணலே! கொடிய விடம் கடலகடைந்தபோழ் துண்டாகியது. அதனை மிருத்துஞ்சயரான தேவரீரோ அங்கீகரிக்கவேண்டுமென்றனர். உடனே அனைவரையு மஞ்சுமாறு செய்த அவ்விடத்தை இறைவனுண்டனன். இதனை—

" மாழையுண்கணிநோக்கலுநதிருவுளமகிழ்ந்து
பாழிமால்விடைக்கொடிமிசையுயர்த்தருள்பகவ

னேழைவானவாககிரங்கியேயினிதுகஙோ னேடி
யாழிவலவிடமபருகினனகிலமுமுயய" எனறு காஞ்சிப்புரா
ணததும்,

" கோலாலமாகிககுரைகடல்வாயனறெழுநத
வாலாலமுண்டானவன்சதுராரனென்னேட
யாலாலமுணடிலனேலனறயனமாலுளளிட்ட
மேலாயதேவரெலலாமவீடுவாகாணசாழலோ " என்று திரு
வாசகத திருமுறையினும வருதலைககொணடுணாக

ஒருவன பூதனையின றனவிடபானஞ செயதானென்றது-ஹரி
யை, அது அவஹரி அவவணணம செயதமையால.

ஹரி கணணனுக வவதரிதத ஞானறு அவரிககுப் பகைவனுக
வும, மாமனுகவுமிருநத கஞசனெனபவ னுைபபிய பூதனையெனனும
பிசாசி, தனது தனனியததில விடததைததடவினவளாக மாயவுருவத
துடன் வநது பாலூட்டினுள ஹரி அபபாலையுணடு அவளைக கொன
ருன. இதனை—

" செஞசுடாமணிக்கலைசிலமபொடுசிலமப
வஞசியெனநின்ருெசிமருஙகுறடுமாற
நஞ்சுபொதிவெமமுலையருததுறநடநதாள
அஞசுவருபூதனையணஙகுருவெடுததே. என்றும,

அறிநதுநகையாடிமுலையஙகைகொடுபற்றி
மறஙகுலவுவஞசமகண்மாமுலைமணிககண்
திறநதொழுகுபாலிஞெடுசெய்யதளிரொன்னப்
பிறங்குகனிவாய்முகில்பிழிந்துயிர்குடித்தான்" என்னும் பாக
வதத்தாலுணாக.

தாத்பரியம்.

ஹரி பூதனையின் தனவிடமுண்டவன்; ஹரன் ஆலாலமுண்டவன்
என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

திருமால் முதலியவனைவரையும் பின்ருெடாந்து வந்ததுவும், திருமாலேக் கரியவனுககச செயததுவுமான கொடிய ஆலாலவிஷத்திற் கும,பூதனேயின தனததையே ஒனறும ஊறுபுரியாத சாமான்யவிடத் திறகும விததியாசமிருபபதுபோனறே அவைகளேப் பானஞ்செய்த வாகளுககும தாரதமமியம இருக்குமென்று கூறவேண்டுவதின்ரும். இதனுல நாஙகள குறைவான தனவிடபானம்செய்த ஹரியை அப்பி ரதானமாக அகறறி, மிகுதியான காளகூட விஷபானஞ்செயத ஹர னேச் சரணமாக அடைகினருேம.—எ-று. (கூஅ)

𑌏𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌜𑌲𑌧𑍀𑌨𑍍 𑌪𑌿𑌬𑌤𑌿 𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤
𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌕𑍈𑌦𑍇𑌶𑌮𑌿𑌤𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍁 𑌪𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑌯𑌨𑍍𑌤𑌾𑌃।
𑌗𑍋𑌵𑌾𑌣𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌷𑌕𑍍𑌤𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍂
𑌸𑌤𑍍𑌤𑌮𑌤𑌮𑌂 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃॥

ஏகஸ்யஸப்தஜலதீந்பிபதிஸமபஃததஸயைகதேஶமிதரஸதுபபங் தயதநாத| கோவாநயோரதிகஇதய நுஸிந,நியவருததாஸஸதயம்ப்ருவங் துதமிமமவயமாஶ்ரயாமஃ ||

மொழிபெயர்ப்பு

ஈரோன றியவக கடலேழி லேயநத நீரை யெழிலொருவன்
பேரோன் றியசிந் தையனுகப் பிறஙகு மடியன பிடிததுண்டான் [ன்
தாரோன்றியதோ ளிணிஞெருவன் தனியோாகடலேமுயன்றடைததா
ஏரோன் றிவருட் சிறந்தவனயா ரிசைததாற் பெரியீ ரிறைஞசுதுமே

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்ய	ஒருவனுடைய
பக்த:	பக்தன்
ஸப்த	ஏழுவகையான
ஜலதீந்	கடல்களே
பிபதிஸ்ம	பானஞ்செய்தானே,

இதரஸ்து	மற்றொருவன
ஜலய	அந்த கடலினுடைய
ஏகதேசம-யத்நாத	ஒருபாகத்தை பிரயத்தினத்தோடே
பபந்த	கட்டினுன;
அநயோ:	இவவிருவருக்குள
அதிகம்	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன ?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவாகள
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம	உணமையை
ப்ருவந்து	சொலலலாம.
தமிமம	அந்த இவனை
வயம்	நாஙகள
ஆஶ்ரயாம	ஆஶ்ரயிக்கினறோம்.

பொழிப்பு

பெரியவாகளே! ஒருவனுடைய பததனே எழுவகையினதான கடலகளேயும பானஞ்செயதான, இஙஙொருவன் தானே கடலின் ஒருபாகத்தை வெகு கட்டததுடன கட்டினுன, இவரிற் சிறநதவன் யாவன்? அவனை நீஙகளுணமையாக வுரைததால நாஙக ளவனை ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவனுடைய பததன் எழுவகையினதான கடல்களேயும் குடித்தானென்றது - ஹரனே, அது அவ்வரனுக்கன்பன் அவ்வாறு குடித்தமையால்.

விருத்திரனென்னு மசுரனை இந்திரன்போரிற் கொல்லச்சென்றனன். உடனே விருத்திரன் இனி நாமிருந்தாற் கெடுதி சம்பவிக்குமென ஓடிக் கடலிற் புகுந்தொளித்தான். இந்திரன் கடனீரினுட்புக்க, விருத்திரனைக் கொல்லுமாறு சிவபத்தனை விந்தமடக்கிய குறு

முனியையடைந்து வணங்கி ஐயனே! என்பகைஞன் கடலிற் புக்கொளித்திருக்கின்றான் அவனைக் காட்டித்தரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுதலும் அம்முனிவன் சிவத்தியானத்துடன் கடலினருகிலாகிக் கடனீரை அள்ளி ஆசமனஞ்செய்தனன். உடனே கடனீரனைத்தும் அகத்தியமுனியின் வயிற்றினிடத்தாயின. பின்னர் நீரற்ற கடற்குட் காணப்பட்ட விருத்திரனை இந்திரன் கொன்றான். இதனை—

"என்றவனிடுக்கண்டீர்ப்பானிகல்புரிபுலன்களைந்தும
வென்றவனெடியோன்றன்னைவிடையவனவடிவமாக்கி
நின்றவனறிவானந்தமெய்ம்மையாய்நிறைந்தவெள்ளி
மன்றவனூழிச்செந்தீவடிவினைமனத்துட்கொண்டான்

கைதவன்கரந்துவைகுங்கடலைவெற்படக்குங்கையிற்
பெய்துழுந்தெல்லைத்தாக்கிப்பருகினான்பிறைசோசென்னி
யையன்றருளைப்பெற்றானக்கதிசயமிதென்கொன்மூன்று
வையமுந்தொழிலுஞ்செய்யவல்லவரவரோயன்றே" என்று வரும் திருவிளையாடலாதிகளாலுணர்க.

பங்

ஒருவன் அந்தகக்கடலினுடைய ஒருபாகத்தைப் பிரயாசைப்பட்டுக் கட்டினானென்றது-ஹரியை, அது அவ்வாரி அவ்வண்ணஞ் செய்திருத்தலால்.

ஹரி இராமனாகவந்த ஞான்று அவன் மனைவியை இராவணனெடுத்து இலங்கையில் சிறைவைத்தனன். இராமன் கடலினடுவிலுள்ள இலங்கைக்குச்செல்ல வழியின்றி விபீடணன் முதலியோருடன் ஆலோசித்துப் பின்னர் குரங்குகளையும் வருணனையும் ஆதரவாகக்கொண்டு அணைகட்டி இலங்கைபுக்கானென்பது இராமாயணம். இதனை—

"அளவிகந்தவரிக்குலத்தோரொழில்
வளரநின்றவரைக்குழுவுய்த்திட
உளமுவந்துநூறேசனையாமணை
நளன்விளைந்தவண்ணன்கமைத்தானரோ" என்னும் பாகவதத்தாலுணர்க.

தாத்பரியம்

ஹரனுக்கன்பன் எழுகடனீராயுங் குடித்தான்; ஹரி கடலினொருபாகத்தை வெகு வருத்தப்பட்டு அடைந்தான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒருவனுடைய ஊழியன் செய்யுமளவுகூட இன்னொருவன் செய்யானாகிற குறிப்பிட்டவ்வன் இவனுக் கிணையாகானாதலால், சமுத்திரவிஷயத்திற் றாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி, உயர்ந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று. (௬௬)

விஶ்வாத்மகத்வமயதே கலு தத்ர சைகே
விஶ்வேஶ்வரத்வபதவீமயதே ததாந்ய: ।
கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வந்து
ஸத்ருக்ஷ வஜ்ஞ தமிமம் வயமாஶ்ரயாம: ॥

விஶ்வாத்மகத்வமயதே கலு தத்ரசைகே விஶ்வேஶ்வரத்வபதவீம யதேததாந்ய । கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்திய வந்தகாஸஸ்யம்பந்து வந்துதமிமம வயமாஶ்ரயாம ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

மன்னும் விச்சு வாத்துமனா மருவு மொருவன் மாநிலத்திற்
றுன்னும் விச்சு வேச்சுரனாத் துலங்கு மொருவன் றுகளில்லாப்
பொன்னு மணியு முதல்பல பொருந்து மியலிற் குறைவில்லா
ரென்னு மிவருட் சிறந்தவன்யா ரிதைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதபொருள்.

தத்ர ச	அவர்களுக்குள்ளேயும்
ஏக.	ஒருவன்
விஶ்வாத்மகத்வம்	விசுவசொரூபமாகின்றதை
அயதே கலு	அடைந்திருக்கின்றானல்லவா,
ததா	அப்படியே
அந்ய:	இன்னொருவன்

விஶ்வேஶ்வரபதவீம்	ஈசுவரபதவியை
அயதேகலு	அடைந்திருக்கின்றனல்லவா,
அநயோ:	இவ்விருவரில்
அதிக	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வருத்தா	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு

பெரியோர்களே! ஒருவன் விசுவரூபமானவனாக இருக்கின்றான், இன்னொருவன் விசுவேசனாக விளங்குகின்றான், இவ்விருவர்களில் எவன் சிறந்தவன்? நீங்களுண்மையாக வுரையுங்கள் உங்களால் சிறந்தவனாகச் சொல்லப்பட்ட அவனை நாங்கள் சரணமாகவடைகின்றோம்.

விசேடம்

ஒருவன் விசுவாத்மகனென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணமிருத்தலால் இதனை—

" மருவியமாயை மகத்தகங்கார மதிபொறிபுலனகுணஞ்சீலம், தரைபுனல்கனல்காலவான்முதலெவையுஞ்சாற்றுநாமாயினுந்தருமம், திருவருளெழிலசீர் திகழ்வலம்பொறுமை தெளிவுமெய்கொடைசிறப்பார்ந்த, அரசவெங்குறையுமவணெலாநீமற்றறிதியெங்களைப்பிரிவெனவே" என்று பாகவதத்ததும்,

ஓம் நமோ விஶ்வரூபாய விஶ்வஸ்தித்யந்த ஹேதவே ॥

என்று கோபாலதாபனியுபநிடதத்தும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

ஒருவன் விசுவாதிகனென்றும் ... அவ்வண்ணம் விசுவாதிகனாக விருத்தலான் இதனை

விஶ்வாதிகோ ருத்ர: என்றவரும் சுருதிவாக்கியத்தாலும்,

" விச்சுவஞ்சிறைப்புள்ளரசூர்த்தவன்விளம்பும்
விச்சுவாதிகனென்றுழவிச்சின்விடையூர்தி
யெச்சமேசு றப்புள்ளூர்தழாயலங்கலானெனப்
வெச்சநாயகன்போலத்தணிர்ப்பழிமாலிகையானே" என்னுங்
காஞ்சிப்புராணத்தாலும் உணர்க.

தாத்பர்யம்

ஹரி விசுவரூபன், ஹரன் விசுவாதிகன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

மன்னவனிற் சக்கரவர்த்தி சிறந்தவனாதல்போல, விசுவனான ஹரியினும் விசுவாதிகனான ஹரன் சிறந்தவனாவான், ஸூத்ரங்கள் நாங்கள் இந்தவிஷயத்தில் குழப்பமடைந்து ... அபிமானமாக வைத்து, இந்த விஷயத்தில் ஞானத்தை அடைப்பிக்கின்ற ...னுடைய சரணங்களைச் சரணமாக அடைகின்றோம் — எ-று. (௭௦)

ஏகோ புஜங்கமயநேதநுதேதிஸ்ப்திமந்ய
கரோதிபுஜகேந்த்ரவிபூஷணோஸி।
கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்யவ்ருத்தா
ஸ்ஸந்தயமப்ருவந்துதமிமம்வயமாஶ்ரயாம:॥

ஏகோபுஜங்கமயநேதநுதேதிஸப்திமந்ய கரோதிபுஜகேந்தரவிபூஷணோஸி। கோவாநயோரதிக இதயநுசிந்தியவ்ருத்தாஸஸந்தயமப்ருவந்துதமிமம்வயமாஶ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு.

ஆடு மரவ சயனத்தை யடைந்து தூங்கு மாலொருவன்
ஓடு மரவி லிந்திரரா யுறுவோர் தம்மை யுயர்கரத்தி

னீடு மெழில்கொள் கங்கணமா நிறைத்தா னொருவன் னிகழுலகி
லீடி லிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக	ஒருவன்
புஜங்கசயநே	சர்ப்பசயனத்தில்
அதிஸ்வாபதிம	மிகவுந் தூங்குதலை
தநுதே	செய்கின்றான்,
அந்ய	இன்னொருவன்
புஜகேந்திரவிபூஷணாநி	சர்ப்பேந்திர பூஷணங்களை
கரோதி	செய்கின்றான் (அணிகின்றான்);
அநயோ	இவ்விருவரில்
அதிக	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்திய	ஆலோசித்து
வருத்தா	பெரியவர்கள்
ஸத்யம	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாமஃ	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் அரவசயனத்திற் றூங்குகின்றான், மற்றொருவன் நாகேந்திராபரணங்களை அணிந்திருக்கின்றான், பெரியவர்களே! இன்னவருட் சிறந்தவன் யாவன்? நீங்களுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விசேடம்.

ஒருவன் சயனத்தை அரவமாகவுடையவனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் அரவசயனத்தை யுடையவனாக விருத்தலால். இதனை—

"அரவணையாயவோ ரேறும் முண்ணத் துயிலெழாயே" என்னு நாலாயிரப்பிரபந்தத்தாலுணர்க

ஒருவன் அரவபூடணனுக் பிறங்கினருமென்னறநு - ஹரனே, அது அவ்வர னவ்வண்ண மணிந்திருந்தலால இதனை —

"புறநிலவாளரவார்த்தபிரானை பூதநாதனை" என்னும் திரவிட வேதத்தாலுணர்க

தாத்பரியம்

ஹரி அரவசயனன, ஹரன அரவாபரணன் என்பதாம.

தாரதம்மியம்

மிகவும பெரிய அரவத்தினமீது கிடப்பவனிலும, நாகேந்திரர்களை பெருஞ்சுமையாகக்கருதாது ஆபரணமாகப்பூண்டவன் சிறந்தவனாதலால, நாங்கள் இருவிதயத்திற் றாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி, இருவிடயத்திற் சிறந்த ஹரனைச் சரணமாக வடைகினறோம —எ-று (௭௧)

ஸகோராஜேந்த்ரஸய்யஸ்வேநஸ்வாதவா
ஸதேந்த்ரராஜேந்த்ரஸய்யதீமனஸ்தக்ஷோநாக:
கோவாநயோரதிகஇத்யநுவிசிந்த்யவ்ருத்தா
ஸஸ்தயமப்ருவந்துதமிமம்வயமாஶ்ரயாம: ॥

ஏகோராஜேந்த்ரஸய்யத கஸுஸ்ரேதபாவா தநயோராஜேந்த்ரஸய்ய தோபவதஸ்தராதாநாத| கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸ தயமப்ருவந்துதமிமம்வயமாஶ்ரயாம ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

வில்விற சிறந்த பறகுனனறன வியனறே ரோட்டி விசயததை
ஒல்லை யவனுக கேயளித்தா னொருவ னொருவ னுயரம்பைச்
சொல்லிற் சிறந்த பார்த்தனுககே தூக்கி யளித்துச சுகமீந்தான்
எல்லி விவருட் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக	ஒருவன்
ஆர்ச்சுநஸ்ய	அருச்சுனனுக்கு
ஸூதபர்வாத்	சாரதியாய் இருந்ததனாலே
ஜயத் கலு	வெற்றியை கொடுத்தவனல்லவா,
அந்ய	இன்னொருவன்
ஆர்ச்சுநஸ்ய	அருச்சுனனுக்கு
அஸ்த்ரதாநாத்	அஸ்திரங்களைக் கொடுக்கிறதினாலே
ஜயத்	ஜயத்தைக் கொடுத்தவனாக
அபவத்	ஆனான்,
அநயோ	இவ்விருவர்களுக்குள்
அதிக	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்த்யா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம.	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு

பெரியோர்களே! ஒருவன் பார்த்தனுக்குச் சாரதியாகவிருந்து அவனுக்கு வெற்றியையளித்தான், மற்றொருவன் பார்த்தனுக்கு பாணமளித்ததனாலே அவனுக்கு வெற்றியையளித்தான், இவ்விருவரிற் சிறந்தவன் எவன்? அவனை நீங்களுணர்ந்ததால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் பார்த்தனுக்குச் சாரதியாகி வெற்றியளித்தானென்றது-ஹரியை, அது ஹரி அவ்வண்ணஞ் செய்திருத்தலால் ஹரி பாரத யுத்தத்திலருச்சுனனுக்குச் சாரதியாகி வெற்றியளித்தான். இதனை—

"அடற்சிலை விசயனிவ்வாறுரைத்தலு மமலனவ்வஞ்சப்
படவரவுயர்த்தவென்றிப் பார்த்திபன்றன்னைநோக்கி
நடையுடைப்புரவித்திண்டேர் நாணிவற்கூர்த்தலன்றி
மிடைபடையேவி நம்மோடமர்செயேன்வேந்தேயென்றான்" என்னும் பாரதத்தாலுணர்க.

ஒருவன் பார்த்தனுக்கு அம்பினைக் கொடுத்து வெற்றியளித்தானென்றது-ஹரனை, அது அவ்வண்ணம் பாணியறிந்ததாலால் இதனை—

"பரியதோர்பாம்பணைமேலார்த்தார்போலும்
பாசுபதம்பார்த்தற்களித்தார்போலும்" என்னும் தமிழ்வேதத்தாலுணர்க.

தாத்பரியம்

ஹரி, பார்த்தனுக்குச் சாரதியாக விருந்து வெற்றியளித்தவன்; ஹரன் பார்த்தனுக்குப் பாணமளித்து வெற்றியைக் கொடுத்தவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

தோப்பாகனாகவிருந்து வெற்றியளித்தவனிலும், அம்புகளை யளித்து வெற்றியளித்தவன் சிறந்தவனாதலால், நாங்கள் இந்தவிஷயத்தில் இழிவடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாகவகற்றி உயர்ந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம் —எ-று (எஉ)

𑌏𑌕𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌿𑌤𑌿 𑌪𑌰𑍋𑌤𑍍𑌯𑌤𑍇𑌤𑌿
𑌪𑍍𑌰𑌤𑌾𑌸𑍍𑌰𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤𑌯𑍋𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌚 𑌸𑌾𑌵𑌜𑍍𑌞𑌮𑌪𑌰𑌾𑌜𑌿𑌤𑌿।
𑌕𑍋𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾
𑌸𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮॥

ஏக ப்ரமாணிதிபரோத்யதேதி ப்ரதாஸ்ரதாஸ்தாதயோரிதிசஸாவஜ்ஞமபராஜிதத்தி । கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்த்யவ்ருத்தாஸ்ஸத்யம்ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஶ்ரயாம ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

சோதிக் கமல வாண்முகத்துத் தோகை வடிவத் தோன்றலென
வோதிக் களிக்கு மிவ்வுலக மொருவன் றனை யொருவனையோ

நீகிப புருட னெனபாாகள நிகழ்சது மிவாதம மகனசாததன
ாதி லிவருட் சிறநதவனயா ரிஸசததாற பெரிய ரிறைஞசுதுமே

பதப்பொருள்

ஏக	ஒருவன
புமாந	புருஷன
இதி	எனறும,
பர.	மறறொருவன
தயிதா	மனைவி (பெண்)
இதி	என்றும,
தயோ	அவாகளுககு பிளளை
சாஸதா	சாததன
இதிச	எனறும
ஸாவஜகதப்ரஸிததி	எலலாவுலகஙகளிலும பிரசிததி,
அநயோ	இவவிருவருககுள
அதிக	சிறநதவன
கோவா	யாவன ?
இதி	இதனை
வ்ருததா	பெரியவாகள
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
ஸதயம்	உணமையை
ப்ருவநது	சொலலலாம.
தமிமம	அநத இவனை
வயம	நாஙகள
ஆஶ்ரயாம.	ஆஶ்ரயிககினறோம.

பொழிப்பு

ஒருவன் மனைவியென்றும, ஒருவன புருஷனெனறும, அவ்விருவா சமபந்தததாலுணடான மைநதன ஹரிஹரபுததிரனென்றும ஸகலலோகப்பிரசிதததம. பெரியவாகளே! இவவிருவாிற சிறநதவன யாவன்? அவனை நீங்களுரைததால், நாஙகளந்த மஹாபுருஷனைச சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் பெண்ணுருவானவனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் பெண்ணுருவடைந்திருந்தலால். இதனை —

“ விழுந்தொருகோடிவண்டுமிரிப்பவாய்நெகிழ்ந்தலைந்தசன
வழிந்தபூங்கடுகைமாபனவாளவிழிபாப்பநோக்க
எழுஞ்சுடாப்பரிதியெனனவிலங்குகூராழியானோன
பிழிந்துகொள்வனையசெவ்விப்பெண்ணுருவெடுத்துநின்றான்” என
னும் பாகவதத்தாலுணர்க

ஒருவன் அந்தப்பெண்ணை யணைந்த புருஷனென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணம் செய்திருந்தலால்.

கைலாயபதியான ஹர னொருதினம் ஹரியைப்பார்த்து, மாலே! நீ முன்ன மசுரரை மயக்கக்கொண்ட பெண்ணுருவத்தைக் காட்டுதி என்றனன். மாலும் அவ்வண்ணமே நல்லழகுடையதாயுள்ள ஆடை நெகிழ இருந்தனந்தோன்றப் பெண்ணுருவாய்ப் பாடியுமாடியு முலாவி நின்றனன். உடனே அவ்வுருவினைக்கண்ட வரன் பின்றொடர்ந்து பிடிப்பான் றுணிந்தனன், துணிந்ததை யுணர்ந்த மால் இனி இங்கு நிற்பது உசிதமன்றென் றோடினன், ஓடினவனை இவன் பின்றொடர்ந்து நாவலந்தீவிலுள்ள ஒரு மாதவிசோலையிற் கூடினன் ஹரன் செய்த கலவிக்காற்றாத ஹரியான மோகினி வாந்தியுற்றனள், பின்னர் இருவரும் கலவியை நிறைவேற்றினார்கள், உடனே மோகினியொரு பிள்ளையைப் பெற்றாள், அந்த மகனுக்கு கரிகரபுத்திரனென்று பெயர். இதனை —

“ மையல்செய்மோகினிவடிவுகாட்டுபு
வெய்தெனநடந்தனனவேளைவென்றகோ
னெய்யெனவெழுந்துசென்றுற்றுப்புல்லவுங்
கையகன்றோடினன்கரியமேனியான்” என்று காஞ்சிப்புராணத்திலும்,

“ அத்தகுந்திருமைந்தர்கரிகர - புத்திரனெனுநாமம்புனைந்துபின்
னுத்தபானமையுருத்திராத்தபொடும் - வைத்தமிக்கவரம்பலநல
கியே” என்று கந்தபுராணத்தும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி மனைவி, ஹரன் புருடன் இவர்கள் கூட்டுறவிற் றோன்றின மகன் ஹரிஹரபுத்திரன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

மனைவியினும் புருடன் சிறந்தவனாகவிருத்தலும், பெண்ணினும் ஆண் சிறந்தோனாகவிருத்தலும் உலகில் இயல்பு. இங்ஙனம் பெண்ணுருவடைந்த ஹரி தாழ்ந்தவனும், பெண்ணுருவமான ஹரியைப் புணர்ந்த ஹரன் சிறந்தவனுமாகின்றார்கள், ஆதலால் நாங்களிந்த விஷயத்திற் றாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாகவகற்றி, சிறந்த ஹரனைப் பிரதானமாகக்கொண்டு அவன் சரணங்களை ஆஸ்ரயிக்கின்றோம் —எ-று.

ஏக: சகார சரணாப்ஜ ஜநகாத்மஜேந
பௌலஸ்த்ய பங்கமிதரஸ்து ரணே த்ரிகூடஶிரஸா ||
கோவா நயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தா
ஸ்ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம: ||

ஏகஸ்சகாரசரணாப்ஜஜநகாத்மஜேந பௌலஸ்த்யபங்கமிதரஸ்துரணே திகருசசிரராத | கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்யவ்ருத்தாஸ்ஸத்யம்ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஸ்ரயாம: ||

மொழிபெயர்ப்பு.

அன்புற் றகந்தைகொ ளுங்கொடிய வரக்கனா னிராவணனைத்
துன்புற் றலசத் தானுதியாற் றொலைத்தா னொருவன் றோள்வலியால்
வன்புற் றமரி லிராவணனை யாட்டி யொருவன் வாழ்வுற்றான்
இன்புற் றிவருட் சிறந்தவனியா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக.	ஒருவன்
சரணாம்புஜநகாத்மஜேந	காற்கமலச் சிறுவிரனுனியினாலே
பௌலஸ்த்யபங்கம்	இராவணனவமானத்தை
சகார	செய்தான்,

இத்ரஸ்த்து	இன்னொருவனாலே
ரணே	யுத்தத்தில்
அக்ருச்சிராத்	வெகு கஷ்டத்தில்
பௌலஸ்த்யபங்கம்	இராவணபங்கத்தை
சகார	செய்தான்,
அநயோ	இவ்விருவருக்குள்
அதிக	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
அநுசிந்த்யா	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லாய்
தமிம்ம	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் பதகமல நகத்தினாலே இராவணனுக்கு அவமானத்தை யுண்டாக்கினான், இன்னொருவன் யுத்தத்தில் வெகு கஷ்டப்பட்டு இராவணபங்கத்தைச் செய்தான், பெரியோர்களே! இவ்விருவரிலெவன் சிறந்தவன்? நீங்கள் நிர்த்தாரியின, நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்

விதப்பு.

ஒருவன் பதகமல நகநுனியினாலே இராவணபங்கஞ் செய்தானென்றது-ஹரனே, அது அவ்வர னவ்வண்ண மியற்றலால். இதனை—

" அரக்கனை விரலாலடர்த்திட்டனீர்
இரக்கமொன்றிலீரெம்பெருமானீரே" என்னுந் தமிழ்வேதத் தாலுணர்க.

ஒருவன போரிற் கஷ்டக் கட னிராவணபங்கஞ் செய்தானென்னறது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணஞ் செய்திருத்தலால் இரண்,

" கோடிவானகணைகொண்டு மாறறிய கோடியவா னறணைய கணை
யோடிமாபுருவிபபுறந்தனிலுயிரையுங்கொண்டு போயதால
வீடினனுயர்பேரினினறு விழுந்தனானபுவிமீதிலே
நாடிவானவராடியாசிரவினறசிந்தைகளித்தனா" என்னும் பாரதத்தாலுணாக

தாத்பரியம்.

ஹர னிராவணனைக் கால்விரனுதியாற பங்கப்படுத்தினான், ஹரி போர்புரிந்து பங்கப்படுத்தினான் எனபதாம்.

தாரதம்மியம்.

கானகத்தா லொருவனைப பங்கஞ்செய்தவ னெதிரில போரில் முன்பங்க மடைந்தவனைப பிரயாசஞ்செய்து பங்கஞ்செய்தவன சிறந்தவனாகான் இந்த முறையினால் ருழவடைந்த ஹரியை அபபிரதானமாகவகறறிச சிறந்த ஹரனை நாங்கள் ஆச்ரயிக்கின்றோம்.—எ-று ()

[illegible]

ஏகோ தவிஜாதிமகிலேஷ்ஸ்வரோஷ்ம தயே க்ஷாதரமபரநதுபரமார்த்தகிரோகருணந்தி। கோவாநயோரதிகஇதயநுசிநதியவருததாஸஸத்யம்ப்ருவதுதமிமமவயமாச்ரயாம ॥

மொழிபெயர்ப்பு

சிந்தை கபட மில்லாத திருமா மறையோா தேவரிடை
முந்த மறையோ னொருவன் முனனை நினறான் மூதறிஞா
விந்தை யரச னொருவன விளங்கு மென்பர் வியனுலகில்
இந்த விடயிற் சிறந்தவன்யா ரிசைததாற் பெரியீ ரறைகுதுமே.

பதப்பொருள்.

பரமார்த்தகிர	யதார்த்தபண்டிதர்கள்
ஏகம்	ஒருவனை
அகிலேஷு	எல்லாருமான
சுரேஷ்வப்யத்யே	தேவர்களின் நடுவில்
த்விஜாதிம்	அந்தணனாக
க்ருணந்தி	எண்ணுகிறார்கள்,
பரந்து	மற்றொருவனை
க்ஷாத்ரம்	க்ஷத்திரியனாக
க்ருணந்தி	நினைக்கின்றார்கள் (கிரகிக்கின்றார்கள்);
அநயோ	இவ்விருவர்க்குள்
அதிக	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தம்இமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

மனதிற் கபடமென்பதில்லாத பண்டிதர்கள் தேவர் நடுவில் ஒருவனைப் பிராமணனென்பார்கள், மற்றொருவனை க்ஷத்திரியனென்பார்கள், இவ்விருவருள் சிறந்தவன் யாவன்? அவனைப் பெரியவர்களே! நீங்களுண்மையாக வுரைத்ததால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

பண்டிதர்களொருவனை பிராமணனென்பார்களென்றது-ஹரனை, அவ்வரன் அவ்வண்ண மிருத்தலால். வேதியர்க்குள்ள சடையுந் தோ

னுடைய முப்புரிநூலுமே ஹரனைப் பார்ப்பனனென்று விளக்கும் அன்றியும், இதனை—

"வேதியா வேதகீதா விண்ணவரண்ணாவென்றென்
றோதியே மலர்கடூவி யொருங்கிநின் கழல்கள் காணப்
பாதியோர் பெண்ணை வைத்தாய் படர்சடை மதியஞ்சூடும்
ஆதியே யாலவாயி லப்பனே யருள்செய்யாயே" என்னுந் திராவிட வேதத்தாலும் உணர்க

மற்றொருவனை க்ஷத்திரியனாக எண்ணுகின்றார்கள் என்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணமிருத்தலால் இது ஹரியின் பீதாம்பரம் பஞ்சாயுதம், மகுடமாதிகளுமே க்ஷத்திரியனாகவிளக்கும். அன்றியும் இதனை—

"முன்னொருநாள் மழுவாளி சிலைவாங்கி யவன்றவத்தை முற்றுஞ் செற்றாய், உன்னையுமுன்னருமையையு முன்மோயின் வருத்தமு மொன்றாகக்கொள்ளாது, என்னையுமென் மெய்யுரையும் மெய்யாகக்கொண்டு வனம்புக்கவெந்தாய், நின்னையே மகனாகப் பெறப்பெறுவே னேழ்பிறப்பு நெடுந்தோள்வேந்தே" எனக் குலசேகரநிருபன் கூறியதனாலுமுணர்க

தாத்பரியம்

பண்டிதர்கள் ஹரனைப் பிராமணனாகவும், ஹரியை க்ஷத்திரியனாகவும் நினைக்கின்றார்களென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

அரசனிலும் அந்தணன் சிறந்தவன் ஆகலால் அரசனான திருமாலை நாங்கள் அப்பிரதானமாக வகற்றி, அந்தணனான ஹரனை ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.—எ-று. (எரு)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ஏகோஜகாநர்புமீக்ஷணத க்ஷணேந யுதநாதரிபுமசநிஜகாநநகேந சாநய। கோவாநயோரதிக இதயநுசிந்தியவ்ருத்தாஸஸ, யமபருவநதுத மிமமவயமாஸ்ரயாம ॥

மொழிபெயர்ப்பு

மன்னுங் கொடிய வமபலனே மருவும விழியான் மாநிலத்திற்
றுன்னுஞ் சாபம ராவொருவன ஞெலதா ஞெருவன றுகடுற்ற
தன்ஞெண பகையைப போமுனேயிற றனதுநகத்தாற் றலையழித்தா
ஞெனனுமிவருட சிறநதவன்யா ரினைத்தாரபெரியீ ரிறைஞசுதுமே

பதப்பொருள்.

ஏக	ஒருவன
ரிபும	பகைவனே
ஈக்ஷணத	பாரவையிஞலே
க்ஷணேந	கணபபொழுதில
ஜகாந	கொனருன,
அநயச	இனனெருவனுனல
ரிபுமச	பகைவனேயாலை
நகேந	நகத்திஞலே
நிஜகாந	கொனருன,
அநயோ	இவவிருவரில
அதிக	சிறநதவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
வ்ருத்தா.	பெரியவாகள்
ஸதயம	உணமையை
ப்ருவநது	சொல்லலாம.
தமிமம	அநத இவனே
வயம	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

பெரியவர்களே! ஒருவன் றனது பகைவனைக் கண்பார்வையினாற் சாம்பராகச்செய்தான், மற்றொருவன் றனது பகையை வெகு கஷ்டத்துடன் நகத்தா லழித்தான், இவ்விருவரி லெவன் சிறந்தவன்? அவனை நீங்களுரைத்தால், நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் றன் பகைவனைக் கண்பார்வையினாற் சாம்பராக்கினானென்றது - மன்மதனை எரித்த ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணமெரித்தமையால் இதனை—

"நறைசேர்மலரைங்கணையானை நயனத்தீயாற்பொடிசெய்த
விறையாராவாரெல்லார்க்குமில்லையென்றருள்செய்வார்" என

னுந் தமிழ்வேதத்தாலுணர்க.

ஒருவன் தன் பகைவனைப் பிரயாசத்துடன் நகத்தால் வதைத்தான் என்றுரைத்தது - இரணியனைக்கொன்ற ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணங்கொன்றிருத்தலால் இதனை—

"தளையவிழ்கோதைமாலையிருபால்தயங்கவெரிகான்றிரண்டுதறுகண்
அளவெழவெம்மைமிக்கவரியாகியன்றுபரியோனசினங்களவிழ [ற்
வளையுகிராளிமொய்ம்பிலமறவோனதாகமதியாதுசென்றொருகிரா
பிளவெழவிட்டகுட்டமதுவையமூடுபெருநீரிலமுமமைபெரிதே"

என்னு நாலாயிரப்பிரபந்தத்தாலுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரன் றன் பகைவனைக் கண்பார்வையினா லழித்தான்; ஹரி தன் பகைவனை நகத்தா லழித்தானென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

பகைவனைக் கண்பார்வையினாற் கொன்ற ஹரனிலும் பகைவனை வெகு கட்டத்துடன் நகத்தாற் கொன்றவன் தாழ்ந்தவனாதலால், நாங்கள் இவ்விஷயத்திற் றாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வக

ற்றி, இவ்விஷயத்தி லுயர்வடைந்த ஹரனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.—எ-று. (௭௬)

𑌵𑍃𑌨𑍍𑌦𑌾𑌵𑌨𑍇 𑌚𑌰𑌤𑌿 𑌗𑍋𑌪𑌿𑌭𑌿𑌰𑍁𑌪𑍇𑌤𑍍𑌯 𑌚𑍈𑌕𑌃
𑌸𑌤𑍍𑌵𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌭𑍃𑌶𑌮𑌪𑌿 𑌪𑌿𑌤𑍃𑌵𑌨𑍇 𑌚𑌰𑌤𑍀𑌹 𑌭𑍂𑌤𑍈𑌃।
𑌕𑍋 𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾
𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃॥

ப்ருந்தாவநேசரதிகோபிருபேதயசைகஸதவங்யோபருஸமபிதருவநேசரதீஹபூதை:| கோவாநயோரதிகஇதயநுசிநதியவருததாஸஸதயம்ப்ருவநதுதமிமடவயமாஸரயாம:||

மொழிபெயர்ப்பு

நறுவீ முலலை நிலமதனி னண்ணுங் குலலை நறுங்காட்டி
லுறுமா கோபி மாருடனே யுறறு ஞெருவ ஞெயொருவன்
குறுமா பூதம பலகோடி குழும விடுகாட் டிடைக்குனித்தான
இறுமா லிவருட் சிறநதவனயா ரிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞசுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன
கோபி.	கோபிகளோடே
உபேதய	கூடிககொணடு
ப்ருந்தாவநே	விருந்தாவனத்தில
சரதி	சஞ்சரிக்கின்றன்;
அந்ய.	இன்னொருவன்
ப்ருஸம்பூதை:	மிகவும பூதங்களாற் சூழப்பெற்றவனாய்
இஹ	இப்பொழுதும்
பிதிர்வநே	சுடுகாட்டில்
சரதி	சஞ்சரிக்கிறான்;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்

கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வருத்தா	பெரியவர்கள்
ஸத்யம	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தம்மம	அந்த இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் நறுமணங்கமழும் பலமலர் துன்றிய முல்லைநிலத்திலுள்ள துளவக்காட்டில (பிருந்தாவனத்தில) கோபிகளோடே உலாவினான், இன்னொருவன் பூதகூட்டங்களுடனே அநவரதம் சுடுகாட்டினிற் சஞ்சரிக்கின்றான்; இவ்விருவரி லுயர்ந்தவன யாவன? அவனைப் பெரியவர்களான நீங்களுரைத்தால, நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம.

விதப்பு.

ஒருவன் கோபிகளுடன் விருந்தாவனத்தி லுலாவுகின்றான என்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம உலாவுதலால. இதனை—

"பட்டிமேய்ந்தோர்காரேறுபலதேவர்க்கோர்கீழ்க்கன்றாய
இட்டீறிட்டுவிளையாடியிங்கேபோதக்கண்டீரோ
இட்டமானபசுக்களையினிதுமறித்துநீரூட்டி
விட்டுக்கொண்டுவிளையாடவிருந்தாவனத்தேகண்டோமே" என்னு நாலாயிரப்பிரபந்தத்தாலுணர்க.

ஒருவன் பூதங்களுடனே பிதிர்வனத்தில் வசிக்கின்றானென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ண மிருத்தலால். ஹரன் பூதங்களுடனே உலாவுவதைப் பார்த்து லிவ்வண்ண முரைக்கின்றது.

அதிபயங்கரமான பூதங்களுடனே ஹரன் எவ்விடத்திலுஞ் சஞ்சரிப்பதைப்பார்த்து அயன்வணங்கி,சுவாமி! தங்களுருவத்தைப்பார்க்க

அஞ்சுகின்றேன் என்பொருட்டு பிதிராவாசஞ் செய்யவேண்டுமென அடிபணிந்து வேண்டிக்கொண்டனன், அவன் வேண்டுகோளுக்கிரங்கிய ஹரன் அவ்வண்ணமே செய்தானென்பதாம். காந்தமும் ஹரி பிரமேந்திராதிகளின் மரணநாளிலுண்டாகிற மசானத்தில் தானொருவனே மிகுந்தவனுக நிற்றலால் பிதிர்வனவாசியாவன், அப்பொழுது பாவகாமயுக்தர்களும் சிவத்துரோகிகளும் பிசாசுகளாக அவர்களுடனிருப்பானென்றும் உரைக்கின்றது இதனை—

ததாஹம் ப்ரேதவேஷேண ப்ரேதாவாஸே விசரத:।
மஹாஸ்மஶானே ப்ரேதைஶ்ச கேஶவத்ரோஹகாரகை:।
ஸஹாஸ்மாபிஸ்ததா ஸர்வே ப்ரேதரூபாஶ்ச ஸாதவ:।
ஶ்ரேயோ தானவிஶாசாஸ்ஸஹ கேஶவ வைஷ்ணவா:॥ என்று ஸகாந்தமஹாபுராணத்தும்,

"விரைசரோருகத்தனோ நாளவிரிந்தபலவுயிர்களெல்லாம்
கரையறமுடிக்குப்பூதகணங்களைக் கண்டேயஞ்சி
நிரைபடுகருணைமேனிநிமலனேபுறத்தினூடு
தரைபடுமயானத்தூடுஞ்சரிதகெமையளிப்பாயென்ருன.
அவ்வரமவனுக்கீந்தேயகிலத்துமயானத்தூடுஞ்
செவ்வியினிருப்பனென்னை தெளிந்தவர்புனிதமாவர்
தவ்விடமெனப்பாதேருரசுசியெனறகலவாரொன்ருன்
கொவ்வைவாயணங்குமீளக்குறித்தொன்றுபுகலலுற்ருள்" என்று பாரதத்தும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி விருந்தாவனத்திற கோபிகளோடுலாவினன்; ஹரன் பிதிர்வனத்திற் பூதங்களோடுலாவினனென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

கோபிகளுட னுலாவுவதனிலும் பூதங்களுடனுலாவுத லரிய காரியமாதலாலும், அனைவரு மிறந்தவிடமே சுடுகாடாக ஹரன் அவ்விடத்தி

லிருக்கின்றனென்று சாத்திரங்கள் கூறலால, ஹரனிருப்புச சிறநத தும, ஹரியிருப்புத தாழ்நததுமாயிறறு. இதனுல் நாம இந்தவிஷயத திற் ருழ்வடைநத ஹரியை அபபிரதானமாக அகற்றிச் சிறநத ஹர னை சரணமாக அடைகினறேம.—எ-று. (எஎ)

ஏகோ புஜங்கஶயநே ஸ்வபிதீஹ நித்ய
மந்யோ புஜங்ககடகோ நடதீஹ நித்யம்।
கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய விஜ்ஞா:
ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம:॥

ஏகோபுஜஙகஶயநேஸ்வப்திஹநித்யமநயோபுஜஙககடகோநட தீஹநித்யம । கோவாநயோரதிகஇதயநுசிநதியவருததாஸஸதயம்ப்ரு வந்துதமிமமவயமாஶ்ரயாம ॥

மொழிபெயர்ப்பு

தாஙகு மரவ சயனததிற் ருடர்நதே யொருவன் தூவரவந்
தாஙகு கடக மாகக்கொண்டு தகுதி குறையாத தணணுமைகள
ஏஙக வொருவன னடனமதை யெனறு மியற்றி யிலஙகிடுவான்
ராங்கின் னவருட் சிறநதவனயா ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன
புஜங்கசயநே	சாப்பசயனததில்
இஹ	இவ்விடததில்
நித்யம்	எப்பொழுதும்
சுப்தி	தூங்குகின்றுன்,
அந்ய:	இன்னெருவன்
புஜங்ககடக:	புஜங்ககடகத்தையுடையவனுகி
இஹ	இவ்விடததில்
நித்யம்	எப்பொழுதும்
நட்தி	நடிக்கிறுன்;

அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறநதவன்
கோவா	யாவன ?
இதி	இதனை
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
வருததா	பெரியவாகள்
ஸதயம	உண்மையை
பருவநது	சொலலலாம்
தமிமம	அநத இவனை
வயம்	நாஙகளா
ஆஶ்ரயாம.	ஆஶ்ரயிககினறோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் அரவசயனததிற கிடககினறான், மறறொருவன் அரவா பரணததையுடையவனுக நடனஞ்செயகின்றான், இவாகளிற் சிறநத வன யாவன? அவனை நீங்க ளுரைததால், நாஙகள் அநத மஹாபுரு ஷனைச சரணமாக வடைகினறோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் அரவசயனததிற் றூஙகுவோனென்றது - ஹரியை, இது அவ்வரி அவவண்ண மனந்தசயனனுக விருத்தலால். இதனை—

" சலசலோசனனனந்தசயனன்" என்னும் நிகண்டாலுணர்க.

ஒருவனரவாபரணனுக நடிக்கின்றானென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணந் தரிதது நடிததலால. இதனை—

" பொங்கரவணிநதமூாததி" என்றும்,

" அநதிவண்ணன்மூக்கண்ணனழலாடிபாண்டரங்கன்" என்றும் வரும் நிகண்டாலுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி அரவிற்றூங்குவோன்; ஹரன் அரவகடகமணிந்து நடிப் போனென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

பாமபிற கிடபபவனிலும அபபாமபை யாபரணமாகக்கொண்டு நடிப்பவன் சிறநதவனுதலால, நாஙகள இநதவிஷயததிற் றாழ்வடைந்த ஹரியை அபபிரதானமாக அகறறி, இதுவிஷயததிற சிறநத ஹரனை சரணமாக அடைகினறோம —எ-று. (எஅ)

𑌏𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌜𑌾𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌤𑌲𑍋𑌕𑌵𑌾𑌰𑍍𑌤𑌾
𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌾𑌦𑍃𑌶𑌵𑌿𑌦𑍂𑌷𑌿𑌤𑌲𑍋𑌕𑌵𑌾𑌰𑍍𑌤𑌾 ॥
𑌕𑍋𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌃
𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃 ॥

ஏகஸயஜாதஇதிஸநததலோகவாாததா நாநயஸ்யதாதருஶவிதூஷிதலோகவாாததா । கோவாநயோரதிகஇதயநுசிநதியவருததாஸஸ ச்யம்ப்ருவநதுதமிமமவயமாஶ்ரயாமஃ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

துனனும பிறவி யநேகமதைத தொகசோ னெனனச சொலுநிநதை
தனனை யொருவ னிவவுலகிற சாாநதா னொருவன தனிபபிறவி
யெனனு மதனை யாராதா னெனன வுணாகசு மிசையுறறுன
இனனா தமமிற் சிறநதவனயா ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞசுதுமே.

பதப்பொருள்.

அயம்	ஒருவனுககு இவன்
ஜாத:	பிறநதவன
இதி	என்று
ஸந்ததலோகவார்த்தா	எப்பொழுது முண்டான லோகநிந்தை (இருககினறது,)
அந்யஸ்ய	இன்னொருவனுக்கு
தாத்ருஶவிதூஷிதலோக	அப்படிப்பட்ட தூஷிக்கப்பட்ட
வார்த்தாநஅஸ்தி	லோகநிநதையானது இல்லையே;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்

அதிகம்	சிறந்தவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வருத்தா	பெரியவாகள
ஸத்யம	உணமையை
ப்ருவந்து	சொலலலாம.
தமிமம	அநத இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம	ஆஶ்ரயிககின்றேம

பொழிப்பு

ஒருவன் பிறந்தவனெனனும உலோகநிந்தையை உடையவன், இன்னொருவன் அபபடிபபட்ட அபகயாதி இலலாதவன, பெரியவர்களே! இவவிருவரி லெவன் சிறநதவன? நீஙகளுண்மையாக வுரைததால, நாஙகளவனையே அடைக்கலமாக வடைகினறேம

விதப்பு.

ஒருவன பிறநதவன என்றுரைககும் நிநதையையுடையவனென்றது - ஹரியை, இது அவவரி அவவண்ணம பிறநதிருததலால். இதனை—

"வணணமாடங்கள்சூழதிருக்கோட்டியூா
கண்ணனகேசவன்நம்பிபிறநதநாள" என்னு நாலாயிரப்பிரபந்தததாலுணர்க.

ஒருவன் அப்படிப்பட்ட அபககியாதியை அடையாதவனென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறு பிறவாமையால். இதனை—

"பிச்சன்பிறப்பிலிபேர்நந்தியுநதியின்மேலசைதத
கச்சினழகுகண்டாற்பின்னைக்கண்கொண்டுகாண்பதென்னே"
என்னும் தமிழ்வேதத்தாலும்,

[illegible]
[illegible]

என்று சிவாரதன ஸமவாதத்திலும் வருதலைகொண்டுணர்க.

தாத்பரியம்

ஹரி பிறந்தவன், ஹரன் பிறவாதவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

பிறந்தவனைவிடப் பிறவாதவன் சிறந்தவனாதலால், நாங்கள் பிறந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி, பிறவாத ஹரனைச் சரணமாக வடைகின்றோம் —என்று. (எக)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ஏகஸ்ஸுரைருபக்ரமஹிதபஸ்சகார தஸ்மைததௌஸுதமதி க்ஷிதிஸாம்பமந்ய ! கோவாநயோரதிகஇஹயநுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸதய ம்ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஸ்ரயாம.॥

மொழிபெயர்ப்பு.

மாடம் பொலியுஞ் சுவணநகா மருவும் விபுதா குழுக்களுடன்
கூட வொருவ னருந்தவத்தைக் குயிற்றி யிருந்தான் குலவொருவன்
நீடன் னவற்குச் சாம்பனென நிலவு மகனை நினைந்தளித்தான்
ஈடன் னவரிற் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏக:	ஒருவன்
ஸுரை:	தேவர்களாலே சூழப்பெற்றவனாய்
உபக்ரம்	மலைச்சாரலில்

தப:	தபஸை
சகாரஹி	செய்தானல்லவா,
அங்ய:	இனனொருவன
அதிக்ஷிதி	பூலோகததில
ஸாமபம்	ஸாமபனெனகிற
சுத:	பிளளையை
தெளஹி	கொடுததானலலவா,
அநயோ	இவவிருவரில
அதிக.	சிறநதவன
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
வருததா:	பெரியவர்கள்
ஸதயம	உண்மையை
ப்ருவநது	சொலலலாம.
நமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாஙகள்
ஆஶ்ரயாம:	ஆஶ்ரயிககினறோம.

பொழிப்பு.

ஒருவன தேவாகளுடன மலைசசாரலில தவஞ்செய்தான், அவ்வ ண்ணஞ செயதவனுககு இனனொருவன் சாமபனென்னும் மகனை ளிததான்; இவ்விருவரிற் பெரியவாகளே! எவன் சிறந்தவன்? நீங்க நராைத்தால், நாஙகள் அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின் றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் விபுதர்களுவுடன் மலைச்சாரலிற் றவஞ்செய்தானென் து - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் தவஞ்செய்திருந்த ால். இதனை கீழ்வருஞ் சரிதத்தாலுணர்க.

ஒருவன அவ்வண்ணந தவஞ்செயதவனுககுச சாமபனெனனும் பிள்ளையை யளிததானெனறது - ஹரனே, அது அவ்வரன அவ்வண ணம அளிததமைமால

ஹரி கணணனுகவிருநதநாளில அவனுககு பதினயிரததொருநூற றெட்டு மனைவியா இருநதாாகள, அவாகளுநகுட் சாமபவதி நீஙகலா கச சததியபாமை யுருககுமணி முதலிய அனைவருககும ஒவவொருத தியும பததுபபததுபபிளளைகளை யுடையவாகளாயினாகள இதனுல கண்ணன நூறறறுபததோராயிரததெணணூறு பிளளைகளையுடையவ னுகவிருநதான. இவவணணம லக்ஷககணககான பிளளைகளையுடைய ஹரியின மனைவியரி லொருததியான சாமபவதி ஹரியை வணஙகி, நாதா! தஙகள மனைவியாகளான பதினறுயிரததெழுநூறறேழு பெண கள எனனை மலடியெனறுரைககுமாறு யான உயிாவாழததுணியேன என்று கூறினள உடனே ஹரி மானே! அஞசாதே நான உனககுப புததிரா பிறககுமாறு செயகினறேனெனறுரைதது மகரிஷியான உப மனணியருடைய ஆசிரமததிறகுச்சென றவரை வணஙகி, என்மனைவி சாம்பவதி பிள்ளைபபேறினறி வருநதுகினறுள குருநாத! அவட்கும புததிரபாககிய முணடாகுமாறு அருளசெயயவேணடுமென றுரைத தலும, அமமுனிவன கணண! நீ சஙகரனைநோககித தவஞ்செய்வையா கில், நினககு மகக்ட்பேறுணடாகும. அருநதவஞ செயயாதவர்கணமு ன் அவ்விறைவன் வெளிபபடையாகததோனறுனெனறுரைதது அவ் வரிக்குப் பாசுபத தீக்ஷைசெயது பஞசாக்ஷரோபதேசஞ்செய்தனன. உபதேசமபெற்ற ஹரியும விபூதி ருதராக்ஷாதிகளா லலஙகரிககப்பட் ட சரீரியாயக் கைலைமலைசசாரலி லருநதவஞ்செய்தனன். இவன் தவ த்துககுகநத ஹரன் பாாவதிதேவி ஸகநதன முதலானவாகளுடன ப்ரத்தியக்ஷமாய் நினறு, ஹரியே! நின தவததை மெசசினேன, நீ தவ த்தை நிறுதது, நினக்கு வேணடிய வரததைக கேள் எனறலும, ஹரி ஹரனது சரணகமலஙகளில் சாஷ்டாஙகமாக வணங்கிததுதிதது எம் பெருமானே! அடியேற்கு நின்றிருவடியை மறவாத வன்பும ஒரு பிள்ளையும் வேண்டுமென்று வாய்புதைத்து நினறு கூறினன்; ஹர னும் அவ்வண்ணமே வரமளிததனன். இதனை—

" வாசடைகட்டிததூயமருங்கினிற்சீரைசுற்றிக
காநிறததணணலசெயயுநதவததினைககருதிநோககி
யோகுடியிருநதுவீஙகுமிளமுலைககவுரியோடும
போாவிடையிவாநதுமுககடபுனிதன்முனறோனறினனே.

அடுததடுததன்பிறோடுமவணஙகுமாய துளவினோனை
யெடுததிருகையாணீவிவிழைநதெதெனணியமபுகெனறு
கடுததிகழ்மிடறரெனகூறக்கணணனவாயபுதைததுநினமேல
விடற்கருமனபுமமறறோசிறுவனுமவேணடுமெனறன.

மழகதிாப்பரிதியேயககுஙகவுததுவஙகிடநதமாாப
விழைவினீகேட்டவெலலாமவிருபபொடுமெளிதேதாமெனறுக
குழவிவெணடிஙகட்கணணிமிலைசசியகூததனகூறக
கழையிசைவடிததகணணனகவுரிதாணமலரிற்றாழ்நதான்" என
றுவருங கூாமபுராணததாலுணாக.

தாத்பரியம்

ஹரி ஹரனைககுறிததுத தவஞசெயதான், ஹரன ஹரிககு வர மளிததான எனபதாம.

தாரதம்மியம்

அருநதவஞ செயபவனிலும அருநதவஞ செயபவனுககு வரங கொடுதத பெருநதகை சிறந்தவனுதலால, நாஙகள ஹரியை இது விஷயததி லப்பிரதானமாக வகற்றி, இதுவிஷயததிற் சிறந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகினறோம.—எ-று. (௮௦)

𑌏𑌕𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌬𑌾𑌣𑌗𑌤𑌿𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯 𑌕𑌰𑌂 𑌵𑍃𑌣𑍋𑌤𑌿
𑌶𑌾𑌰𑍍𑌙𑍍𑌗𑍋𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌃 𑌪𑍁𑌰𑌜𑌯𑌾𑌯 𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌬𑌾𑌣𑌮𑍍।
𑌕𑍋 𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌃
𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃॥

ஏகஸ்துபாணகதிமேதயகரமவ்ருணோதி சாங்யோக்ஷிதபுரஜயாய தமேவபாணம் | கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்திய வ்ருத்தாஸ்ஸத்யம ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஶ்ரயாமஃ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

சந்தக் கரனைப் பாணகம னததா லொருவன் சாடினன்
அநதக் கரனை யழிததானை யரிய வேதி யாகவொணடு
சிந்திப் புரததை முனனொருவன செகுததா னென்னுந் திருமறைகள்
இநதத தொழிலிற் சிறநதவனயா ரிசைததா றபெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்து	ஒருவனுல
பாணகதிம	பாணகமனததை
ஏதய	அடைநது
கரம்	கரனை
வ்ருஞேதி	சேதிக்கிறுன்,
அந்ய.	இனனொருவன்
புரஜயாய	புரஜயததினபொருட்டு
தமேவ	அவனையே
பாணம	அமபாக
அகூிவத	பிரயோகிததான;
அநயோ.	இவ்விருவருககுள
அதிக:	சிறநதவன்
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசிதது
வ்ருததா:	பெரியவாகள
ஸதயம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம:	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் பாணகமனத்தால் கரனைக் கொன்முன், மற்றொருவன் யாணகமனஞ் செய்தவனையே பாணமாகக்கொண்டு புரஜயமடைந்

தான்; பெரியவாகளே! இவவிருவரிற சிறந்தவன் யாவன? நீவிருண் மையாகவுரைததால, நாஙகளநத மஹாபுருஷனைச சரணமாக அடை கின்ருேம.

விதப்பு.

ஒருவன பாணகமனததையடைநது கரனை வதைததானென்றது- ஹரியை, அது அவரி அவ்வணணம செயதிருததலால. இது ஹரி யின் இராமாவதாரததில் நிகழ்நதது. இதனை—

"ஆளவலியுஙகரிவலியுமயவலியுந்தோவலியுமமரரஞசுந், தோள் வலியுந்தவவலியுநதோற்றமுறககருதருமபோா தொடுததபோதில்,வா ள்வலிதோளிராகவனுமவாஙகியவிறபகழிகளானமாறறிவிட்டா, ளுள் வலியையுணராதாரொருகணததினுயிாதொலைநதாாநவிலவதென்னே" என்னும பாரதததாலுணர்க.

ஒருவன் அநதக கரசஙகாரனையே பாணமாககொணடு புரஜய மடைந்தானெனறது - ஹரனை, அது அவவரன் அவவண்ண மியறறி யிருததலால. இதனை—

"தனமனையிரதமாகததனமகனவலவனுகத
தன்முகனபேரனேடுதனக்குமைததுனன்காலாகத
தன்மலரணைநாணுகததானெடுமபகழியானுன
றன்மனமிடஙகொணடுறறசங்கரன்றனககுமாயன்" என்னுங் கூவததுப்புராணததாலுணாக.

தாத்பரியம்.

ஹரி பாணகமனததாற் கரனை வதைததான்; ஹரன் ஹரியையே பாணமாகக்கொண்டு புரசயமுற்ருன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

தன்னதான ஒருபாணத்தாற் பகைவனைக் கொன்றவனிலும், அந்தப் பாணகமனஞ் செய்தவனைப் பாணமாகவுடையவன் சிறந்தவ னுகின்ருன். ஆதலால் நாங்கள் பாணகமனவிஷயத்திற் ருழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வொதுக்கி, பாணகமனவிஷயத்தி லுயர் ந்த ஹரனை ஆச்ரயிக்கின்ருேம்.—எ-று. (அக)

𑌏𑌕𑌸𑍍𑌸𑌦𑌾𑌸𑌵𑌿𑌤𑍃𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑌮𑌧𑍍𑌯𑌵𑌰𑍍𑌤𑍀
𑌅𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌸𑌦𑌾𑌸𑌵𑌿𑌤𑍃𑌤𑌨𑍍𑌤𑌪𑌿𑌤𑌾𑌵𑌰𑍀𑌯𑌾𑌨𑍍।
𑌕𑍋𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾
𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁𑌤𑌮𑌿𑌮𑌮𑌵𑍍𑌯𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃।

ஏகஸ்ஸதாஸவிதருமணடலமதயவாததீசாநயஸஸதாஸவிதருதநத பிதாவரீயாந| கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவருததாஸஸதயமப்ருவந்துதமிமமவயமாஶ்ரயாமஃ ||

மொழிபெயர்ப்பு.

சநதப் பாநு மண்டலததிற றவிரா தொருவன் சாாநதுற்றுன
அநதப பாநு வெனுஞ்சிறநத வணண வெழிலகொ ளணிவாயிற்
றநதத தனமை யில்லாமற றகாததா னொருவன ருரணியில
இநதச சீரிற சிறநதவனயா ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக.	ஒருவன
ஸதா	எப்பொழுதும
ஸவிதருமண்டலமதயவாததீ-	சூரியமணடலநடுவில் இருககிறவன்,
அநய:	இனனொருவனுல்
ஸதா	எபபொழுதும
ஸவிதருதந்தபிதா	சூரியனுடைய பல்லை
வரீயாந்	பேதிககிறதிலை சிறநதவன;
அநயோ:	இவவிருவருக்குள்
அதிகஃ	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.

தமிமம அநத இவனை
வயம் நாஙகள்
ஆஶ்ரயாம ஆஶ்ரயிககினறோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவ னழகிய சூரியமண்டலததி லிருக்கினறான், இனனொருவ னநதச் சூரியனுடைய தநதஙகளைப் பினனஞ்செயதவன; பெரியவர்களே! இவாகளுககுட் சிறந்தவன யாவன? அவனை நீஙகளுணமையாக வுரைததால,நாஙகளநத மஹாபுருஷனைச சரணமாக வடைகினறோம்.

விதப்பு.

ஒருவன சூரியமணடலததி லிருபபவனென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவவணண மிருததலால இதனை—

"வளமபொருநதுமவசுககஙிலககினி
விளஙகுகினறவாதிததரினவிட்டுணு
துளஙகிருமபுனலதோனறிறையாகில
உளநதவறிவுறறவருளாஞம்" என்று பாகவததததும, மண்டலப்பிரமாண உபநிடததிலும சூரியமணடலமூாததியான நாராயணன யாககிய வலகியனுககு யோகோபதேசஞ் செயதானென்றிருக்கினறது. 'ஸஹோவாசநாராயண' என்பனவாதிகளாலும சூரியமண்டலவாசி ஹரியெனறறியப்படுகினறான.

ஒருவன சூரியனுடைய பற்களை யுடைததவனென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன அவவண்ணஞ் செயதமையால்.

ஹரனையன்றிப் பரனை யுணடாக்ககருதிய தக்கனென்பவன் செய்த யாகத்தி லவிற்பாகத்திற்காக வநதிருந்த சூரியனுடைய பற்களை ஹரனடித்துடைத்தனன். இதனை—

" சூரியனொதொண்டைவாயினிற்பற்களை
வாரிநெரிததவாறுந்தீபற
மயங்கிற்றுவேள்வியென்றுந்தீபற" என்று திரவிடவேதமுரைத்தமையாலுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி சூரியமண்டலவாசி; ஹரன் சூரியனுடைய தநதங்களை யுடைததவன என்பதாம.

தாரதம்மியம்

சூரியமண்டலவாசியினும சூரியனுடைய பறகளையுடைததவன் வீரியததிற் சிறந்தவனுதலால, நாஙகள சூரிய மண்டல வாசியான ஹரியை இங்கு அப்பிரதானமாக அகறறி, சூரியனுடைய பற்களை யுடைதத சிறநதஹரனைச சரணமாக அடைகினறேம —எ-று.(அஉ)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ஏகஸதுமாதவஇதிப்ரதித ஸவநாமநாதவந்யோஹ்யுமாதவஇதி ப்ரதித.ஸவநாமநா | கோவாநயோரதிகஇதயநுசிநதியவருசதாஸ்ஸத யம்ப்ருவந்துதமிமமவயமாஶ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு.

மன்னு மெழில்கொண் மணிமோலி மருவு மொருவன் மாதவனுயப்
பன்னு முரிமை தனையெய்திப் பலரும புகழ விருக்கின்ருன்
உன்னு மொருவ னுமாதவனென் றுரைக்கு முனையா லுயாவுற்ருன்
என்னு மிவருட் சிறநத வன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்து	ஒருவனுனல்
மாதவ:	மாதவன்
இதி	என்று
ப்ரதித:	பிரஸித்தியடைந்தவன்,
அந்ய:	இன்னொருவன்
உமாதவ:	உமாதவன்

இதி	என்று
ஸ்வநாம்நா	தன பெயரினுலே
பரதித.	பிரஸித்தியடைந்தவன்;
அநயோஃ	இவ்விருவருக்குள
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன ?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா	பெரியவாகள
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம	உணமையை
ப்ருவந்து	சொலலலாம
தமிமம	அந்த இவனை
வயம	நாஙகள
ஆஶ்ரயாமஃ	ஆஶ்ரயிக்கினறோம.

பொழிப்பு.

பெரியவாகளே ! ஒருவன மாதவனென அழைக்கப்படுகினறுன், மற்றொருவ னுமாதவனென்று அழைக்கபபடுகினறுன் ; இவாகளுக் குட்சிறந்தவன யாவன்? அவனை நீஙகளுரைத்தால, நாஙகளந்த மஹா புருஷனைச சரணமாக அடைகினறோம.

விதப்பு.

மாதவனென்றது-ஹரியை, உமாதவனென்றது-ஹரனை, இவை இவாக ளவ்வண்ணமிருந்ததலால் வந்த பெயா.

தாத்பரியம்.

ஹரி மாதவன, ஹரன் உமாதவன் என்பதாம.

தாரதம்மியம்.

மாதவனென் றுரைப்பதினும் உமாதவனென்றுரைப்பதில் ஓரெழுத்ததிகமாதலாலும், அருத்தவிசேட மிருத்தலாலும், நாம் இதுவிஷயத்திற் ருழ்ந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, உயர்ந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம். (அ௩)

கோபாலகைஸ்த்வநுஸ்ருதஸ்ஸுந்தராமிகைகோ
திக்பாலகைஸ்த்வநுஸ்ருதஸ்த்ரிகம்பரோந்ய:।
கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தா:
ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஸ்ரயாம:॥

கோபாலகைஸதவநுஸருதஸஸுநதராமிகைகோ திகபாலகைஸ்த்வநுஸ்ருதஸதுதிகமபரோநய। கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸதயமபருவநதுதமிமமவயமாஸ்ரயாம.॥

மொழிபெயர்ப்பு

உவலைக கூடைாக குடிலகடொறு முறறுக கிடககு முயாவிலலாச
சவலை யிடையா குழுவுடனே சாநதா ஞெருவன றனியொருவன்
கவலை யினறித திசைவிபுதா கஞல வமாநதான கடலுலகி
லிவாக டமிற் சிறநதவனயா ரிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞசுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன
இஹ	இவவிடததில்
கோபாலகைஸுநதராம	இடையாகளால மிகவும
அநுஸ்ருத:	அநுசரிககப்பட்டவன்,
திகம்பர	திகம்பரனுகிய
அந்ய:	அனனியன
திக்பாலகை.து	திக்குப்பாலர்களாலே
அநுஸ்ருத.	அநுசரிககப்பட்டவன்;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்

ஸதயம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம
தமிமம	அந்த இவனை
வயம	நாஙகள
ஆஸ்ரயாம.	ஆஸ்ரயிககினறோம.

பொழிப்பு.

ஒருவன் இடையாகளுடன மிகவுஞ் சகவாசஞ் செய்கினறான், இன்னொருவன் திககுப்பாலாகளுடனே சகவாசஞ் செய்கினறான், பெரியவர்களே! இவவிருவரிற சிறநதவன் யாவன? இவனை நீஙகளு ரைததால, நாஙகளநத மஹாபுருஷனைச சரணமாக அடைகினறோம.

விதப்பு

ஒருவனிடையாகளோடு சகவாசஞ் செய்பவனெனறது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவவணணங கண்ணுவதாரததிற செயதமையால.

ஒருவன் திககுப்பாலாகளுடனே சகவாசஞ்செயகினறானென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன ஈசான குபேராதிகளோடு சதா சகவாசஞ் செய்தலால்

தாத்பரியம்

ஹரி இடையாகளுடைய ஸஹவாசமுள்ளவன; ஹரன் திக்குப் பாலகர்களின ஸஹவாசமுளளவன் என்பதாம.

தாரதம்மியம்.

திககுப்பாலாகளுககு இடையாகள் தாழ்நதவர்களாதலால், தாழ்ந்த சகவாசததையுடைய ஹரி உயாநத சகவாசஞன ஹரனுக்குத் தாழ்ந்தவனாயினன்; ஆதலால் நாஙகள் இதுவிஷயததிற் றாழ்ந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வொதுக்கி, உயாந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று. (அ௪)

வனகொமஜைத்ருஹஃதறுவதீசுெவ
ஐவிறாமஜைத்ருதிஹயஜுாகாஜகஃடிடி!

கோவாநயோராதிக இதி வ்ருத்தா விசிந்த்ய சத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாச்ரயாம: ॥

ஏகோ களதி அநுதிநம நவநீதமேவ அநயோ களதி அதிபயங்கரகாளகூடம் । கோவாநயோரதிக இதி அநுசிந்திய வ்ருத்தா ஸத்யம ப்ருவந்து தமிமம வயமாச்ரயாம: ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

இவ்விருவர்களில், ஒருவன் தினந்தோறும் வெண்ணெயை மட்டுமே உண்கிறான்; மற்றொருவன் மிகவும் பயங்கரமான காளகூடத்தை உண்கிறான். இவ்விருவருக்குள்ளே யார் சிறந்தவன் என்பதைப் பெரியோர் ஆலோசித்துச் சொல்லட்டும். அவனை நாங்கள் ஆச்ரயிக்கின்றோம்.

பதப்பொருள்.

ஏக.	ஒருவன
அநுதிநம	பிரதிதினமும
நவநீதம	வெண்ணெயை
களதி	பக்ஷிக்கிறான,
அநய	இனனொருவன்
அதிபயங்கரகாளகூடம	மிகவும பயஙகரமான காளகூடவிஷத்தை
களதி	பக்ஷிக்கிறான,
அநயோ:	இவவிருவருக்குள
அதிக:	சிறநதவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவாகள்
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆச்ரயாம:	ஆச்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் கிளிமொழி மடவார் கிட்டிககடைநத வளமுறுவெண்ணெயை வாரி யுண்கின்றுன, மறறொருவன் கொடிய காளகூடவிஷத்தை எடுததயினுன்; பெரியவாகாள! இனன விருவருட் சிறநதவன் யாவன? இவனை நீவிருணமையாக வுரைததால, நாஙகளநத மஹாபுருஷனைச சரணமாக அடைகினறேம

விதப்பு

ஒருவன வெண்ணெய உணபவனெனறது - ஹரியை, அது அவ்வரி கண்ணுவதாரததி லவவணணம வெண்ணெய் அயினறமையால்.

ஒருவன காளகூடவிஷ மயின்றுனென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன்பாற கடலிற பிறநத விடததை யுணடமையால.

தாத்பரியம்

ஹரி வெண்ணெய உண்போன; ஹரன காளகூட விஷம் உண்போன் எனபதாம.

தாரதம்மியம்.

வெண்ணெய் உணடு வாழ்பவனிலும விடமுணடு வாழ்பவன் சிறந்தவனுதலால்," நாஙகள் சாமானயமானவாகளாலும உண்ணககூடிய வெணணெயையுண்ட திருமாலை யபபிரதானமாக வகறறிப் பிறரால் உண்ணமுடியாத காளகூட விஷமுணட ஹரனைச சரணமாக அடைகின்றேம —எ-று. (அ௯)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ஏகஸ்துரைரலநிசயைர்ஜலதிம்பபந்ததவங்யஸ்தமேவஜலதிம்ஸரதிஞ்சகார । கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸதயம்ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஶ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு.

குன்றுங் கிரியு மரநிரையுங் கூட்டி யொருவன் குரைகடலி
லன்று சேது வென்றொன்றை யமைத்தா னம்ம வதுநிற்கத்
துன்றுங் கடலைத் தூணியெனச் சோராதொருவ னொருக்கதிட்டான்
இன்றின் னவருட் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்து	ஒருவனானவன்
ஶைலநிசயை.	மலைகளினுடைய கூட்டங்களாலே
ஜலதிம்	கடலை
பபந்த	கட்டினான்,
அந்ய:து	மற்றொருவனானவன்
தமேவஜலதிம்	அக்கடலையே
ஶரதிம்	அம்புக்கூடாக
சகார	செய்தான்,
அநயோ.	இவ்விருவருக்குள்
அதிக.	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்த்யா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம.	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் கடலில் மலைகளாலே அணைகட்டினான், மற்றொருவன் கடலை யம்புக்கூடாகக்கொண்டான்; இவ்விருவரில் எவன் சிறந்தவன்? நீங்களுண்மையாக வுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு.

கடலை மலைகளா லணைகட்டினவன ஹரி, கடலை யமபுக்கூடாக கக்கொணடவன் ஹரன்.

தாத்பரியம்.

ஹரி கடலை மலைகளாற் கட்டினேன், ஹரன கடலை அமபுக்கூடாககொணடோன என்பதாம.

தாரதம்மியம்.

கடலை யணையாகசசெயவதிலும கடலை யமபருததுணியாக்குதல் அரிய காரியம. ஆதாலால் இதுவிஷயததிற ருழ்வடைநத ஹரியை நாஙக ளப்பிரதானமாக அகறறி, உயாநத ஹரனைச சரணமாக அடைகினறோம.—எ-று (அகூ)

𑌏𑌕𑍋 𑌵𑌿𑌵𑍇𑌶 𑌸𑌰𑌯𑍂𑌸𑌲𑌿𑌲𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌳𑍇
𑌹𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌦𑌦𑍌 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑌥𑌗𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌜𑌟𑌾𑌯𑌾𑌮𑍍।
𑌕𑍋 𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌸𑍍
𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌂 𑌤𑌮𑌿𑌮𑌮𑍇𑌵 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃।

ஏகோவிவேஶஸரயூஸலிலாந்தராளேஹ்யநயோததௌதரிபதகாமகடவஜஜடாயாம| கோவாநயோரதிகஇதயநுசிநதியவ்ருததாஸ்ஸத்யம்ப்ருவநதுதமிமமவயமாஶ்ரயாமஃ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

வளையுங கரியு மிழுத்தேகும் வலிய சரயு வரநதியிற்
புளையொன் றின்றி யேயொருவன் புகுந்தா னென்ப புகலொருவன்
குளைகொள்கங்கைதனைசசடையிற்கொண்டானென்னக்குலமறைகள்
இளையு மிவருட் சிறநதவன்யா ரிசைததாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
ஸரயூஸலிலாந்தராளே	சரயூநதியினுடைய நீரின் நடுவில்
விவேஶஹி	பிரவேசித்தானல்லவா,

அந்ய:	இனனெருவன்
ஜடாயாம	ஜடையில
தரிபதகாம்	கஙகையை
கடவத	குடததைபபோல
தெதள	தரிததிருககின்றான,
அநயோ.	இவ்விருவருககுள
அதிக	சிறநதவன
கோவா	யாவன ?
இதி	இதனை
வ்ருததா	பெரியவாகள
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
ஸத்யம்	உணமையை
ப்ருவந்து	சொலலலாம.
தமிமம்	அநத இவனை
வயம்	நாஙகள்
ஆஶ்ரயாம.	ஆஶ்ரயிக்கினறோம.

பொழிப்பு.

ஒருவன் சரயுநதியில மூழ்கினன, மறறொருவன் கங்கையைத் தலையில வைததான; இவாகளுட் சிறநதவனே. நீஙகளுரைததால, நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச சரணமாக அடைகின்றோம.

விதப்பு.

ஒருவன் சரயுநதியில் மூழ்கினனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வணணம மூழ்கினமையால. ஹரி இராமனகவிருநது வைகுந்தம் போகுநாளில, அயோததியி னருகிலுளள சரயுவினமுழுகி விணணுலகடைந்தான். இதனை—

“ தடமலிசரயுததண்டுறையிற்முழ்புனல்
அடியுறச்செல்வுறச்செல்வுழியலரினன்முகன்
மிடன்மிகுகணக்கிலாவிமபவூர்திக
ளுடனணிவானகத்துச்சிதோன்றினன் ” என்றுவரும் இராமாயணத்தாலுணாக.

ஒருவன் கங்கையைச் சடையில் அணிந்திருக்கின்றானென்றது- ஹரனை, அது அவரன் அவ்வண்ணம் அணிந்திருத்தலால் இதனை—

"கங்கையைச் சடையில்வைத்தாய" என்னும் தமிழ்வேதத்தா லுணர்க.

தாத்பரியம்

ஹரன் கங்காதரன், ஹரி சரயுவின் மூழ்கினோன் எனபதாம.

தாரதம்மியம்

சரயுவினும் கங்கை சிறந்ததாதலால்,கஙகாசமபந்தமுள்ள ஹரன சிறந்தவனும,சரயுசமபந்தியான ஹரி தாழ்ந்தவனுமாகினறாகள. இத ஞல் நாங்கள சிறபபிலா ஹரியை அபபிரதானமாக அகறறிச சிறந்த ஹரனைச சரணமாக அடைகினறோம.—எ-று. (௮எ)

𑌏𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌰𑍂𑌪𑌮𑌧𑌿𑌕𑌂 𑌚 𑌹𑌿 𑌤𑌾𑌮𑌸𑌤𑍍𑌵𑌂
𑌅𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌰𑍂𑌪𑌮𑌧𑌿𑌕𑌂 𑌚 𑌹𑌿 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌕𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍 ।
𑌕𑍋 𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌃
𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃 ॥

ஏகஸ்யரூபமதிகசசஹிதாமஸதவமந்யஸவரூபமதிகச்சஹிஸாதவிகதவம் | கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவருததாஸ்ஸதயமபருவந்துதமிமம்வயமாஶ்ரயாமஃ||

மொழிபெயர்ப்பு.

தூங்கு மியலே மிகவுடைய தொனமைத தமசாந் தூக்குணததைத
தாஙகி யொருவன் விளஙகினன் தரணி தன்னிற் சததுவத்தை
நீஙக லின்றி யேயொருவ னிசமா யடைந்து நிலவுற்றான்
ஈங்கின் னவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைததாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்ய	ஒருவனுடைய
ரூபம்	ரூபமானது
தாமஸத்வம்	தாமஸத்தன்மையை

அதிகச்சதி	அடையும,
அந்யஸ்ய	இனனொருவனுடைய
ரூபம்	ரூபமானது
ஸாதவிகதவம	சாததுவிகததன்மையை
அதிகசசதி	அடைகினறது,
அநயோ.	இவவிருவரில
அதிக.	சிறநதவன
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
வருததா	பெரியவாகள்
ஸதயம	உணமையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம	அநத இவனை
வயம	நாஙகள
ஆஸ்ரயாம.	ஆஸரயிககினறோம.

பொழிப்பு

ஒருவன் தாமசகுணததை யடைநதவன, இன்னொருவன் சததுவகுணததன்மையை யுடையவன், இனனவரிற் சிறநதவன் யாவன்? பெரியவாகளே! நீங்களுண்மையாக வுரைததால், நாஙகளநத மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகிறோம.

விதப்பு.

ஒருவன் தாமசத்தன்மையை யடைந்தவனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணந் தாமசகுணநிக்கமே யுடையவனாக விருந்தால். இதனை—

ஹரிக்கு நித்திரையிற் பிரியமிருநததலாலும், கறுததிருத்தலாலும், அரவிற் கிடத்தலாலும், தயிர்முதலிய தமோகுணவஸ்துக்களை விரும்புதலாலும் தாமசகுணனென்றுணர்க.

ஒருவன் சததுவகுணனென்றது-ஹரனே, அது அவ்வர னவ்வண்ணஞ் சதநுவகுண மேலிட்டவனாகவிருததலால். இதனை—

வெண்ணிறம படைசதிருததலாலும், ஞானசாரியனாக விருத்தலாலும, வெள்ளிய மலேயிலிருததலாலும சததுவகுணாதிகயனென்றுணாக.

தாத்பர்யம்.

ஹரி தமோகுணாதிககன, ஹரன சததுவகுணாதிககன எனபதாம்.

தாரதம்மியம்

தாமசகுணததை விருமபுவோனும, சததுவகுணததை வெறுப்பவனும சாமானயனிலுமிரான ஆதலால் நாஙகள தாமசகுணனை ஹரியை யப்பிரதானமானவனாக வகற்றிச சததுவகுணனை ஹரனைச் சரணமாக அடைகினறோம —எ-று. (அஅ)

𑌨𑍀𑌲𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌨𑍀𑌲𑌯𑌮𑍁𑌨𑌾𑌜𑌲𑌪𑌙𑍍𑌕𑌜𑌾𑌭𑌃
𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤𑌤𑌰𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌧𑍁𑌨𑍀𑌧𑌰𑍋𑌽𑌯𑌮𑍍।
𑌕𑍋𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌃
𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃॥

நீலோபிநீலயமுநாஜலப கநகாதரஸ்ஸ்வேதபரோபிஸ்வேதபரதரதிவ்ய துநீதரோநய। கோவாநயோரதிகஇநய நுசிந்தியவ்ருததாஸ்ஸதயம்ப்ருவந்துதமிமமவயமாஸ்ரயாம॥

மொழிபெயர்ப்பு.

கோலக் கரிய காசாவின குலமா மலாபோ னிறதொருவன்
சாலக் களிந்தி நீரினிடைத தாழ்நதா ஒருவன் றனிவெண்மை
மேலூற் றுயாந்த கங்கைதனை மிளிரச் சடையி னுட்கொண்டான்
ஏல விவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைததாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
நீலோபி	நீலநிறமானவனாக விருந்தபோதிலும்

நீலயமுநாஜலமக்நகாதர	நீலநிறமான யமுனஜலத்திலே முழுகின காத்திரத்தையுடையவன,
அந்ய:	இனனொருவன
சுப்ரதரதவ்யதுநீதர:	வெணமையுடையவனுக விருநதபோதிலும மிகவும வெண்மையான தேவகஙகையாகிற சுமையையுடையவன்;
அநயோ:	இவ்விருவரில
அதிக	சிறநதவன
கோவா	யாவன ?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசிதது
வ்ருததா	பெரியவாகள
ஸதயம	உணமையை
ப்ருவந்து	சொலலலாம
தமிமம	அநத இவனை
வயம	நாஙகள
ஆஶ்ரயாம:	ஆஶ்ரயிககின்றோம.

பொழிப்பு

ஒருவன் அழகிய காயாமலாபோனற கருநிறமுள்ளவனுகவிருந்தும் கரிய நிறமான யமுனையாற்றின் மூழ்கிக்கிடககின்றான, மற்றொருவன் வெண்ணிறமுடையவனுக விருநதும மிகவும வெணமையான தேவகங்கையைச் சுமந்துகொணடிருககினறான; இவவிருவருக்குள் பெரியவாகளே! சிறந்தவன் யாவன்? நீஙகளுரைததால, நாஙகளநத மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம.

விதப்பு

கறுப்பாகவும் வெளுப்பாகவும் இருக்கின்றார்கள் எனறும், யமுனையையும் கங்கையையும் உடையவாகளாக விருக்கின்றார்களென்றும் உரைத்தது-ஹரி ஹரர்களை, அது அவர்களவ்வண்ணமிருத்தலால்.

தாத்பரியம்.

ஹரி கரியனும, யமுனாசம்பந்தமானவனும்; ஹரன் வெண்மை யானவனும, கஙகாசம்பநதமானவனும ஆக இருககினறாாகள என் பதாம்.

தாரதம்மியம்

யமுனையினும கஙகை சிறநததாகலானும, கறுபபினும வெளுப் புச் சிறநததாகலானும, இதுவிஷயததில ஹரனிலும ஹரி தாழ்ந்தவ னேயாம. நாஙகள தாழ்நத ஹரியை அபபிரதானமாக அகற்றி, உயர்ந்த ஹரனைச சரணமாக வடைகின்றோம.—எ-று. (அக)

𑌏𑌕𑍋 𑌵𑌰𑌾𑌹𑌤𑌨𑍁𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯 𑌭𑍁𑌵𑌂 𑌲𑌿𑌲𑍇𑌖
𑌹𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌭𑍁𑌵𑌂 𑌪𑍁𑌰𑌜𑌯𑌾𑌯 𑌰𑌥𑌞𑍍𑌚𑌕𑌾𑌰।
𑌕𑍋 𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾
𑌸𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌂𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃॥

ஏகோவராஹதநுமேத்யபுவமலிலேகஹ்யநயோபுவம்புரஜாயாய ரதஞசகார| கோவாநயோரதிகஇதயநுசிநதியவருததாஸஸதயமப்ருவங் துதமிமமவயமாஶரயாமஃ||

மொழிபெயர்ப்பு.

வன்றி யுருவந தனையடைநதிவ வையந தனனை முனமொருவன்
ஒன்றி யெழுது மியலபுறறு னொருவன புரஙக ளொடுபொருஙகால்
வென்றி யுறுநல லிரதமென வியனபாா கொணடு விளஙகினன
இன்றின னவரிற் சிறந்தவன்யா ரிசைததாற் பெரியீ ரிறைஞசுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக.	ஒருவன்
வராகததநும்	பன்றி உடலை
ஏத்ய	அடைந்து
புவம்	உலகத்தை
லிலேகஹி	எழுதினனன்றே,

அந்ய.	இன்னொருவன
புரஜயாய	திரிபுரஜயததினபொருட்டு
புவம	பூமியை
ரதமசகாரஹி	இரதமாகசசெயததானலலவா;
அநயோ	இவவிருவரில
அதிக	சிறநதவன
கோவா	யாவன ?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசிதது
வ்ருததா	பெரியவாகள
ஸத்யம்	உணமையை
ப்ருவந்து	சொலலலாம.
தமிமம	அநத இவனை
வயம	நாஙகள
ஆஶ்ரயாமஃ	ஆஶரயிககின்றேம.

பொழிப்பு

ஒருவன் பன்றியுருவடைநது பூமியை எழுதினுன், மற்றொருவன் புரதகனகாலததிற் பூமியை இரதமாககொண்டான், இவாகளுட் சிறந்தவனைப் பெரியவாகளே நீஙகளுரைததால, நாஙகளநத மஹா புருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றேம

விதப்பு.

பன்றியுடலெடுத்துப் பூமியை யெழுதினுனெனறது-ஹரியை, புரசயத்தின்பொருட்டு பூமியை இரதமாககொண்டானென்றது - ஹரனை, அது அவ்வர னவ்வண்ணம் செய்தலால்.

தாத்பரியம்.

ஹரி பூமியைப் பன்றியாகிக் கிளறினுன்; ஹரன் இரதமாகக் கொண்டான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

பூமியை இருவரும் உபயோகப்படுத்தினும் ஹரி பன்றியுருவடைந்து கொம்பாற் கிளறினுன், ஹரன் இரதமாகக்கொண்டான்; இங்கு

இந்த விஷயத்தில் ஹரன் செய்கை உயர்ந்ததும, ஹரியின் செய்கை தாழ்ந்ததுமாக இருத்தலால், நாஙகள தாழ்நத ஹரியை அப்பிரதான மாக அகற்றி, உயாந்த ஹரனை அடைக்கலமாக அடைகின்ருேம். (௧0)

ஏகச்சலாந் நிஜவதூம் நஸமர்த்தரோத்தும்
அந்ய: ஸ்வகாரவநிதாம் ஸ்புடமர்த்தகாதரே।
கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தம்
ஸ்தத்ப்ரவந்துமிமமவ்யயமாச்ரயாமி।

ஏகஸ்சலாநநிஜவதூநஸமாகரோதது மநயஸ்சகாரவநிதாமஸபு டமர்த்தகாதரே। கோவாநயோரதிகஇதயநுசிநதியவ்ருததாஸஸதயம ப்ருவந்துதமிமமவயமாஸ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு.

அலையு மியல்பு கொணடவளாய் யமாநத மனைவி தனையொருவன
நிலையின னிறுதது மியலபினறி நினறு ஞெருவன நேரிழையை
நலதன னுடலிற பாதியதா நலகி யமாநதான் நானிலததில்
இலகின் னவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைததாற் பெரியீ ரிறைஞசுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன
சலாம	சலிக்கிற
நிஜவதூம	தன் மனைவியை
ரோததும்	தடுககிறதற்கு
நஸமாக	சக்தியில்லாதவனுஞன்,
அந்ய:	இன்ஞெருவன்
அர்ததகாதரே	பாதியுடமபில்
வநிதாம்	பெண்ணை
ஸ்புடம்	நன்ருக
சகார	வைத்தான்;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்

அதிக	சிறந்தவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
வருததா	பெரியவாகள
ஸதயம	உணமையை
பருவந்து	சொலலலாம
தமிமம	அநத இவனை
வயம	நாஙகள
ஆம்ரயாம	ஆமரயிககினறோம.

பொழிப்பு.

ஒருவன சஞசலமான மனைவியை ஒருவிடததில நிறுததுமாற்ற லறறவனுக விருககினறன, மறறொருவன தன மனைவியை பாதியுட மபாககககொணடிருககினறன, இவவிருவரிற சிறநதவனை பெரியவர் களே! நீஙகளுரைததால, நாஙகளந்த மஹா புருஷனைச் சரணமாக அடைகினறோம

விதப்பு.

சஞசலமான மனைவியை யுடையவனெனறது-ஹரியை, மனைவியைப பாதியுடலி லுடையவனென்றது - ஹரனை, ஹரியின மனைவியான திருவொருவிடததி லிராளெனபது பிரசிததம.

தாத்பரியம்.

ஹரி சலனமான மனைவியையுடையவன ; ஹரன சலிததலில் லாத மனைவியையுடையவன என்பதாம.

தாரதம்மியம்.

சலனமுள்ள மனைவியைச சலிககாதிருககச செயயாதவனிலும், சலனமற்ற மனைவியை ஒருபுறததிலுடையவன் சிறந்தவனுதலால், நாங்கள் இதுவிஷயத்திற் ருழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, உயர்ந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று. (௧௧)

ஏகம் வதந்தி நிகமாந்தவசாம்ஸி சம்பும்
விச்வஸ்ய விச்வமிதரந்து வதந்தி தாநி।
கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தா:
ஸத்யம் வதந்து மயி ஸம்ச்ரித வத்ஸலாஸ்தே॥

ஏகம் வதந்தி நிகமாந்தவசாம்ஸி சம்பும் விச்வஸ்ய விச்வமிதரந்து வதந்தி தாநி। கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தாஸ்ஸத்யம் வதந்து மயி ஸம்ச்ரிதவத்ஸலாஸ்தே॥

மொழிபெயர்ப்பு

அழியா நிகமாந்தத் துறைநல் லரிய மொழிக ளிலத்திற
கொழியா வீச னொருவ னுலகு மின்னனு மொருவனையோ
மொழியா நிற்கும் விசுவமென்ன முறையே முதன்மை யென்னுமதில்
இழியா விவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீர் நிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏகம்	ஒருத்தனை
நிகமாந்தவசாம்ஸி	வேதாந்த வாக்கியங்கள்
விச்வஸ்ய	உலகத்திற்கு
அதீசம்	பிரபுவாக
வதந்தி	சொல்லுகிறதுகளோ,
இதரந்து	மற்றொருவனையாலல
தாநி	அந்த வாக்கியங்கள்
விச்வமவதந்தி	விசுவம் என்று கூறுகின்றன;
அநயோ:	இவ்விருவரில்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்த்யா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்

ஸத்யம	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம.
தமிமம	அந்த இவனை
வயம	நாங்கள
ஆஸ்ரயாம.	ஆஸரயிக்கினறோம.

பொழிப்பு.

பெரியவர்களே! ஒருவனை வேதாந்தவாக்கியங்கள உலகத்திற்குப பிரபுவாகச சொலலுகிறதுகளோ, மறறொருவனை அதேவேதாந்த வாக்கியங்கள விசுவமென்றுரைக்கின்றன. இவா இருவரிலெவர் சிறந்தவா' நீங்களுரைத்தால, நாங்கள அந்த மஹாபுருஷனைச சரண மாக அடைகினறோம.

விதப்பு.

உலகத்திறகு பிரபு என்றது-ஹரனை, உலகமென்றது-ஹரியை.

தாத்பரியம்.

ஹரி உலகமாக இருப்பவன, ஹரன உலகாதிபனாக இருப்பவன்.

தாரதம்மியம்.

உலகமாயிருப்பவனிலும உலகாதிபனாக இருப்பவன் சிறந்தவன் ஆதலால, நாங்கள இதுவிஷயத்தில தாழ்ந்த ஹரியை அப்பிரதான மாக அகற்றிச சிறந்த ஹரனைச சரணமாக அடைகின்றோம.—எ-று.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ஏகம்யஜ்ஜாஸ்யம்ருத்திரஸேஷபலாவளீநாந்தாதாரமாஹபலகோடி நிவிஷ்டமர்யம் । கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸத்யம் ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஸ்ரயாமஃ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

சீரகொ ளிரண்டா மறையொருவனை செறிந்த சகல பலன்களையும்
போகொள் கருணை யுடனலகிப் பிறங்கு மெனனும பிறனொருவன்
நாமகொ ளனபாக் கனேகபல நலகு மெனனு நானிலததி
லோகொ ளிவருட் சிறநதவனயா ரிசைநதாற பெரிபீரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக	ஒருவனை
யஜுஸ்ஸாருதி	எசுர்வேதம
அமோஷபலாவளீநாம	சமஸ்தமான பலஙகளுடைய சமூகஙகளை
தாதாரம	கொடுககிறவனாக
ஆஹ	சொலலுகிறது,
அநயம	இனனொருவனை [ததவனாக
பலகோடிநிவிஷ்டம	பலஙகளுடைய அநேகஙகளிலே பிரவேசி
ஆஹ	சொலலுகிறது;
அநயோ:	இவவிருவருககுள
அதிகம்	சிறநதவன
கோவா	யாவன ?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவாகள்
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
ஸதயம	உணமையை
ப்ருவந்து	சொலலலாம.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம	நாஙகள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம.

பொழிப்பு.

ஒருவனை எசுர்வேதமானது சமஸ்தமான பலங்களுடைய சமூகங்களையுங் கொடுக்கிறவனாக உரைக்கின்றது, மற்றொருவனை அநேக

பலங்களிலே பிரவேசித்தவனாக உரைக்கின்றது, பெரியவர்களே! இவ்விருவரிற் சிறந்தவனை நீங்களுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்

விசேடம்

ஒருவனை எச்சாவேதமானது ஸமஸ்த பலன்களையு மளிப்பவனென்றுரைக்கின்றதென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரனவ்வண்ண மளித்தலால

ஒருவன பலங்களுடைய அநேகங்களிலே பிரவேசித்தவனாக விருக்கின்றானென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம பிரவேசித்தலால

தாத்பர்யம்.

ஹரன எல்லாப்பலன்களையும் அளிப்பவன, ஹரி அந்தப்பலன்களி லநேக கோடிகளை யடைந்தவன என்பதாம.

தாரதம்மியம்

எல்லாப்பலன்களையு மளிப்பவனில அநேக பலப்பிரவேசி தாழ்ந்தவனாதலால, நாங்கள இந்தவிஷயத்திற் றாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றிச் சிறந்த ஹரனைச் சரணமாக வடைகின்றோம

க்ராஹாஸ்ரிதஸ்ய ஜீவஸ்ய தேஹகதா ஸோ
கதவா பரம்புரவரம் ஸர்வயமந்தகஸ்ய।
கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்திய வ்ருத்தா
ஸ்ஸத்யம்ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஸ்ரயாம:॥

க்ராஹாஸ்ரிதஸ்ய ஜீவஸ்ய தேகதா ஸோகதவாபரம்புரவரம்ஸர்வ யமந்தகஸ்ய। கோவாநயோரதிக இத்ய நுசிந்திய வ்ருத்தா ஸ்ஸத்யம்ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஸ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு.

முன்ன மொருவ னெழிலனபன முதலை யுண்ட மகவீந்தான்
பின்னை யொருவ னந்தகனூர் பேணி யவனை வேண்டியே
தின்னு முதலை யுண்டசுத துனைபை யொழித்தான் துகளில்லா
வின்னர் தம்மிற் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

எகதாஸ	ஒருவனுடைய தாசன
கராஹராம்ருதம	முதலையினால் பக்ஷிக்கப்பட்ட
ஸுதம	சிசுவை
அஜீவயத	பிழைப்பித்தான,
பர	இன்னொருவன
ஸ்வயம	தானே
அந்தகஸ்ய	எமனுடைய
புரவரம	நகரசிரேஷ்டத்தை
கத்வா	அடைந்து
கராஹராம்ருதம	முதலையினறு படசிக்கப்பட்ட
ஸுதம	சிசுவை
அஜீவயத	பிழைப்பித்தான,
அநயோ	இவ்விருவருகருள
அதிக	சிறந்தவன
கோவா	யாவன ?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா.	பெரியவாகள
ஸத்யம	உணமையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம
தமிமம	அந்த இவனை
வயம	நாஙகள
ஆஸ்ரயாம.	ஆஸ்ரயிக்கினறோம.

பொழிப்பு.

ஒருவனுடைய தாசன முதலையுண்ட பிள்ளையை எழுப்பிக்கொடுத்தான, மற்றொருவன் முதலையுண்டபிள்ளையை எழுப்பும்பொருட்டு எமலோகஞ்சென்று எமனைக்கேட்டு எழுப்புவித்தான். இவர்களிற் சிறந்தவன் யாவன்? பெரியவாகளே! நீங்கள் உண்மையாக வுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவனுடைய தாஸன் முதலையுண்டபிள்ளையை எழுப்பினனென்றது - ஹரனுக்குத் தாஸனான தம்பிரான்றோழனே.

நிலமகளுடைய முகக்கமலம்போல பலவளங்களும் நிரம்பியது முடிநாடிய பொழில்புடைசூழ்ந்த நடுநாட்டிலுள்ளதுமான கோவிலின் மிக்க நாவலூரினில் உடையவனடிபணி சடையவனென்ன வுரைக்கும் அந்தணர்க்குரிய மனைவியும், வசையறு ஞானிகள் திசையெணித் தொழூஉம், இசைஞானியென்னு மெழிலந்தணியும் செய்த அரும்பெருந்தவத்தில் வரும்பொருளான நம்பியாரூர், மணப்பருவமடைந்து கணிப்பருங்காக்ஷியிற் றுட்டியின்றி யானைமீதிவர்ந்து வானவர் பழிச்ச நந்தூரும் வயல்புடைசூழ்ந்த புத்தூருக்குச்சென்று சடங்கவியென்னும் சைவவேதியனீன்ற மடப்பமானவிழி மாதாவல்லியைக் குடம்படுகொங்கையக் கோலக்கருங்குழலைத் திருமணம்புரியுஞான்று தேவதேவன் ஆதிநாதன் சிதம்பரந்தனிற் பதம்பெயர்த்தாடும் சிவபெருமான் நாணல்போல நிறத்தத்தாயக் காணுறுகேசமும், கோணன முதுகும், குறைபெறுவாயும், நிறைபெறு மூடலும் உடையராய்த் தளர்ந்த நடையுடன் எழுந்தருளி, நம்பி! நம்மடிமையான நீ இம்மாதரி மணஞ்செய்தல் குணஞ்செய்தற்கேதுவன்றும் ஆதலால் நீ நந்தஞ் சொந்தமான வேலைகளைச் செய்யுமாறு வருதியெனக் கழறிய விழிவறுமொழியைப் பழியெனக்கருதி, அந்தணராவார் அடிமையாதல் குவலயவிருத்தம் நினக்கென்ன பித்துள்தோ! நீ யாவன்? என்றற்கு யானின் குலதெய்வம், நின் தந்தைநாட்டொட்டுக் கொத்தடிமையாய முறியெழுதி நெறியே யளித்திருக்கின்றனர் வேண்டுமானால் காண்டி ஆண்டவரொழுதிய வோலையை என்றுடனெடுத்துக்காட்டிய முறியைத் தடுத்துப் பிடுங்கி மறித்துக் கிழித்துப் பழித்தேசுதலும், நினை விடேனென் றன்னவன் உடனே பெண்ணை புடைசூழ்ந்த வெண்ணையம்பதியை நண்ணி மண்ணிலுற்ற மறையோரின் மிக்க வெண்ணை யந்தணீர் இவனைப் பாருங்கள்! எமக்கிவனடிமை என்றலும், அவ்வூருறைமறையோர் பிறைமுடி யண்ணலென்றுணராது

மறைவலீ ரந்தணர் பிறர்க்கடிமையாதல் யாண்டுங் கேட்டிலேம், நீவி ரென்ன புதுமை கூறுகின்றீர் என்றனர் என்றற்கு முறையின்றே னும் நிறைவேறிய வனுபவத்துடன் பிறபத்தனுலும், இன்றிவன் கிழி த்த வோலை காட்டோலையாக்கொண்டமையாலும், மூலவோலை வே ரொன்றெம்மாட்டிருந்ததலாலும், இவனெம தடிமையென்றலே சாலு ம்; என்று மூலவோலை காட்டி உடன்படுத்தி நாமிந் நெடிய பதிற்சூழ் வெண்ணெயிலுற்றேமென்று கூறி மறைந்ததைக் கண்ட மறையவர்க ளும் நம்பியாரூரரும் இன்றிங்குவந்து அடிமையோலை காட்டி நம்மை யெல்லாம் பெயர்ப்பித்துச்சென்ற மறைக்கிழவோன் 'குன்றவில்லி யே' எனக்குறித்துக் கோவிலெய்தியவுடனே, கோடிக்கணநாதர் புடை சூழ வாறணி சடைமுடியண்ணல் ஏறிவந்தெய்தி நம்பியாரூரனைப் பா ர்த்து நின்னை யாமடிமையாகக்கொண்டோம் இனி நீ யெமக்கே தொண்டுபுரியக்கடவை என்றுரைத்து, நீ நம்மைப் பித்தனென்றமை யால், பித்தனென்று துவக்கி, நம்புகழ் பாடுவாயென்று உரைத்து, நம் பியாரூரரைத் தம்மடிமையாக்கி, அவர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய 'பித் தா'வென்பது முதலிய பாமாலைகளைக் கோமான் ஏற்றுச்சென்ற அன்றுமுதல் நம்பியாரூரர் பல சிவதலங்களிலுஞ்சென்று சிவபெரு மானைத்துதித்துத் திருவடிதீக்ஷை முதலியனவும் பெற்று, தம்பிரான் தோழராய், சுந்தரமூர்த்தியாய இருந்தனரென்று தெண்டிரையுவளும் செழுங்கரையுடைய மண்டலினில் வாழ்வோர் யாருமறிவர். இன்ன பெருந்தகையார் முன்னொருகாலத்தில் படிபுகழடியவர் முடிமிசைக் குவித்த கரங்களுடன் அருகிற்சூழ்ந்துவர, அவநாசியான அவிநாசி யண்ணலை அடிபணிவான் சென்றனர், செல்லும் வழியி லாங்கோர் அகரத்தில் மேளமுழங்குதலையும், அழுகுரல் கேட்பதையும் அறிந்து வியப்புற்று, இன்பமுந் துன்பமுமான இருவகைய வேதுக்களைச் சு ட்டி இங்குண்டாயிருக்கும் தொனிகளின் வரலாறென்னை என்றனர். என்றதற்கு, அங்குற்றோர் பெருமானே! சுமங்கலத்தொனியானது உபநயனத்தைச்சுட்டியது. மற்றொன்று சின்னாட்குமுன் இறந்த மக னைச் சுட்டியது என்றனர். இதற்குள் நம்பியாரூரது நல்வருகையை யுணர்ந்த இறந்த மகன் றந்தையும், தாயுமான பார்ப்பானும் பார்ப்ப

ளியும் நம்பியாரூரர் முன்னேயடி, அவர் சரணகமலங்களில் விழுந்து வணங்கியெழுந்து, கண்ணீருடனும் [illegible] முகத்துடனும் கருணாகரரே! உபநயனஞ் செய்துகொள்ளுஞ் சிறுவன், எங்கள் மைந்தனும் ஏரியில் நீராடச்சென்றார்கள். சென்றவர்களில் எங்கள் மகனை ஏரியிலுள்ள முதலை விழுங்கியது. விழுங்கிச் சில காலங்களாயின. உபநயனம் நடக்கும் வீட்டில் உண்டான மங்கலத்தொனியினால் இறந்த மகன் மீது எண்ணமுண்டானவர்களாய் எஞ்சிறுவனு மிருப்பனேல், இன்றுபநயனஞ் செய்துவைக்கலாமே என்று துன்புற்ற யாங்கள் செய்த நற்றவவிசேடத்தால் பெற்றமிவர்ந்த கற்றையஞ்சடையண்ணற்குற்ற தோழரான தேவரீர் ஈண்டெழுந்தருளினீர், இனி மாண்ட மகனை மீண்டும் பெற்றவர்களாயினோம் என்று கூறிக் கலுழ்ந்த மறைமுழுதுணர்ந்த முதுபெரும் பார்ப்பானைப்பொருட்டுத் தம்மனமிரங்கிய செம்மலான் தம்பிரான்றோழர் இறந்த மகனை யெழுப்புவான் கருதி நீங்களஞ்சாதேயுங்கள், உம்மகனை அழைத்துத் தருகின்றோம் என்றுரைத்து, உடன்வந்தாருடன் ஏரியின் கரையையடைந்து அவ்வேரியில் அப்பொழுது நீரினையும் முதலையினையும் கண்டு அங்கு நின்றவண்ணமே 'பிள்ளை தரச்சொல்லு காலனையே' என்னும் மகுடமுள்ள பதிகமொன்று பாடுதலும், நீரற்ற ஏரியில் நீர்நிறைந்து முன்னிலா முதலையும் பின்னர்த்தோன்றிக் கரையையடைந்து, பண்டு முன்னர் கொன்று தின்ற சிறுவனையும் உயிருடன் கக்கிச்சென்றது, பின்னர் நம்பியாரூரர் அச்சிறுவனை அவன் தந்தைதாயர்களுடன்சேர்த்து இல்லம் புகுத்தி அந்நல்லவேளையிலேயே உபநயனமுஞ் செய்துவைத்தனர். இதனை—

“ உரைப்பார் உரையுகந் துள்கவல் லார்தங்கள் உச்சியாய்
அரைக்கா டரவா ஆதியு மந்தமு மாயினாய்
புரைக்காடு சோலைப்புக்கொளியூர் அவிநாசியே
கரைக்கான் முதலையைப்பிள்ளை தரச்சொல்லு காலனையே” என்னும் திராவிடசூக்தத்தாலும்,

“ பெருவாய்முதலைகரையின்கண் கொடுவந்துமிழ்ந்தபிள்ளைதனை” என்னும் பெரியபுராணத்தாலும் உணர்க. எஞ்சிய விசரிதத்தை திருத்தொண்டர் புராணத்தாலுணர்க.

ஒருவன் இறந்த மகனை எமபுரஞ்சென்று எமனைக்கண்டு கேட்டு வாங்கிக்கொடுத்தானென்று கூறியது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் செய்தமையால்.

ஹரி கண்ணனாகப்பிறந்து இடையர் வீட்டில் வளர்ந்து சின்னாட்கழித்து மன்னவர்குலத்தை யடைந்து, சாந்தீபனென்னும் மறையவனை வித்யாகுருவாகக்கொண்டு வேதாதி கலைகளையெல்லாம் பயின்றனன். பயின்று தங்குருவை வணங்கி தக்கணையென்னை என்றனன். என்றதற்கு அம்மாதவன் இம்மாதவனைநோக்கி, மாலே! என் சிறுவர்களைக் கடலாடுங்காலை யொருமீன் விழுங்கியது, அவ்விறந்த மகனை எழுப்பித்தருதலே எமக்கு நீ யளிக்கும் குருதக்கணை என்றனன். உடனே மால் கருடன்மேலேறி எமபுரமடைந்து எமனைக்கண்டு எங் குருமகனை யளித்திடு என்றான் என்றதற்கு யமன் அளிக்கின்றேனென்று தம் ஆணைக்குள்ளிருந்த மைந்தனை அழைத்தளித்தான். எமனா லளிக்கப்பெற்ற மைந்தனை ஹரி குருவுக்குத் தக்கணையாக அளித்தனன் இதனை —

" வருணன்றெருமந்தெதிர்வந்தெவன்வந்ததென்னப்
பரவும்பொழுதைப்படாவெண்டிரைப்பட்டுமாய்ந்த
குரவன்புதல்வன்றனை வல்லைக்கொடுத்தியென்றான்
அரவஞ்சுமந்தவக்கன்கொல்பளந்தவண்ணல்" என்றும்,

" தெரிவுற்றதாக்கிச் சிறுவற்றரவொல்லைமீளா" என்றும் வரும் பாகவதத்தாலுணர்க.

தாத்பர்யம்.

ஹரனுக்குத் தாஸனாகவுள்ளவன் முதலையுண்ட மைந்தனை எழுப்பினன், ஹரி தானே முதலையுண்ட பிள்ளையை எமபுரஞ்சென்று எமனை வேண்டி எழுப்பினன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

ஒருவனுடைய தாஸன் செய்த காரியத்தை வெகு கட்டத்துடன் செய்த மற்றொருவன் தாழ்ந்தவனன்றி உயர்ந்தவனாகான்; ஆதலா லிதுவிஷயத்திற் றாழ்ந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, உயர்ந்த ஹரனை நாங்கள் ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.—எ-று. (௯௪)

ஏகஸ்து கேசவ இதி ப்ரதிதஸ் து லோகே
அந்யோ வ்யோமகேச இதி யாதி ஜகத்ப்ரஸித்திம் ।
கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தா:
ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாச்ரயாம: ॥

ஏகஸ்துகேசவஇதிப்ரதிதஸ்துலோகே அந்யோவ்யோமகேசஇதி யாதிஜகத்ப்ரஸித்திம் । கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்த்யவ்ருத்தாஸ்ஸத்யம்ப்ருவந்துதமிமம்வயமாச்ரயாம: ॥

மொழிபெயர்ப்பு

கேடி லொருவன் பெயர்தனைக் கிளப்பார் கேச வனென்று
நாடி லொருவன் றனையென்று நல்ல வியோம கேசனெனத்
தேடி மறைக ளுரைசெய்யுந் திறத்த னெனப்பார் செழுமறையோ
ரீடி லிவருட் சிறந்தவனியா ரிசைந்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏகஸ்து	ஒருவன்
லோகே	உலகத்தில்
கேசவஇதிப்ரதித:	கேசவனென்று பிரசித்தனானவன்,
அந்ய:	இன்னொருவன்
வ்யோமகேசஇதி	வியோமகேசனென்று
யாதி	(பிரசித்தி) அடைகிறான்,
அநயோ:	இவ்விருவர்களுள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்த்ய	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆச்ரயாம:	ஆச்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் உலகததில கேசவனெனறு பிரசிததமானவன, மற்ருருவன வியோமகேசனெனறு பிரசிததியானவன, பெரியவாகளே! இவவிருவருககுட் சிறநதவன யாவன? நீஙகளுணாததால, நாஙகளநத மஹாபுருஷனைச சரணமாக அடைகினறேம.

விதப்பு

ஒருவன கேசவனெனறு பிரசிததமானவனெனறது - ஹரியை, கேசவன-கேசமுளளவன. அலலது கேசியெனபவனைக கொன்றவன

ஒருவனை வயோமகேசனெனறது - ஹரனை, அது அவவரன வயோமகேச்சனுக விருததலால. வ்யோமகேசன-வியோமமாகிய கேசததினையுடையவன் வியோமம-ஆகாசம

தாத்பரியம்

ஹரி கேசவன, ஹரன் வ்யோமகேசன எனபதாம

தாரதம்மியம்

கேசவன என்னுஞ சததததிறகும, வியோமகேசனெனனும சததததிற்கு முளள ஏறறததாழ்வுகளை ஆயுஙகால, வெறுங்கேசனைவிட வியோமகேசன சிறநதவன ஆதலால, நாஙகளிநத விஷயததிற்ருழ்வடைநத ஹரியை அபபிரதானமாக அகறறிச சிறநத ஹரனைச சரணமாக அடைகினறேம. (௯௫)

𑌏𑌕𑍋𑌽𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌰𑌥𑌿𑌕𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌸𑍃𑌣𑌾𑌂 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂

𑌸𑌂𑌹𑌾𑌰𑌕𑌾𑌰𑌣𑌿𑌪𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌧𑌨𑌾𑌙𑍍𑌗𑌮𑌾𑌸𑍀𑌤𑍍।

𑌕𑍋 𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍

𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌂 𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃॥

ஏகோபபூவரதிகஸ்திஸருணும்புராணும்ஸமஹ்ாரகாமணிபரः ப்ருதனாங்கமாஸீத் । கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸத்யம ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஸ்ரயாமः ॥

மொழிபெயர்ப்பு

இந்த வுலக விரதனு விருந்தா னொருவ னிசைசையொருவ
னந்த விரத னங்கயா யமைந்தா னொருவ னகிலத்திற
சந்த வியலிற குறையாத தனிமா மறைக ணனிகூறு
மிந்த வியரிற சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக	ஒருவன
திஸ நுணும	முன்னே
புராணும	பட்டணங்களுக்கு
ஸமஹாரகாமணி	ஸமஹாரகாமததில
ரதிக	ரதிகனுக
பஷூவ.	ஆனுன,
பர	மற்றெருவன
பருதநாஙகம	ஸோநாஙகம
ஆஸீத	ஆனுன,
அநயோ:	இவவிருவருககுள
அதிக:	சிறநதவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
வ்ருததா	பெரியவாகள
ஸதயம	உணமையை
பருவநது	சொலலலாம.
தமிமம	அந்த இவனை
வயம	நாஙகள
ஆஶ்ரயாம:	ஆஶ்ரயிக்கின்ருேம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் புரதகநகாலத்தில் ரதிகனுக இருந்தான், மற்றெருவன் ஸோநாஙகமாக இருந்தான்; பெரியவாகளே! இவ்விருவரிற் சிறந்த

வனை நீங்களுரைத்ததால், நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் புரஸமஹாரகாமத்தில் ரதிகனாகவிருந்தானென்றது - ஹரனை, ஸேநாங்கமாக இருந்தானென்றது-ஹரியை, இது இவ்வாக ளிவ்வண்ண மிருந்தமையால்

தாத்பரியம்

ஹரன் இரதிகன், ஹரி ஸேநாங்கன் என்பதாம்

தாரதம்மியம்

ஸேநாங்கமானவனைக்காட்டிலும் இரதிகன் சிறந்தவனாதலால், நாங்கள் இந்தவிஷயத்திற் குழவடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி, யாந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று (௬௬)

𑌏𑌕𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑍈𑌟𑌭𑌵𑌧𑍇 𑌨𑌿𑌪𑍁𑌣𑍋𑌽𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵
𑌹𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌮𑌤𑍍𑌤𑌗𑌜𑌹𑌨𑌨𑍇 𑌨𑌿𑌪𑍁𑌣𑍋𑌽𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌃 ।
𑌕𑍋 𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾
𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍁𑌷𑍍𑌟𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃 ।

ஏகஸ்துகைடபவதேநிபுணோபூர்வ ஹ்யந்யஸ்துமத்தகஜஹநநேநிபுணோபூர்வ| கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்த்யவ்ருத்தாஸ்ஸ்தயமபருஷந்துதமிமம்வயமாஸ்ரயாம ||

மொழிபெயர்ப்பு.

இருளு மூலக மதிற்றோன்றி யிடரோ புரிந்த கைடபனை
வெருள வதைக்கு நிபுணனென விளங்கு மொருவன் வேறொருவன்
கரள மனைய மிருத்துவயிர கழற்று நிபுணன் காசினியி
லிருளி லிவரிற் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
கைடபவதே	கைடபவதத்தில்
நிபுண	சாமர்த்தியமுள்ளவனாக

பூர்வ.ஹரி	ஆனலலவா,
அநயஸது	இனமெருவனுல
மருதயுஹறநரே	மிரதயுவைககொலவதில
நிபுண	நிபுணைக
பூர்வ	ஆன,
அநயோ.	இவவிருவருககுள
அதிக.	சிறநதவன
கோவா	யாவன ?
இதி	இதனே
அநுசிநதியா	ஆலோசிதது
வருததா	பெரியவாகள
ஸதயம	உணமையை
பருவநது	சொலலலாம
தமிமம	அநத இவனே
வயம	நாஙகள
ஆஶரயாம	ஆஶரயிககினறோம.

பொழிப்பு

ஒருவன கைடபவததில நிபுணன, இன்னெருவன் மிரததியுவததில நிபுணன; பெரியவாகாள! இவரிற சிறநதவனே யுரைததால், நாஙகள் அநத மஹாபுருஷனேச சரணமாக அடைகினறோம.

விதப்பு

ஒருத்தன் கைடபவததிற சிறநதவனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவவண்ணங் கைடபவதஞ் செய்தமையால, தனனிடம் பிறந்த கைடபவனே ஹரிதானே கொன்றுனெனபது இதிகாசம.

ஒருவன் மிரத்யுவததில் நிபுணனெனறது-ஹரனே, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணஞ் செய்தமையால்.

தாத்பரியம்.

ஹரி கைடபவத நிபுணன; ஹரன் மிர்த்யுவத நிபுணன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஸாமான்யனை கைடபனை வதைத்த ஹரியினும், கொடுமையினைப்புரியும் மிருத்துவைக்கொன்றவன் சிறந்தவனாதலால், நாங்கள் இவ்விஷயத்திற் சூழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, உயர்ந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று (௰௭)

ஏகஸ்தீர்ணகஜரக்ஷணைகபுத்தி
ரந்யஸ்து மத்தகஜஶிக்ஷணைகபுத்தி:।
கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தா
ஸ்ஸத்யமப்ருவந்த தமிமம் வயமாஶ்ரயாம:॥

ஏகஸ்துதீர்ணகஜரக்ஷணத்தத்தபுத்தி ரந்யஸ்துமத்தகஜஶிக்ஷணத்தத்தபுத்தி। கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்தியவ்ருத்தாஸஸ்த்யமப்ருவந்து தமிமம்வயமாஶ்ரயாமஃ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

ஆவ வென்ன வழுதிளைத்த வந்த வழுவை தனையொருவன்
காவல் புரிந்து நனிகாத்தான் களையு மொருவன் காசினியில்
மாவல் வழுவை தன்செருக்கை மாற்றி நின்றான் மற்றிவருள்
ஏவர் சிறந்தோ ரவர்தம்மை யிசைத்தார் பெரியோ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்து	ஒருவனால்
தீர்ணகஜரக்ஷணத்தத்தபுத்தி	இளைத்த யானையை ரக்ஷிக்கிறதின்பொருட்டுக் கொடுத்த புத்தியையுடையவன்
அந்யஃது	இனனொருவன்
மத்தகஜஶிக்ஷணத்தத்தபுத்தி	மதித்த யானையை சிக்ஷிக்கிறதில் வைக்கப்பட்ட புத்தியையுடையவன்;
அநயோஃ	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து

வருத்தா.	பெரியவர்களே
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாமஃ	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு

ஒருவன் இளைத்த யானையை ரக்ஷித்தான், மற்றொருவன் மதித்த யானையைச் சிக்ஷித்தான், இவ்விருவரில் எவன் சிறந்தவன்? பெரியவர்களே! நீங்களுண்மையாகவுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் இளைத்த யானையை ரக்ஷித்தானென்றது-ஹரியை, மற்றொருவன் மதித்த யானையைச் சிக்ஷித்தானென்றது - தாருகாவனத்து முனிவர் அநுப்பிய மந்திரயானையின் கொம்மையை அடக்கிய ஹரனை.

தாத்பர்யம்.

ஹரி இளைத்த யானையைக் காத்தவன், ஹரன் மதித்த யானையைச் சிக்ஷித்தவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

இளைத்த யானையைக் காப்பதிலும் மதித்த யானையைச் சிட்சித்தலரிய காரியமாதலால், நாங்கள் இந்த விஷயத்திற் குழவடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, உயர்ந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று. (௧௮)

ப்ரஹ்மாணமேவ நிஜநாபிஜ பங்கஜஸ்தம் கோநேத்ரா
ப்ரஹ்மணோ நவமேவ நஶிரஶ்சகர்த।
கோவாநயோரதிக உத்ய நவிஜ்ஞவ்ருத்தா
ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமஃ॥

ப்ராஹ்மாணமாப நிஜநாபிஜஸூநுமேகோ நயோ ப்ரஹ்மணோநக
முகேநஶிரஶ்சகர்த்த। கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தாஸ்ஸ
த்யம்ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமஃ ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

நந்திற சிறந்த வெள்ளொளிசோ நாபிக் கமல நன்மகனாய்
அந்தப் பிரமன் றனையொருவ னடைந்தா னொருவ னவன்றலையைக்
கந்தக் கமலக் கரோருகத்தாற் களைந்தா னிந்தக் காசினியி
லிந்தத் தகவிற் சிறந்தவனியா ரிசைச்சாற் பெரியீ ரறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக.	ஒருவன்
ப்ராஹ்மாணம்	பிரமனை
நிஜ	தன்னுடைய
நாபிஜ	நாபியிலுண்டான
ஸூநும்	பிள்ளையாக
அவாப	அடைந்தான்,
அந்ய	இன்னொருவன்
ப்ரஹ்மணோ	பிரமாவினுடைய
ஶிரஃ	தலையை
நகமுகேந	நகநுனியினால்
சகர்த்த	சேதித்தான்;
அநயோஃ	இவ்விருவருக்குள்
அதிக.	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்த்ய	ஆலோசித்து
வ்ருத்தாஃ	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாமஃ	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் பிரமனை உந்திக்கமலத்தில் வைத்துக்கொண்டான், மற்றொருவன் அந்தப் பிரமனுடைய தலையை நகத்தினாற் கிள்ளினான், இவ்விருவரிற் சிறந்தவனைப் பெரியவர்கள் உரைத்தால், நாங்களந்த பரம்புருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் பிரமனை புத்திரனாயுலகில் வைத்துக்கொண் டடைந்தானென்றால் - ஹரியை, ஒருவன் பிரமன் றலையை நகத்தாற் கிள்ளினானென்றால் - ஹரனை.

தாத்பரியம்

ஹரி பிரமனைப் பெற்றான், ஹரன் ஹரி வைத்திருந்த பிரமன் றலையை நகத்தாற் சேதித்தான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

ஹரி புத்ரனாயிருக்கும் பிரமனை வைத்துக்கொண்டிருந்தாலும் நகத்தால் அப்பிரமன் றலையைக் கிள்ளி யெறிந்த வீரிய சூரியனானதால், நாங்கள் இந்தவிஷயத்திற் கொழுந்து ஹரியை அப்பிரதானமாக விலக்கி, உயர்ந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம் — எ-று (கக)

> ஏகஸ்ஸம்பக்ஷயுத ஹா நிஜஜக்ஷிபுஷ்ப
> மந்யோம்புஜநயந மஸ்யது தஸ்ச கரம்।
> கோவா நயோரதிக இத்யநுஸித்ய வ்ருத்தா:
> ஸந்தஸ்ஸம்ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஸ்ரயாம:॥

ஏகஸ்ஸம்பக்ஷயுத ஹரந்நிஜமக்ஷிபுஷ்பமந்யோம்புஜநயநமஸ்யத தௌஸ்சகரம்। கோவாநயோரதிகஇத்யநுஸிக்ஷ்யவ்ருத்தாஸ்ஸந்தஸ்ஸம்ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஸ்ரயாமஃ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

மன்னு மொருவன் கமலமென மருவும் நயன மலரினாற்
றானு மொருவன்கான மலரைத்தொழுதா னொருவன்றலங்கலாபோன்

மன்னனு விழியு மாழியபோ மருவு படையு மவற்கீந்தா
னென்னனு மிவரிற் சிறந்தவ னாயா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏகः	ஒருவன்
ஸபக்தி	பக்திபூர்வமாக
நிஜம்	தன்னதான
அக்ஷிபுஷ்பம்	கண்மலரை
உதஹாரத்	கொடுத்தான்,
அந்ய	இன்னொருவன்
ஸசக்ரம்	சக்ரத்தையு மரனுடன்
அம்புஜ	தாமரைமலர்போன்ற
நயநம்	கண்ணையும்
அஸ்மய	இவனுக்கு
ததௌ	கொடுத்தான்;
அநயோः	இவ்விருவரில்
அதிக	சிறந்தவன்
கோ வா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்த்ய	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆச்ரயாம	ஆச்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் கண்மலரினை லருச்சித்தான், மற்றொருவ னவ்வருச்சக னுக்குச் சக்கரமும் பதுமாக்கமு மளித்தான்; இவ்விருவரிற் சிறந்தவ னைப் பெரியவர்களுரைத்தால், நாங்களந்த மஹா புருஷனைச் சரண மாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் கண்மலரா லருச்சித்தானென்றது - ஹரியை, ஒருவன் அவற்காழியு மங்காவிழியு மீந்தானென்றது - ஹரனை, இது ஹரி கண் மலரா லருச்சித்தமையாலும், ஹரன் ஹரிக்கு மலரனையகண்ணும் பாணமுடைய வாழியு மளித்தமையாலும் உரைக்கப்பட்டது

தாத்பரியம்

ஹரி கண்மலரா லருச்சித்தான், ஹரன் மலர்க்கண்ணும் ஆழியும் ஹரிக்களித்தான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

கண்மலரா லருச்சித்தவனில் அருச்சித்தவனுக்கு வரமளித்தவன் சிறந்தவனுதலால், நாங்களிந்தவிஷயத்திற் றாழ்ந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, உயர்ந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம் (௧௦௦)

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

எல்லாந் தன்னை யல்லாம லிலங்க நிற்குமெழி லிறையை
எல்லாந் தன்னை யல்லாம லில்லா தாகு மெம்பரனை
எல்லாந் தன்னை யல்லாம லிலங்கா வேழை பங்கனை
யல்லா தெனது சிந்தைபுகுந் தறியா திந்த வகிலத்தே.

வெண்பா.

முன்னோர் மொழிந்த முதுநூற் பொருள்தன்னை
என்னு லியன்றவள வேயுரைத்தேன் - னென்னுயா
னென்றுமுறா யேன்கண்டீ ரெல்லா மிறையவற்றே
அன்றியிலை யென்னுமதனால்.

ஹரிஹரதாரதம்மியம்

சம்பூரணம்.

சுபமஸ்து.